

Hậu Tiên Cô Bảo Kiêm

Contents

Hậu Tiên Cô Bảo Kiêm	1
1. Diệu Kế Quân Sư	2
2. Viện Bình	9
3. Tổng Hộ Pháp	15
4. Minh Chủ Thoát Hiểm	22
5. Ba Lần Gãy Kiếm	30
6. Quy Vân Trang	37
7. Kết Nghĩa Tỷ Đệ	45
8. Lôi Đường Cự Uyển	52
9. Hỏa Linh Thánh Mẫu	59
10. Diệu Hồ Ly Sơn	65
11. Mật Tích	73
12. Tính Mệnh Kịch Nguy	83
13. Thất Bát Nhị Công	87
14. Lên Tuyết Sơn	95
15. Nửa Đường Bị Chặn	103
16. Trong Họa Gặp Phúc	111
17. Vô Lượng Kiếm Phái	118
18. Đơn Kiếm Phá Trận	126
19. Thi Triển Thần Lực	136
20. Biến Cố Tuyết Sơn	141
21. Thiên Địa Đại Hội	148
22. Thiên Địa Giáo	156
23. Bản Lĩnh Tổng Hộ Pháp	162
24. Bày Trận Cự Địch	169
25. Truy Lùng Hung Thủ	176
26. Hữu Duyên Năng Tương Ngộ	181

Hậu Tiên Cô Bảo Kiêm

Giới thiệu

Không sai, người vận võ phúc màu đỏ kia là Hỏa Ma Nữ, đứng đầu trong làng hắc đạo nữ ma, tâm ác

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-tien-co-bao-kiem>

1. Diệt Kế Quân Sư

Lúc này đã cuối canh ba, trăng hạ tuần lên muôn chéch đầu Tây chiếu ánh sáng vàng yếu ớt vốn soi tỏa vào trong động, nhưng lúc này cả đám người cùng vào động làm che khuất cả những tia sáng hiếm hoi kia, trong động phút chốc càng tối đen hơn. Thần Điều Đầu Hói vào động, giữ khoảng cách khá xa với động đạo bên phải, cười nhạt nói giọng châm chọc :

- Vu bà bà, lão hủ đã chờ lâu ngoài động, sao vậy ? Các người cứ rúc mãi trong hang này không dám ra chỉ giáo vài chiêu sao ? Nói rồi sải một bước dài tiến tới hướng động khẩu. Vu bà bà lạnh giọng quát :

- Đứng yên, người bước thêm một bước nữa, lão bà bà ta không khách khí đâu! Thần Điều Đầu Hói cười lớn nói :

- Lão hủ tiến thêm bước nữa, xem người làm gì được nào ? Bỗng nghe Hoắc Vạn Thanh lớn tiến nói :

- Mạnh đại hiệp, tặc bà này năm xưa hoành hành một vùng Thiểm Bắc, tội ác như núi, chẳng ngờ còn dám tiềm nhập vào Thiên Hoa sơn trang bắt cóc minh chủ, Hoắc mỗ hôn nay quyết băm mụ ta ra trăm mảnh mới được!Nói rồi lại gầm lên như sấm:

- Vu tặc bà, người còn chưa chịu ra đây ư ?Dứt lời người nào tới tranh triển trước mặt Thần Điều Đầu Hói, tay phải vung lên phát ra một chưởng.Theo kế hoạch, lão tranh tiên chỉ là hư trương thanh thế, nhưng một chưởng này phát ra từ nỗi hận, nên công lực tụ đủ, chưởng phong rít lên nghe rợn người.Thần Điều Đầu Hói tùy cơ ứng biến, thấy vậy liền phát tay ra hiệu cho Trúc Thu Lan, đồng thời dụng truyền âm nhập mật nói:

- Trúc cô nương, đến lúc rồi!Trúc Thu Lan gật đầu, ngậm kéo nhẹ vạt áo Nhạc Tiểu Tuấn, rồi người như con chạch lách nhanh tới động đạo bên phải .Nhạc Tiểu Tuấn không dám chậm chân, bám theo người nàng, cả hai lưng áp vào vách núi nhanh chóng tiếp cận động khẩu. Gần như cùng lúc bọn họ di động thân hình, “bình” một tiếng cực lớn, đá chạy cát bay, một chưởng của Hoắc Vạn Thanh đánh vào vách đá .Một chưởng với thập thành công lực của Hoắc Vạn Thanh không phải là tầm thường, cả hang động gần như đều bị chấn động, đất đá rơi mãi không thôi.Chỉ nghe từ bên trong giọng Vu bà bà tức giận thét lớn:

- Hoắc tổng quản, người có đánh trăm chưởng chấn động vách đá thì ích gì hử ?Chính khi Vu bà bà lên tiếng, thì Trúc Thu Lan đã áp sát động đạo, nàng liền lấy nhanh từ trong một túi gấm ra hai viên dược hoàn, một viên cho vào mồm, một viên còn lại dúi vào tay Nhạc Tiểu Tuấn, thì thảo nói:

- Nhanh nuốt vào!Nhạc Tiểu Tuấn chỉ biết làm theo lời nàng, Trúc Thu Lan tiếp đó lại lấy từ trong chiếc túi ra một chiếc ống đồng nhỏ bằng đầu đũa, quay nửa người quay mặt vào phía trong động đạo.Thần hình nhích nhẹ vào sâu trong động đạo, đồng thời tay phải nắm một đầu ống đồng đưa lên miệng, đầu kia hướng vào động đạo thổi mạnh, một làn khói mỏng lập tức theo đó bay vào trong. Làn khói nàng vừa thổi vào

chính là mê được Bách Lý Hương mà năm xưa mẹ nàng Mãi Hoa Bà Bà đã thành danh trong giang hồ nhờ nó .

Người, vật chỉ cần người phải chút hương này thì lập tức đầu óc hôn trầm rồi mê man bất tỉnh. Nên biết, trong giang hồ người dụng độc được coi thuộc hàng bá đạo tà môn, năm xưa Mãi Hoa Bà Bà từng nổi tiếng dụng độc, nên bị giang hồ đồng đạo tẩy chay. Nhưng mười mấy năm lại đây, bà ta đã cải tà quy chính, không dụng loại mê được này nữa. Mãi đến khi Trúc Thu Lan lớn lên, nàng thoát ly hành cước giang hồ, bà sợ con gái lúc gặp kẻ ác, hoặc giả gặp thú dữ trong rừng, cho nên mới cho nàng ống đồng thổi Bách Lý Hương này để phòng thân .Mãi Hoa Bà Bà đã căn dặn rất kỹ nàng là nếu không phải gặp tình cảnh vạn bất đắc dĩ, thì không được dùng đến hại người.Chính vì vậy, vừa rồi khi Thần Điều Đầu Hối gợi ý chuyện này, nàng đã tỏ ra lúng túng. Thế nhưng tình hình lúc này thực muốn tấn công vào sâu trong hang động khúc khuỷu thế này thì vô kế khả thi, cuối cùng nàng mới chấp nhận.Phía sau, Thần Điều Đầu Hối nhìn thấy nàng đã ra tay, cười lớn nói:

- Vu bà bà, người tưởng lão phu không dám xông vào ư ? “Soẹt” một tiếng, rút phất thanh Bát Quái Kiếm, tay trái phát một thế phích không chuông, tay phải kiếm múa tít lên phòng hộ toàn thân, rồi ý chừng như muốn xông vào bên trong thật.Đương nhiên lão chỉ hư trương thanh thế mà thôi, chân vừa tiến lên được một bước, thì Hoắc Vạn Thanh đã la lớn tranh đường:

- Mạnh đại hiệp, cứ để lão hủ đối phó với mục ta...Sử Truyền Đình cũng liền xông tới tranh tiên nói lớn:

- Lão tặc bà, hôm nay người tới số rồi!Tống Văn Tuấn cũng lập tức hùng hổ khua kiếm hét lớn:

- Vu tặc bà, mục dám bắt cóc cha ta, lại dùng Âm chuông đánh ta thụ thương, hôm nay ta phải lấy mạng người mới hả giận!Trong động bị náo loạn, vừa rồi bụi đất bay mù còn chưa lắng hết, đương nhiên là cản trở tầm nhìn. Trong khi mọi người la hét hùng hổ hổ hổ, làn mê hương của Trúc Thu Lan thổi ra cũng đã từ từ xông sâu vào trong động đạo.Nhạc Tiểu Tuấn sợ nàng xẩy ra sơ suất, nên bám rất sát, cả hai đã tiếng từng bước một vào sâu trong động đạo, xem ra sắp tới được chỗ rẽ.Khoảng cách chỉ tầm vài bước chân, một bức tường đá chắn ngang để con đường động đạo rẽ sang trái chạy sâu vào trong, từ đây nhìn thấy thêm một lỗ hổng đen ngòm khác, tựa hồ như con đường bắt đầu chia hai lối, hoặc giả là có hai cửa vào.Trúc Thu Lan thấy chỉ còn cách hai bước chân là đến tường đá, liền nhanh chân lướt tới, chẳng ngờ vấp một vật gì mềm mềm, suýt nữa thì cả người ngã nhào.Nàng giật thót mình, nhưng không dám hét lên, tay vịn vách đá, chân sờ soạng thì lại giật mình khi phát hiện ra đó là một người nằm bất động.Từ kinh động biến thành vui mừng, không nói cũng đoán ra được chính là Vu bà bà đã hít phải Bách Lý Hương mà hôn mê bất tỉnh, nàng vội quay người thấp giọng gọi:

- Nhạc đại ca!Nhạc Tiểu Tuấn nghe gọi thì phốc người nhảy tới, hỏi gấp:

- Chuyện gì ?Trúc Thu Lan nói:

- Có người nằm ở đây, có lẽ chính là Vu bà bà đã bị mê được hôn mê bất tỉnh, nhanh vỗ tay ra hiệu cho mọi người vào đây, chúng ta còn phải tiếp tục tiến vào trong xem tình hình thế nào!Nhạc Tiểu Tuấn vui mừng nói:

- Lan muội thật có bản lĩnh, chỉ bằng chút mê được này đủ hạ ngã Vu bà bà.Trúc Thu Lan vưỡn môi nói:

- Mê hương này vốn bị coi là hạ môn trong võ lâm, gia mẫu vừa thường dặn chỉ cất nó trong người phòng khi quá hết sức bất trắc, tuyệt đối không được lạm dụng. Vừa rồi Mạnh lão tiên bối khuyên giải mãi, chỉ dùng đến nó mới mong cứu được Tống lão trang chủ, chuyện an nguy đến toàn võ lâm, bất đắc dĩ muội mới...Nhạc Tiểu Tuấn hiểu hết lòng nàng, vội nói:

- Lan muội, muội dùng rất đúng, võ công độc môn, cho đến độc được mê hương, phải cần xem đúng mục đích dùng nó mới phân biệt được chính tà, dùng chính là chính, dùng tà là tà. Chúng ta tuy dùng mê được, thế nhưng dùng để cứu nguy cho toàn võ lâm, thì là quang minh lỗi lạc, có gì đáng thẹn ?Trong bóng tối, mặt Trúc Thu Lan phát hồng, thấp giọng nói:

- Nhạc đại ca nói thế, muội mới thấy nhẹ lòng!Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười, rồi vỗ tay hai cái liền ra hiệu.Thần Điều Đầu Hối vui mừng nói:

- Trúc cô nương đã đắc thủ!Tống Văn Tuấn căn bản không biết hết nội tình, ngạc nhiên la lên:

- Trúc cô nương đắc thủ ư ? Cô ta có đủ bản lĩnh vậy sao ?Hoắc Vạn Thanh cười chen lời nói:
- Đó mới là diệu kế của quân sư chứ!Thần Điều Đầu Hối thúc giục:
- Chúng ta nhanh vào xem!Nói rồi phóng người chạy vào trước.Trúc Thu Lan thấy có bóng chạy vào đường động đạo, liền thấp giọng hỏi:
- Mạnh tiền bối phải không ?
- Chính lão hủ đây, Vu bà bà đâu ?
- Nằm tại đây này!Thần Điều Đầu Hối cười ha hả, nói:
- Cô nương quả nhiên đắc thủ, đại công đấy nhé!Trúc Thu Lan cười khiêm tốn nói:
- Mạnh tiền bối quá khen, chư vị vào đây, tôi và Nhạc đại ca tiếp tục vào sâu bên trong xem tình hình thế nào ?
- Chậm chân!Thần Điều Đầu Hối đưa tay cản lại rồi nói tiếp:
- Chúng ta chưa rõ thực hư, chớ nên vọng động, đã không biết động nông sâu thế nào, lại không biết đối phương bên trong còn người nào? Do đó theo lão hủ vào động vẫn do cô nương dẫn đầu, nhưng cần phải thêm thân thủ theo hỗ trợ cô nương mới được. Vừa nói lão vừa quay đầu gọi:
- Tổng thiếu trang chủ, nhanh cùng Nhạc thiếu hiệp hộ tống Trúc cô nương vào động, nếu Trúc cô nương gặp nguy hiểm, thì nhị vị xuất thủ chi viện.Tổng Văn Tuấn đáp:
- Tại hạ tuân mệnh!Lúc này, Hoắc Vạn Thanh đã nhanh nhẹn xuất chỉ lực không chế huyết đạo trên người Vu bà bà, hỏi:
- Mạnh đạo huynh, chúng ta xử trí tặc bà này thế nào đây?Thần Điều Đầu Hối cười đáp:
- Huynh đệ chỉ lãnh đạo tấn công thạch động này, còn xử lý ra sao thì Hoắc tổng quản cứ tự làm chủ vậy!Hoắc Vạn Thanh nói:
- Tại hạ không dám!Trúc Thu Lan nói:
- Quân sư không còn cản dận gì người thì chúng ta vào thôi!Thần Điều Đầu Hối liền đưa chiếc Thiên lý hỏa đồng nói:
- Ngoài này đã tối om om, bên trong tất không cần phải nói, cô nương giữ lại chiếc hỏa đồng này mà dùng.Trúc Thu Lan đón lại chiếc hỏa đồng rồi giục:
- Thiếu trang chủ, Nhạc đại ca, chúng ta đi thôi!Nói rồi dẫn đầu theo động đạo rẽ hướng vào trong.Nhạc Tiểu Tuấn và Tổng Văn Tuấn liền bám theo chân nàng.Từ chỗ họ đứng đến lối rẽ chỉ chừng ba bước, có kinh nghiệm lần vừa rồi, nên bám sát người theo vách đá lần từng bước chứ không dám khinh suất.Đến cửa động, trong thì Trúc Thu Lan dừng chân lại, đưa tay về sau chạm vào người Nhạc Tiểu Tuấn thị ý chỉ chàng cũng dừng bước lại.Trong động tối đen như mực, xoè bàn tay trước mặt còn không thấy rõ năm ngón, cho dù có người đứng đối diện chỉ e cũng không phát hiện được.Điều này vừa lợi cho mình mà cũng lợi cho địch, Trúc Thu Lan chỉ bằng đôi tay sờ sẫm để định phương hướng vị trí mà thôi.Lắng tai nghe ngóng một lúc, không thấy chút động tĩnh nào, tay nắm ống đồng đưa tới trước, thân hình di động, tiếp tục thổi Bách Lý Hương.Vẫn thấy bên trong yên ắng, khi ấy trong lòng nàng có phần yên tâm, nhưng đi sát theo phía sau là Nhạc Tiểu Tuấn không nén được kiên nhẫn thấp giọng hỏi:
- Tốt cả chứ?Trúc Thu Lan gật đầu đáp:
- Ổn rồi, chúng ta không biết bên trong còn bao nhiêu tên, nhưng chờ một lát nữa mới có thể vào!Vừa nói nàng vừa lấy ra thêm một viên dược hoàn đưa cho chàng, tiếp:
- Đưa Thiếu trang chủ, bảo hãy nuốt vào phòng độc!Tổng Văn Tuấn nắm viên dược hoàn trong tay, hơi ngạc nhiên hỏi:
- Gì đây?Nhạc Tiểu Tuấn đáp:
- Thuốc giải!Tổng Văn Tuấn càng ngạc nhiên hơn, hỏi:

- Trúc cô nương chẳng lẽ dùng...
- Mê hương!
- A, thì ra là vậy, thảo nào mà cô ta không chế được mụ tặc bà kia!Chỉ nghe Trúc Thu Lan giục:
- Chúng ta vào thôi!Nói rồi mới bắt đầu sải chân đi lọt hẳn vào động trong.Bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Tống Văn Tuấn liền bước theo, Trúc Thu Lan bước vào vài bước đã có cảm giác không gian ở đây mở rộng ra, bên trong động ngoài tiếng bước chân khê của bọn họ, không có thêm một tiếng động nào khác lạ.“Xẹt” một cái, chiếc hỏa đồng trong tay nàng được đánh cháy sáng lên, cảnh toàn động lập tức mở ra trước mắt.Nhìn quanh là bao quát được toàn động rộng tầm năm trượng vuông, trên một phiến đá lớn, một thân hình nữ nhân vận kinh phục màu xanh nằm xấp mặt xuống đá, không nói cũng biết là ả hầu Xuân Mai, hồi đêm bị Hoắc Vạn Thanh lột mặt nạ trong Thiên Hoa sơn trang.Cách ả không xa, còn có thêm một tiểu nữ khác và một lão nhân thân vận lam bào, cả hai tình trạng cũng giống như Xuân Mai nằm phủ phục bất động trên đất, hiển nhiên bọn họ đều trúng mê hương của Trúc Thu Lan mà bất tỉnh nhân sự.Tiểu nữ áo xanh thì nàng không biết mặt, thế nhưng lão già thân vận lam bào thì nàng nhận ra ngay chính là Hồ Trảo Tôn Vô Kỵ, lão già mở quán rượu bên sông ở Qua Châu.Tiếp sau bọn họ lại còn thêm một lão nhân khác ngồi tựa lưng vào vách đá, vừa nhìn thấy người này, Tống Văn Tuấn bổ người tới kêu lên thống thiết:
- Cha, quả nhiên cha ở đây!Lão nhân này không ai khác, đúng là vị Minh chủ năm xưa - Tống Trần Sơn. Lão ta thần thái thản nhiên an tường, mắt nhắm hờ, nhưng kỳ thực cũng bị trúng mê dược bất tỉnh nhân sự như bọn người kia.Tống Văn Tuấn đã đến bên cha, nhìn một lát lo lắng quay qua đầu nói:
- Trúc cô nương, gia phụ cũng trúng mê hương, xin cô nương nhanh giải cứu.Trúc Thu Lan cười nói:
- Thiếu trang chủ chớ nóng vội, chờ Mạnh lão tiên bối và Hoắc tổng quản vào đây hẳn tính, đối phương quỷ kế đa đoan, chúng ta cần hết sức cẩn thận đề phòng.Tống Văn Tuấn mặt ửng đỏ lên nói:
- Trúc cô nương nói rất đúng!Nhạc Tiểu Tuấn nhìn Trúc Thu Lan hỏi:
- Chúng ta mời Mạnh tiên bối vào chứ?Trúc Thu Lan cười khúc khích nói:
- Không cần đi mời, chỉ thấy trong này sáng lên, bọn họ sẽ vào ngay thôi!Nói chưa dứt câu, quả nhiên đã thấy hai người nhảy vào chính là Thần Điều Đầu Hối và Hoắc Vạn Thanh.Thần Điều Đầu Hối quét mắt nhìn một vòng thạch động, cười vang ha hả nói:
- Thực khổ cho Trúc cô nương!Trúc Thu Lan khép người khiêm tốn đáp:
- Mạnh tiên bối sao lại nói vậy!Hoắc Vạn Thanh đã nhìn thấy lại lão trang chủ cũ của mình, vui mừng khôn xiết reo lên:
- Lão trang chủ quả nhiên ở đây mà!Nói rồi định bước tới đỡ người Tống Trần Sơn, nhưng Thần Điều Đầu Hối vội cản lại:
- Hoắc tổng quản chậm tay!
- Mạnh đạo huynh còn gì chỉ bảo?Thần Điều Đầu Hối trầm ngâm một lúc từ từ nói:
- Bọn tặc đã một lần dùng Lang Sơn Nhất Bái giả mạo Minh chủ may mà bị Trúc cô nương khám phá ra, liệu bọn chúng có giở trò này lần nữa không, chúng ta cần cẩn thận.Hoắc Vạn Thanh khựng người trở mắt hỏi:
- Vậy theo Mạnh đạo huynh thấy, chúng ta nên làm thế nào đây?
- Chúng ta chỉ còn có một cách, chờ Minh chủ giải hết mê dược thử xem mới nói.Nói rồi đưa mắt nhìn Tống Văn Tuấn tiếp:
- Muốn nhìn theo Minh chủ thật hay giả, Thiếu trang chủ và Hoắc tổng quản tốt nhất nên lánh mặt, thiên hạ chưa từng có lý con lại đi thử cha bao giờ!Hoắc Vạn Thanh gật đầu nói:
- Mạnh đạo huynh nói chí lý, Thiếu trang chủ và tại hạ thoái ra ngoài vậy.Nói rồi lão lấy từ trong người ra một bình thuốc giải được đưa cho Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp:

- Đây là bình giải được Tán công độc mà chí hay Nhạc thiếu hiệp đã mang đến, sau khi Lang Sơn Nhất Bái chân tướng bị bại lộ, lão hủ đã lấy lại. Lão trang chủ trúng Tán công độc nhất định bọn chúng không khi nào giải cứu, nếu người này đúng thực là lão trang chủ, thì thiếu hiệp dùng nó giải cứu hộ. Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu, tay đón lấy bình thuốc giải cho vào áo. Hoắc Vạn Thanh và Tống Văn Tuấn khi ấy cùng nhau quay trở ra bên ngoài. Thần Điều Đầu Hói nhìn Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan nói:

- Chuyện này giờ cũng chỉ còn nhờ vào đại công của nhị vị. Nhạc Tiểu Tuấn nói:

- Tiền bối có gì sai khiến, xin cứ nói rõ! Thần Điều Đầu Hói tay vuốt râu, rồi thấp giọng nói với bọn họ một lúc. Nhạc Tiểu Tuấn, Trúc Thu Lan nghe xong đồng thanh nói:

- Văn bối tuân mệnh!

- Tốt lắm, giờ thì Trúc cô nương có thể cho người này ngửi thuốc giải. Trúc Thu Lan đáp một tiếng, rồi bước nhanh đến bên người Tống Trấn Sơn, lấy từ trong áo ra một chiếc bình ngọc xanh nhỏ xíu, mở nắp bình, dùng móng tay út móc ra một chút bột màu hồng búng nhẹ bay vào mũi ông ta. Tống Trấn Sơn đang mê man, bỗng hắt hơi một cái, đột nhiên hai mắt mở bừng ra nhìn thấy bọn Thần Điều Đầu Hói ba người đứng trước mặt mình, bất giác vui mừng nói:

- Mạnh đạo huynh, Nhạc thiếu hiệp các người sao tìm được đến đây? Thần Điều Đầu Hói chấp tay nói:

- Minh chủ tỉnh lại rồi thì tốt, có điều huynh đệ muốn thỉnh giáo Minh chủ một câu . . .

-Ồ! Tống Trấn Sơn ngược nhìn lão ta một cái hỏi:

- Mạnh đạo huynh muốn hỏi điều gì?

-Ừm, . . . Huynh đệ như có lời không phải, xin Minh chủ lượng thứ bỏ qua! Tống Trấn Sơn cười sởi lởi nói:

- Bát đại môn phái là người một nhà, đạo huynh nói sai một câu lẽ nào lão phu lại trách cứ?

- Minh chủ nói ra câu này, huynh đệ mới thật sự yên tâm! Nói rồi liền quay lại phất tay một cái, cả Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan nhận được hiệu lệnh lập tức tiến tới một bước ôm quyền nói:

- Tống đại lão gia, văn bối thật đặc tội! Tống Trấn Sơn ngạc nhiên hỏi:

- Nhạc thiếu hiệp, các người làm gì vậy? Nhạc Tiểu Tuấn nói ngay:

- Bọn văn bối hai người nhận mệnh Mạnh lão tiền bối, muốn lục soát người Tống đại lão gia!

- Hả? Lúc soát người lão phu? Vì sao? Nhạc Tiểu Tuấn hơi lúng túng nhìn nhanh Thần Điều Đầu Hói một cái ấp úng nói:

- Điều này . . . Tống Trấn Sơn thấy chàng ngập ngừng thì giục:

- Tướng công cứ nói, không ngại gì. Nhạc Tiểu Tuấn nói:

- Bởi vì . . . Bởi vì . . . Chàng ấp úng, cuối cùng vẫn không nói hết câu. Trúc Thu Lan tiếp lời chàng:

- Bởi vì muốn xem thử Tống đại lão gia có mang mặt nạ da người hay không? Tống Trấn Sơn trố mắt ngạc nhiên:

- Lão phu đeo mặt nạ làm gì? Trúc Thu Lan nói:

- Vì đã có người giả mạo Tống đại lão gia! - Nhưng, lão phu là Tống Trấn Sơn, chẳng lẽ . . . là giả hay sao? Trúc Thu Lan lạnh giọng nói:

- Ai biết được, không chừng người chính là Lang Sơn Nhất Bái giả mạo thì sao? - Lang Sơn Nhất Bái? Lang Sơn Nhất Bái là ai? Hắn giả mạo lão phu ư? Tống Trấn Sơn trên mặt đã thấy bị kích động mạnh, nói tiếp:

- Cô nương có thể đem hết mọi chuyện xảy ra kể cho lão phu nghe chứ? Trúc Thu Lan nói:

- Ta không biết có nên nói ra hay không? Thần Điều Đầu Hói đỡ lời:

- Cô nương cứ nói không ngại gì! Trúc Thu Lan khi ấy mới đem chuyện Nhạc Tiểu Tuấn lấy được thuốc giải rồi cùng nàng đến Thiên Hoa sơn trang ra sao, sau đó phát hiện ra Lang Sơn Nhất Bái giả mạo Tống Trấn

Sơn, cho đến cả bọn làm sao lại lần đến được động đạo này, sơ lượt kể qua cho Tổng Trần Sơn nghe .Tổng Trần Sơn nghe đến run cả người nói :

- Bọn chúng bắt cóc lão phu, lại còn xảy ra nhiều chuyện thế sao ?Nói rồi lão gật đầu tiếp :
- Chẳng trách nào mà các người hoài nghi lão phu, nhưng không biết các người cần thế nào mới chịu tin lão phu ? Trúc Thu Lan nói :
- Phân biệt Tổng đại lão gia thật hay giả, vốn chỉ là chuyện đơn giản, có điều hiện tại chỉ sợ . . .- Cô nương cứ nói thẳng ra lão phu nghe đi !Trúc Thu Lan chớp mắt nhìn nhanh đối phương, rồi đáp bằng một điều khác :
- Tổng đại lão gia ở đây, bọn chúng sao không chế huyết đạo, cũng không trói chân tay lão lại ?Tổng Trần Sơn cười khời đáp :
- Lão phu thân đã trúng Tán công kỳ độc, nhất thân công lực coi như phế bỏ, đến trói gà còn không chặt, há bọn chúng cần phải trói tay chân hay điểm huyết ?Trúc Thu Lan gật đầu nói :
- Vậy thì đúng, lão đại gia nhất thân tuyệt học, kiếm pháp tạo chỉ xuất thần nhập hóa, nếu mà không trúng phải Tán công kỳ độc chỉ thử là biết ngay thực giả .Nhạc Tiểu Tuấn nghe rồi chen vào nói :
- Có đây, chúng ta vốn mang thuốc giải đến cho Tổng đại lão gia, chỉ cần Tổng đại lão gia uống thuốc giải vào rồi thì không còn khó phân biệt thật hay giả .Vốn mỗi kế sách đều do Thần Điều Đầu Hối đề ra, nhưng lúc này Trúc Thu Lan vẫn vờ quay đầu nhìn lão hỏi :
- Mạnh lão tiên bối thấy chủ ý Nhạc đại ca được chứ ?Thần Điều Đầu Hối vuốt râu như suy nghĩ rồi nói :
- Như thế cũng hay, không biết ý Minh chủ thế nào ?Tổng Trần Sơn gật đầu ngay :
- Mạnh đạo huynh thấy được, thì lão đồng ý ngay thôi mà !Thần Điều Đầu Hối đưa tay ra hiệu, nói :
- Vậy Nhạc thiếu hiệp nhanh lấy thuốc giải trao cho Minh chủ !Nhạc Tiểu Tuấn ứng thanh đáp một tiếng, rồi lấy từ trong áo ra một chiếc bình sành, mở nắp dốc thuốc đổ ra năm viên được hoàn đưa đến trước mặt Tổng Trần Sơn .Tổng Trần Sơn đón lấy thuốc giải cho vào mồm nuốt xuống .Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Tổng đại lão gia đã phục giải được, cần tĩnh tọa một lúc thuốc giải mới phát tác .Tổng Trần Sơn nghe lời, ngồi xếp bằng ngay ngắn, nhắm hờ mắt lại .Thần Điều Đầu Hối thoái lui một bước, thấp giọng nói :
- Minh chủ phục thuốc giải, chi ít cũng cần phải tịnh dưỡng thời gian một tuần trà mới hồi phục công lực, nhân lúc này chúng ta nên nghỉ lưng một lát .Nói rồi lão tự tìm chỗ ngồi xuống, nhưng ngầm dùng truyền âm nhập mật nói với bọn Nhạc Tiểu Tuấn :
- Chú ý đề phòng, không chừng hần vùng dậy là một chuyện !Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan ngầm gật đầu, rồi mỗi người tự tìm một phiến đá ngồi xuống, nói nghỉ thì nghỉ, nhưng cả ba vẫn không rời mắt khỏi người Tổng Trần Sơn .Đúng tại lúc ấy, đột nhiên nghe tiếng chân người bước rất nhanh truyền vào .Thần Điều Đầu Hối lão luyện kinh nghiệm, nghe ra tiếng chân nhanh nhẹ nhưng vội vã gấp gáp, linh tính đoán đã có chuyện xảy ra bên ngoài, liền đứng lên nghênh đón đầu đường động đạo .Chỉ thấy bóng người lách vào chính là Sử Truyền Đình, lão hỏi ngay :
- Ngoài kia có chuyện xảy ra ư ?Sử Truyền Đình ngạc nhiên hỏi lại :
- Mạnh đạo huynh làm sao biết được ?- Huynh đệ chỉ suy đoán vậy thôi !- Mạnh đạo huynh đoán không sai, vừa rồi Lục đạo huynh vào động trước báo cho hay là viện binh của tặc đảng đã kéo đến, nhân số cũng không ít, cần Mạnh đạo huynh điều người chuẩn bị ứng phó .Nguyên vừa rồi Sử Truyền Đình được phân canh giữ ở động ngoài, bọn Hoắc Vạn Thanh và Tống Văn Tuấn cũng đã trở ra đó, nhưng vì trong này không tiện có mặt bọn họ hai người, cho nên mới do Sử Truyền Đình vào báo tin .Thần Điều Đầu Hối hỏi :
- Lục đạo huynh có nói rõ là bọn người nào đến không ?Sử Truyền Đình lắc đầu đáp :
- Hiện tại còn chưa rõ, tình hình trong này sao rồi ?Thần Điều Đầu Hối thấp giọng nói :
- Minh chủ đã uống thuốc giải, hiện tại thật hay giả còn chưa thể nói được .- Vậy làm sao bây giờ ?- Chúng ta cần phải đợi sau khi Minh chủ hồi phục lại toàn công lực mới có thể thử biết chân giả, trong thời gian

này cần cố thủ vững chắc .Nói đến đó, lão quay đầu vẫy tay gọi Trúc Thu Lan, nàng chạy nhanh đến, nhỏ giọng hỏi :

- Mạnh tiên bối có gì cản dận ?Thần Điều Đầu Hối môi mấp máy, dùng truyền âm nhập mật nói :

- Trước mặt quân chi viện của tặc đảng đã kéo đến, lão hủ cần ra ngoài xem tình hình để đối phó, sau khi Minh chủ tỉnh lại thì cứ theo đúng kế hoạch mà làm, ở đây do cô nương và Nhạc thiếu hiệp trấn thủ, cần cẩn thận đề phòng địch thấy chúng ta phân tán lực lượng trong này mà phản kích . Nếu lúc cần thiết, cô nương cứ dùng đến Bách Lý Hương mà đối phó .Trúc Thu Lan gật đầu đáp :

- Vãn bối đã hiểu !Thần Điều Đầu Hối quay nhìn Sử Truyền Đình nói :

- Chúng ta đi !Cả hai rút nhanh ra động ngoài, Hoắc Vạn Thanh vừa thấy bóng chạy đến hỏi ngay :

- Mạnh đại hiệp, lão trang chủ ...Không đợi lão hỏi hết câu, Thần Điều Đầu Hối đáp ngay :

- Minh chủ đã uống thuốc giải, trước mặt còn chưa phân biệt được thật giả, chỉ ít cũng cần qua thời gian bữa cơm nữa mới biết rõ hư thực . Huynh đệ đã phân công Trúc cô nương và Nhạc thiếu hiệp canh giữ động trong, không chuyện gì xảy ra đâu .Tiếp lão lại nói với Sử Truyền Đình :

- Phiền Sử đạo huynh mang Vu bà bà vào trong kia, rồi ra ngoài tiếp ứng . Ở đây chỉ cần Hoắc tổng quản và Tống Thiếu trang chủ trấn thủ là được, động hẹp lại khúc khuỷu, thủ dễ công khó, nếu tình thế quá bí thì chúng ta có thể kéo hết vào đây cố thủ, đợi đến khi Minh chủ tỉnh lại phân biệt thật giả, rồi cùng kéo ra quyết một trận sống mái với chúng .Sử Truyền Đình ứng thanh đáp một tiếng, rồi cấp ngang người Vu bà bà chạy vào trong .Thần Điều Đầu Hối nói thêm vài câu với bọn Hoắc Vạn Thanh, Tống Văn Tuấn, đoạn sai bước đi ra hướng cửa động .Bên ngoài ánh trăng mờ nhạt hắt vào, nhưng cũng đủ thấy rõ bọn Vô Trụ thiền sư ba người án ngữ trước cửa động .Khi đến cửa động thì càng thấy rõ hơn, xa xa bên ngoài tầm ba bốn thước, đứng vây quanh mồm đá có thêm bảy tám bóng người khác, bọn họ thần thái oai nghi đỉnh lập, nhưng chung quy không thấy có ai lên tiếng nói gì .Thần Điều Đầu Hối vừa nhìn thấy tình hình này đã bấm bụng nghĩ :

- Ái, chẳng lẽ bọn chúng còn có nhân vật nào thân phận cao hơn chưa xuất hiện hay sao ?Cam Huyền Thông khi ấy thấy bóng Thần Điều Đầu Hối đi ra thì đón hỏi :

- Mạnh đạo huynh, tình hình bên trong thế nào rồi ?Thần Điều Đầu Hối kể sơ qua chuyện Tống Trấn Sơn, rồi hỏi :

- Đám viện binh này đến lâu chưa ?Cam Huyền Thông đáp :

- Chừng một tuần trà, Mạnh đạo huynh nhìn kỹ xem bọn chúng là những tên nào ?Thần Điều Đầu Hối nghe thì giật mình hỏi lại :

- Ý Cam đạo huynh, chẳng lẽ bọn chúng có cao thủ ?

- Bần đạo chỉ nhận ra hai người trong số này, hai tên ăn mặc cổ quái kia chính là Tương Tây Song Thi, nghe nói bọn chúng võ công cực cao, một vùng lương hồ đều vang lừng hung danh của chúng . Cứ vậy đủ thấy sáu tên còn lại quyết không phải hạng vô danh tiểu tốt .Thần Điều Đầu Hối lúc này đã quét nhìn qua hết bọn tám người kia, gật gù nói :

- Không sai, người vận võ phúc màu đỏ kia là Hỏa Ma Nữ, đứng đầu trong làng hắc đạo nữ ma, tâm ác vô cùng . Lão gia thân hình cao lớn kia là Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt, lão đạo sĩ tóc phủ vai lại là Ngũ Xoa Chân Nhân Vạn Thiên Phong, chỉ bằng mấy tên này cũng đủ gây cản rồi đấy !Phi Hồng Dục Sĩ nhích đến gần hỏi :

- Bọn chúng nhân mã tợ hồ như chưa đến đủ ?Thần Điều Đầu Hối gật đầu đáp :

- Huynh đệ cũng nghĩ như vậy, trong bọn chúng còn có một nhân vật thân phận cao hơn chưa đến !Phi Hồng Dục Sĩ nhú mày hỏi :

- Làm sao biết được ?Thần Điều Đầu Hối cười đáp :

- Thử nhìn đám kiêu hùng ác bá này, nếu không có một người thân phận cực cao, võ công siêu chúng, thì ai thống lĩnh được bọn chúng chứ ?Cam Huyền Thông gật đầu đồng tình :

- Mạnh đạo huynh nói chí lý . . . Chưa nói hết câu bỗng lại í lên một tiếng, tay chỉ xuống hướng dốc núi la lên :
- Nhìn kìa !

2. Viện Binh

Cả bọn nghe Cam Huyền Thông chỉ tay la lên, thì đưa mắt nhìn .Phi Hồng Dực Sĩ nói ngay :

- Lại có người đến !Quả nhiên đúng vậy, từ dốc núi có ánh đèn lồng tiến đến .Cam Huyền Thông kinh ngạc nói :
- Cứ nhìn ánh đèn, tựa hồ như không chỉ một chiếc mà thôi .Thần Điều Đầu Hối nói :
- Người này có lẽ chính là người đứng đầu tặc đảng này .Phi Hồng Dực Sĩ cười nói :
- Mạnh đạo huynh tựa hồ như có tài tiên tri nhỉ !- Ừm, huynh đệ tuy chỉ phán đoán nhưng mười phần hết tám chín là đúng .- Ái, ra vậy, bản đạo muốn nghe cho rõ hơn .Thần Điều Đầu Hối vuốt chòm râu sơn dương lơ đãng nói :
- Cứ theo lẽ thường tình suy đoán thời, kẻ dạ hành trên giang hồ khi nào lại đốt đèn mà đi ? Người này đến đây không chỉ đốt đèn, mà còn đốt nhiều đèn, đủ thấy phải người có thân phận cực cao . Muốn làm vậy chứng tỏ uy phong bản lĩnh của mình khác với chúng nhân, thử hỏi không phải là người đứng đầu hắc đảng thì ai vào đây ?Phi Hồng Dực Sĩ bất giác gật đầu nói :
- Xem ra Mạnh đạo huynh có tài quân sư . . . Bên ngoài động, những ánh đèn kia đã đến gần .

Bây giờ đã có thể thấy đối phương, người đi đầu tiên không ai khác chính là Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu .Tiếp liền theo là hai thanh y thiếu nữ tuổi chừng mười sáu mười bảy, tướng mạo xinh đẹp mỹ lệ, tay đều nắm đèn lồng sóng vai mà đi .Liền đó là một thư sinh khôi ngô tuấn tú, mặt ngọc môi son, mày rậm mắt sáng, thân vận thanh y trường bào, lưng thắt đai ngọc, vai mang kiếm tua trắng bạc, Trên tay chiếc quạt lông phe phẩy càng tăng thêm vẻ khí khái nho nhã, chân thả từng bước chậm rãi khoan thai, khiến người ta nhìn không khỏi bội phục .Nhưng, nhìn thư sinh này thì ngược lại khiến bọn Thần Điều Đầu Hối bốn người đều ngớ người . Bọn họ nguyên tưởng người vừa đến này đứng đầu hắc đảng, thì phải là một nhân vật danh chấn võ lâm, đứng đầu hắc đạo mới phải .

Chẳng ngờ người này bất quá cũng chỉ là một thư sinh tuổi chừng ba mươi, cốt cách đoan chính hòa nhã, cử chỉ ung dung, không toát lên một chút nào là tà khí .Cam Huyền Thông không nén nổi hiếu kỳ thấp giọng hỏi :

- Nhị vị đạo huynh có biết người này là ai không ?Thần Điều Đầu Hối và Phi Hồng Dực Sĩ đều lắc đầu .Bọn họ ba người hành cước giang hồ mấy mươi năm, khắp dải Giang Nam Bắc, vùng vẫy khắp Hoàng Hà lưỡng ngạn, trong làng hắc bạch đạo những nhân vật có tên tuổi, hầu chưa một lần gặp, nhưng chi ít cũng phải nghe qua . Vậy mà với vị Thanh y thư sinh này, mặt không biết, mà danh cũng chưa từng nghe nói đến !Bọn họ nói chuyện với nhau, thì ngoài kia trong đám tám người ban đầu có một người bước ra trước cúi đầu thi lễ nói lớn :

- Thuộc hạ Chúc Tường Phù, tham kiến Tổng hộ pháp .Thì ra người này chính là Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù, pháp danh Quảng Minh, lão dẫn đường cho bảy người kia đến đây trước .Thanh y thư sinh qua ánh mắt như điện một vòng ngắm bảy người kia, cười nói :

- Chư vị hân chờ đã lâu !Giọng nói cao thanh, tiếng cười gần gũi .

Bảy người kia liền chấp tay thi lễ, cúi người đồng thanh nói :

- Thuộc hạ tham kiến Tổng hộ pháp !Cứ nhìn thần thái của bọn họ, cũng đủ thấy cung kính nể sợ vị Tổng hộ pháp này như thế nào rồi .Thanh y thư sinh gật đầu mỉm cười, rồi bước tới trước mặt đoàn người mới dừng chân lại, hai thiếu nữ không chờ hạ lệnh, liền lui đứng sau lưng phân làm tả hữu thị hầu .Thanh y thư sinh đưa mắt quét nhìn động khẩu, lúc này Vô Trụ thiền sư vẫn chống thiền trượng đứng uy nghi bất động, thư sinh lên tiếng hỏi :

- Lão hòa thượng này là ai ?Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu đứng đầu bên phải liền đáp :
- Lão ta là Vô Trụ thiền sư, Đường chủ La Hán đường của Thiếu Lâm tự .Thanh y thư sinh ồm một tiếng rất khẽ, nói :
- Nói vậy, bọn chúng đã thành công chiếm thạch động rồi ?Lang Sơn Nhất Bái cúi đầu đáp :
- Xem tình hình có lẽ ...Không đợi gã đáp hết câu, Thanh y thư sinh nói tiếp :
- Không cần nói, người đến hỏi Vô Trụ đại sư xem người của ta giữ động ở đây còn sống hay chết ?Giọng nói trở nên lạnh lùng quyền uy khiến Lang Sơn Nhất Bái hơi run người, dạ một tiếng rồi bước lên mấy bước, ôm quyền chào Vô Trụ thiền sư hỏi :
- Đại sư, Tổng hộ pháp chúng tôi muốn hỏi một câu, chư vị tấn công vào động, không biết người của chúng tôi trấn giữ ở đây còn sống hay chết ?Vô Trụ đại sư từ đầu đến giờ chống trượng giữ động khẩu, bây giờ mới chấp một tay trước ngực, khẽ niệm phật hiệu nói :
- A di đà phật, bản tăng chỉ trấn giữ động khẩu, mọi chuyện khác không rõ .Lang Sơn Nhất Bái vẻ không vui nói :
- Đại sư là vị cao tăng đời này, sao lại đáp như vậy được ?Vô Trụ thiền sư nghiêm túc đáp :
- Bản tăng quả thật không biết .Thanh y thư sinh lên tiếng hỏi :
- Thế nào ? Lão ta không chịu nói ?Lang Sơn Nhất Bái vội vàng nghiêng mình đáp :
- Lão hòa thượng này thật cố chấp .Thanh y thư sinh nói :
- Người bảo lão ta tránh ra !Một câu thật ngạo nghễ, rõ ràng thường ngày nhân vật này chuyên quyền sai khiến ra lệnh cho hạ cấp, bất cứ người nào cũng răm rắp nghe theo, nhưng gã không thử tưởng xem người đang trấn thủ động khẩu kia chẳng phải là nhân vật tầm thường, há dễ nghe lệnh gã ?Lang Sơn Nhất Bái đành cúi dài dạ một tiếng nữa, rồi quay nói với Vô Trụ thiền sư :
- Đã vậy xin đại sư tránh ra, để người nào biết chuyên ra trả lời !Vô Trụ thiền sư giọng hơi run vì giận :
- Bản tăng sao phải tránh ra ?Lang Sơn Nhất Bái chỉ hỏi lại :
- Đại sư nhất định không chịu tránh ra sao ?
- Bản tăng đảm nhiệm trấn thủ động khẩu, đương nhiên không thể tránh ra .Lang Sơn Nhất Bái nét mặt sa sầm tức gợn nói lớn :
- Vô Trụ đại sư, huynh đệ có ý tốt mới khuyên, đã có Tổng hộ pháp thân giá đến đây, đại sư như còn ngoan cố lấy sức mà chống cự, thì chẳng khác gì châu đá xe !Vô Trụ thiền sư nghe vậy, động mạnh ngọn thiền trượng xuống nền đá đánh ầm một tiếng, giọng vang lớn như tiếng chuông :
- Thiện tai ! Thiện tai ! Bản tăng chỉ biết trấn hộ động khẩu, không biết gì nữa !Lang Sơn Nhất Bái cười lạnh nhạt nói :
- Đại sư còn không chịu tránh ra, huynh đệ quyết chẳng khách khí nữa !Nói rồi tung liền một chưởng vào giữa ngực Vô Trụ thiền sư .Nhân vì trước mặt Tổng hộ pháp, cho nên đã ra chiêu phải tận lực, một chưởng này chính là Đại Lực Kim Cương Chưởng với bảy tám thành công lực, chỉ thấy một đạo vô hình kinh khí, êm như không có tiếng động ập tới .Vô Trụ thiền sư hoán ngọn thiền trượng sang tay trái, tay phải cũng liền phát chưởng nghênh tiếp .Bình một tiếng chấn động lớn .Lang Sơn Nhất Bái đa mưu túc trí, một chưởng vừa tiếp, tay trái lại bồi thêm một chưởng khác, chưởng liên hoàn năm chiêu đánh tới .Vô Trụ thiền sư không ngờ đối phương ra tay nhanh và hiểm như vậy, tay trái cũng vội buông trượng phát chưởng tiếp đầu đối phương . Năm chưởng nháy mắt qua đi, Vô Trụ thiền sư đã cân lường được đối phương, ôm quyền nói :
- Sách thí chủ như không chịu thoái lui, chớ trách bản tăng vô lễ !Dứt lời, không đợi đối phương kịp ra tay, vù, vù, vù, hai tay liên hoàn đánh liền ba quyền .Ba chiêu này chính là tuyệt thủ trong La Hán quyền, quyền phong ào ạt như cuồng lang đột khởi, khiến người ta nghe tiếng quyền không khỏi chấn động .Lang Sơn Nhất Bái nhất thời không phòng bị, ba quyền của đại sư bức lão ta thoái liên hai bộ . Thế nhưng, là nhân vật giang hồ lão luyện, nhanh chóng trầm ổn, thoái là tiến ngay, xuất chưởng phản công đối phương

.Hai người nháy mắt quyền cước đấu nhau đến ác liệt, nhưng bọn họ tiến thoái chỉ trong cự ly hai ba bộ là cùng, thi chung vãn án ngữ ngay trước động khẩu .Qua phút chốc, hai người đấu với nhau ngoài mười lăm chiêu, Lang Sơn Nhất Bái tâm ý quyết đánh nhanh thắng nhanh, nhìn tình thế xem ra trận đấu còn kéo dài thì lòng hơi nôn nóng, trầm giọng nói :

- Lão hòa thượng, ngươi tiếp thêm vài chiêu này !Hữu thủ vung lên phát ra một cổ chưởng phong âm nhu yếu nhược, tả thủ theo đó cũng liên tung một đạo vô hình kinh phong .Vô Trụ thiền sư vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay chính là Thôi Tâm chưởng, lão nhằm trọng trách trấn giữ động khẩu, đối phương người đông, ra tay còn nhân nhượng quyết không xong .Nghĩ vậy trầm giọng quát lớn :

- A Di Đà Phật !Rồi ngằm vận chân lực phát Bát Nhã Thiền Công, hai tay từ từ trước ngực đẩy ra .Nên biết, Bát Nhã Thiền Công là Phật môn Vô thượng thiền công, đứng thứ ba trong bảy mươi hai môn công phu của Thiếu Lâm tự, chỉ có những bậc trưởng lão mới tu luyện được môn công phu này .Vô Trụ thiền sư tuy mấy mươi năm tu luyện, nhưng vừa rồi thi triển Bát Nhã Thiền Công trị thương cho Tống Văn Tuấn coi như là lần đầu tiên thi triển môn công phu thặng thừa này, hiện tại đánh ra thành chưởng chính là Bát Nhã Thiền chưởng cũng là lần đầu tiên thi thố chưởng pháp vô thượng của mình .Bây giờ, một người thi triển Thôi tâm chưởng pháp chân lực mạnh nhất, một người lại thi triển thặng thừa Phật môn công phu Bát Nhã Thiền chưởng, hai chưởng tiếp nhau tự nhiên không phải là tầm thường .Thế nhưng, chỉ nghe “bình” một tiếng chấn màng nhĩ, nhưng không một chút dư phong tạt ra ngoài, thật là điều hiếm thấy . Nhân vì Thôi Tâm chưởng pháp kinh lực âm nhu yếu nhược như lông hồng, mà Bát Nhã Thiền chưởng vô hình kinh khí, vô sắc vô thanh, cho nên mới có hiện tượng như vậy .Nhưng, chỉ nhìn cả Vô Trụ thiền sư và Lang Sơn Nhất Bái hai thân hình đều bị đẩy bật lui sau mấy bước, chứng tỏ lực đạo ngằm bên trong mạnh đến chừng nào rồi . Vô Trụ thiền sư tay chống thiền trụ lập trên đất, tà áo cà sa vẫn còn lật phất bay một lúc nữa mới ngưng .Lang Sơn Nhất Bái cả người lão đảo thoái lùi hai bước, khó lắm mới không để ngã, ngực phập phồng thở gấp, rồi hoắc mồm học ra một búng máu tươi .Cửu Chỉ La Hán thấy vậy hốt hoảng chạy nhanh đến đỡ lão ta .Bên này bọn Thần Điều Đầu Hối và Phi Hồng Dực Sĩ cũng tranh nhau ra trước cửa động thấp giọng hỏi :

- Đại sư không sao chứ, nhanh lui nghỉ dưỡng đi !Vô Trụ thiền sư gạt nhẹ đầu, từ từ thoái lui vào trong động điềm nhiên nói :

- Sách Nghị Phu thương thế còn nặng hơn, bản tăng chỉ cần nghỉ ngơi một chút là nguyên khí trong người bản tăng hồi phục !Nói rồi tay chống thiền trụ đi đến bên vách đá, ngồi xuống bàn tọa trên đất nhắm mắt dưỡng thần khí . Cam Huyền Thông khi thấy Vô Trụ thiền sư thoái lui, thì liền nhảy ra trước thay thế vào vị trí đại sư trấn thủ động khẩu .Liền nghe một tiếng hú quái dị như tiếng cú săn đêm, rồi nói :

- Lão đại, đến lượt huynh đệ chúng ta xuất đầu, nhanh ra vắt chiếc mũi trâu của lão đạo kia đi !Lại một tiếng cười chói tai, nói :

- Hảo !Vừa dứt tiếng cười, đã thấy hai bóng người lướt tới rất nhanh, sóng vai đáp xuống trước mặt Cam Huyền Thông .Hai tên này mặt mày quái dị, một tên hai mắt nhắm tịt tựa hồ như bị mù, tên thứ hai ngược lại đôi mắt xanh long lanh như ngọn lửa ma trời, giữa hai đầu chân mày thưa có một vết đao rất sâu . Cả hai đều vận kinh trang cụt ngắn, để lộ đôi chân trần lông lá, đôi tay cổ thô thấp, khiến cho thân hình vốn quái dị càng thêm quái dị hơn !Thế nhưng danh đầu của hai nhân vật này không phải nhỏ, bọn họ vốn là huynh đệ song sinh, chân danh với ngoại hiệu Tương Tây Song Thi, lão đại là Bể Mục Cương Thi Bán Lôi, lão nhị là Tam Nhân Cương Thi Bán Điện .Cam Huyền Thông đã nhận ra hai người này là ai, bắt giắc đầu mi hơi nhú động hắt hàm hỏi :

- Nhị vị có gì chỉ giáo ?Bán Điện giọng lạnh lùng nói :

- Tên mũi trâu, ngươi tránh ra thì vô sự !Cam Huyền Thông giữ bình tĩnh hỏi lại :

- Việc gì bản đạo phải tránh ra ?Bán Điện nói :

- Bởi vì huynh đệ chúng ta muốn vào động xem xét người của chúng ta vừa rồi lưu lại ở đây còn sống, hay là đã bị bọn tăng, đạo các ngươi lượm mất rồi !- Ồ, nhưng nếu bản đạo không tránh thì sao ?Bán Điện chưa nói gì, Bán Lôi đã phóng cánh tay với năm ngón tay dài ngoằng mà khô đét như năm que củi về phía ngực Cam Huyền Thông, mắt vẫn nhắm kín, cười nham hiểm gần giọng nói :

- Vậy thì phải vắt người ra một bên !Cam Huyền Thông vừa rồi nhận ra hai nhân vật trước mắt mình thuộc hàng ác bá đại hiểm độc, cho nên đã sớm đề phòng . Lúc này một trảo của Bàn Lôi đánh ra cực nhanh mà lại bất ngờ, nhưng Cam Huyền Thông vẫn né người tránh được .Soạt một tiếng, trường kiếm xuất võ, Cam Huyền Thông ra một chiêu Đảo Quái Chu Liêm, ánh kiếm loé lên tạo thành bốn đạo kiếm ảnh từ trên chộp xuống .Bàn Điện cười khắc khắc trong họng nói :

- Bằng người mà cũng dám giỡn kiếm trước mặt huynh đệ chúng ta ư ?Chỉ một cái lách người đã áp sát bên hông Cam Huyền Thông, hữu trảo chộp vào tay kiếm, tả trảo chộp vào vai đối phương . Bàn Lôi tuy ngoại hiệu Bể Mực nhưng kỳ thực hấn không mù, chỉ có điều đôi mắt lúc nào cũng như nhắm tít mà không có gì lọt qua nổi mắt hấn, vì chỉ cần hé mở một chút là đã có thể thấy mọi chuyện . Vừa rồi một trảo không trúng, hấn liền nhảy áp tới canh trai tiếp tục vung tay phát hai trảo chộp vào tay trái, và một trảo chộp vào gáy Cam Huyền Thông .

Huynh đệ bọn họ luyện đến tâm ý tương thông, hành động như phong, xuất thủ công địch phối hợp rất ăn ý chắc chắn, một người đoạt kiếm một người đỡ thương .Cam Huyền Thông chỉ cần chậm một chút, thì chẳng những hai tay bị bọn chúng chộp cứng, mà đến hậu chẩm cũng bị đánh vỡ ngay tức khắc .

Nhưng Cam Huyền Thông là cao thủ nhất nhì của Bát Quái môn, với tuyệt học thành danh Bát Quái kiếm và thanh bảo kiếm trong tay, thì dầu huynh đệ Tương Tây Song Thi liên thủ vậy công không dễ làm gì nổi .Chỉ thấy người lão như làn khói lác nhẹ thoát ra khỏi một chiêu tứ trảo hợp bích của đối phương, rồi kiếm vung lên phát ra một màn kiếm ảnh tự động sang tay, phân hai tấn công lại huynh đệ Song Thi .Huynh đệ Song Thi không ngờ Cam Huyền Thông thoát khỏi bốn trảo của chúng dễ dàng, mà còn lấy công hoàn công, tự nhiên tính hung ác kiêu hùng trỗi lên, hai tên đồng thanh hú dài một tiếng ghê rợn, rồi tứ trảo cùng vung ra, hai mươi ngón tay dài cong như vuốt ưng chộp tới .Phút chốc bọn họ tạo thành cuộc chiến hai áp một, huynh đệ Tương Tây Song Thi tuy chỉ dùng tay không đấu kiếm . Thế nhưng nên biết hai mươi ngón tay dài ngoằng của bọn họ sắc bén không kém gì hai mươi ngọn kích hay hai mươi ngọn tiểu đao, chỉ cần một ngọn chạm vào người đối phương cũng đủ xé thịt cắt gân rồi .May mà Cam Huyền Thông với tuyệt học Bát Quái kiếm lấy lừng, dương Đông kích Tây, khi thì hữu công tả thủ, khi thì tả công hữu thủ, ứng biến nhanh nhẹn kịp thời . Nên mặc dầu huynh đệ Song Thi càng đánh càng hăng, hùng khí càng khởi mạnh, nhưng ngoài ba bốn mươi hiệp vẫn chưa chiếm một chút thượng phong .Bên ngoài mọi người đứng quan sát, chỉ còn thấy ba bóng người loang loáng, tiếng chỉ phong rít lên từng hồi, ánh kiếm loang phát ra tiếng thét rợn người, không còn phân định rõ ai với ai .Đột nhiên, lão đại Bể Mực Cương Thi Bàn Lôi phát ra một tiếng hú dài lạnh lạnh nghe như tiếng hoang thú gọi bầy sẵn đêm, lập tức Tam Nhân Cương Thi Bàn Điện cũng cất tiếng hú theo, hai tiếng hú hòa làm một kéo dài bất tận .Đúng lúc tiếng hú vừa dứt, huynh đệ Song Thi bỗng tự động nhảy thoái về sau thân trảo đứng yên bất động .Cam Huyền Thông thấy đối phương tự thoái lui, chẳng còn đối thủ thì đánh vào đâu, cũng đành nhảy lui trần thủ trước cửa hang chăm mắt nhìn chúng .Thần Điều Đầu Hói từ phía trong đã nhận ra thần sắc khác thường của bọn huynh đệ Tương Tây Song Thi, vội dùng truyền âm nhập mật nói với Cam Huyền Thông :

- Cam đạo huynh thận trọng !Tiếng lão vừa dứt bên tai, lập tức nhìn thấy Bể Mực Cương Thi đột nhiên hai tay giơ cao lên trời, rồi cả người thẳng đổ bổ nhào vào ôm đoạn hông của Cam Huyền Thông .Gần như cùng lúc, Tam Nhân Cương Thi Bàn Điện thân hình cũng cứng đờ như xác chết bổ nhanh tới như điện chớp, mười ngón tay xoè ra chộp vào hậu tâm Cam Huyền Thông .Cam Huyền Thông chấn động giật mình thâm kêu lên :

- Ái, Cương Thi Công !Đối phương tiền hậu bổ tới, Cam Huyền Thông cả người vọt lên không tam trường mới thoát được ra ngoài.Tương Tây Song Thi thấy một thể trong Cương Thi Công không thành, thì càng tức giận, hai thân hình vẫn cứng đờ như hai xác chết, thể nhanh không tưởng tiếp tục nhào tới tấn công .Lúc này chỉ còn thấy bóng Cam Huyền Thông tợ hồ như cánh hồ điệp vờn lượn tránh chiêu đối phương trông thật đẹp mắt, thân pháp mà lão thi triển chính là tuyệt học khinh công Bát Quái Du Thân Bộ, chỉ xử dụng khi bị đối phương thể đông vây công mà thôi .Bọn Tương Tây Song Thi tợ hồ như bị bóng người của Cam Huyền Thông đùa cợt khiến bọn chúng càng thêm điên tiết, vừa chồm tới tấn công miệng vừa rú lên từng hồi như tiếng quỷ gọi hồn .Lần này thì Cam Huyền Thông chỉ thi triển thân pháp huyền diệu né tránh, thần thái ung dung phiêu hốt như không, chẳng có chút gì là cất lực phí sức .Huynh đệ Tương Tây Song Thi ngược lại thể bổ của Cương Thi Công cực hiểm của đối phương .

Nhưng chỉ tránh không trả đòn, chẳng phải đã là ở vào thế bị động hạ phong rồi sao ?Đứng bên ngoài chúng

nhân chỉ còn thấy loáng thoáng ba bóng nhân ảnh đang thoa vào nhau, không còn phân biệt nổi là ai .Thanh y thư sinh từ đầu đến giờ quan sát trận đấu, chừng như có chút không kiên nhẫn nổi, đã thấy đầu mày nhú lại, rồi bỗng đi bộ tiến ra .Thư sinh vừa đi bộ tiến tới, thì cả bọn Cửu Chỉ là Hàn Quang Minh, Hỏa Ma Nữ Chúc Xảo Xảo, Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt và Ngũ Xoa Chân Nhân Vạn Thiên Phong nghĩ rằng vị Tổng hộ pháp muốn tự tay ra, nên lập tức tiến bước theo .Bên này, Thần Điều Đầu Hối Mạnh Đạt Nhân và Phi Hồng Dực Sĩ Lục Phi Hồng, nhìn thấy phía đối phương tự hồ như định ý chừng động thể mạnh tấn công động khẩu, thì không khỏi chấn động trong lòng . Nhưng cũng liền tiến hẳn ra ngoài động khẩu sẵn sàng tiếp ứng cho Cam Huyền Thông . Chỉ cần trợ thủ cho Cam Huyền Thông tháo lui vào được trong động, dựa vào địa thế thuận lợi thì có thể đối phó được với đối phương .Chẳng ngờ, Thanh y thư sinh tiến lên hai bước liền dừng chân lại, phát tay áo một cái nói :

- Các người lui đi !Giọng nói không lớn, thế nhưng bên trong ngầm chứa một uy lực ghê gớm, khiến cả bọn kiêu hùng như Cửu Chỉ La Hán phải run người dạ ran một tiếng, đồng loạt trở gót thoái lui .Thanh y thư sinh phe phẩy chiếc quạt trong tay, trầm giọng quát :

- Mọi người ngừng tay !Tương Tây Song Thi nghe tiếng quát của Tổng hộ pháp thì lập tức nhảy lùi thâu trào đứng yên bất động.Cam Huyền Thông bây giờ cả lưng áo đã ướt đầm mồ hôi, hơi thở nghe thô thấp, cũng liền nhảy lùi hai bước thâu kiếm lại .Thanh y thư sinh đảo mắt nhìn huynh đệ Tương Tây Song Thi một cái, giọng ôn hoà nói :

- Các người cũng lui ra !Tương Tây Song Thi nghe lệnh liền tán công, rồi tự động thoái lui ra sau .Phi Hồng Dực sĩ thấp giọng nói :

- Mạnh đạo huynh, lần này thì đạo huynh ra mặt thay cho Cam đạo huynh lui nghỉ, hẳn chừng như muốn chúng ta trả lời, nên để vị quân sư ra mặt mới phải !Thần Điều Đầu Hối gật đầu nói :

- Cam đạo huynh nhanh vào động nghỉ dưỡng thần khí một lúc !Cam Huyền Thông quay người thoái lui, thấp giọng nói :

- Mạnh đạo huynh cần cẩn thận, người này xem ra không dễ chơi đâu !- Ủm, huynh đệ tự biết ứng phó !Thanh y thư sinh lúc này tiến lên thêm mấy bước, cự ly với bọn Thần Điều Đầu Hối tầm vài trượng thì dừng lại, ôm quyền nói :

- Tôn giá là vị cao nhân nào, có thể cho tại hạ khai nhân giới ?Thần Điều Đầu Hối cũng ôm quyền đáp lễ nói :

- Tại hạ Mạnh Đạt Nhân người của Lục Hợp môn, xin lĩnh giáo tôn tính đại danh các hạ ?Lão tự báo xuất ra cả môn phái, tự nhiên muốn biết rõ lai lịch đối phương .Thanh y thư sinh cười đáp :

- Tại hạ Chúc Thiên Tùng .Đối phương chỉ báo tính danh, Thần Điều Đầu Hối ôm quyền nói tiếp :

- Thì ra là Chúc đại hiệp, hân hạnh !Chúc Thiên Tùng cười thản nhiên nói :

- Mạnh đại hiệp hà tất phải khách khí, Chúc mỗ chỉ là người mới hành cước giang hồ .Thần Điều Đầu Hối nhìn thấy thần thái đối phương ung dung, ngữ khí thanh sảng, không có chút gì tạp khí giang hồ . Thế nhưng một người mới xuất hiện trên giang hồ, lẽ nào có thể đứng trên cả một bọn võ lâm hắc đạo lừng danh thế này .- Chúc đại hiệp mới khách khí, Chúc đại hiệp thân phận Tổng hộ pháp quả nhiên chẳng phải là tầm thường, lão hũ chỉ thỉnh giáo Chúc đại hiệp thuộc cao sơn đại phái nào ?Chúc Thiên Tùng phe phẩy chiếc quạt đáp :

- Mạnh đại hiệp đã hỏi, huynh đệ phải đáp, có điều bốn phái hiện tại còn chưa đến lúc công khai trên võ lâm . Cũng may đại hội trên Trích Bát thiên viện, Hoang sơn không còn xa, đến lúc đó chư vị sẽ biết rõ .Thần Điều Đầu Hối nói :

- Thế Chúc đại hiệp đến đây là vì . . .

- Tại hạ thấy từ đây đến ngày khai hội không xa, giữa chúng ta và Bát đại môn phái vốn không thù oán, cho nên song phương không nên có hành động đối đầu . Chính vì vậy mà Chúc mỗ tự thân đến đây chỉ hy vọng chư vị rời khỏi động này, tránh để mất hòa khí thì hay !Thần Điều Đầu Hối cười lớn nói :

- Chúc đại hiệp đã biết không nên có hành động làm tổn thương hòa khí song phương, vậy mà còn buộc chúng ta rời khỏi động này . Vậy sao Chúc đại hiệp không tự xuất lĩnh người của mình rời khỏi đây, há như vậy cũng chẳng làm mất hòa khí đó sao ?Khuôn mặt tuần mỹ của Chúc Thiên Tùng lập tức sa sầm, trầm giọng nói :
- Tại hạ hy vọng chư vị suy nghĩ cho kỹ .
- Ồ, lão hủ ngược lại cũng hy vọng Chúc đại hiệp suy nghĩ cẩn thận .
- Tại hạ không cần suy nghĩ .Thần Điều Đầu Hói hơi giật mình nghĩ :
- Tên này mới thật cuồng ngạo !Nhưng ngựa cổ cười ha hả nói :
- Lời này của Chúc đại hiệp thật không được công bằng, tại sao bảo chúng ta cần phải suy nghĩ kỹ, còn Chúc đại hiệp thì không cần suy nghĩ ?Chúc Thiên Tùng nhìn Thần Điều Đầu Hói từ đầu đến chân rồi nói :
- Tại hạ nói vậy cũng là nghĩ cho chư vị mà thôi !
- Ồ, câu này nghĩa là thế nào ?
- Bởi vì bản thân Chúc mỗ tự đến !
- Chúc đại hiệp tự đến thì sao chứ ?
- Tôn giá thật không hiểu ư ?Thần Điều Đầu Hói nhún vai cười đáp :
- Lời Chúc đại hiệp dấu ẩn huyền cơ, bản đạo ngu si không hiểu nổi !
- Hảo !Chúc Thiên Tùng cười nhạt nói :
- Chúc mỗ đã tự thân đến, chư vị không rời khỏi động này mà được ư ?- Hà, hà. Thần Điều Đầu Hói phá lên cười một hồi nói :
- Khẩu khí của Chúc đại hiệp thật không nhỏ tí nào, bản đạo hành cước giang hồ mấy mươi năm, có thể nói lần đầu tiên nghe người ta nói một câu khí phách thế này .
- Chúc mỗ xưa này chưa từng lớn tiếng dọa người, hay là Mạnh đại hiệp nên trở vào bàn bạc cùng mọi người lần nữa xem !
- Lời khuyên này của Chúc đại hiệp hay đấy, thế nhưng bản đạo tự hỏi có đáng cùng mọi người thương lượng bàn bạc một chuyện cỏn con này không !Nghe câu này thì Chúc Thiên Tùng đã nổi giận, trầm giọng nói :
- Thật ra người định thế nào, nói mau ?
- Ồ, bản đạo bất tài, nhưng cũng nguyện tiếp sự chỉ giáo của Chúc đại hiệp .
- Tốt lắm ! Mạnh đại hiệp như đã muốn nắm gân tại hạ thì cứ việc xuất thủ .Vừa nói vừa phe phẩy chiếc quạt lông, thần thái ung dung tự tại, một chút cũng không để mắt đến đối phương .Phi Hồng Dực Sĩ thấy Thần Điều định ra tay, thì cản lại :
- Chậm tay !Rồi bước tới một bước nói :
- Mạnh đạo huynh là quân sư của chúng ta, nên để tiểu đệ đối phó với Chúc đại hiệp là được .Nói rồi quay mặt nhìn Chúc Thiên Tùng ôm quyền nói :
- Bản đạo Lục Phi Hồng, Chung Nam phái, xin lĩnh giáo Chúc đại hiệp vài chiêu .
- “Soạt” thanh trường kiếm lập tức rút khỏi vỏ rung lên .Thần Điều Đầu Hói vốn định ngăn lại, nhưng thấy Lục Phi Hồng đã rút kiếm khỏi vỏ thì đành thôi, chỉ dùng truyền âm nhập mật nói :
- Lục đạo huynh, người này thân tàng bất lộ, chỉ nghe khẩu khí cũng biết không phải nhân vật tầm thường, đạo huynh cẩn thận !Phi Hồng Dực sĩ khẽ gật nhẹ đầu, rồi cũng dùng truyền âm nhập mật đáp lại :
- Tiểu đệ hiểu, khi tiểu đệ công thủ với hắn, đạo huynh đứng ngoài chú ý xem ra lai lịch của hắn .Lúc này Chúc Thiên Tùng mỉm cười nói :

- Lục đạo trưởng muốn chỉ giáo, xin cứ tự nhiên !- Chúc đại hiệp, mời !Chúc Thiên Tùng phát chiếc quạt, cười khì khải nói :

- Chúc mổ động thủ cùng người, chưa từng ra tay trước, mời Lục đạo trưởng tự nhiên cho !- Được, bản đạo chỉ biết cung kính không bằng tông mệnh, vậy xin Chúc đại hiệp rút binh khí !Chúc Thiên Tùng chỉ trở nhẹ chiếc quạt trên tay cười đáp :

- Bảo kiếm tại hạ hề rút là thấy máu, cho nên trước giờ ít dùng, chỉ bằng chiếc quạt này tiếp đạo trưởng vài chiêu !Một câu này rõ ràng không coi Phi Hồng Dục Sĩ vào đâu, khiến lão nghe mà nổi xung, nộ quá thành tiểu, cười dài một tràng nói :

- Chúc đại hiệp thật khí độ hơn người, bản đạo đành kính lĩnh vậy !Quả không thẹn là cao thủ nhất lưu, Phi Hồng Dục sĩ nên cơn giận trong lòng, sắc mặt trầm tĩnh, xuất kiếm ra chiêu uyển chuyển nhẹ nhàng thăm dò đối phương .Chiêu này khởi thức trong Chung Nam kiếm pháp có tên là Nhất Kiếm Triều Thiên .Chiêu khởi thức của Chung Nam kiếm pháp tuy chỗ đồng nhất với tất cả chiêu khởi thức của những pho kiếm khác là thăm dò ý địch . Nhưng chỗ khác nhau lớn nhất của chiêu này trong Chung Nam kiếm pháp chính vì nó là chiêu khởi đầu làm nền tảng cho tất cả ba trăm sáu mươi chiêu trong toàn pho kiếm. Chỉ cần một chiêu này xuất thủ, tiếp liền sau đó cả ba trăm sáu mươi chiêu sẽ tiếp liền nhau tuôn ra như thiên hà đổ xuống, liên tu bất tận, như thác ghềnh đổ mãi không thôi . Chính vì vậy mà chiêu khởi thức này còn được coi là Nhất Kiếm Triều Thiên, Chung Nam chi thủ .Một kiếm của Phi Hồng Dục sĩ đã xuất, vậy mà Chúc Thiên Tùng vẫn phát phát chiếc quạt, mắt nhìn đâu đâu, tợ hồ như không hề nhìn thấy, hoặc giả chỉ là người bàng quang xem đấu, chứ không phải là người trong cuộc .Phi Hồng Dục Sĩ dầu có tu luyện tâm tính đến mấy, lúc này cũng không khỏi thẫn nộ, thẫn chừi :

- Cuồng tử, Lục Phi Hồng ta hành cước giang hồ mấy mươi năm chưa từng thấy ai cuồng ngạo như ngươi, hôm nay ta phải cho ngươi nếm mùi mới khỏi coi thanh bảo kiếm của ta là kiếm giả !Chỉ nghĩ vậy, kiếm trong tay lập tức hóa thành một đạo hào quang lướt tới người Chúc Thiên Tùng nhanh như điện chớp .Chúc Thiên Tùng không né tránh cũng không hành động, tay khoát nhẹ, khoe môi nhếch một nụ cười nhạt . Khoảng cách giữa bọn họ chừng năm sáu xích, với một người luyện kiếm bình thường thì phát chiêu là đến ngay, huống gì nhân vật dùng kiếm thành danh như Phi Hồng Dục sĩ ?Thoạt trông kiếm đã chạm vào người Chúc Thiên Tùng, mọi người đứng ngoài chú mục nhìn chỉ thấy người Chúc Thiên Tùng hồi chuyển nhẹ, chiếc quạt từ ngực phát ra “Soạt” một tiếng, quạt xếp lại chẹn lên lưng kiếm .Chuyện xảy ra chỉ phần mười cái chớp mắt, một kiếm vừa biến của Phi Hồng Dục Sĩ chính là chiêu Phau Long Đoạt Tâm, kiếm ánh loáng lên rồi biến mất rất nhanh .Phi Hồng Dục Sĩ không khỏi ngẩn người, ngừng mắt nhìn Chúc Thiên Tùng thoáng chút do dự nói :

- Chúc đại hiệp có ý gì, đạo kiếm không mất, bản đạo nếu như vừa rồi thâu tay không kịp, há chẳng . . .Chúc Thiên Tùng nhìn đối phương cười đáp :

- Lục đạo huynh quả là quân tử nhân từ, chiêu kiếm chỉ còn cách ngực tại hạ hai thốn một phân liền thâu thủ ngưng chiêu . . .Nói đến đó gã thâu quạt lại, vỗ vỗ nhẹ vào lòng tay trái, vẫn nụ cười thản nhiên nói tiếp :

- Nhưng sao Lục đạo huynh không thử thi triển hết chiêu Phau Long Đoạt Tâm này xem có đâm xuyên tim tại hạ không ?Phi Hồng Dục sĩ không khỏi khựng người ngơ ngác, người của Chung Nam phái rất ít ra ngoài giang hồ, đến như kiếm pháp nổi danh nhờ tốc độ kinh hồn .

Thực ra trên võ lâm người ta chỉ biết được Chung Nam kiếm pháp, nhưng ít ai nhận ra được từng chiêu kiếm, mà còn đọc đúng tên của chiêu thức . Vậy mà Chúc Thiên Tùng bắt quả cũng chỉ là một thư sinh chưa bước hẳn vào tuổi trung niên, trên dưới ba mươi, lại có thể nhận ra chiêu kiếm Phau Long Đoạt Tâm này ?

3. Tổng Hợp Pháp

Điều thứ hai khiến Phi Hồng Dục Sĩ kinh động, chính là đối phương còn thách mình ra hết chiêu, xem có thể đâm xuyên ngực hắn không ? Chứng tỏ đối phương chẳng coi mình vào đâu rồi !Phi Hồng Dục Sĩ lần này giận đến phát tiếng cười như cuồng nói :

- Hảo, vậy thì Chúc đại hiệp thử tiếp bản đạo một kiếm này !Lời dứt kiếm vung, chỉ nhìn thấy đạo kiếm quang xẹt nhanh còn hơn điện hoa đâm thẳng vào huyết Thiên Đột ở cổ Chúc Thiên Tùng .Lần này Phi Hồng Dực Sĩ ra chiêu không khoan nhượng, chiêu thức cực kỳ nhanh, không thấy Chúc Thiên Tùng ra chiêu thế nào, nhưng “kong” một tiếng, chỉ nhận ra người của Chúc Thiên Tùng xoay nghiêng một chút, đầu quạt đề áp trên mũi kiếm của đối phương .Chuyện xảy ra cực nhanh, nhưng cũng không đáng để mọi người đứng ngoài lấy làm kinh, vì rằng cao thủ xuất chiêu tự nhiên đều là chiêu ngoại hạng .Chỉ có người trong cuộc là Phi Hồng Dực Sĩ mới chấn động, vì khi ấy cảm thấy đầu mũi kiếm nặng như Thái sơn áp đỉnh, bất giác giật mình thân kiếm nhãy thoái lui .Chúc Thiên Tùng cũng thân quạt, vỗ tiếp vào lòng bàn tay trái tợ hồ như không có chuyện gì xảy ra, ngược lại Phi Hồng Dực Sĩ cứ đứng ngẩn người trợn mắt chăm nhìn đối phương .Một chiêu kiếm này chính là chiêu Thiên Long Đầu Giáp một trong ba chiêu tuyệt kiếm thành danh của Phi Hồng Dực Sĩ mà thông thường ít khi lão dùng đến, hôm nay tình hình có khác, gập chân chính cao thủ nên mới xuất ra thế này .Chúc Thiên Tùng vẫn an nhiên ngược mắt nhìn Phi Hồng Dực Sĩ kiếm trước người sau đang lao xuống đầu mình, rồi người lách nhanh sang trái, tay phát quạt cười nói :

- Vừa rồi thừa mong đạo huynh hạ thủ lưu tình, tại hạ cảm kích bất tận !Vừa nói, thì thân hình đã lách tránh thế kiếm của Phi Hồng Dực Sĩ, đồng thời quạt thuận đã “bộp” một tiếng vào lưng kiếm .Đây vừa khéo dùng tứ lượng bạt thiên cân .Phi Hồng Dực Sĩ cảm thấy cả kiếm lẫn thân bị chấn động mạnh, người đang lơ lửng không chỗ tá lực nên bị hất ngược ra ngoài mấy xích rơi trên đất tợ hồ như đứng lên không nổi .Phi Hồng Dực Sĩ rõ ràng đã bại mà bại đến không hiểu ra làm sao nữa .Ba chiêu vừa rồi, chiêu đầu nửa chừng thì dừng lại, chiêu thứ hai bị đối phương cản lại, chiêu thứ ba thì chưa kịp thấy gì đã bị đập văng ra ngoài . Đến chiêu thức của đối phương cũng không kịp nhận ra, thực chất thì Chúc Thiên Tùng tợ hồ như chưa từng chính thức ra chiêu, thử hỏi bại như vậy không thảm sao ?Đứng ngoài chăm chú theo dõi quan sát, đến Thần Điều Đầu Hối cũng nhủ mảy không thể tin nổi, nhân vật danh đầu không nhỏ như Phi Hồng Dực Sĩ, vậy mà bại thảm một cách mơ hồ trước Chúc Thiên Tùng, đến lai lịch chiêu số của đối phương cũng không nhận ra .Thần Điều Đầu Hối trong lòng cảm thấy kinh dị vô cùng, nhưng chuyện đến nước này hoàn toàn để bề mặt, bầm bụng tiến tới cười ha hả nói :

- Lục đạo huynh, thắng phụ là chuyện bình thường của bình gia, đạo huynh đã thử qua vài chiêu, giờ cứ để huynh đệ thọ giáo Chúc đại hiệp !Phi Hồng Dực Sĩ thấu kiếm lại ôm quyền nói :

- Đa tạ Chúc đại hiệp hạ thủ lưu tình, bản đạo cáo lui !Chúc Thiên Tùng cười đáp :

- Lục đạo trưởng tự nhiên !Khi Phi Hồng Dực Sĩ quay người bước đi, thì Thần Điều Đầu Hối liền dùng truyền âm nhập mật nói nhanh :

- Lục đạo huynh vào động báo cho Hoắc tổng quản sẵn sàng đối phó, khi cần thiết chúng ta sẽ rút cả vào động cố thủ !Lại nói, cả bọn tặc đảng như Cửu Chỉ La Hán, Tương Tây Song Thi, Hỏa Ma Nữ Chúc Xảo Xảo, Bách Bộ Thần Quyền, Ngũ Xoa Chân Nhân cho đến cả Lang Sơn Nhất Bái, bọn họ chỉ biết vị Tổng hộ pháp họ Chúc này là phu quân của vị Đại Cung Chủ . Thân thủ cực cao, cơ trí hơn người, rất được Lão Thần Tiên sùng ái, bọn họ không ai dám tỏ ra ý bất phục, thế nhưng đó cũng chỉ mới là nghe danh, còn bản lĩnh của vị Tổng hộ pháp này cao thâm đến trình độ nào, thì chưa ai thấy qua .Hôm nay, bọn họ tận mắt chứng kiến Phi Hồng Dực Sĩ là nhân vật cao thủ nhất lưu trong Bát đại môn phái, vậy mà chỉ bằng vài chiêu đã nhận thảm bại dưới tay Tổng hộ pháp . Bọn họ bây giờ mới thật sự thâm khâm phục vị Tổng hộ pháp thân bất lộ này .Chúc Thiên Tùng thần thái thần nhiên đưa mắt nhìn Thần Điều Đầu Hối hỏi :

- Mạnh đạo trưởng định tỷ đấu thế nào đây ?Thần Điều Đầu Hối biết đối phương không phải hư danh ngạo mạn, khi ấy nghĩ nhanh :

- Kiếm pháp Lục Phi Hồng với ta không hơn kém nhau mấy, vậy mà còn bại, nếu dùng kiếm há chẳng nhục cười ư ? Chẳng bằng cứ tay không đấu quyền chưởng với hắn !Nghĩ rồi bèn mỉm cười đáp :

- Lão hủ không tự lượng sức, chỉ dùng quyền chưởng công phu đấu với Chúc đại hiệp mười chiêu, chẳng hay ý Chúc đại hiệp thế nào ?Chúc Thiên Tùng cười khằng khái đáp ngay :

- Tốt lắm, đạo trưởng, mời xuất chiêu !Khuôn mặt dài già nua đầy nếp nhăn của Thần Điều Đầu Hối hiện nụ cười đau khổ nói :

- Lão hủ đành đắc tội !Lương bộ xuống tấn, người hạ thấp tiến tới, song chưởng múa trước ngực tạo thành một vòng thái cực, vù một tiếng tay trái từ trong lòng bàn phải vuốt ra đẩy tới một chiêu .Đây chính là

chiêu Linh vân tẩy thủ trong Lục Hợp chưởng pháp, xem ra không có chút gì dị thường xuất sắc, hướng gì hai người đứng cách nhau tầm năm xích, tả thủ Thần Điều Đầu Hối lại hơi cong, cho dù đánh ra hết tầm chưa hẳn đã đến được người của đối phương .

Thế nhưng Chúc Thiên Tùng đứng yên, mắt không hề nháy, nhìn chăm vào thế đánh của đối phương tựa hồ như nhận ra được điều gì khác thường .Quả nhiên, chỉ thấy Thần Điều Đầu Hối ra được nửa chiêu, bóng người nhào nhanh tới, vù một tiếng, tay trái thâu về tay phải lướt trong lòng tay trái bồi tiếp một chưởng .Chính cùng lúc này, tay trái hai ngón cong lại ngằm búng ra một đạo chỉ lực .Mọi người đứng ngoài quan sát, chỉ thấy song chưởng của Thần Điều Đầu Hối thay nhau hóa tả sang hữu, căn bản chỉ tưởng lão ta đánh chưởng, mà không hề nhận ra nổi đạo chỉ lực từ trong tay trái điểm ra khi thâu về .Rõ ràng, chưởng phong từ trong phải tiếp đánh ra chỉ là bình phong hư chiêu, chỉ lực điểm ra từ tay trái khi thâu lại mới là chủ chiêu .Đây chính là chỗ độc đáo của Lục Hợp chưởng được gọi là Tu di tàng giới . Chỉ lực vốn luyện đến phát ra vô thanh vô tức, lại dùng chưởng lực là chiêu khách ám tàng chủ chiêu chú, quả là tuyệt diệu vô cùng .Chúc Thiên Tùng thấy cả người Thần Điều Đầu Hối bổ đến, biết đã đến lúc hóa chiêu, quả nhiên nhận ra hữu chưởng đối phương hoán vị tiếp sức cho tả chưởng .Chỉ thấy cả người Chúc Thiên Tùng hoành nghiêng nửa bộ sang phải, dễ dàng tránh được một chưởng của Thần Điều Đầu Hối .Thế nhưng, chính đó mới là trúng vào kế của đối phương, hướng chuyển người của Chúc Thiên Tùng vừa khéo đúng hướng chỉ lực bắn tới của Thần Điều Đầu Hối vào huyệt Cửu Vĩ trên ngực .Nhưng Chúc Thiên Tùng không phải là nhân vật tầm thường giản đơn, đương nhiên có vậy mới nhậm chức Tổng hộ pháp đứng trên cả một làng hắc đạo kiêu hùng .Khi vừa xoay người tránh chưởng, liền kịp nhận ra có điều không ổn, tay trái lập tức phát tay áo, xem rất bình thường, tựa hồ như chỉ là thuận thế hóa giải chiêu chưởng của Thần Điều Đầu Hối, nhưng kỳ thực chính là hóa giải nổi một chiêu này, đồng thời bây giờ cả người lão mất đà lướt ngang qua người của Chúc Thiên Tùng, chỉ thấy đối phương thuận tay gỡ mạnh chiếc quạt vào vai trái của lão . Hiện tại Thần Điều Đầu Hối đang ở vào một vị trí hết sức bất lợi, có thể gần như là vị trí chết, đến đưa tay phát chiêu chống đỡ cũng không thuận tiện tí nào, chỉ một sinh lộ duy nhất là thuận đường chuồn nhanh về phía trước .

Thế nhưng, một thế gở đầu không trúng, thì Chúc Thiên Tùng cũng còn tay trái rất rảnh, há không thể nhân cơ hội tiếp kích tiếp ?Thần Điều Đầu Hối tất hiểu điều này, phân tích thì dài dòng, nhưng lúc ấy trong đầu của Thần Điều Đầu Hối ý nghĩ thoáng qua cực nhanh, gần như chỉ là phản xạ thoát thân theo bản năng .Chỉ thấy cả người lão chuồn nhanh tới trước, nhưng mũi quạt cũng kịp chạm nhẹ vào lưng, từ điểm đó lão cảm thấy nóng rát lên khôn tưởng .Khi thoát ra ngoài được ba bốn bước, Thần Điều Đầu Hối mới hoàn hồn quay đầu nhìn, Chúc Thiên Tùng vẫn đứng nguyên vị, tay phải phe phẩy chiếc quạt không có ý truy kích .Chúc Thiên Tùng nhìn lão ta một cái, mở miệng định nói gì, nhưng chợt như nghĩ ra một chuyện, gãi đưa tay áo trái lên nhìn, bỗng mặt hơi biến sắc . Nguyên là ống tay áo trái có một lỗ thủng nhỏ bằng đầu đũa, chính là bị chỉ lực của Thần Điều Đầu Hối kích thủng .Sau phút biến sắc, Chúc Thiên Tùng cười ha hả nói :

- Mạnh đạo huynh quả nhiên cao minh, Lục Hợp thần chỉ thiên hạ vô song, hôm nay xem như tại hạ được khai nhãn giới .Con người này thật khoáng đạt thẳng thắn, chỉ lực của Thần Điều Đầu Hối làm thủng tay áo, nếu như không phải chính gã nói ra thì đừng nói là người ngoài, mà ngay cả Thần Điều Đầu Hối cũng không thể nào biết được .Thần Điều Đầu Hối thì khuôn mặt già nua không khỏi ứng đỏ lúng túng .

- Chúc đại hiệp quá khen, lão hủ thật hổ thẹn ...Chúc Thiên Tùng không để ý đối phương khó xử, tiếp lời nói ngay :

- Đây chỉ là chiêu đầu, đạo trưởng còn những chín chiêu nữa mà !Nhưng nói đến cuối câu, ánh mắt tự nhiên phát hàn quang sắc lạnh, quét lên mặt Thần Điều Đầu Hối, hàm ẩn không ít sát khí .Thần Điều Đầu Hối bất giác ánh mắt này không khỏi run trong lòng thâm nghĩ :

- Xem ra chính chỉ lực của ta vô tình làm thủng tay áo hử khiến hử nổi giận sinh sát cơ, ta cần phải cẩn thận mới được !Nghĩ vậy, xuất thủ lần này càng thận trọng hơn, hai tay từ trong ngực vận khởi Lục Hợp chân khí trùm kín cả người, cuối cùng lưỡng bộ tả hữu di động, song thủ chưởng chỉ cùng xuất đánh liền ba chiêu liên hoàn .Ba chiêu cấp công này có thể nói là tinh hoa nhất trong Lục Hợp chưởng, chưởng phong chỉ kinh hòa quyện vào nhau tựa hồ như chỉ trong một chiêu .Chúc Thiên Tùng chỉ thấy nhếch mép cười nhạt, rồi không biết thi triển thân pháp thế nào, cả người tựa hồ như chiếc lá trong thu phong lắc lư chao đảo mà tránh qua hết chưởng phong chỉ lực của đối phương, đến tà áo cũng không trúng chút kinh phong . Đồng thời người đã áp tới bên trái vung tay xuất chỉ điểm thẳng vào huyệt kiên tinh trên vai trái Thần

Điều Đầu Hối .Thần Điều Đầu Hối ba chiêu liên hoàn còn chưa xuất hết, bỗng thấy mắt loang bóng người, rồi vai phải tiếng ầm tay tê dại như không còn làm chủ được nữa, trong lòng chấn động vội nhảy người về sau .Chúc Thiên Tùng dừng người phất chiếc quạt cười nhạt nói :

- Mạnh đạo huynh vẫn còn đấu được chứ ?Thần Điều Đầu Hối đã sớm nhận ra đối phương võ công cao thâm khó lường, nhưng cũng không nghĩ nổi bản thân lão mà cũng không qua nổi ba chiêu .

Hiện tại tay phải ma mộc tê dại tợ như tàn phế đương nhiên không thể đấu nổi được nữa .Thật ra thì sự chấn động trong lòng lão còn nặng nề hơn là cánh tay bị tê dại, lúc này nghe đối phương hỏi một câu cảm thấy nhẹ lòng hơn .Vị Tổng hộ pháp này không phải là nhân vật tầm thường, thái độ cao ngạo tự thị, đương nhiên có thua cũng không lấy làm hổ thẹn mấy . Vả lại, tình hình trước mặt mới là quan trọng, đối phương đã hỏi câu này có nghĩa là không có ý truy kích, như vậy chỉ cần lão kéo dài thời gian thì có thể tìm kế sách đối phó .Trong đầu nghĩ nhanh, tay trái ôm vai phải cười khổ nói :

- Chúc đại hiệp thần lực cái thế, lão hủ đã biết !Tâm ý của Chúc Thiên Tùng đương nhiên chỉ cần đối phương biết mà nhận thua là được, khi ấy cười cao ngạo nói :

- Hảo, vậy thì phiền Mạnh đạo huynh vào trong thương lượng cùng mọi người, chỉ cần chư vị chấp nhận thoát xuất khỏi thạch động này, song phương mới không tổn thương hòa khí .Thần Điều Đầu Hối khắp khối trong lòng, nhưng giữ mặt trấn tĩnh gật đầu đáp :

- Lão hủ nhất định chuyển ý của Chúc đại hiệp đến chư vị bằng hữu .

- Tốt, vậy thì chúng ta lấy thời gian cháy hết cây nhang làm giới hạn, Mạnh đại hiệp xin tự nhiên .Nói rồi phất quạt mấy cái, quay người đi lui .Thần Điều Đầu Hối cũng liền rút vào động, bọn Cam Huyền Thông, Phi Hồng Dực Sĩ nghênh đón hỏi :

- Mạnh đạo huynh tay không sao chứ ?Thần Điều Đầu Hối cười khổ đáp :

- Không sao, chỉ trúng chỉ lực của hắc điểm vào huyết kiên tinh ...Cam Huyền Thông nói :

- Bần đạo giúp đạo huynh án ma đả thông huyết đạo .Nói rồi hai tay hắc vận công lực nắn lên vai Thần Điều Đầu Hối .

- Đa tạ Cam đạo huynh !Nói lời cảm ơn, rồi lão ta thấp giọng nói tiếp :

- Thế địch rất mạnh, nhất là tên họ Chúc này võ công cao thâm khó lường, e rằng không người địch nổi .Tốt nhất chúng ta nên rút sâu vào động cố thủ tự bảo, chờ đến khi Minh chủ giải hết Tán công độc phân biệt rõ thực hư rồi tính kế sách đối phó .Phi Hồng Dực Sĩ nói :

- Vậy thì trước hết chúng ta cố thủ ở động ngoài này, đến khi không thủ giữ được mới rút vào trong há chẳng được sao ? Việc gì lại bỏ qua động ngoài này ?Thần Điều Đầu Hối nói :

- Tiền động rộng rãi, địa hình không lợi cho trấn thủ, nếu chờ đến khi đối phương công chiếm được, chỉ e rằng chẳng kịp trở tay . Động trong chật hẹp khúc chiết dễ thủ khó công, tốt nhất nên rút vào trước chuẩn bị mới trấn giữ được lâu dài .

- Hảo, vậy thì chúng ta rút vào trong !Thần Điều Đầu Hối quay đầu nhìn Vô Trụ thiên sư một cái hỏi :

- Đại sư điều dưỡng thế nào rồi ?Vô Trụ thiên sư đã mở mắt ra, nét mặt an tường đáp :

- Bần tăng vận khí điều dưỡng đã xong, chân khí hồi nguyên, không biết đạo huynh có gì sai khiến ?Vừa nói lão vừa từ từ đứng lên, Thần Điều Đầu Hối thấy nhẹ trong lòng nói tiếp :

- Trong số chúng ta có thể nói đại sư sở học công lực là uyên thâm hơn cả, hiện tại đại sư đã hoàn toàn hồi phục chân lực, thật may cho chúng ta, ít nhiều cũng cầm cự được với bọn chúng ...Nói đến đó lão đưa mắt nhìn ra cửa động, không biết từ bao giờ đã đốt lên một nén nhang, nhang cháy đã hết ba bốn thốn .

Lão hiểu trước khi nén nhang này cháy hết, Chúc Thiên Tùng quyết không kiếm chuyện, lão thử giờ cánh tay trái xoay xoay nhẹ vài vòng, chừng như đã khá hơn nhiều, vui mừng nói :

- Cam đạo huynh, tay bần đạo đã khá nhiều rồi, chẳng ngại gì nữa ! Thời gian không còn nhiều, chúng ta nhanh rút vào trong thôi !Cả bọn bốn người không nói gì thêm, liền kéo nhau lục tục rút sâu vào động trong

. Lại nói, Hoắc Vạn Thanh trước đó đã nghe Phi Hồng Dực Sĩ chạy vào báo ít nhiều tình hình bên ngoài động, đồng thời biết được Thần Điều Đầu Hối định lúc túng thế sẽ kéo vào cổ thủ trong động, đương nhiên là muốn dựa vào địa thế động đạo khúc khuỷu lợi cho phòng thủ . Lão là người lịch duyệt giang hồ, không đợi nói cũng đã cùng Tống Văn Tuấn chuyển dịch những khối đá lớn nhỏ có thể chuyển dịch được sắp đặt ở những nơi xem có lợi cho phòng thủ hơn .Thần Điều Đầu Hối bước vào động đạo, nhìn thấy bọn họ đang bố trí những khối đá như sắp đặt trận địa, gật đầu tán thưởng :

- Hoắc tổng quản bố trí rất hay, xem ra bọn chúng muốn tấn công vào đây không dễ tí nào !Vô Trụ thiền sư nói :

- Mạnh đạo huynh, nhân thủ chúng ta phân bố phòng thủ thế nào đều do đạo huynh phát lệnh !Thần Điều Đầu Hối đưa mắt nhìn quanh một vòng nói :

- Đại sư và Lục đạo huynh trấn thủ tuyến đầu ở cửa động khẩu sau những khối đá kia, khi địch ở xa thì do đại sư phát chưởng mà đánh, khi địch đã tiếp cận thì Lục đạo huynh phát kiếm .Rồi lại chỉ vào một khối đá khác cao tầm nửa người vừa được chuyển tới, nói :

- Hoắc tổng quản và Cam đạo huynh ẩn sau khối đá kia, Hoắc tổng quản cũng phát chưởng phối hợp cùng đại sư . Cam đạo huynh tinh thâm Nội Thái ẩn công có thể phối hợp cùng đại sư, Hoắc tổng quản và Lục đạo huynh, dùng ám khí phản kích địch xông vào .Cam Huyền Thông nhíu mày nói :

- Bần đạo bình sinh ít dùng ám khí, mà trong người cũng không có sẵn ám khí .Thần Điều Đầu Hối cười nói ngay :

- Người luyện nội công thâm hậu, thì chiếc lá cành hoa cũng có thể dùng làm ám khí đả thương đối phương, đạo huynh tuy trên người không mang theo ám khí, nhưng trên đất thì cát đá chẳng thiếu thứ gì, há sợ không đủ dùng nữa sao chứ ?

- Tuyệt lắm, ý Mạnh đạo huynh thật hay, vậy mà ta nghĩ không ra ! Hà hà . . .Thần Điều Đầu Hối nói tiếp :

- Thế nhưng Cam đạo huynh cần chú ý một điểm, chỉ dùng tay trái phóng ám khí . . .Cam Huyền Thông trở mắt ngạc nhiên :

- Tại sao ?

- Hà . . . Vì khi cần thiết, thì tay phải của Cam đạo huynh có thể dùng kiếm phối hợp cùng Lục đạo huynh !Cam Huyền Thông lắc đầu cười chịu phục, Thần Điều Đầu Hối lại nhìn Tống Văn Tuấn nói :

- Tống thiếu trang chủ ẩn người ngay sau thạch bích cuối động đạo, đây là cửa quan trọng nhất . Giả như đối phương có kẻ cao cường vượt qua được Hoắc tổng quản và Cam đạo huynh, người tất sẽ rơi xuống đây, khi ấy Thiếu trang chủ chỉ việc từ sau phóng kiếm kết liễu hắn . Nhưng nhờ trường hợp đối phương không phóng vọt qua hai vị kia, thì tuyệt đối không được vọng động xuất hiện .Tống Văn Tuấn gật đầu đáp ngay :

- Tại hạ nhớ rõ !Thần Điều Đầu Hối thấy phân công mọi người tạm ổn, đưa mắt nhìn vào trong chỉ thấy tối om, thế nhưng nhìn ra ngoài thì có chút ánh sáng nho nhỏ, tuy vậy cũng đủ nhìn thấy bóng người nếu đối phương xông vào đây . Đây cũng chính là một lợi thế cho phòng thủ, người ở trong nhận ra đối phương, mà đối phương không nhìn thấy mình . Lão thở phào nhẹ người nói tiếp :

- Thời gian một nén nhang cũng khá đầy, mọi người tạm thời nghỉ ngơi, chờ đối phương tiến vào cứ để huynh đệ lên tiếng, mọi người tuyệt đối không lên tiếng tránh lộ mục tiêu mai phục .Mọi người ai nấy đều nhất nhất tuân theo, chẳng bao lâu quả nhiên đã nghe thấy giọng Chúc Thiên Tùng từ ngoài vọng vào :

- Mạnh đại hiệp, thời gian đã hết, các người thương lượng xong rồi chứ ?

- Chúng sắp vào đây, chư vị chuẩn bị !Thần Điều Đầu Hối nói nhanh, đoạn quay người định đi, chợt nhớ ra một điều nói tiếp :

- Hiện tại huynh đệ ra nói chuyện với hắn, khi huynh đệ trở vào sẽ ho khan hai tiếng làm hiệu, nếu chỉ thấy bóng người vào mà không nghe tiếng ho, thì cứ tấn công cản lại, chớ để người lọt vào .Nói rồi lão sải bước theo động đạo trở ra tiền động, quả nhiên Chúc Thiên Tùng không thẹn là người lãnh đạo một đám hắc đạo kiêu hùng, biết giữ chữ tín .

Hắn y nhiên đứng tay chấp sau lưng, tay phe phẩy chiếc quạt chờ đợi, thần thái thản nhiên không có chút gì có ý xông vào trong động. Thần Điều Đầu Hói nhìn thấy thần thái cao ngạo của Chúc Thiên Tùng không khỏi cười thầm trong bụng, cho dù một người võ công tuyệt đỉnh, nhưng có tính cuồng ngạo tự thị, thì cũng dễ đối phó như bọn kiêu hùng hữu dũng vô mưu. Ra đến cửa động, lão ôm quyền xá xá mấy cái lễ độ nói :

- Chúc đại hiệp đã hỏi, lão hủ không thể không thực tình mà đáp . . . Nói cuối câu lão cổ tình kéo dài giọng, nhưng bỏ lửng câu nói đương nhiên muốn đối phương tự hiểu ra ý sau thì hơn. Chúc Thiên Tùng tự nhiên phải hiểu, ánh mắt quắc lên sắc lạnh quét ngang mặt Thần Điều Đầu Hói gần giọng :

- Ý Mạnh đạo trưởng, kết quả thương lượng là các người không chịu rời khỏi đây ? Lần này nhìn thấy thái độ thay đổi đột ngột của Chúc Thiên Tùng, tợ hồ như hôm nay bằng tất cả mọi giá phải chiếm lại bằng được động này, bất giác trong lòng lão sinh nghi, thầm nhủ :

- Trong thạch động này, ngoài Minh chủ bị chúng bắt cóc và mấy tên tay chân của chúng ra thì không còn vật gì khác, vậy tại sao hắn nhất quyết buộc chúng ta phải nhanh rời khỏi động ? Nếu nói hắn đến chỉ vì Minh chủ, nhưng chúng ta có rút khỏi đây thì đương nhiên cũng phải mang theo Minh chủ đi, lẽ nào hắn không biết cái lý này ? Nếu bảo hắn đến đây để cứu mấy tên giữ động ở đây, thì tất đã nói ra điều kiện cứu người, nhưng từ đầu đến giờ không nghe ta rời động là vì chuyện gì ? Chẳng lẽ trong thạch động ấy còn có một bí mật nào khác chăng ? Nghĩ đến đó trong đầu tính nhanh, cười đáp :

- Kết quả thương lượng của chúng ta, hy vọng Chúc đại hiệp gia hạn thời gian . . . Một câu này rất khôn khéo ma mãnh, mục đích thăm dò thêm tâm ý đối phương, mà cũng là sự thật, chỉ cần đối phương chấp nhận, đợi đến khi Tổng Trấn Sơn hồi phục toàn chân lực, thì có thể ngang nhiên xuất diện đối đầu, hà tất phải khổ sở trấn thủ trong động. Chẳng ngờ vừa nghe xong, nét mặt Chúc Thiên Tùng sa sầm, trầm giọng quát :

- Không được, tại hạ xưa nay ngôn xuất như son, đã phải hạn thời gian một nén nhang là một nén nhang. Chư vị nên quyết định, một là rút khỏi đây thì rút nhanh, hai là không đồng ý, thì tại hạ đành phải cưỡng bức tấn công vào. Thần Điều Đầu Hói nghe đối phương nói giọng kiên quyết, biết không còn thương lượng được, bèn cười diêm nhiên nói :

- Chúc đại hiệp hẳn cũng biết tại sao chúng ta đến đây chứ ?

-Ồ, đương nhiên !

- Chúng ta đến đây đương nhiên để cứu Minh chủ, Minh chủ bị người của Chúc đại hiệp hạ độc còn chưa tỉnh, chúng ta không thể khoanh tay bàng quan. Huống gì đại hội trên Trích Bát thiên viện chẳng còn xa, đến lúc đó mọi chuyện sẽ song phương giải quyết, hiện tại Chúc đại hiệp không chịu nhượng bộ, chẳng phải là quá bức ép người đó sao ? Chúc Thiên Tùng nói :

- Chúng ta mời Tổng đại lão gia đến cùng chỉ là để cùng bàn đại hội ở Trích Bát thiên viện, đối đãi với Tổng đại lão gia, thì cứ việc mang ông ta trở về ! Thần Điều Đầu Hói nghe đối phương nói dễ dãi như vậy trong lòng thoáng hồ nghi, nghĩ :

- Rõ ràng hắn đến đây mục đích chính không phải là Minh chủ ! Lão tuy chưa biết trong thạch động này còn có gì bí ẩn, thế nhưng cảm thấy trong thạch động này đối với tặc đảng rất quan trọng bàn bạc lại với mọi người xem rồi sẽ phúc đáp càng nhanh càng tốt. - Đương nhiên ! Đương nhiên ! Vừa nói vừa gạt đầu lia lịa, rồi lão quay người đi nhanh vào trong động. Vô Trụ thiền sư thấy lão quay trở vào thấp giọng hỏi nhanh :

- Thế nào rồi ? Thần Điều Đầu Hói liền đem câu chuyện vừa rồi kể cho mọi người nghe đoạn tiếp :

- Theo bản đạo thấy thì thạch động này nhất định ẩn chứa bí mật gì đó mà đối với bọn chúng vô cùng trọng yếu . . . Cam Huyền Thông nói :

- Mạnh đạo huynh vào đây có chỗ nào khác thường không ?

- Không, chỉ là một thạch động tự nhiên bình thường, chẳng có điểm khác lạ. Vô Trụ thiền sư nhún mày nói :

- Vậy thì cũng kỳ ! Một thạch động bình thường, sao bọn chúng lại xem quan trọng đến như thế ? Thần Điều Đầu Hói nói :

- Đây chính là chỗ huynh đệ không nghĩ ra nổi . . .Hoặc Vạn Thanh nói :
- Theo ý lão hủ, chúng ta trước hết kiên trì phòng thủ thạch động này, Mạnh đại hiệp kinh nghiệm phong phú, sao không đi xem xét một lần nữa thật cẩn thận xem, biết đâu phát hiện ra điều gì ?Thần Điều Đầu Hối gật đầu nói :
- Ý này của Hoắc tổng quản rất hay, thế nhưng cũng phải chờ đến khi bọn chúng tấn công vào đây, bản đạo mới có thể tiến vào động trong xem xét .Phi Hồng Dực Sĩ ngạc nhiên hỏi :
- Tại sao ?
- Bởi vì các vị chỉ có thể xuất thủ cản trở chúng, nhưng không được lên tiếng tránh để lộ chỗ mai phục .Mọi người đã hiểu ra, cảm phục lão đầu hối này đa mưu túc trí mà cẩn thận vô cùng .Vừa khi ấy thì bên ngoài bỗng đã nghe tiếng Chúc Thiên Tùng hỏi vọng vào :
- Mạnh đại hiệp, sao không thấy trả lời ?Thần Điều Đầu Hối lần này im lặng, đương nhiên chẳng còn gì để trả lời .Chỉ nghe Chúc Thiên Tùng cất tiếng cười lớn nói :
- Hảo ! Mạnh Đạt Nhân, để xem các người có thể ẩn nấp trong động được bao lâu ?Nói rồi phất tay một cái hạ lệnh :
- Chúng ta xông vào !Dứt lời khoát bộ khăng khải bước vào động, hai thiếu nữ áo lam tay chấp đèn lồng lập tức tùy tùng .Ngoại trừ Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu vừa rồi thụ thương còn đang điều khí dưỡng thương, số còn lại đều đồng loạt theo chân Tổng hộ pháp vào động .Tiền động trống không, chẳng có bóng người, đương nhiên không có ai ngăn cản .Chúc Thiên Tùng tay phe phẩy chiếc quạt, thần thái ung dung như đi vào chỗ an bình, khoe môi hiện nụ cười nhạt đầy ngạo khí, quả nhiên không hổ thẹn là cương vị Tổng hộ pháp .Theo sát hai bên tả hữu vẫn là hai thiếu nữ áo lam, hai chiếc đèn lồng ở trong động tối thì càng sáng hơn, soi rõ phía trước cho từng bước chân Tổng hộ pháp đặt đến, căn bản không có chỗ nào gọi là bóng tối .Thế nhưng, đó cũng chỉ là thời gian của vài bước chân, trước mặt đã thấy rõ cửa động đạo đen ngòm, Chúc Thiên Tùng bước chân hơi ngừng lại, cao giọng nói :
- Mạnh Đạt Nhân, người không đáp lời bốn nhân ư ?Thần Điều Đầu Hối lúc này mới lên tiếng đáp lại :
- Kết quả thương lượng của lão phu và bằng hữu đây là hy vọng Chúc đại hiệp rộng rãi gia hạn thêm thời gian, đợi sau khi Minh chủ hồi tỉnh trở lại thì sẽ lập tức rời động, không biết Chúc đại hiệp có đồng ý không ?Khi lão lên tiếng, miệng áp vào vách núi để âm thanh truyền theo vách đá dội vọng ra ngoài, thế này thì khiến cho đối phương ở bên ngoài nghe không phán đoán nổi cự ly và vị trí của lão đang đứng .Chẳng ngờ Chúc đại hiệp thét lớn :
- Không được, đã hết thời gian một tuần nhang, lời Chúc mỗ xưa nay nói ra không bao giờ thay đổi, các người nhanh rút khỏi đây !Thần Điều Đầu Hối nói :
- Điều này thật khó . . . Chúc Thiên Tùng quét mắt nhìn thấy động đạo có nhiều khối đá lớn, từ đây che tầm mắt nhìn sâu bên trong, đồng thời khiến đường động đạo vốn đã nhỏ hẹp khúc khuỷu lại càng thêm khúc khuỷu hơn, muốn ra tay múa chân cũng gặp khó khăn .Chúc Thiên Tùng cũng nhận ra được những khối đá này chỉ vừa được di chuyển đến đây sẽ tăng cường tính phòng thủ, bèn lạnh giọng hỏi :
- Các người di chuyển nhiều đá đến đây, phải chăng có ý kháng cự ?Thần Điều Đầu Hối cười phá lên ha hả nói :
- Chúc đại hiệp nói vậy không đúng, bọn lão hủ nghĩ Chúc đại hiệp là bậc quân tử đời này, nên mới tôn trọng lời đại hiệp giữ hòa khí đôi bên cho đến đại hội ở Trích Bát thiên viện sẽ giải quyết mọi chuyện . Vả lại Bát đại môn phái lập danh giang hồ có mấy trăm năm nay, lẽ đâu lại sợ Chúc đại hiệp, đến nỗi dùng đá cản đường, mà Chúc đại hiệp dùng mấy tiếng kháng cự ?Một câu này không khỏi khiến Chúc Thiên Tùng nóng mặt, gãi quắc mắt lạnh lùng gần giọng :
- Bát đại môn phái chưa hẳn đáng để Chúc mỗ xem vào đâu !Nói rồi quay đầu hỏi lớn :
- Các người ai đi tấn công vào động cho ta !Vừa hỏi dứt câu, liền thấy Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt và Ngũ Xoa Chân Nhân Vạn Thiên Phong tiến lên đồng thanh nói lớn :
- Thuộc hạ nguyện tiên phong !Hỏa Ma Nữ Chúc Xảo Xảo uốn éo thân hình nói :

- Đại ca, há để tiểu muội đi, chỉ một mồi lửa xem lũ chuột này con rúc được vào đâu ?Chúc Thiên Tùng nói :

- Tiểu muội nên lui ra !Thần Điều Đầu Hói nghe bọn họ xưng hô nói chuyện, giật mình thầm nghĩ :

- Chẳng lẽ bọn họ là huynh đệ, nhi nữ của Hỏa Linh Thánh Mẫu ?Nói đến nhân vật Hỏa Linh Thánh Mẫu thì lai lịch không nhỏ, đây là ngoại hiệu của Chúc Linh Tiên, sư muội của Không Động sơn chúa Cơ Linh Vân .Chúc Linh Tiên năm xưa khi còn nhỏ theo chân sư phụ là Không Động Lão sơn chúa đến Nam Ngục Chúc Dung Phong thăm hỏi bằng hữu . Bà ta nhân lúc sư phụ mải lo hàn huyên với cố hữu, một mình lên lui sau núi du ngoạn, không ngờ bà phát hiện được một cổ động . Tính hiếu kỳ thôi thúc chẳng ngờ khi bà trở ra thì trong tay tìm được một cuốn cổ kinh chính là Chúc Dung Kinh .Chuyện về sau bị vị Chứng môn Hành Sơn phái Thanh Dương Tử biết được, ông ta tìm đến gặp Không Động Lão sơn chúa cầu kiến, nói rằng pho Chúc Dung Kinh vốn là bảo vật trấn môn của Hành Sơn, hy vọng Chúc Linh Tiên hoàn vật quy cổ chủ .

Thời bấy giờ, Cơ Linh Vân mới tuổi hai mươi, nhưng vai vế là sư tỷ của Chúc Linh Tiên, hiểu ra chỗ quý báu của pho sách liền xui Chúc Linh Tiên không để Thanh Dương Tử đến gặp sư phụ . Lại lý luận pho Chúc Dung Kinh là vật vô chủ, có duyên ai gặp nấy hưởng, huống gì tiểu sư muội họ Chúc, Chúc Dung Kinh về tay sư muội thật là vừa khéo hợp đạo lý .Song phương không ai nường ai cuối cùng xảy ra tranh chấp, lần ấy xảy ra ẩu đả, Thanh Dương Tử suýt nữa thì trúng thương bởi Phiến Thiên Chứng của Cơ Linh Vân, từ đó hai phái Hoàn Sơn và Không Động có hiềm khích mà tuyệt giao với nhau .

Chúc Linh Tiên về sau luyện thành Chúc Dung Kinh giỏi về dùng hỏa, người trên giang hồ phải nể phục tặng biệt danh Hỏa Linh Thánh Nữ, nhưng đó cũng là chuyện năm mươi năm về trước .

Trở lại lúc này, Chúc Thiên Tùng ngăn cản tiểu muội, rồi nhìn bọn Bách Bộ Thần Quyền và Ngũ Xoa Chân Nhân nói :

- Hảo, nhị vị đi đi !Ngũ Xoa Chân Nhân rung chiếc Cương Xoa lên phát xuất ra những tiếng lanh canh nghe rất êm tai, khoát bộ tiến lên một bước dài lớn tiếng nói :

- Các người ai có bản lĩnh thì ra đây tiếp bốn chân nhân vài chiêu !Lão ta đứng cách động đạo chừng năm sáu xích, trong động không có người đáp lại .

4. Minh Chủ Thoát Hiểm

Ngũ Xoa Chân Nhân thấy không có người đáp lại, cười gằn một tiếng, đột nhiên nhún chân phóng tới một bước dài, chiếc cương xoa lướt từ hông ra phát kinh phong nghe rợn người .Đương nhiên một thế này chỉ có tính thăm dò đối phương, nhưng thế đánh thì cũng không phải chỉ là hư chiêu .Phi Hồng Dục Sĩ ngược lại không nén nổi, liền phóng kiếm ra một chiêu.Bên ngoài nhân có hai ánh đèn chiếu sáng, nên bên trong càng tối hơn, chỉ thấy một ánh thép dài loáng lên, “keng” một tiếng binh khí chạm nhau phát ra những đóm hỏa quang sáng ngời .Khi tiếng binh khí chạm nhau ngân dài, cả người Ngũ Xoa Chân Nhân bị đẩy bật lùi, bên trong Phi Hồng Dục sĩ đảo lui còn chưa đứng vững, bị tiếp một cổ kinh phong đẩy ra, tức giận thét lên :

- Kẻ nào đánh lên bốn chân nhân ?Vừa thét định giơ tay phát chiêu, nhưng liền nghe tiếng Bách Bộ Thần Quyền cười lớn nói :

- Văn chân nhân, có huynh đệ đây:“Vù”, một quyền tức tốc đánh ra lướt ngang trên đầu Ngũ Xoa Chân Nhân nghênh đón một chiêu đối phương .Lão ta quả không hổ danh Bách Bộ Thần Quyền, quyền vừa xuất thì quyền phong đã tới trước, thế như một quả thiết chùy nghìn cân .“Bình” một tiếng chấn động lớn, chỉ thấy cả người Bách Bộ Thần Quyền ồm ập bất động, cười khà nói lớn :

- Tuyệt lắm, chiêu lực các hạ thật cao cường !Dứt lời, thuận thế nhảy tới tay trái hoán vị bổ tiếp một quyền thứ hai, lần này thế còn mạnh hơn quyền đầu tiên .Ngũ Xoa Chân Nhân được ứng cứu kịp thời, không bỏ lỡ cơ hội liền trở người vung chiếc cương xoa áp sát vào động đạo .Bọn họ phối hợp thật ăn ý, Bách Bộ Thần Quyền phát quyền từ xa đánh vào yểm hộ cho Ngũ Xoa Chân Nhân tiếp cận đối phương .Chiếc cương xoa trong tay Ngũ Xoa Chân Nhân dài chừng năm xích để cận đấu, nhưng trên lưng lão còn mang thêm năm chiếc khác ngắn hơn, chỉ chừng hai xích, thế nhưng lão thành danh chính là nhờ vào năm chiếc

cương xoa này, chúng chính là những chiếc phi xoa .Bên ngoài công vào, bên trong cũng phản đòn .Vô Tru thiền sư phát liền một chưởng nghênh chiêu quyền của Bách Bộ Thần Quyền .Đây là một chiêu trong Đại lực Kim cương chưởng thể chưởng phong ào ạt như nước vỡ bờ ‘‘Bình’’ một tiếng nữa lại vang lên, cả người Bách Bộ Thần Quyền lần này chấn động lùi đến hơn hai bước .Gần như cùng lúc ấy, Phi Hồng Dực Sĩ cũng phát kiếm ra chiêu Hồng quang tụ ảnh chỉ thấy ánh kiếm phân bốn đạo kiếm phong, cuối cùng hợp làm một càn tăng thêm cường lực .‘‘Kong’’ một tiếng, lần này chiếc cương xoa ra trước mà đến sau nên đè ép trên thanh trường kiếm của Phi Hồng Dực Sĩ, cả hai lập tức vận kinh lực vào tay, quyết không để thua đối phương, chợt nhìn thấy tình thế có phần bất lợi cho Phi Hồng Dực Sĩ, nấp sau tảng đá lớn tên ném một viên đá đã thủ sẵn trong tay vào người Ngũ Xoa Chân Nhân . Ngũ Xoa Chân Nhân lúc này đang toàn lực đối kháng với Phi Hồng Dực Sĩ, bỗng nghe tiếng ám khí bay tới, giật nảy mình vội tung tay trái lên đón ám vật .Nhưng lão ta không ngờ được viên đá tầm thường được phóng ra từ tay một cao thủ của Bát Quái môn quyết chẳng tầm thường, viên đá được đẩy đi với bảy thành công lực trong Nội Thái Cực Công lực đạo ghê người .Đương nhiên, nếu lúc này Ngũ Xoa Chân Nhân không tụ hết chân lực đấu chiêu với Phi Hồng Dực Sĩ thì có thể tụ chân lực vào tay đón bắt ám khí vô hại, bởi vậy khi tay trái chộp được viên đá thì bị một lực chấn động cực mạnh . Lão buộc miệng kêu lên một tiếng, cả người nhẩy thoái về sau theo lực chấn .Hoắc Vạn Thanh thấy thời cơ đã đến đâu khi nào chịu để đối phương chạy thoát, vung tay phát chiêu Bích Không chưởng truy kích .Ngũ Xoa Chân Nhân người vừa thoái được một bước, thấy chưởng phong áp tới, hốt hoảng giơ tay trái lên phát kinh lực phòng hờ tiền thân .Luận về nội công thì Hoắc Vạn Thanh có thể kém hơn Ngũ Xoa Chân Nhân, thế nhưng lúc này cả người Ngũ Xoa Chân Nhân đang mất đà trên không, tự nhiên khó tụ hết chân lực . Nên khi hai chưởng chạm nhau, thì cả người Ngũ Xoa Chân Nhân lần nữa bị chấn động mạnh văng ra xa ngoài, lưng rơi phịch trên đất cơ hồ không đứng dậy nổi .Thần Điều Đầu Hói đứng ngoài quan sát tình hình một lúc, thấy phía mình phòng thủ hợp lý, phối hợp chặt chẽ nên đã yên tâm, bây giờ mới giơ tay ra hiệu cho mọi người rồi nhẹ chân đi vào động trong .

Lại nói, Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan ở động trong, nhân vì Thần Điều Đầu Hói trước khi đi ra ngoài đã căn dặn rất kỹ lưỡng . Cho nên mặc dù hai người ngồi tựa lưng vào vách đá như nghỉ ngơi, nhưng mắt thì không phút giây nào rời khỏi người Tổng Trấn Sơn .Trúc Thu Lan thấy trách nhiệm của bọn họ rất quan trọng, lại đã có lời dặn của Thần Điều Đầu Hói, cho nên trong tay đã thủ sẵn chiếc ống đồng thổi Bách Lý Hương . Sau đó Thần Điều Đầu Hói lại còn cẩn thận hơn để Sử Truyền Đỉnh trấn thủ ngay động khẩu, đề phòng bọn họ hai người gặp bất trắc .Bên ngoài viện binh đối phương đến, rồi đánh nhau có người thụ thương, bao nhiêu chuyện xảy ra, nhưng bên trong này thì im lặng không hay biết điều gì .Thời gian từng khác trôi qua, chừng hơn một tuần trà, Tổng Trấn Sơn vẫn y nhiên ngồi bất động tựa vách đá không thấy tỉnh lại .Trúc Thu Lan trong lòng thầm sinh nghi, nhớ lời Thần Điều Đầu Hói dặn khi đi, nếu hắc không phải là Minh chủ, cần đề phòng bất thần tấn công chúng ta, bèn thầm nghĩ :

- Chẳng lẽ hắc đã tỉnh lại, nhưng cố ý làm như chưa tỉnh, chờ lúc ta không chú ý ra tay tấn công ?Chỉ nghĩ vậy tự nhiên trong lòng khẩn trương hẳn lên, tay nắm chiếc ống đồng chuẩn bị đối phó, mắt đăm đăm nhìn vào mặt Tổng Trấn Sơn .Sử Truyền Đỉnh nhiệm vụ cũng không phải nhỏ, lúc ấy kiếm cũng nắm trong tay, mắt ngưng nhìn vào trong, đề phòng có chuyện xảy ra .Duy nhất chỉ có Nhạc Tiểu Tuấn thần sắc bình thường, không tỏ ý gì nghi ngờ với Tổng Trấn Sơn, nhân vì trong lòng chàng đối với vị Tổng đại lão gia rất tôn kính ngưỡng phục .Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua nặng nề, trong động duy nhất một ngọn nến nhỏ leo lét, với người an nhiên thì không thấy có gì khác lạ, nhưng với người lòng đang khẩn trương, đương nhiên mọi góc tối trong động cũng đề phòng nghi ngờ .Trúc Thu Lan căng thẳng một lúc chừng như không nén nổi, háng giọng lên tiếng :

- Nhạc đại ca, sao mãi đến giờ mà Tổng đại lão gia vẫn chưa hồi tỉnh ? Hay là thuốc giải ít quá ?Nhạc Tiểu Tuấn nghe nàng hỏi thì đáp :

- Không, Kim đại ca đã nói rõ thuốc giải này rất bá đạo, tối đa chỉ phục năm viên . Ta nhận thấy Tổng đại lão gia trúng độc đã mấy ngày, cho nên mới cho uống năm viên, đó là liều tối đa nhất rồi !Trúc Thu Lan nhún mày :

- Vậy sao ...Nàng hỏi chưa hết câu, đột nhiên nghe Tổng Trấn Sơn ho khan một tiếng, từ từ nói :

- Phiền nhị vị phòng hờ, thật ra lão phu tỉnh lại từ lâu rồi, có điều lão phu công lực bị thất tán đã lâu, nên sau khi tỉnh lại bèn điều công phu một lúc .Trúc Thu Lan không khỏi đề phòng, nhưng mặt cười tươi nói :

- Tổng đại lão gia hẳn là công lực đã hồi phục hoàn toàn ?Tổng Trần Sơn mỉm cười đáp :
- Cũng hồi phục được tám chín phần, lão hủ thật càng cảm tạ Nhạc lão đệ !Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói vội vàng chấp tay nói :
- Tổng đại lão gia không nên nói như vậy, chuyện đại lão gia trúng độc đều do vận bói mà ra, nếu như vận bói không lấy được thuốc giải, thì có lẽ chung thân hối hận, trong lòng tự thẹn vô cùng ...Tổng Trần Sơn cười vang ha hả đứng lên nói :
- Nhạc lão đệ không nên tự trách, bọn tặc đảng này tâm cơ ma mãnh, muốn hại lão phu không chỉ hôm nay . Như lão đệ không bị chúng lợi dụng mang thư độc đến, thì người của bọn chúng cũng đã tiềm nhập trong bồn trang viện từ lâu rồi, lão phu trước sau gì cũng trúng kế của chúng .Lão đứng lên thì Trúc Thu Lan tự nhiên càng khẩn trương hơn, bất giác chân di động về sau nữa bước .Tổng Trần Sơn nói xong, vuốt râu quay đầu nhìn bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan, rồi như chợt nhớ ra chuyện gì vội hỏi :
- Nhạc lão đệ, trước khi lão phu uống thuốc giải, người nói nếu lão phu không phải trúng Tán công độc thì có thể biết ngay giả thật, không biết người định thử cách nào đây ?Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt nhìn Trúc Thu Lan, nhưng chưa kịp đáp gì bỗng nghe có tiếng chân người chạy nhẹ vào, cả bọn đưa mắt nhìn mới hay chính là Thần Điều Đầu Hối .Thần Điều Đầu Hối nhận ra Tổng Trần Sơn đã tỉnh lại, chấp tay thi lễ nói :
- Chúc mừng Minh chủ kỳ độc đã giải !Tổng Trần Sơn mỉm cười nói :
- Mạnh đạo huynh chờ vội chúc mừng, như đã có người giả mạo lão phu, hiện tại chân giả chưa phân, trước hết cần phân minh mọi chuyện rõ ràng, thì mọi người mới yên tâm . Lão phu chính đang muốn nghe biện pháp thử của Nhạc lão đệ đây !Thần Điều Đầu Hối gật đầu nói :
- Lời Minh chủ rất đúng, Nhạc thiếu hiệp cứ nói ra đi đừng ngại !Nhạc Tiểu Tuấn đã có chuẩn bị sẵn nói ngay :
- Nhớ hôm trước tại hạ vô tình giúp tặc đảng mang lá thư độc đến cầu kiến đại lão gia, tại hạ cùng lão gia nói chuyện rất nhiều . Lúc bây giờ nhân vì lão gia trúng độc, Hoắc tổng quản chạy đến thư phòng lấy thuốc giải, trong phòng chỉ còn lại tại hạ và lão gia, hiện tại lão gia chỉ cần nói ra nội dung của chuyện hôm ấy cũng đủ chứng minh đại lão gia là thật rồi !Thần Điều Đầu Hối gật gù nhưng không nói gì .Tổng Trần Sơn thì cười lên khà khà nói :
- Nhạc lão đệ người muốn lão phu nói ra nội dung câu chuyện hôm đó ư ?Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nhắc lại :
- Hôm đó Tổng đại lão gia hỏi tại hạ từ Vân Đài sơn xa xôi thế này, không phải là chuyện tầm thường ...Tổng Trần Sơn gật đầu cười tiếp ngay :
- Không sai, lúc ấy Nhạc lão đệ đã nói đến đây vì hai tâm nguyện của lệnh sư, tâm nguyện thứ nhất là tìm lại nhi tử của lệnh sư thất lạc mười sáu năm về trước, người này bên mày trái có nốt ruồi son . Nhưng còn tâm nguyện thứ hai thì lệnh sư chưa từng nói ra, mà cũng không chịu nói, Nhạc lão đệ lúc xuống Vân Đài sơn đã gặp một vị lão nhân, lão ta chỉ điểm cho lão đệ người đến tìm lão phu, nói rằng : chỉ cần một lời của lão phu thì tâm nguyện của lệnh sư sẽ giải tận, đúng không ?
- Đúng vậy, đại lão gia có thể kể tiếp không ?Tổng Trần Sơn gật đầu nói tiếp :
- Lão phu lúc ấy đã chấp nhận, Nhạc tướng công hỏi lão phu tâm nguyện của lệnh sư thật sự là gì ? Lão phu đã nói : Lệnh sư đã không nói cho người, thì lão phu cũng không cần phải nói !Nhạc Tiểu Tuấn hơi giật mình mở miệng định nói, nhưng nín lại được ngay .Tổng Trần Sơn nói tiếp :
- Lão phu lúc ấy kể cho người nghe, mười sáu năm trước, lão phu đáp ứng lệnh sư, chỉ cần tiếp nối lão phu hai mươi chiêu kiếm pháp, thì lão phu sẽ giúp ông ta giải quyết mọi yêu cầu, thế nhưng nay chỉ là Nhạc tướng công tìm đến, chỉ cần tiếp lão phu một chiêu kiếm là đủ .Thần Điều Đầu Hối cố làm kinh ngạc hỏi :
- Nhạc thiếu hiệp có tiếp một chiêu của Minh chủ ư ?Nhạc Tiểu Tuấn chưa đáp, Tổng Trần Sơn đã cười phá lên ha hả nói :
- Nhạc lão đệ nhân hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, cho nên không thể không tiếp lão phu một chiêu kiếm .Thần Điều Đầu Hối nhìn hai người rồi hỏi :

- Kết quả thế nào ?Tống Trần Sơn lại kể :

- Lúc bây giờ trong hoa phòng đã bày tiệc rượu, lão phu bảo gia đình mang đến một chiếc đũa thay kiếm, Nhạc lão đệ thì rút thanh nhuyễn kiếm, chiêu thứ nhất Nhạc lão đệ xuất ra là chiêu Thiên Đạo Trung Hòa của Võ Đường, nhưng bán lộ biến thành chiêu Ngũ Nguyệt Phi Hoa của Không Động . Kiếm phát ra năm đóa kiếm ảnh, nhưng đều bị chiếc đũa trong tay lão phu đánh bại . Kiếm thứ ba của lão đệ là chiêu Khổng Tước Khai Dực của Nga My kiếm pháp, nhưng bị chiếc đũa trong tay lão phu đánh chặn ra xa tam trượng, đồng thời thanh nhuyễn kiếm cũng bị chặt đoạn đến một thốn . Chính vì lúc đó quá vận khí, khiến độc tính bộc phát, trong nháy mắt cả người lão phu công lực thất tán ...Nói đến cuối câu lão quay nhìn Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Nhạc lão đệ, lão phu nói không sai chứ ?Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :

- Tống đại lão gia nói đều hoàn toàn đúng !Tống Trần Sơn cười lên ha hả hỏi :

- Nói vậy, lão phu không phải là giả chứ ?

- Vâng !Nhạc Tiểu Tuấn đáp, nhưng còn ấp úng nói :

- Có điều ... Có điều ...Chàng ấp úng mấy tiếng vẫn không nói được hết câu .Tống Trần Sơn ánh mắt tự nhiên quất lên, thần thái của Nhạc Tiểu Tuấn có chút lúng túng đương nhiên lão ta thừa hiểu ra .

- Nhạc lão đệ, có lời gì sao không mạnh dạn nói hết ra ?Trúc Thu Lan mỉm cười xen vào đỡ lời cho chàng :

- Tâm ý của Nhạc đại ca tôi biết, tôi có thể nói thay chứ ?Tống Trần Sơn gật đầu ôn hoà nói :

- Có thể, đương nhiên là có thể .Trúc Thu Lan nói :

- Nhạc đại ca chẳng phải đã nói qua rồi sao ? Tống đại lão gia nếu như không trúng Tán công độc, thì thật giả chỉ thử là biết ngay !

-Ồ, không sai !Đáp rồi, Tống Trần Sơn như đã hiểu thêm điều gì, bèn nói :

- Tâm ý của Nhạc lão đệ có phải muốn thử công lực của lão phu ?Trúc Thu Lan cười đáp :

- Chính vậy, Nhạc đại ca sở học thô lậu, đương nhiên thẹn mà không tự nói ra được .

- Không sao !Tống Trần Sơn đưa mắt nhìn chàng hỏi tiếp :

- Nhạc lão đệ muốn thử thế nào ?Không đợi Nhạc Tiểu Tuấn đáp, Trúc Thu Lan cướp lời nói ngay :

- Chẳng phải vừa rồi Tống đại lão gia đã kể qua, chỉ cần trùng diễn lại một lần như vậy là được .Tống Trần Sơn hơi ngớ người nói :

- Trùng diễn lại một lần, ý Trúc cô nương là ...Trúc Thu Lan tiếp lời :

- Chỉ cần Tống đại lão gia dùng chiếc đũa thay kiếm, Nhạc đại ca dùng nhuyễn kiếm tiếp một chiêu, Tống đại lão gia lần này lại chém đoạn nhuyễn kiếm của Nhạc đại ca, thì không còn gì để hoài nghi .

- Hà hà ... Phương pháp này hay lắm !Nói rồi lão quay nhìn Nhạc Tiểu Tuấn tiếp :

- Nhạc lão đệ, lão phu hoàn toàn đồng ý, thế nhưng trong động này kiếm đâu ra đũa ngà ?Trúc Thu Lan chia ra một chiếc đũa trúc đã thủ sẵn trong tay cười nói :

- Không có đũa ngà, đũa trúc thay thế cũng được chứ ? Chiếc đũa này chính vừa rồi Vu bà bà dùng làm thủ tiễn ám toán, trên đất rất nhiều .Tống Trần Sơn nắm lấy chiếc đũa khẳng khái cười đáp :

- Đương nhiên là được, đũa ngà có thể thay kiếm, đũa trúc đương nhiên cũng có thể thay kiếm .Trong thiên hạ, thử hỏi ngoài vị Võ lâm Đại Lão ra, ai dám dùng đũa trúc thay kiếm đấu với thanh kiếm chém sắt như bùn trong tay Nhạc Tiểu Tuấn chứ ?

Đã vậy ai dám chắc dùng đũa trúc thay kiếm lại có thể chặt đoạn thanh bảo kiếm của chàng ?Trúc Thu Lan khi ấy quay nhìn chàng giục .

- Nhạc đại ca, chuyện không nên chậm trễ, huynh có thể rút kiếm !Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay thi lễ nói :

- Tổng đại lão gia, vắn bối xin rút kiếm .Nói rồi chàng rút thanh nhuyễn kiếm cuộn tròn từ thắt lưng ra, thanh kiếm sáng loáng nhưng mềm dẻo như con linh xà, đầu kiếm bị cụt mất một đoạn chính là dấu tích bị chiếc đũa trong tay Tổng Trần Sơn đánh gãy lần trước .Tổng Trần Sơn tay nắm chắc chiếc đũa đến ngồi trên một phiến đá, an nhiên cười nói :

- Nhạc lão đệ có thể ra chiêu !Lần trước trong Thiên Hoa sơn trang lão ta cũng ngồi trên ghế tiếp kiếm, lần này lão cũng ngồi chẳng khác gì lần trước .Nhạc Tiểu Tuấn vận chân khí vào thân kiếm khiến thanh nhuyễn kiếm phút chốc thẳng đứng lên như một thanh cương kiếm, tay trái yểm nhẹ lưỡi kiếm, người Trúc lập, cao giọng nói :

- Vắn bối ra chiêu !Nói rồi trường kiếm trực chỉ phóng ra một chiêu, nhằm vào vai trái Tổng Trần Sơn đâm tới, đây chính là chiêu Thiên Đạo Trung Hòa trong Lương Nghi kiếm pháp của Võ Đường, kiếm lẹ ra đâm thẳng vào ngực, nhưng chàng cố tình đâm chệch ở vai, chính là giữ lễ giang hồ .Tổng Trần Sơn cười nói :

- Nhạc lão đệ, người muốn thử nghiệm lão phu thật hay giả, chớ nên khách khí, cứ việc toàn lực xuất thủ .Ở Thiên Hoa sơn trang Nhạc Tiểu Tuấn cũng ra chiêu này đầu tiên, lúc ấy Tổng Trần Sơn đã nói : ” Một kiếm này người vì lệnh sư mà phát, cần phải toàn lực thi triển, chớ nên khách khí ”.Nhạc Tiểu Tuấn nhân vì câu nói ấy mà nửa đường biến chiêu .Rõ ràng mọi việc như trùng diễn không sai tí nào, Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Vắn bối đắc tội !Kiếm liền trở thế hoa một vòng tạo ra năm đạo kiếm ảnh, chính là biến thành chiêu Ngũ Nguyệt Phi Hoa của Không Động kiếm pháp .Tổng Trần Sơn mắt vẫn hiện nụ cười thản nhiên, chỉ thấy tay nắm đũa múa nhanh . . . ” Kong, kong, kong ” . . . Vang liên năm tiếng .Chiếc đũa trúc trong tay vẫn không suy suyễn, đánh bật mũi kiếm Nhạc Tiểu Tuấn ra ngoài .Không Động kiếm pháp lấy tốc độ làm chính, kiếm phát một chiêu mà thành năm điểm, nếu dùng nhuyễn kiếm thì tốc độ càng gia tăng và linh hoạt hơn . Thế nhưng chiếc đũa trúc trong tay Tổng Trần Sơn càng nhanh hơn, chiêu ra sau mà đến trước, trong nháy mắt đã chặn liền năm kiếm điểm tới của đối phương, cứ nhìn cũng thấy kiếm pháp của lão nhất nhất đều vượt hẳn Nhạc Tiểu Tuấn rồi .Đến chiêu này thì Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng đã thầm tin lão ta không phải là giả Tổng Trần Sơn .

- Nhạc lão đệ, cẩn thận !Tổng Trần Sơn cười nói, rồi chiếc đũa trong tay phóng ra .Nhạc Tiểu Tuấn phát hai chiêu, đến lão phát một chiêu, tình hình này rõ ràng không hề sai một chút nào với lần trước trong Thiên Hoa sơn trang .Lúc vừa nghe tiếng lão bên tai thì trước mắt đã thấy một vệt trắng xẹt tới đầu mi, lúc ấy chàng không dám chậm trễ, lách người nửa bộ, tay phát kiếm nghênh chiêu .Chiêu này chàng đánh ra cũng đúng là chiêu Không Tước Triển Dực của Nga My kiếm pháp .“Keng” Một tiếng vang lên thật đỉnh tai nhức óc, Nhạc Tiểu Tuấn chỉ cảm thấy một lực chấn mạnh chạy ngược thân kiếm lên tay khiến cả nửa người bên phải gần như tê dại, cả người không tự chủ được giật ngược về sau ngồi phịch trên đất, hoảng hốt đưa mắt nhìn thì mũi kiếm chẳng phải vừa bị chém đoán thêm một thốn nữa đó sao ?Nhạc Tiểu Tuấn mừng hơn là kinh, quên cả sự chấn động vừa rồi, vụt nhanh thanh trường kiếm trong tay, đứng lên chấp tay thi lễ cung kính nói :

- Tổng đại lão gia xin thứ tội vắn bối mạo phạm, người đích thực là Tổng lão trang chủ chẳng nghi !Trúc Thu Lan chạy đến nhặt thanh kiếm lên, nhìn mới thấy rõ đầu kiếm bị chém đoán rất gọn, tựa hồ như vật chém vào đây phải là một thanh thiên nhiên thiết luyện bảo kiếm mới đủ sức như vậy . Thật không thể tưởng nổi vật chém vào đó chỉ là một chiếc đũa trúc tầm thường trong tay Võ lâm Đại Lão !Tổng Trần Sơn nhìn nàng ngớ người thì cười phá lên nói :

- Nhạc lão đệ, nửa tháng không gặp, chẳng ngờ công lực tăng tiến nhanh như vậy, chỉ đáng tiếc là thanh nhuyễn kiếm cực quý này lại bị lão phu chém mất thêm một đoạn .Thần Điều Đầu Hối tiến lên một bước chấp tay nói :

- Chúc mừng Minh chủ thân đã giải độc, mà chân giả cũng phân minh, đây thật là đại phúc cho toàn võ lâm .Tổng Trần Sơn vuốt râu cười nói :

- Lão phu đã thoái ẩn thâm sơn cùng cốc, còn liên quan gì đến thị phi giang hồ .Thần Điều Đầu Hối nói :

- Minh chủ còn chưa biết trên giang hồ hiện đang khởi động một trận cuồng phong bão vũ, lần này chỉ cần Minh chủ ra mặt hiệu triệu một lời, lĩnh đạo các đại môn phái trong toàn võ lâm, thì may ra mới đối phó

được với trận cuồng phong, ác đạo huyết kiếp mới tránh khỏi .Tống Trần Sơn không đợi lão nói hết, cười cắt ngang :

- Nghe lời này của Mạnh đạo huynh thật khiếp người ?Thần Điều Đầu Hối nghiêm túc nói :
- Minh chủ cho rằng bản đạo chuyện nhỏ nói lớn sao ? Trước mặt chúng ta đang bị vây khốn trong thạch động này, bên ngoài Vô Trụ đại sư và các vị khách chính đang cố thủ đề kháng, tình hình xem ra rất nguy cấp chứ chẳng nghi !Tống Trần Sơn nghe vậy thì giật mình hỏi vội :
- Tặc đảng chỉ viện đến đây, đến Vô Trụ đại sư cũng không chống nổi sao ?Thần Điều Đầu Hối nói :
- Trong bọn chúng có Tương Tây Song Thi, Ngũ Xoa Chân Nhân, Bách Bộ Thần Quyền ... Không tay nào là không phải kiêu hùng một phương, thế nhưng còn chưa đủ để uy hiếp chúng ta ...Tống Trần Sơn nghe ra khác lạ liền nói :
- Chẳng lẽ trong bọn chúng còn có nhân vật lợi hại ghê gớm hơn sao ?Thần Điều Đầu Hối gật đầu đáp :
- Lợi hại nhất trong bọn chúng chính là gã Tổng hộ pháp, người này còn trẻ nhưng võ công sở học cao thâm mạt trắc, Lục đạo huynh và bản đạo đều không ai qua nổi ba chiêu .
- Có chuyện đó sao ?Tống Trần Sơn tỏ hồ nghi như không tin nổi ở tai mình, hai nhân vật như Phi Hồng Dật Sĩ và Thần Điều Đầu Hối có thể coi là cao thủ nhất lưu trong Bát đại môn phái lẽ nào lại không qua nổi nhân vật nào đó nội trong ba chiêu ?
- Hảo, chúng ta ra xem thế nào ?Thần Điều Đầu Hối gật đầu nói :
- Minh chủ, mời !Tống Trần Sơn không khách khí, liền sải bước đi trước .

Lại nói ngoài động đạo, Bách Bộ Thần Quyền và Ngũ Xoa Chân Nhân đánh mấy lần không thành, khi ấy tức giận cực độ, Ngũ Xoa Chân Nhân mới thi triển sở học tối cao của mình, chỉ thấy năm chiếc phi xoa từ trên lưng bay vèo vèo vào trong .Tống Văn Tuấn đang đối kháng, không chút chậm trễ liền hươu kiếm lên chém bật những chiếc phi xoa quay tít bay vào .Năm chiếc phi xoa bị năm kiếm của Tống Văn Tuấn chém bật ra dễ dàng, thế nhưng nên biết Ngũ Xoa Chân Nhân thành danh nhờ vào năm chiếc phi xoa tuyệt kỹ này, vậy mà để Tống Văn Tuấn chém bật ra dễ dàng được sao ?Không, năm chiếc phi xoa bị chém bật ra, tỏ hồ nghi như năm chiếc vù đang xoay tít chạm phải vào vật cản liền đổi hướng bay mà thôi .Quả vậy, liền thấy chiếc thứ nhất loáng trong bóng tối bay vào người Phi Hồng Dật Sĩ .

Chiếc thứ hai dội vào vách đá, rồi chuyển hướng lần nữa bay vào người Hoắc Vạn Thanh đang ẩn sau khối đá bên phải chỗ rẽ vào thạch đạo .

Chiếc thứ ba vù một tiếng qua đầu Cam Huyền Thông rồi cũng nhắm vào người Phi Hồng Dật Sĩ .

Chiếc thứ tư, chiếc thứ năm chạm vào vách đá chuyển hướng, cứ thế bay vù vù từ trong động đạo .Phút chốc trong lối động đạo những chiếc phi xoa bay tít tạo nên những tiếng xé gió nghe đến rợn người .Nói thì chậm, lúc ấy lại nhanh, bọn Tống Văn Tuấn, Hoắc Vạn Thanh, Cam Huyền Thông và Phi Hồng Dật Sĩ chỉ thấy cũng biết những chiếc phi xoa sắc bén mà lợi hại vô cùng, không dám khinh suất mà liền xuất chưởng, phát kiếm chống đỡ .Chỉ có một điều, những chiếc phi xoa hễ chạm vào kiếm, thế bay không giảm mà lại đổi hướng bay tiếp đi, cho nên căn bản bọn họ phải đối phó hết sức vất vả . Lúc này mới hiểu sự lợi hại thế nào của năm chiếc phi xoa mà Ngũ Xoa Chân Nhân đã thành danh với nó .Cả bọn bốn người nháo động đối phó với năm chiếc phi xoa tự nhiên chỗ ẩn thân cũng bị lộ .Bách Bộ Thần Quyền không bỏ lỡ cơ hội, tuy bên trong tối om, nhưng nghe tiếng gió phân định phương hướng, đánh ào ào liền bốn quyền phân tán tấn công bốn người .Vô Trụ thiên sư thấy tình hình không ổn, liền vận dụng chân khí phát một chưởng trong Bát Nhã thiên công, thế chưởng như mềm mà mãnh liệt khôn tả .Quả là kỳ công, năm chiếc phi xoa hễ trúng vào sự công kích nào đều không suy suyễn, thế bay vẫn nhanh mạnh, đổi hướng mà thôi . Nhưng lần này kinh phong từ thiên sư đánh ra quyền hết cả năm chiếc phi xoa rơi xuống, đồng thời cổ kinh phong còn tiếp tục đẩy ra chạm phải bốn quyền của Bách Bộ Thần Quyền tạo ra những tiếng vang ầm ầm dội vào vách đá bất tận .Bách Bộ Thần Quyền không thể tin nổi bốn quyền của mình lại bị cổ kinh lực nhu nhược nhưng lại cuốn phăng quyền phong của mình, đồng thời còn bị đẩy chân văng ngược ra ngoài .Chức Thiên Tù đứng quan sát một hồi lâu, đến lúc này thấy vậy nhủ thầm nghĩ :

- Chưởng lực hùng hậu này không phải là Bát Nhã thiên công sao ? Hẳn chính lão hòa thượng kia đã thi triển, hẳn ẩn mình trong bóng tối, dựa vào thế hiểm phòng thủ, xem ra tiến vào cũng không dễ đây !Nghĩ rồi lên tiếng :

- Nhị vị lui ra !Giọng nói ôn hòa, thế nhưng đủ uy lực để khiến cho Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt và Ngũ Xoa Chân Nhân Văn Thiên Phong râm rập nghe theo .Chúc Thiên Tùng tay nắm quạt phe phẩy mấy cái trước ngực, rồi khí khái bước tới .Hai ả tỳ liên nắm đèn lồng đi theo .Chúc Thiên Tùng dừng chân, đầu không quay lại nói :

- Các người cũng lui ra .Hai ả nữ tỳ không dám hỏi nữa lời, lẳng lặng lui ra sau .Chúc Thiên Tùng mắt nhìn vào bóng đen trước mặt, chiếc quạt lại phát một cái, chân thả từng bước ung dung tiến đến gần động đạo, nói lớn :

- Chư vị như đã không chịu xuất hiện, Chúc mỗ đành mạo muội tự vào vậy !Vừa nói vừa bước tới gần hơn, thế nhưng thần thái thản nhiên như không chút gì là phòng bị .Vô Trụ thiền sư thấp giọng hỏi nhanh :

- Mọi người cẩn thận chú ý !Vô Trụ thiền sư nói vừa hết câu, thì cũng kịp thấy bóng Chúc Thiên Tùng phiêu hốt như làn khói, hay nói đúng hơn như làn gió thoảng nhẹ lướt tới, chưa kịp thấy đối phương thi triển thân pháp thế nào, thì bóng người đã đứng ngay trên đầu khối đá lớn chặn trước động đạo .Ngay sau khối đá này chính là Hoắc Vạn Thanh và Cam Huyền Thông đang ẩn người, bọn họ thật không ngờ đối phương thân hình như làn gió thoảng tới đứng ngay trên đầu mình, bất giác giật mình . Tuy vậy, bọn họ phản ứng vẫn nhanh, cả hai cũng đứng vụt dậy, Hoắc Vạn Thanh phát Bích không chưởng đánh thượng bộ, Cam Huyền Thông kiếm chém một đường vào hai chân đối phương .Đồng thời cùng lúc, Phi Hồng Dực Sĩ và Tống Văn Tuấn từ hai bên vách đá, tả hữu mỗi người xuất một chiêu tuyệt kiếm tấn công .Bốn người gần như xuất thủ một lần, chỉ thấy ánh kiếm loáng lên, chưởng phong rít mạnh .Nhưng Chúc Thiên Tùng chỉ nhếch mép cười nhạt, thân hình vừa chạm mặt đá liền nhấc khẽ lên rồi đặt xuống, chân đạp mũi kiếm Cam Huyền Thông . Tả thủ phát chỉ lực bùng mạnh vào lực kiếm Tống Văn Tuấn, chiếc quạt trong tay phải thì phát nhỏ một cái, nhưng nghe rõ bình một tiếng, hóa giải hết một chưởng của Hoắc Vạn Thanh . Hay nói đúng hơn, bản thân Hoắc Vạn Thanh cảm thấy một chưởng của mình tựa hồ như đánh vào một đồng bóng gòn, nhưng có phân lực rất mạnh .

Khi quạt phát kinh hóa chưởng, rồi thuận thế phát ra ngoài đánh bật tiếp lưới kiếm của Phi Hồng Dực Sĩ, khiến tay lão bị chấn động mạnh đến tê dại, suýt nữa thì buông thả cả kiếm .Phân tích thì dài, nhưng thật ra cả bốn động tác ra chiêu hóa giải bốn chiêu cùng tán một lúc của Chúc Thiên Tùng chỉ xảy ra trong cái chớp mắt . Hóa chiêu vừa thần tốc vừa kỳ diệu, đến độ cả bọn người kia há mồm miệng như không thể tin nổi chuyện vừa xảy ra .Chúc Thiên Tùng đứng sừng sững trên khối đá, mặt bình thản, tay phe phẩy quạt không hề tỏ ra có ý nhân cơ tấn công, ngửa cổ cười ha hả nói :

- Chúc mỗ chỉ vì muốn giữ hòa khí song phương cho đến ngày đại hội mồng tám tháng chạp trên Trích Bát thiên viện, cho nên nhẫn nại rất nhiều . Hiện tại nếu chưa phục thì chư vị chỉ cần bức Chúc mỗ phải xuống khỏi tảng đá này, thì Chúc mỗ sẽ lập tức rời khỏi đây ngay .Một câu này trước đám cao thủ Bát đại môn phái thì thật quá ư cuồng ngạo, thế nhưng cũng chỉ có gã ta mới nói được câu đó vậy .Vô Trụ thiền sư thấy cả bọn người bị đánh bật lui, thì hơi giật mình, bây giờ thả thiền trượng xuống, một tay buông thông, tay chấp trước ngực niệm phật nói :

- A Di Da Phật ! Chúc thí chủ cứ một mực bức ép, lão nạp đành phải xuất thủ .Chúc Thiên Tùng phát quạt mấy cái rất nhẹ, cười nói :

- Đại sư thử xuất chưởng xem !

- Thiện tai, thiện tai ! Lão nạp thất lễ !Nói rồi vận đủ bảy thành công lực đẩy ra một chưởng, lại là một chưởng trong Bát nhã thiên chưởng, đây là lần thứ ba lão phải dùng đến chưởng pháp thặng thừa của Thiếu Lâm .Đương nhiên khi đối đầu với nhân vật như thế này, Vô Trụ thiền sư cũng đã biết chỉ có dùng đến Phật môn tam đại tuyệt kỹ Bát nhã thiên công này thì may ra đối phó được với đối phương, cho nên vừa xuất chiêu đã thi triển tuyệt học rồi .Đại sư đã xuất chưởng, vậy mà Chúc Thiên Tùng đứng kiêu hãnh trên tảng đá, tay phe phẩy như chiếc quạt tựa hồ như không chuyện gì xảy ra .Thế nhưng, cổ nhu chưởng của đại sư áp tới gặp phải chiếc quạt phe phẩy thì tựa hồ như nước chảy gặp phải đá rẽ thành hai dòng tả hữu chảy ra hai bên, không một lực cản lại, đương nhiên chẳng thể nào đả thương nổi đối phương .Vô Trụ thiền sư thấy

một chưởng Bát nhã thiên chưởng của mình như nước chảy qua đá, hay đúng hơn là đi vào khoảng không vô hình, thì giật thót cả người, thậm chí há hốc mồm miệng chết khựng cả người .Bát Nhã thiên chưởng là một trong tam đại thần công đứng đầu Thiếu Lâm thất thập nhị nghệ . Gồm có Vô Tướng thần công, Như Lai Niêm Hoa chỉ, và Bát Nhã thiên chưởng .Vô Tướng thần công và Niêm Hoa chỉ thì duy nhất vị Thiếu Lâm phương trượng đại sư mới được tu tập .Bát Nhã thiên công thì phải đến bậc trưởng lão mới được tham tập tu luyện, vậy mà lúc này chỉ một cái quạt phe phẩy mấy cái đã vô hiệu hóa thần công của nó, thử hỏi không khiến Vô Trụ thiên sư chấn động kinh ngạc tột độ sao ?Thế nhưng, trong khi chấn động đó, Vô Trụ thiên sư tự nhiên nhớ đến một môn công phu khác, thâm nghĩ nhanh :

- Chẳng lẽ đây là Thiên Y Thủ Pháp ? Nếu đúng vậy thì người này là truyền nhân của Tuyết Sơn Lão Tẩu sao ?Chỉ nghĩ đến đó, đại sư liền vận tăng lực đạo ra tiếp một chưởng nữa vẫn là Bát Nha thiên chưởng, đương nhiên muốn thử để biết ra thân phận lai lịch đối phương .Quả nhiên lần này vẫn như lần trước, chỉ thấy Chúc Thiên Tùng phát quạt nhẹ mấy cái thì cổ nhu kinh của thiên sư biến đi hướng khác .Vô Trụ thiên sư thầm giật mình kêu lên :

- Quyết đúng là Thiên Y Thủ Pháp !Đúng tại lúc này, thì một giọng nói già nua từ trong vang lên cản lại :

- Đại sư xin ngừng tay !Cam Huyền Thông vui mừng reo lớn :

- Minh chủ đã ra !Vô Trụ thiên sư thâu hồi chưởng thế, từ từ quay người lại thì quả nhiên nhìn thấy Tổng Trấn Sơn bước ra, thần thái an nhiên rõ ràng đã vô sự, chấp tay trước ngực chúc mừng :

- A Di Đà Phật ! Lão nạp bái kiến Minh chủ, chúc mừng Minh chủ thoát hiểm !Tổng Trấn Sơn chấp tay hoàn lễ nói :

- Đại sư, chư vị thật khổ !Chúc Thiên Tùng thấy Vô Trụ thiên sư thâu thế, cũng liền xếp quạt lại rồi tung người nhẩy nhẹ xuống đất ôm quyền hướng về Tổng Trấn Sơn thi lễ nói :

- Tổng đại lão gia vẫn khỏe !Tổng Trấn Sơn đưa ánh mắt nhìn người này hỏi :

- Vị này là ...Thần Điều Đầu Hối đi bên cạnh liền lên tiếng đáp :

- Hội bẩm Minh chủ, vị này chính là Chúc Thiên Tùng đại hiệp, chấp vị Tổng hộ pháp chủ trì đại hội tới đây trên Trích Bát thiên viện .Chúc Thiên Tùng lại thi lễ khiêm tốn nói :

- Kẻ vô lâm hậu học, hy vọng Tổng đại lão gia chỉ giáo !Tổng Trấn Sơn thâm nghĩ :

- Nhìn tướng nho nhã phiêu dạt, tựa hồ như không giống người trong võ lâm !Tay vuốt râu gật đầu nói :

- Không biết Chúc đại hiệp muốn bắt cóc lão phu có ý gì ?Chúc Thiên Tùng mỉm cười nói :

- Tổng đại lão gia là Võ lâm Đại Lão đức cao vọng trọng, văn sinh nào dám bắt cóc, chỉ nhân văn sinh phụng mệnh chuẩn bị cho đại hội tới đây trên Trích Bát thiên viện, cho nên dùng đến hạ sách này mời Tổng đại lão gia về bàn bạc, chuyện có gì mạo phạm văn sinh xin cúi đầu nhận lĩnh tất cả trách nhiệm, chịu tội trước Tổng đại lão gia .Vừa nói vừa chấp tay cung kính xá dài, mười hai lần đưa ánh mắt nhìn Thần Điều Đầu Hối nói :

- Mạnh đại hiệp vừa rồi đã đáp lời chỉ cần sau khi Tổng đại lão gia hồi tỉnh lại sẽ lập tức rời khỏi đây, hiện tại Tổng đại lão gia đã an nhiên vô sự, không biết có nề chút thể diện tại hạ mà tha mấy tên thuộc hạ của tại hạ ra ?Thần Điều Đầu Hối lúc này trong động đá để mắt xem xét qua toàn động, không thấy có gì khác thường, lúc này nghe đối phương nhắc đến bọn Vu bà bà thì cười lớn nói :

- Chúc đại hiệp ngôn trọng, huynh đệ vừa rồi đã hứa là sau khi Minh chủ hồi tỉnh sẽ lập tức rời khỏi đây, đương nhiên là giữ lời . Có điều Vu bà bà và Xuân Mai là hai người tiềm nhập vào Thiên Hoa Sơn trang, Chúc đại hiệp là người thống nhất quần hùng, hẳn cũng biết rõ tiềm phục địch trại là điều tối kỵ, chuyện này thì huynh đệ không làm chủ được .Hoặc Vạn Thanh nghe vậy liền chen vào tiếp lời :

- Mạnh đại hiệp nói chí phải, chúng ta truy theo hai tên hầu hầu trốn là Vu bà bà và Xuân Mai mà đến đây, bọn chúng là người của Thiên Hoa Sơn trang, đương nhiên là do Thiên Hoa Sơn trang xử lý . Chúc đại hiệp muốn bọn chúng được tha, e rằng không đơn giản !Chúc Thiên Tùng trên mặt hơi biến sắc, đương nhiên có phần lúng túng .Nhưng Tổng Trấn Sơn bỗng cười lên ha hả nói :

- Vạn Thanh, lão phu thoái ẩn Thiên Hoa Sơn trang đã lâu, không còn là người giang hồ sao còn nhắc đến quy luật giang hồ ? Bọn họ tiềm nhập Thiên Hoa Sơn trang cũng được, làm người hầu thật sự cũng được, hiện tại đã bỏ chạy xem như không còn người của Thiên Hoa Sơn trang, cứ để cho Chúc đại hiệp mang bọn họ đi .Nói rồi lão phất tay áo nói lớn :

- Chư vị huynh đệ, chúng ta đi !Dứt lời, khăng khải đi ra ngoài động .

Bọn Hoắc Vạn Thanh chỉ biết cúi đầu dạ ran một tiếng, rồi lục tục kéo nhau theo chân lão .Chúc Thiên Tùng đứng ra một bên chấp tay hành lễ nói :

- Đa tạ Tổng đại lão gia, thứ tội vãn sinh không thể tiễn được .

5. Ba Lần Gây Kiềm

Khi cả bọn trở lại Thiên Hoa Sơn trang thì trời đã sáng hẳn . Khách phòng phía Tây đã có dọn một bàn tiệc lớn, bọn họ phân ngôi chủ khách cùng ngồi quanh bàn . Trong lúc ăn uống, thì câu chuyện của bọn họ không gì ngoài nhân vật Tổng hộ pháp còn trẻ nhưng công lực, võ học kinh người như thế .Vô Trữ thiên sư lên tiếng :

- A Di Đà Phật ! Vừa rồi nếu không có Minh chủ xuất hiện kịp lúc, thì bản tăng chỉ e đã bị hạ dưới tay hắc trong một chiêu rồi !Câu này nói ra khiến bàn tiệc thêm sôi động . Phi Hồng Dục Sĩ phái Chung Nam và Thần Điều Đầu Hối của Lục Hợp môn đều là cao thủ trong Bát đại môn phái, nhưng không qua nổi đối phương ba chiêu . Hiện tại đích miệng Vô Trữ thiên sư lại nói là không qua nổi Chúc Thiên Tùng một chiêu, thử hỏi không sôi động sao được ? Tổng Trấn Sơn cười lên ha hả nói :

- Đại sư nói vậy là quá ư khiêm tốn, gã họ Chúc kia tuy võ công có chỗ cao thâm, nhưng với đại sư mấy mươi năm tinh luyện công lực, làm sao hắc có thể bì nổi ? Vô Trữ thiên sư nói :

- Minh chủ còn chưa biết sao, so về nội công thì bản tăng thua hắc xa !Thần Điều Đầu Hối nghe lời này thì kinh ngạc hỏi lại :

- Đại sư đã đấu nội công với hắc rồi sao ? Vô Trữ thiên sư lắc đầu nói :

- Không, bản tăng nhân lúc thấy hắc quá bức cận, nên đã dùng Bát Nhã thiền chưởng phản kích, nào ngờ hắc chỉ phe phẩy chiếc quạt trước ngực, vậy mà cổ nhu kinh của bản đạo đánh tới bị phân làm hai, lướt qua người hắc, không làm sao khiến hắc thụ thương được . . .Thần Điều Đầu Hối cả kinh buộc miệng la lên :

- Bát Nhã thiền chưởng mà cũng không đủ thương được hắc ư ? Tổng Trấn Sơn tay vuốt râu trầm ngâm hỏi :

- Đại sư phát hiện ra cổ nhu kinh của Bát Nhã thiền chưởng bị chiếc quạt hắc phát nhẹ đẩy ra hai bên sao ? Vô Trữ thiên sư gật đầu nói tiếp :

- Không sai, bản tăng thấy cổ nhu kinh của mình bị chiếc quạt của hắc phát nhẹ đẩy ra hai bên, bản tăng lúc ấy còn chưa tin, nhưng sau đó đánh thêm một chưởng nữa thì vẫn như thế, khi ấy thâm hiểu hắc đã luyện một loại kỳ công đặc biệt, Bát Nhã thiền chưởng của bản tăng hoàn toàn bị vô hiệu hóa !Sử Truyền Đỉnh nói :

- Thế đại sư có nhận ra được lai lịch môn công phu này không ? - Thật khó nói . . . Đại sư trầm ngâm suy nghĩ một lúc, ngược mắt nhìn mọi người giọng không mấy chắc chắn nói :

- Theo thiên ý của bản tăng, thì tựa hồ như hắc luyện Thiên Y Thủ Pháp !Trúc Thu Lan hiếu kỳ chen vào hỏi :

- Đại sư, Thiên Y Thủ Pháp là môn công phu gì thế ? Vô Trữ thiên sư nói :

- Nghe nói Tuyết Sơn phái có một môn đặc dị công phu gọi là Thiên Y Thủ Pháp, lúc thi triển không có chiêu thức nhất định, thuận tay đưa chân đều có chỗ hiệu dụng của nó . Bất cứ quyền phong chưởng kinh cho đến các loại binh khí ám vật đều tùy thủ hóa giải tan, không làm sao đủ thương vào được, tựa hồ như trên người có vận một chiếc áo thiên y không một chỗ hở .Tổng Trấn Sơn nghe đến đó tựa hồ như nhớ ra một chuyện, buộc miệng thốt lên một tiếng, rồi đưa mắt nhìn Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Nhạc lão đệ, người nói trước đây khi xuống Vân Đài Sơn từng gặp một vị lão nhân, người này từng đọc cho người nghe bốn câu thơ, người còn nhớ chứ ? Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :

- Vâng bối vẫn nhớ !Tống Trần Sơn nói tiếp :

- Nhạc lão đệ đọc lại một lần nữa cho lão phu nghe !Nhạc Tiểu Tuấn không chút do dự đọc lên :Ngũ xuất hoa khai lục xuất phi

Mãn thiên cảnh sắc anh hàn huy,

Thiên Thai nhất khứ đăng tiên tịch,

Tùng thử Nguyễn Khang bắt ức quy !Tống Trần Sơn gật gù ậm ừ một tiếng, nhưng chưa nói gì .Trúc Thu Lan chen vào bàn ngay :

- Bài thơ này tựa hồ như nói về Tuyết Sơn phái !Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Lan muội phân tích thử xem !Trúc Thu Lan nghiêng đầu nói :

- Trong bài thơ đã quá rõ ràng, câu thứ nhất ý nói khi hoa mai nở rộ, hoa tuyết cũng phát bay, đương nhiên lấy tuyết làm chủ . Câu thứ hai nói mãn sơn cảnh sắc ánh hàn huy, tả cảnh tuyết nhưng lấy sơn làm chủ, không phải nói đến Tuyết Sơn là gì ? Câu thứ ba và thứ tư nói đến một người lên Tuyết Sơn cũng giống như ngày của chàng Lưu Nguyễn lên Thiên Thai kỳ ngộ Tiên nữ, luyến cảnh sinh tình mà quên đường về . Hai câu sau này hàm chứa sâu xa, không biết muốn nói đến người nào ? Tống Trần Sơn gật đầu nói :

- Trúc cô nương phân tích rất đúng, vị lão nhân kia rõ ràng ngầm chỉ đến hai chữ “Tuyết Sơn”, rất có thể có liên quan đến bọn người này .Cam Huyền Thông cũng nhớ một chuyện, nhìn Thần Điều Đầu Hối hỏi :

- Mạnh đại hiệp vừa rồi vào trong động xem xét có phát hiện ra điều gì không ? Thần Điều Đầu Hối nhún vai đáp :

- Không, trong động khắp nơi dấu tích rất tự nhiên và bình thường, không có chỗ nào khả nghi là có bàn tay người can thiệp vào, xem ra chỉ là một hang động như bao hang động bình thường khác .Phi Hồng Dục Sĩ nhíu mày nói :

- Thế nhưng sao gã họ Chúc có vẻ coi trọng hang động kia thế ? Thần Điều Đầu Hối nói :

- Huynh đệ cũng thấy kỳ lạ, tựa hồ như trong động có gì bí mật lắm, nhưng lúc ấy thời gian quá cấp bách, căn bản huynh đệ chưa nhận ra được điều gì .Một đêm bôn tẩu với nhiều sự kiện xảy ra, nên hiện tại bọn họ đều thấy đối thật sự, buổi điểm tâm khá thịnh soạn qua đi .

Bây giờ nhân vì đối phương ước hội trên Trích Bát thiên viện vào ngày mồng tám tháng chạp đã gần kề, phân nửa lực lượng đối phương hùng mạnh, mà nhân vật Tổng hộ pháp thì võ công cao thâm khó lường . Cho nên mọi người hàn huyên một lúc nữa, thì Vô Trụ thiên sư, Cam Huyền Thông, Thần Điều Đầu Hối, Phi Hồng Dục Sĩ và Sử Truyền Đỉnh lập tức cáo từ lên đường hồi sơn phục mệnh .Tống Trần Sơn khởi thân đứng lên tống biệt, rồi do Tống Văn Tuấn đại diện tiễn chân mọi người ra tận trang môn .Nhạc Tiểu Tuấn thấy mọi người đi xong rồi, cũng đứng lên chấp tay nói :

- Tống đại lão gia, vãn bối có một chuyện muốn người thành toàn . . .Tống Trần Sơn vuốt râu cười nói :

- Nhạc lão đệ chớ nên khách khí, có gì cứ nói ra đi . Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Đa tạ đại lão gia, ý vãn bối muốn tiếp lão gia một chiêu kiếm !

-Ồ, chỉ vì muốn biết tâm nguyện của lệnh sư ?

- Vâng !

- Lão phu thân trúng kỳ độc, may nhờ Nhạc lão đệ không ngại mọi nguy hiểm bôn tẩu kiếm được thuốc giải cứu mạng, ân này trong lòng lão phu cảm kích vô tận . Thế nhưng chuyện tâm nguyện của lệnh sư, chính năm xưa lão phu đã có lời thề, trừ phi lệnh tôn tiếp qua lão phu hai mươi chiêu kiếm . . .Lão hơi ngưng lời, nhưng không đợi Nhạc Tiểu Tuấn kịp lên tiếng, lão nói tiếp ngay :

- Nhưng lần trước lão đệ ngươi đến đây, nhân chỉ là môn hạ của lệnh sư, cho nên lão phu mới từ hai mươi chiêu cải thành một chiêu . Nhạc lão đệ đối với lão phu có ân lớn như núi, nhưng thật lòng lão phu cũng không thể ngoại lệ .
- Vãn bối hiểu, cho nên nguyện tiếp Tống đại lão gia một chiêu .Tống Văn Tuấn đã quay trở vào, nghe vậy liền lên tiếng nói :
- Cha, thật ra là chuyện như thế nào chứ ? Tống Trần Sơn cười ôn tồn nói :
- Tuấn nhi, con muốn nói giúp Nhạc lão đệ, có đúng không ? Cha đương nhiên không phải là người không thông tình đạt lý, có điều chuyện này nếu Nhạc lão đệ không tiếp nổi cha một chiêu kiếm, thì dù có nói ra cũng chỉ vô ích mà thôi, sau này con sẽ hiểu hết .Lão nói vậy là đã quá rõ, khi ấy nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói thêm :
- Nhạc lão đệ, lời lão phu hắc lão đệ hiểu chứ ? Nếu lão đệ ngươi không tiếp nổi lão phu một chiêu kiếm, thì dù lão phu có đáp ứng mà nói hết ra cũng vô bổ . Cho nên lão phu hy vọng lão đệ ngươi tạm thời cứ khổ luyện công phu, đến lúc nào trình độ sở học thăng tiến thì đến tiếp lão phu một chiêu kiếm vẫn chưa muộn .Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Tống đại lão gia minh giám, lần trước vãn bối bại dưới tay lão gia đã bị gãy kiếm, vãn bối đương nhiên không dám cuồng ngôn mà nói, chỉ trong thời gian ngắn có tiến bộ nhanh trong kiếm thuật, nên đến tìm Tống đại lão gia lĩnh giáo một chiêu kiếm . .Tống Trần Sơn nghe thì trở mặt nhìn chàng kinh ngạc hỏi :
- Chẳng lẽ Nhạc lão đệ đã có sự tiến bộ vượt bậc về kiếm pháp trong thời gian ngắn qua sao ?
- Không, vãn bối không giấu gì, vãn bối hôm trước có học được một chiêu kiếm, hy vọng có thể tiếp nổi một kiếm của Tống đại lão gia .
- Ồ, vậy sao ? Chiêu kiếm đó ngươi học từ đâu ?
- Một vị tiên sinh coi bói ngoại hiệu Kim Thiết Khẩu đã thay mặt sư phụ ông ta dạy cho vãn bối .Tống Trần Sơn càng nghe càng thấy kỳ hơn, lấp bắp nhắc lại :
- Kim Thiết Khẩu ? Thay mặt sư phụ ông ta dạy ngươi một chiêu kiếm ?
- Vâng !Nhạc Tiểu Tuấn không hề giấu giếm, khi ấy kể qua chuyện mình đã học chiêu kiếm từ Kim Thiết Khẩu như thế nào .Tống Trần Sơn nghe rất cẩn thận, cuối cùng vuốt râu trầm ngâm giây lát nói :
- Nhạc lão đệ ngươi quả nhiên gặp kỳ ngộ, vậy thì chúng ta thử xem !Nhạc Tiểu Tuấn vui mừng chấp tay nói :
- Đa tạ đại lão gia đã thành toàn .Tống Trần Sơn quay nhìn Tống Văn Tuấn nói :
- Tuấn nhi, lấy cho cha một chiếc đuà ngà .Tống Văn Tuấn vâng lời đi lấy một chiếc đuà ngà đưa cho cha .Tống Trần Sơn cầm chiếc đuà ngược mặt nói :
- Nhạc lão đệ, ngươi lấy kiếm ra phát chiêu đi !Nhạc Tiểu Tuấn không do dự, rút thanh nhuyễn kiếm ra ôm quyền nói :
- Vãn bối chỉ học được đúng một chiêu kiếm pháp, hay là do Tống đại lão gia ra chiêu, xem vãn bối có thể tiếp nổi không ? Tống Trần Sơn vẫn ngồi y nhiên trên ghế, cười nói :
- Thế cũng được, chuẩn bị tiếp chiêu !Nhạc Tiểu Tuấn thoải liền một bộ, vận khí vào thân kiếm hoành ngang trước ngực thủ thế, nhân vì chiêu kiếm mới học được, cho nên chàng rất thận trọng ra kiếm quyết theo đúng từng li từng tí mà Kim Thiết Khẩu đã dạy .Tống Trần Sơn nhìn thấy kiếm quyết khởi thức của chàng thì cười ha hả gật gù nói :
- Chẳng ngờ trong thời gian ngắn mà Nhạc lão đệ lại lĩnh hội sâu điểm quyết yếu của kiếm thuật, thật là hiếm có, hiện tại cần thận trọng . Nói rồi chỉ cầm chiếc đuà bằng ba ngón từ từ điểm ra trước .Đứng ở bên ngoài, bọn Hoắc Vạn Thanh, Tống Văn Tuấn và Trúc Thu Lan ba người nhìn thấy chiếc đuà trong tay Tống Trần Sơn từ từ điểm ra thì ngưng thần tụ nhãn chăm nhìn không chớp mắt .Nhạc Tiểu Tuấn đứng trước mặt Tống Trần Sơn cách ngoài sáu bảy xích, mà chiếc đuà trong tay Tống Trần Sơn chỉ dài tầm một xích, cho dù lão thăng hết tay ra thì đầu đuà cũng không chạm đến được người Nhạc Tiểu Tuấn . Thế nhưng,

bản thân Nhạc Tiểu Tuấn là người trong cuộc đấu, nhìn thấy Tống Trần Sơn phóng đưa ra chiêu, chiếc đũa trong tay lão ta tự nhiên không còn là chiếc đũa ngà tầm thường, mà biến thành thanh trường kiếm sắc lạnh . Đương nhiên đây chính là vì tâm lý, hai lần chàng bị Tống Trần Sơn dùng đũa chém gãy kiếm, nhưng thật ra đũa vừa phát thì khí đã xuất, đó mới chính là chỗ lợi hại của thể kiếm đũa của Tống Trần Sơn .Chàng thấy lão ra kiếm mà hơi nóng, thoáng do dự, nhưng rồi nhuyển kiếm chém xuống cũng chậm chậm phóng ra đón đầu đũa . Tống Trần Sơn ra chiêu rất chậm, mũi kiếm Nhạc Tiểu Tuấn tà chém phóng ra vừa khéo đón đầu đũa ngà, đúng lúc kiếm đũa sắp chạm nhau, Tống Trần Sơn bỗng lắc cổ tay khiến đầu đũa đổi hướng . Nhạc Tiểu Tuấn đã nhận ra điều này, cũng lập tức rung cổ tay khiến nhuyển kiếm từ dưới uốn cong vòng lên, thế cũng không nhanh lắm . Tống Trần Sơn mặt hơi biến sắc, đầu đũa tự nhiên tốc độ biến cực nhanh chém tới bên phải . Nhạc Tiểu Tuấn chỉ nghe “vù” một tiếng, tiếp liền đó thân kiếm bị chấn động mạnh, từ thân kiếm một có lực đạo mạnh truyền lên tay khiến cả cánh tay phút chốc tê dại, suýt nữa thì không cầm vững kiếm, cả người bất thần cũng bổ nhào sang trái hai bộ . Định thần nhìn lại mới thấy đầu kiếm bị chém đứt một đoạn, đây là lần thứ ba thanh nhuyển kiếm trong tay chàng bị Tống Trần Sơn dùng đũa chém gãy . Nhạc Tiểu Tuấn có chút xót xa khi nhìn thấy thanh nhuyển kiếm của Trúc Thu Lan tặng chàng càng lúc càng ngắn đi, ôm quyền xá xá mấy cái nói :

- Kiếm thuật lão gia như thần, vẫn bối không tiếp nổi một chiêu, xin lão gia thứ tội . Bây giờ, Tống Trần Sơn ngược lại có chút thất thần, nghe nói thì thoáng chút ngưng ngừng nói :

- Chiêu kiếm pháp này lão đệ tuy mới học còn chưa tinh thâm thành thực, chỉ cần luyện thêm một thời gian nữa là có thể tiếp nổi lão phu một kiếm . Ái, lão phu nhất thời thân kiếm không kịp, chém gãy kiếm của Nhạc lão đệ, thật khiến lão phu áy náy vô cùng . Lúc nói ra câu này, trên mặt lão ta không giấu được nét hổ thẹn lúng túng . Nguyên là chiêu kiếm này Nhạc Tiểu Tuấn tuy mới luyện, nhưng lúc thể kiếm biến thức vòng lên vừa nhanh vừa ảo, đủ hóa giải chiêu kiếm điểm ra của Tống Trần Sơn .

Sau đó kiếm tiếp tục lướt tới khiến Tống Trần Sơn bất ngờ biết khó hóa giải kịp, nên phát nội lực vào chiếc đũa chém bật mũi kiếm của Nhạc Tiểu Tuấn ra ngoài, đến nỗi đầu kiếm gãy thêm một đoạn nữa . Thử nghĩ, Tống Trần Sơn thành danh Đệ nhất kiếm thủ trong thiên hạ, luyện kiếm mấy mươi năm tinh thông, kiếm phát thấu tại tâm, lẽ đâu lại nói nhất thời thân kiếm không kịp ?

Đương nhiên, nhân vật đã thành danh cực cao như lão ta làm sao có thể tự nhận chiêu kiếm vừa rồi là trên tình lý thì lão đã thua ? Có một điều, chuyện này người đứng ngoài và bản thân Nhạc Tiểu Tuấn không ai nhận ra nổi, vì sự biến hóa cực nhanh, mà nhìn cũng chỉ như là kiếm hoa tự nhiên . Đương nhiên người duy nhất biết được điều này chính là bản thân Tống Trần Sơn vậy !

Thế nhưng, lão là con người chính trực, tuy ẩn giấu trong lòng nhưng trong chiều sâu nội tâm thấy hổ thẹn, nên nét mặt mới tỏ ra áy náy lúng túng thật sự . Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói :

- Lão gia quá khách khí, thực tế thì vẫn bối vừa học chiêu kiếm này, hỏa hầu còn kém, chỉ vì từ xa đến đây không dễ, muốn biết rõ tâm nguyện gia sư, cho nên mạo muội tiếp một chiêu của đại lão gia, lão gia không trách cứ đã là may mắn rồi . Tống Trần Sơn bỗng thở dài một tiếng nói :

- Lão phu vừa rồi đã nói, lão đệ đối với lão phu có ơn rất lớn, lão phu thật ra phải đáp ứng lời lệnh sư mà hóa giải hết sự hiểu nhầm năm xưa, chỉ có điều .. . Ái, lão đệ ngươi nếu như không qua nổi lão phu một chiêu kiếm, thì khó thắng nổi . . . Nói đến đó lão bỏ lửng câu không tiếp hết lời, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn đã nghe ra trong nội tình còn nhiều chuyện bí ẩn khác, giọng chàng khẩn cầu nói :

- Tống đại lão gia có thể nói rõ hơn được không ? Tống Trần Sơn tỏ ra lúng túng nói :

- Lão phu không phải không chịu nói, có điều .. . Ái, đến lúc đó thì lão đệ ngươi sẽ rõ mọi chuyện . Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy thất vọng trong lòng, thế nhưng chàng nhìn thấy Tống Trần Sơn mất hiện về lúng túng khó xử thì không tiện hỏi dồn, chấp tay thi lễ nói :

- Tống đại lão gia, vậy vẫn bối xin cáo từ !Tống Trần Sơn thốt nhiên đứng lên, xua tay cười vui vẻ nói :

- Không vội, cũng đã gần trưa, nhị vị ở lại dùng cơm trưa xong rồi đi cũng không muộn, vả lại lão phu còn một chuyện muốn nhờ . Nào, Nhạc lão đệ, chúng ta đến thư phòng nói chuyện đi . Nói rồi đi trước dẫn Nhạc Tiểu Tuấn rời khách phòng . Lão ta có chuyện muốn nhờ Nhạc Tiểu Tuấn, mà lại còn mời chàng đến

tận thư phòng . Hoắc Vạn Thanh, Tống Văn Tuấn và cả bọn Thiếu Lâm tự không tiện theo chân bọn họ hai người . Vào đến thư phòng ưu nhã thanh khiết, Tống Trần Sơn mời :

- Nhạc lão đệ ngồi tự nhiên !Tống Trần Sơn gài cửa cẩn thận, rồi không nói gì, mà bước thẳng đến một tủ sách cũ kỹ, nhưng màu gỗ lên nước theo thời gian bóng loáng, đủ thấy rất quý . Mở tủ ra, thuận tay lấy một chồng sách dày, rồi chẳng biết ấn một nút điều khiển nào bên trong, ngăn tủ lập tức dịch sang một bên để lộ một ngăn tủ bí mật khác . Nhạc Tiểu Tuấn không biết lão ta làm chuyện này ngay trước mặt mình là có ý gì, thế nhưng ngăn tủ bí mật là của riêng chủ nhân của nó, mình không nên nhìn . Nghĩ vậy chàng bèn quay mặt đi nơi khác, làm như đang xem những bức tranh thủy mặc treo trên tường . - Nhạc lão đệ !Nghe gọi, chàng quay người lại, bây giờ thấy Tống Trần Sơn đã cầm trong tay một thanh kiếm, vỏ kiếm bằng da cá sấu, chiếc tủ cũng đã trở lại trạng thái như ban đầu, chồng sách đặt trở lại nguyên vị . - Đại lão gia có gì chỉ bảo ? Tống Trần Sơn đặt thanh kiếm trong tay lên bàn nói :

- Nhạc lão đệ, thanh trường kiếm này chính là thanh kiếm mà diệt nữ lão phu Huy Huệ Quân đã vô tình có được ở Trần Châu, gọi là Tiên Cô kiếm hay là còn có tên gọi Hấp Kim kiếm . Từ sau khi trúng độc từ phong thư Nhạc lão đệ vô tình giúp tặc đảng mang đến, lão phu đã nhận ra người trên giang hồ vì thanh kiếm này không phải là ít, Huy Huệ Quân tuy có hấp thụ ít bản lĩnh từ cha, thế nhưng cũng không đủ khả năng bảo vệ được nó . Cho nên, trước khi nó lên đường về Dương Châu, lão phu đã tạm giữ kiếm lại rồi cải trang hình trang bên ngoài của kiếm . Hiện tại không ai biết chuyện này, lão phu muốn phó thác Nhạc lão đệ đi Dương Châu một chuyến ...

- Phải chăng đại lão gia muốn vẫn bối mang kiếm này đến Dương Châu ? Tống Trần Sơn vuốt chòm râu bạc nói :

- Không sai, với thân thủ của Nhạc lão đệ hiện tại không dễ bị người đánh cướp, vả lại thanh kiếm này hiện đã kinh qua lão phu cải trang bề ngoài, cho nên nhìn chỉ như một thanh kiếm đẹp bình thường, cho dù một tay lão luyện giang hồ nhìn qua cũng không dễ gì nhận ra, cho nên lão đệ người an tâm . . . Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay nói :

- Tống đại lão gia đã tin tưởng ủy thác, vẫn bối nào dám thoái thác !Tống Trần Sơn lại lấy từ trong áo ra một chiếc ngọc bội, thái độ vô cùng trịnh trọng trao cho chàng nói :

- Nhạc lão đệ phải biết, mẹ của Huệ Quân là bà nội của lão phu, huynh muội lão phu gồm có ba người, lão phu là huynh trưởng, bà ta là tam muội, nhị muội của lão phu hiện đang ở Cửu Hoa . Người khi đến gặp tam muội của lão phu, nên trao tận tay bà ta chiếc ngọc bội này, nếu tam muội ta có sai khiến điều gì thì người nên nhận lời . Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :

- Vẫn bối đã nhớ .

- Hảo, hiện tại người có thể mang kiếm này lên người, ai hỏi cứ bảo là lão phu nhân vì ba lần chém đoạn thanh nhuyễn kiếm của người, nên mới tặng thanh kiếm này . Còn tuyệt đối không nói ra chuyện lão phu phó thác với bất kỳ một ai . Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu, đem chiếc ngọc bội cất kỹ vào trong áo, rồi mang kiếm lên vai nói :

- Vẫn bối ghi nhớ lời đại lão gia !

- Ừm, còn một chuyện nữa, chiêu kiếm họ Kim kia truyền thụ cho người rất tuyệt, lần này đến Dương Châu, dọc đường cần sớm tối chuyên cần luyện tập chiêu kiếm đó, điều này rất có lợi cho lão đệ người trong tương lai .

- Đa tạ Tống đại lão gia quan tâm nhắc nhở, vẫn bối xin ghi khắc lời chỉ bảo của Tống đại lão gia !Tống Trần Sơn gật đầu nói :

- Hảo, hiện tại chúng ta nhanh trở lại khách phòng . Khi bọn họ hai người trở lại khách phòng, thì buổi cơm trưa đã bày sẵn ở bàn . Tống Văn Tuấn và Trúc Thu Lan thấy bọn họ trở lại, trên vai Nhạc Tiểu Tuấn từ đâu có thêm một thanh trường kiếm . Tống Trần Sơn không đợi bọn họ lên tiếng, cười ha hả nói :

- Các người thử đoán xem ta dẫn Nhạc lão đệ đến thư phòng làm gì nào ? Tống Văn Tuấn nói ngay :

- Cha tặng cho Nhạc huynh thanh danh kiếm kia !Tống Trần Sơn vuốt râu cười vui vẻ nói :

- Cha ba lần chém gãy thanh nhuyễn kiếm của Nhạc lão đệ lòng rất áy náy, cho nên vừa rồi dẫn lão đệ vào thư phòng, tùy Nhạc lão đệ chọn lấy một thanh mang phòng thân, Nhạc lão đệ đã thoái thác mấy lần mới chọn một thanh này . Đây không phải là một danh kiếm, nhưng cũng là thanh Tùng Văn kiếm do Võ Đường chế tạo, năm xưa chính Ngọc Chân đạo trưởng đã tặng cho cha, kiếm cương trong có nhu rất hợp với Nhạc lão đệ sử dụng . Tổng Trấn Sơn là đệ nhất danh thủ dùng kiếm, tự nhiên trong thư phòng cất nhiều kiếm là chuyện bình thường, cho nên không ai hoài nghi điều gì cả . Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay cung kính nói :
- Đa tạ sự ưu ái của đại lão gia, vãn bối cảm kích vô cùng . Tổng Trấn Sơn cất tiếng cười sảng khoái nói :
- Nhạc lão đệ chớ nên mãi nói lời khách khí . Nào, cùng nhau ngồi xuống dùng cơm trưa !Sau buổi cơm trưa, Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan từ biệt rời khỏi Thiên Hoa sơn trang . Tổng Trấn Sơn tiễn chân bọn họ đến khi họ lên thuyền mới quay về . Khi bọn họ quay lại Vũ Tiến thì trong trấn đã lên đèn, bọn họ tìm vào trở lại Cao Đài khách điểm, chọn thuê hai phòng cho hai người . Hai người tắm tấp xong vào phòng khóa cửa chuẩn bị ngủ, bỗng Trúc Thu Lan rón rén sang phòng Nhạc Tiểu Tuấn nhỏ giọng nói :
- Nhạc đại ca, hình như có người đang ngằm theo dõi chúng ta !Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên hỏi lại :
- Lan muội có phát hiện ra người nào không ?
- Muội chỉ cảm giác như vậy, từ khi chúng ta rời bến đò đến giờ như có cặp mắt bám nhìn theo, khi ngồi ăn trong quán phở cũng vậy, cứ như có cặp mắt nào đó ngằm nhìn sau lưng muội . . . Nhạc Tiểu Tuấn cười nói :
- Đây là trong lòng muội sinh quỷ, một vị cô nương trẻ tuổi vào những nơi công cộng như quán ăn tửu lầu, đương nhiên thực khách nam nhi ai mà không đưa mắt nhìn muội chứ ? Vả lại thời gian gần đây xảy ra nhiều chuyện với chúng ta, cho nên luôn khiến muội cảnh giác mà tưởng tượng ra vậy thôi . Nói đến đó, chàng nhìn nàng vẫn một mặt hoài nghi thì cười phá lên an ủi :
- Thật ra thì chúng ta cũng đã va chạm đại trận tiểu trận, cho dù có người lén theo dõi thì có gì đáng sợ chứ ? Trúc Thu Lan sửa lại mái tóc đen mượt, cười tươi nói :
- Đúng vậy, chúng ta sợ ai chứ ? Nói rồi nàng bật cười thành tiếng trong trẻo, tựa hồ như nỗi sợ đã hoàn toàn biến mất, đoạn hỏi :
- Nhạc đại ca, hiện tại chúng ta sẽ đi đâu ?
- Dương Châu !Trúc Thu Lan chớp đôi nhãn châu đen láy nhìn chàng âu yếm hỏi :
- Đi Dương Châu làm gì ?
- Tổng đại lão gia phó thác cho ngu huynh mang một vật trao đến cho Huy phu nhân .
- Ồ, nhất định là một vật rất quan trọng, muội nhớ hồi sáng Tổng đại lão gia bảo chàng theo lão vào thư phòng hẳn là để phó thác chuyện này ? Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu, rồi lấy chiếc ngọc bội trong áo ra cho nàng xem, đoạn kể sơ lược câu chuyện, nhưng tuyệt nhiên không nhắc đến thanh Trinh Cô kiếm . Trúc Thu Lan nhú mày, người rồi giãn đôi mày như đã hiểu ra cười khúc khích nói :
- Chỉ một phiến ngọc bội này thôi mà phải nhờ Nhạc huynh mang đến cho Huy cô nương lại làm ra vẻ bí mật đến thế ư ? Nói đến đó nàng bật cười lớn, tiếp :
- Muội biết rồi !
- Lan muội biết gì chứ ?
- Tổng đại lão gia vì ba lần chém gãy kiếm của Nhạc huynh, trong lòng áy náy ...
- Nhưng chuyện này thì có liên can gì đến chuyện mang ngọc bội đến Dương Châu ?
- Đương nhiên là có liên quan, Tổng đại lão gia nhận ra huynh võ công cao thâm, nhân phẩm lại tốt, cho nên .. . Cho nên . . . Nàng thốt lên mấy tiếng cho nên nhưng chung quy không nói được hết câu . Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :
- Cho nên gì chứ ? Trúc Thu Lan mặt ửng đỏ, cúi đầu lí nhí trong miệng :

- Cho nên lão muốn huynh mang chiếc ngọc bội này đến cho Huy phu nhân, có lẽ giữa huynh muội bọn họ đã ngầm có lời ước . . . Nhạc Tiểu Tuấn không hiểu nhú mày hỏi :
 - Lời ước gì ?
 - Sao huynh không tự nghĩ xem tất sẽ hiểu ra thôi mà !Nhạc Tiểu Tuấn ngó cả người lắc đầu nói :
 - Tôi không hiểu ra nổi !Trúc Thu Lan nguýt dài một tiếng :
 - Huynh nha ! Còn giả vờ nữa sao ? Nhạc Tiểu Tuấn đầu rối vù, quả nhiên ngờ ngẩn chẳng hiểu gì hết, chàng nói :
 - Tôi thật không nghĩ ra nổi . Trúc Thu Lan nhìn chàng vẻ trách móc nói :
 - Hảo, vậy thì muội nói . Tổng đại lão gia chọn trúng huynh, cho nên mới muốn huynh đến diện kiến Huy phu nhân . Nhạc Tiểu Tuấn như chợt đã hiểu ra tâm ý nàng, bất giác tuấn diện ửng đỏ la lên :
 - Trúc muội nghĩ gì vậy ? Trúc Thu Lan vưỡn mồm cười đáp :
 - Chẳng lẽ không đúng ? Chỉ cần Huy phu nhân cũng nhìn trúng huynh chọn làm rể, xem ra . . . Nhạc Tiểu Tuấn không để nàng nói hết câu cắt ngang :
 - Lan muội, muội . . . Bất giác nắm tay nàng kéo sát tới người mình . Trúc Thu Lan trong lòng hoảng lên, thở gấp nói :
 - Nhạc đại ca . . . Nhạc Tiểu Tuấn càng ghì chặt người nàng trong lòng, thì thầm :
 - Lan muội, trong lòng ta chỉ có một mình muội . . . Trúc Thu Lan thôi không vùng nữa nàng úp mặt vào vai chàng, cảm giác ngọt ngào nói :
 - Thật tình thì Huy cô nương cũng rất đẹp, cô ta lại có chân tình với huynh, muội đã nhận ra . . . Nàng nói đến đó thì không sao nói hết câu, vì lúc ấy đôi cánh môi son của nàng bị đôi bờ môi nóng bỏng của chàng gấn chặt lên . Phút chốc cặp tình nhân đắm đuối chìm lặn vào trong lửa tình nồng thắm . Không biết trải qua bao nhiêu lâu, nàng đẩy nhẹ người chàng ra, nói qua hơi thở :
 - Đã muộn lắm rồi, huynh nên đi nghỉ !Rồi không đợi chàng kịp cản lại, nàng chuồn nhanh ra cửa .
- Một sáng tháng chạp, bọn họ cùng nhau sóng vai lên đường, từ Trấn Giang qua sông rồi đến Qua Châu .
- Đây chính là nơi bọn họ lần đầu tiên gặp nhau, đôi tình nhân gặp lại cảnh xưa đầy kỷ niệm tự nhiên lưu luyến . Qua Châu chỉ là tiểu trấn ven sông, trên đường khách bộ hành ngược lại rất đông đúc, tửu quán nhỏ hôm trước giờ đây đã đổi chủ . Nhạc Tiểu Tuấn, Trúc Thu Lan cùng nhau vào quán rượu, bức tượng thần tài Hắc Hổ Huyền Đàn treo trên tường lần trước giờ cũng không còn thấy, thay vào đó là một tấm giấy điều ghi thực đơn, tửu loại . Hai người chọn một bàn trong ngõi xuống, gọi hai tô mì, thực khách trong quán xem ra chỉ là thương khách đang đợi thuyền sang sông, bọn họ chăm chú ăn tô mì của mình, tính tiền rồi rời khỏi quán . Vừa khỏi quán không bao lâu, Trúc Thu Lan bỗng í lên một tiếng như nhớ nhận ra điều gì, chân tự nhiên cũng dừng lại . Nhạc Tiểu Tuấn quay đầu hỏi :
- Lan muội, chuyện gì ? Trúc Thu Lan nghiêng đầu sang chàng thấp giọng nói :
 - Ở đây có ám hiệu của mẹ em để lại !
 - Ám hiệu lệnh đường lưu lại nói gì ?
 - Đây là ám hiệu tìm muội, muốn muội nhanh đi gặp mẹ .
 - Ồ, nhưng lệnh đường hiện ở đâu ?
 - Ám hiệu chỉ là ký hiệu chỉ phương hướng, đâu phải là văn tự mà nói rõ ràng .
 - À, vậy nó chỉ hướng nào ?
 - Cứ đi nhanh về phía trước .
 - Vậy thì chúng ta nhanh đi nào . Nói rồi chàng nắm tay nàng bước chân càng lúc càng nhanh hơn . Ra khỏi Qua Châu, vừa đi Trúc Thu Lan vừa để mắt nhìn hai bên, quả nhiên những khối đá bên đường và những

gốc cây, nàng bắt gặp ám hiệu chỉ đường cứ theo con lộ chính mà đi . Đi được một hồi, Trúc Thu Lan lại ái lên một tiếng :

- Cứ nhìn ám hiệu chỉ đường của mẹ em, tự hồ như người đi Dương Châu . Nhạc đại ca không cần nhìn nữa, đi nhanh lên !Ngoài rừng hoang vắng, bọn họ bắt đầu thi triển kinh công mà chạy như bay . Dương Châu là một nơi đô hội phồn hoa có từ thời nhà Tùy, đây gần như là nơi giao thông Nam Bắc, khách thương nhân cự phú đến đây làm ăn sinh sống rất nhiều, Đồng thời Dương Châu còn là một nơi danh lam thắng cảnh, nên tao nhân mặc khách tìm đến du hí thưởng ngoạn làm thơ đề phú cũng không ít . Bọn Nhạc Tiểu Tuấn hai người đi một mạch đến Dương Châu, nhưng chưa vào thành thì Trúc Thu Lan đã phát hiện ra một ám hiệu của mẫu thân nàng dưới chân tường thành, nàng dừng chân lại nhỏ giọng nói :

- Nhạc đại ca, ký hiệu của mẹ em chỉ đi hướng Tiên Nữ Miếu, hay là huynh cứ vào thành trước, muội đến Tiên Nữ Miếu gặp mẹ . Ở con đường ngang thành Đông có một khách điểm tên là Tiểu Giang Nam, huynh cứ đến đó nghỉ chân trước, muội sẽ tìm đến gặp huynh sau . Nhạc Tiểu Tuấn nghiêng đầu hỏi :

- Muội không cùng ta đến nhà Huy phu nhân ư ?

- Không, Tổng đại lão gia chỉ gọi một mình huynh vào thư phong phó thác công việc, trao ngọc bội bảo huynh đích thân gặp Huy phu nhân, đương nhiên bên trong có duyên cớ . . . Nhạc Tiểu Tuấn nghe nhắc lại chuyện này thì đỏ mặt lên và nói :

- Lan muội, muội lại nghĩ ngợi gì vậy ? Trúc Thu Lan nghiêm nét mặt nói :

- Nhạc đại ca, tối hôm qua muội chỉ nói đùa, huynh thử nghĩ xem Tổng đại lão gia gọi huynh vào tận thư phòng mới trao ngọc bội, nhờ làm việc này, quyết không phải tầm thường . Nếu muội đi cùng huynh, tất đã có người thứ ba, không chừng khiến Huy phu nhân thấy khó nói chuyện, cho nên huynh đi một mình thì hơn . Muội nhân thời gian này sẽ đến tìm mẹ, bất luận ai xong việc trước thì cứ đến khách điểm Tiểu Giang Nam mà chờ . Nhạc Tiểu Tuấn nghe nàng nói cũng có lý, gật đầu đáp :

- Vậy thì cứ như thế cũng được, huynh sẽ chờ muội ở khách điểm . Trúc Thu Lan cười tươi nói :

- Nếu muội xong chuyện sớm, cũng sẽ chờ huynh ở đó . Nói rồi nàng quay người chạy đi về hướng Đông . Nhạc Tiểu Tuấn còn đứng nhìn theo bóng nàng cho đến khi khuất dạng mới quay vào thành .

6. Quy Vân Trang

Nhạc Tiểu Tuấn vào thành trước hết tìm đến con đường ngang ở Đông Thành, từ xa chàng đã nhìn thấy tấm biển hiệu đề mấy chữ Tiểu Giang Nam khách điểm . Lúc này trời chưa trưa lắm, khách ra vào khách điểm không đông, nên bọn tiểu nhị cũng không thấy ra ngoài đón khách .Khi Nhạc Tiểu Tuấn bước chân vào khách điểm, mới thấy một tên tiểu nhị đơn đả chạy ra nghênh tiếp với một nụ cười tươi :

- Công tử nghỉ trọ ?Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Có phòng nào sạch sẽ yên tĩnh không ?Tiểu nhị cúi người đáp nhanh :

- Có, có, công tử xin mời theo tiểu nhân .Nói rồi quay người đi trước dẫn đường, qua một khu vườn hoa được chăm bón xinh xắn, quả nhiên thấy một dãy lầu chừm sáu bảy phòng nằm yên tĩnh dưới những tàn liễu xinh xinh .Nhạc Tiểu Tuấn chọn thuê hai phòng liền nhau cuối cùng bên trái,Tiểu nhị thấy chàng chỉ có một người mà thuê hai phòng, tuy hơi ngạc nhiên nhưng không tiện hỏi .Đưa chàng vào phòng, hẩn lập tức quay người đi mang trà đến.Chàng nói :

- Ta còn có một vị tiểu muội chưa đến, nay ta cần ra ngoài một lát, nếu có thiếu nữ nào đến hỏi, thì cứ bảo chờ ta một lúc .Tiểu nhị cúi đầu ứng thanh dạ một tiếng, cười đáp :

- Công tử xin yên tâm, tiểu thư đến, tiểu nhân nhất định sẽ đón tiếp .Nhạc Tiểu Tuấn lại nói :

- À, Tiểu Nhị ca, ta muốn hỏi thăm một người ...

- Hì hì ... Công tử muốn hỏi ai ?

- Vị này ngoại hiệu Hoài Dương Đại hiệp ...Chàng chưa nói hết câu, tiểu nhị đã gạt đầu lia lia nhanh nhẩu đáp :
- Có phải công tử nói đến Huy lão gia ? Huy lão gia là nhân vật nhất nhì ở Dương Châu chúng tôi, trong thành lớn nhỏ ai lại không biết đến Huy lão gia, công tử là gì với ...Nhạc Tiểu Tuấn không để hấn hỏi hết câu, nói cắt ngang :
- Ta có chuyện muốn đến Huy phủ, từ đây đến đó đường đi thế nào ?
- À, à ..., Huy phủ ở đường Cát Tường, Nam thành, công tử chỉ cần đến đường Cát Tường, nhìn thấy phủ nào lớn nhất, hai cánh cổng bằng đồng đen có đề mấy chữ Quy Vân Trang, thì chính là đó .
- Đa tạ Tiểu Nhị ca !Nhạc Tiểu Tuấn nói rồi liền cúi vào tay hấn một chút bạc vụn, đoạn bước ra đường đi về hướng Nam thành .Dọc đường chàng quan sát thấy nhà cửa cao lớn nguy nga, phố xá sầm uất, người buôn kẻ bán, khách bộ hành lẫn xe ngựa qua lại tấp nập mà chàng chưa từng thấy, quả thực là một nơi phồn vinh đô hội .Chẳng mấy chốc chàng đã đến đường Cát Tường, đi loanh quanh một lúc, quả nhiên nhìn thấy một tòa lầu nguy nga khác biệt, cánh cửa lớn bằng đồng đỉnh đỉnh đến bề thế, trước cổng hai bên là một cặp sư tử đá biểu hiện sự hùng uy của chủ nhân . Ngay bên cánh cửa đồng là một tấm biển với ba chữ lớn Quy Vân Trang, nét chữ như rồng bay phượng múa, càng tăng thêm vẻ tráng lệ quý phái của trang viện .Nhạc Tiểu Tuấn sửa lại áo quần, rồi bước lên tam cấp gõ mấy cái vào cánh cửa .Phút chốc, cánh cửa lớn mở rộng, một lão trang đình từ bên trong đi ra nhìn chàng từ đầu xuống chân hỏi :
- Tướng công tìm ai ?Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền, thi lễ nói :
- Tại hạ là Nhạc Tiểu Tuấn, đến cầu kiến Huy lão gia .Lão già lại nhìn chàng một lúc nói :
- Nhạc tướng công đến thật không may, đại gia chúng tôi vừa đi ra ngoài chưa về .
- A, lão gia chưa về, vậy tại hạ muốn gặp tiểu thư, phiền lão trưởng vào thông báo cho một tiếng .Lão già nghe chàng muốn gặp tiểu thư, thì lại đưa mắt ngạc nhiên nhìn chàng đoạn nói :
- Tiểu thư chúng tôi đến Vũ Tiến còn chưa trở lại .Lần này thì Nhạc Tiểu Tuấn hơi bực mình, chàng cười nhạt nói :
- Phải chăng lão quản gia không muốn vào thông báo giúp tại hạ ?
- Ô, tướng công muốn gặp tiểu thư chúng tôi, thế nhưng tiểu thư đi Vũ Tiến chưa về, tướng công bảo lão hũ thông báo thế nào đây chứ ?
- Hừ, tại hạ chính từ Vũ Tiến đến đây, rõ ràng tiểu thư các người đã về từ năm hôm trước, lão quản gia sao lại bảo là tiểu thư chưa về được chứ ?Lần này thì đến lượt lão già giật mình, trở mặt nhìn chàng hỏi lại :
- Sao ? Tướng công bảo là tiểu thư chúng tôi đã về từ năm hôm trước ?
- Không sai !
- Vậy thì kỳ lạ thật, tiểu thư chúng tôi thật sự chưa về đây !Nhạc Tiểu Tuấn bán tính bán nghi, nén lòng nói tiếp :
- Vậy thì nhờ lão quản gia vào thông báo cho Huy phu nhân một tiếng, Nhạc mỗ đến cầu kiến .Lão già hỏi lại :
- Tướng công vừa bảo là từ Vũ Tiến đến đây ư ?
- Đúng vậy tại hạ từ Thiên Hoa sơn trang đến .Lão già nghe nói chàng từ Thiên Hoa Sơn trang đến, thì bất giác thái độ khác hẳn nói :
- Nhạc tướng công từ Thiên Hoa Sơn trang đến à, xin mời, xin mời !Vừa nói lão vừa đứng tránh sang bên, thần thái nghiêm túc nghênh đón .Nhạc Tiểu Tuấn khoát bộ vào trong, lão già liền đi trước dẫn đường, qua hai dãy hành lang vào đến một phòng khách, nói :
- Nhạc tướng công xin tạm ngồi chờ đây, lão hũ sẽ vào thông báo phu nhân ra ngay .Nói rồi lão quay người đi ra ngoài, qua một lúc đã thấy lão quay lại, chấp tay nói :

- Lão phu nhân thỉnh tướng công vào hậu đường tương kiến, xin tướng công theo chân lão hũ .Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên theo chân lão già đi xuyên qua một hoa viên, vào một tòa viện ưu nhã, đây chính là hậu đường .Lão già dừng chân lại ở bậc cấp, chấp tay nói vọng vào trong :
- Bẩm lão phu nhân, Nhạc tướng công đã đến .Liền thấy một thiếu nữ vận áo lam xuất hiện, chấp tay thi lễ nói :
- Phu nhân mời Nhạc tướng công vào trong .Nhạc Tiểu Tuấn liền bước lên bậc cấp, thiếu nữ áo lam vén rèm cửa cho chàng, mời chào mấp máy nói :
- Nhạc tướng công, mời !Nhạc Tiểu Tuấn không chút khách khí, bước chân vào hẻm bên trong, chỉ thấy trong phòng ngay chính giữa có một phu nhân quý phái thân vận áo gấm lam ngồi trên trường kỷ chạm hoa công phu, xem ra lão phu nhân tuổi chừng ngũ tuần . Phu nhân có khuôn mặt đầy đặn, da trắng, mắt lớn, toát ra một vẻ nhân hậu hiền hòa, khuôn mặt có nhiều nét giống Huy Huệ Quân, chàng đoán ra ngay chính là mẫu thân của cô ta .Đứng sau lưng bà ta còn có một thiếu nữ áo lam khác thị hầu, chàng liền tiến lên một bước, chấp tay thi lễ nói :
- Tại hạ Nhạc Tiểu Tuấn, bái kiến phu nhân .Huy phu nhân đưa ánh mắt hiền từ nhìn chàng từ đầu đến chân, chìa tay mời :
- Nhạc tướng công, mời ngồi .Từ thần thái cho đến giọng nói ấm áp khiến chàng cảm thấy dễ chịu, rõ ràng tư thái cốt cách của Huy Huệ Quân học ở bà ta rất nhiều .- Đa tạ phu nhân .Nói rồi chàng chấp tay bái tạ lần nữa, đoạn ngồi vào một chiếc ghế trống đặt sẵn .Nhìn thấy cốt cách tuấn tú khôi ngô của thiếu niên, trong lòng Huy phu nhân cũng thầm mến phục . Khi ấy thiếu nữ vừa rồi đón chàng ở cửa, mang vào một chén trà đặt lên bàn khẽ giọng nói :
- Tướng công, mời dùng trà .
- Đa tạ cô nương .
- Không dám .Thiếu nữ có chút bẽn lẽn, thi lễ rồi trở gót lui ra .Huy phu nhân hắng giọng hỏi :
- Nhạc tướng công từ Thiên Hoa sơn trang đến ?
- Vâng .
- Đại ca của tôi muốn tướng công đến gặp chồng tôi ?
- Vâng, tại hạ được Tổng đại lão gia phó thác đến cầu kiến phu nhân .
- Ừm, lão thân vừa rồi nghe quản gia Huy Nghĩa nói, tiểu nữ đã rời Vũ Tiến trở về từ năm hôm trước, điều này thật chứ ?Bà ta không vội hỏi chàng từ Thiên Hoa sơn trang đến làm gì, mà hỏi chuyện ái nữ của mình trước, đương nhiên trong lòng ưu ái, quan tâm đến vị ái nữ thiên kim hơn .- Vâng, Huy tiểu thư rời Vũ Tiến về Dương Châu, tính ra cũng đã năm hôm .Huy phu nhân nghe lần này mới phát hoảng trong lòng, nhíu mày hỏi :
- Tướng công biết tiểu nữ ?Nhạc Tiểu Tuấn mặt hơi ửng hồng, ứng thanh đáp thật :
- Vâng .Huy phu nhân nhìn chàng trầm nghĩ :
- Tiểu tử này thật chất phát !Rồi hỏi tiếp :
- Nhạc tướng công có thể nói rõ hơn, tiểu nữ rời Vũ Tiến về Dương Châu từ bao giờ ?Nhạc Tiểu Tuấn nhớ lại rồi đáp :
- Chính xác là từ sáu hôm trước, tại hạ cùng Tổng Văn Tuấn, Huy tiểu thư và thêm một số người nữa vào dò thăm dấu vết tặc nhân trong một trang viện bỏ hoang, lúc chia tay tại hạ có nghe Hoắc tổng quản nói :
- Ở Dương Châu có người đến, cần Tổng Văn Tuấn và Huy tiểu thư về gấp . Hôm sau, tại hạ đến Thiên Hoa sơn trang, thì không gặp Huy tiểu thư đâu, nghĩ hẳn Huy tiểu thư lên đường về Dương Châu ngay hôm đó, tính ra vừa đúng năm ngày .Huy phu nhân nói :
- Nhạc tướng công đã quen với tiểu nữ, hôm đó quay lại Thiên Hoa sơn trang không thấy tiểu nữ, tướng công không hỏi thăm sao ?Nhạc Tiểu Tuấn bị hỏi một câu mặt ửng đỏ ấp úng nói :

- Lúc đó tại hạ . . . Tại hạ quên không hỏi . . .

Nhưng sau đó xảy ra sự cố nên cũng không hỏi được .Huy phu nhân đương nhiên nhìn thần thái của chàng mà đoán ra tâm lý của chàng, đương nhiên vì ngại ngùng mà không hỏi đó thôi !Nghĩ trong lòng rồi à lên một tiếng, Huy phu nhân hỏi tiếp :

- Vậy trong Thiên Hoa sơn trang hôm ấy xảy ra sự cố gì ?

- Có người đã giả mạo Tổng đại lão gia . . .Huy phu nhân giật mình, người đứng thẳng lên hỏi :

- Sao ? Có người giả mạo đại ca ta ?

- Vâng, nhưng sau đó đã bị lộ mặt .

- Nhạc tướng công, chuyện thế nào nhanh kể tỉ mỉ cho lão thân nghe !

- Chuyện rất dài, nếu kể ra từ đầu phải từ chuyện Tổng đại lão gia vô tình trúng phải Tán công độc . . .Huy phu nhân nghe đến đó đã không giữ được bình tĩnh, thất thanh la lên :

- Sao ? Đại ca ta trúng phải Tán công độc ư ?

- Vâng .Bấy giờ Nhạc Tiểu Tuấn đem mọi chuyện từ khi chàng nhằm mang thư độc của gã họ Tử nhờ mang đến cho Tổng Trần Sơn, cho đến khi vạch mặt Lang Sơn Nhất Bái giả mạo Tổng Trần Sơn .Tiếp đó là chuyện đi cứu Tổng Trần Sơn trong hang động, sơ lược các điểm yếu kể ra cho bà ta nghe .Huy phu nhân nghe thì mặt tái xanh thất sắc, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm nói :

- Bọn tặc này lai lịch thế nào mà dám to gan tìm đến tận đại ca ta . . .Nhưng chợt nhớ lại chuyện con gái mình rồi Thiên Hoa sơn trang về Dương Châu đúng ngày trong Thiên Hoa sơn trang xảy ra chuyện, bất giác bà giật mình vội nói :

- Tiểu nữ đến giờ vẫn chưa về, không biết có xảy ra chuyện gì không ? Ái . . . Ông nhà cũng thật là . . .Đi đã lâu cũng không thấy về . . .Đương nhiên bà như tự nói một mình.Nhạc Tiểu Tuấn chỉ lắng nghe không lên tiếng . Huy phu nhân lăm nhăm đến đó, tự hồ như linh tính báo cho bà một chuyện, bèn hỏi :

- Vậy đại ca tôi phó thác Nhạc tướng công từ xa đến đây có chuyện gì gấp ?

- Tại hạ nhận mệnh Tổng đại lão gia mang một thanh kiếm đến đây giúp Huy tiểu thư .Huy phu nhân cảm thấy kỳ lạ, nhíu mày hỏi :

- Mang giúp kiếm đến đây cho tiểu nữ ?

- Vâng .Rồi chàng gỡ thanh Trinh Cô kiếm trên vai xuống, hai tay cung kính nói :

- Thanh kiếm này là do Huy tiểu thư vô tình có được ở Trần Châu, nghe nói nó là bảo vật của Yên Trinh Cô, con gái của Yên Giáo Quảng thời Nam Tống, có thể hút mọi binh khí kim loại, cho nên có tên là Hấp Kim kiếm . Tương truyền thời ấy cha con họ Yên phò giá, kháng cự với quân Kim mà oanh liệt hy sinh, thanh kiếm này bị rơi xuống chân Dương Tử Kiêu, cho mãi tới gần đây bỗng có người vô tình kéo nó lên được, tin tức truyền ra ngoài khiến người trên giang hồ không ít kéo đến Qua Châu tìm thanh bảo kiếm này . Tổng đại lão gia nhân vì sợ Huy tiểu thư một mình mang kiếm này đi đường nguy hiểm, cho nên mới tạm giữ thanh Hấp Kim kiếm lại trong Thiên Hoa sơn trang, rồi cải trang bên ngoài nó, mới phó thác cho tại hạ giúp mang về đây .Huy phu nhân càng nghe càng hoảng, rõ ràng ái nữ của bà giờ này vẫn chưa về đến nhà, nhất định tin tức này truyền ra ngoài sẽ bất lợi cho con bà, chính là chuyện liên can đến thanh cổ kiếm này chứ chẳng nghi !Chỉ nghĩ đến đó, bỗng “à” lên một tiếng tự hồ như nhớ ra chuyện gì, bà vội hỏi tiếp :

- Vừa rồi tướng công nói sáu ngày trước trong một hoang viện nào đó, nghe Hoắc tổng quản nói là có người ở Dương Châu tìm đến, ngày hôm sau không thấy tiểu nữ, bảo nó đã về Dương Châu . Nói thế chẳng lẽ ở đây chúng ta có người đi đón nó ?

- Đúng thế, tại hạ rõ ràng nghe Hoắc tổng quản nói vậy, nhưng có phải người ở đây đi đón Huy tiểu thư hay không thì tại hạ không biết .

- Í, chúng ta ở đây không có ai đi đón nó mà !?Nói rồi tự hồ như còn chưa đoán chắc, bà quay đầu gọi lớn :

- Tiểu Yến, nhanh gọi Huy Nghĩa vào đây !Thiếu nữ đứng ở cửa “dạ” ran một tiếng, rồi vội vã chạy nhanh ra ngoài .Lát sau, từ bên ngoài có tiếng lão quản gia Huy Nghĩa nói vọng vào :
- Lão nô có mặt !Huy phu nhân nói :
- Vào đây !Lão quan gia linh tính biết có chuyện chẳng lành, bước vội vào chấp tay thi lễ cung kính nói :
- Lão phu nhân cho gọi lão nô có chuyện gì ạ ?Huy phu nhân hỏi ngay :
- Trong trang chúng ta, mấy hôm lại đây có người nào đi Vũ Tiến không ?
- Dạ không, phu nhân không phái người đi Vũ Tiến, thì ai dám đi ạ !
- Í, vậy sao sáu hôm trước ở Thiên Hoa sơn trang có người của ta đến, lẽ nào Hoắc tổng quản lại nhìn nhầm người được !?
- Sáu hôm trước !?Huy Nghĩa nhíu mày cố nhớ lại rồi nói :
- Người trong trang viện chúng ta chẳng vắng một ai, duy nhất chỉ có Vương Tứ chuyên chăm sóc hoa viên, tám ngày trước xin nghỉ bảo là mẹ hắn bệnh nặng, lại còn được chi một tháng tiền lương, đến nay chưa thấy trở lại thôi !Huy phu nhân mặt hơi biến sắc hỏi vội :
- Hoắc tổng quản có biết mặt hắn không ?Huy Nghĩa gật đầu nói :
- Lão phu nhân quên rồi sao, năm ngoái Hoắc tổng quản đến thăm, nhìn thấy Vương Tứ cắt tỉa cây cảnh đã khen tay nghề hắn rất giỏi, sau đó Hoắc tổng quản còn xin mấy chậu Kim Cúc mang về !Huy phu nhân ừm một tiếng, bình tĩnh trở lại hỏi :
- Thế người có nhớ ai đã giới thiệu Vương Tứ vào làm ở đây không ?
- A . . . A . . . Hình như chính đại lão gia mang hắn từ Tiên Nữ miếu về .
- Ủ, hắn đến đây được mấy năm rồi ?
- Cũng gần hai năm .Huy phu nhân giọng bỗng nhiên lạnh lùng nói :
- Hừ ! Nhất định là hắn rồi !Rồi lại phất tay nói :
- Người ra đi . . .
- Dạ, dạ, lão nô xin lui !Huy Nghĩa sợ không dám hỏi thêm tiếng thứ hai, rồi quay người chuồn nhanh ra ngoài . Huy phu nhân lúc ấy mới ngấm thở dài nói với Nhạc Tiểu Tuấn :
- Như vậy là đã rõ, tiểu nữ chỉ vì thanh Hấp Kim kiếm này mà đã xảy ra chuyện chứ chẳng nghi !Nhạc Tiểu Tuấn cũng nhận ra vấn đề, chợt nhớ một chuyện bèn hỏi :
- Xin hỏi phu nhân, Huy lão gia ra ngoài đã mấy ngày rồi ?Huy phu nhân nghe chàng hỏi một câu đột ngột cũng giật mình thở dài nói :
- Tính ra cũng phải một tháng rưỡi rồi, ông nhà tôi thường rất ít khi ra ngoài, mà có ra ngoài cũng không bao giờ lâu thế này . Ái . . . , Chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra với ông ấy không ? Nhưng Nhạc tướng công hỏi điều này làm gì ?Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Một tháng trước đây tại hạ có gặp lão gia ở Qua Châu, từ đó đến nay chưa trở về, chẳng lẽ . . .Huy phu nhân nghe ra có vấn đề, bất giác nhìn chăm chàng hỏi :
- Có gì Nhạc tướng công cứ nói, đừng ngại .Nhạc Tiểu Tuấn ngấm nghĩ rồi nói tiếp :
- Phu nhân vừa rồi có nhờ tại hạ đã nói, tại hạ bị bọn tặc đảng lợi dụng mang thư độc tới cho Tổng đại lão gia chứ ?Huy phu nhân giờ thì tin chắc bên trong còn có vấn đề, ừm một tiếng về chần chờ lắng nghe .Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :
- Trong bức thư đó ghi là yêu cầu Huy tiểu thư mang thanh Hấp Kim kiếm đến trao đổi Huy lão gia . . .Huy phu nhân không giữ được bình tĩnh nhóm người lên, thất thanh nói :

- Gì ? Trong bức thư yêu cầu tiểu nữ mang kiếm đến đổi chồng tôi ? Nói vậy, ông ấy đã ở trong tay bọn chúng sao ?
 - Lúc ấy Tổng đại lão gia chỉ giải thích nội dung phong thư, chẳng qua bọn tặc đảng cố tình nói vậy để gây hoang mang tinh thần Tổng đại lão gia, phân tán tư tưởng mà thôi, cho nên mọi người không tin . . .
 - Ái, đến đại ca ta mà bọn tặc đảng còn có thể bắt cóc, mang khỏi Thiên Hoa sơn trang thần không hay quỷ không biết, giả thiết lẫn lộn, thì ông nhà tôi có lẽ cũng trúng kế của chúng rồi ! Trong lòng bà rõ ràng bấn loạn, thế nhưng phân tích vấn đề vẫn tỉnh táo rành mạch, đủ thấy bà không hổ thẹn là phu nhân của vị Hoài Dương đại hiệp . Nhạc Tiểu Tuấn lại nói :
 - Phu nhân nói rất đúng, lúc đó chuyện chưa xảy ra, cho nên ai cũng nghĩ với uy danh của Huy lão gia quyết không dễ dàng bị chúng khống chế . Nhưng về sau nhiều chuyện phát sinh với Tổng đại lão gia, đã thế còn chuyện người của Dương Châu phải đến, rồi Huy tiểu thư đến nay vẫn chưa về, xem ra vấn đề khả nghi lắm ! Đến đây bà mới hoảng, cả chồng lẫn con gái duy nhất đều đi không về, mười phần trúng kế tặc nhân, bất giác giọng nghẹn nước mắt :
 - Trời ơi ! Cha con nó có mệnh hệ gì thì thân già tôi làm sao đây ? Hai người im lặng một lúc. Huy phu nhân chợt nhớ một chuyện, ngược mắt nhìn chàng hỏi :
 - Nhạc tướng công vừa nói đã gặp ông nhà tôi ở Qua Châu, ông ấy có đi cùng ai không ?
 - Không, nhưng hình như Huy lão gia cũng đến Qua Châu vì thanh Hấp Kim kiếm .
 - Ồ, vậy thì kỳ lạ ! Lúc rời nhà không hề nói qua với tôi chuyện này !
 - À, . . . Thế khi ở Qua Châu, Nhạc tướng công có còn thấy thêm bọn người nào nữa không ?
 - Có . . . Chàng kể lại chuyện ấu đả xảy ra quán rượu nhỏ ven sông ở Qua Châu, đoạn nói tiếp :
 - Rõ ràng thần uy của Huy lão gia khiến bọn
- Hắc Hổ Thần phải khiếp, chỉ có điều bọn chúng người đông . . . Căn bản tại hạ không biết tình hình về sau thế nào . Huy phu nhân nghe không khỏi lo lắng, nhưng chưa kịp hỏi thêm gì, vừa lúc rèm cửa vén lên liền thấy Tiểu Yến chạy vào báo :
- Bẩm phu nhân, Tiểu Thúy đã về . Tiểu Thúy đi theo hầu Huy Huệ Quân, như hiện tại nghe tin Tiểu Thúy trở về quả là tin vui, bà liền nhòe người lên nói nhanh :
 - Bảo nó nhanh vào đây . Chẳng đợi Tiểu Yến đi gọi, thấy Tiểu Thúy từ ngoài hớt hải chạy vào quỳ phủ phục dưới chân Huy phu nhân lặc giọng kêu lên :
 - Lão phu nhân, nguy rồi ! Tiểu thư . . . Huy phu nhân không giữ được bình tĩnh, đứng phắt dậy hỏi gấp :
 - Tiểu thư thế nào ? Tiểu Thúy ngược mắt lên đầm đìa nước mắt nói :
 - Tiểu thư và tiểu tỷ đều bị tặc đảng bắt, hôm nay bọn chúng mới thả tiểu tỷ ra, muốn tiểu tỷ về báo tin . . . Huy phu nhân ngồi phịch xuống ghế, quả nhiên ái nữ bị tặc đảng bắt, thế nhưng lúc này bà lại hơi nhẹ người, bọn chúng đã thả Tiểu Thúy về báo tin, có nghĩa là ái nữ của bà đến lúc này vẫn chưa có gì nguy hiểm . Khi ấy giọng bà trở nên hòa hoãn, nói :
 - Tiểu Thúy, đứng lên rồi từ từ kể ta nghe ! Tiểu Thúy “ạ” một tiếng, đứng lên mới phát hiện ra bên ghế kia chính là Nhạc Tiểu Tuấn, trong lòng mới hơi mừng, chấp tay thi lễ hỏi :
 - Nhạc tướng công đến lúc nào ? Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền hoàn lễ đáp :
 - Tại hạ cũng vừa đến . Tiểu Thúy cô nương, tiểu thư bị bọn người nào bắt, hiện đang ở đâu ? Tiểu Thúy nói :
 - Không biết, tiểu tỷ căn bản không biết chút gì . Huy phu nhân thấy Nhạc Tiểu Tuấn và Tiểu Thúy vẻ rất quen biết, lại thấy chàng cũng quan tâm đến ái nữ, bất giác trong lòng thấy vui, chen vào nói :
 - Tiểu Thúy, chẳng phải ngươi ở cùng tiểu thư, sao lại bảo là không biết ? Tiểu Thúy cúi đầu đáp :

- Tiểu tỳ cùng tiểu thư bị chúng bắt giam trong một gian phòng tối om chẳng có chút ánh sáng, mãi tới hôm nay bọn chúng trùm kín đầu tiểu tỳ mang đi, khi bọn chúng mở bao trùm đầu ra thì mới biết đã ở ngoài thành, họ bảo tiểu tỳ nhanh về báo tin .Huy phu nhân nghe ả nữ tỳ nói năng không đầu không đuôi, mày liễu hơi nhú lại, hỏi tiếp :
- Thế các người không gặp lão gia sao ?
- Không, lão gia đi cứu chúng tôi ư ?
- Tiểu Thúy, trước hết người kể tỉ mỉ chuyện người và tiểu thư bị bắt thế nào cho ta nghe !Tiểu Thúy “dạ” một tiếng rồi nói :
- Hôm đó Vương Tứ đến Thiên Hoa sơn trang, bảo là phụng mệnh phu nhân đến đón tiểu thư . . .Huy phu nhân lúc này giọng hơi tức giận la lên :
- Hừ ! Quả nhiên là hần !Tiểu Thúy kể tiếp :
- Chúng tôi qua sông ở Trần Giang, rồi không lâu sau đó chẳng còn hay biết gì nữa .Huy phu nhân đã hiểu ra, nói ngay :
- Như thế là bọn chúng đã bỏ mê dược trong trà cho các người uống . Hừ ! Đồ phản phúc bất lương !Tiểu Thúy nói tiếp :
- Đến khi bọn tôi tỉnh lại thì đã thấy bị giam trong một gian phòng tối om, mãi tới hôm nay, bọn chúng nói là thả tiểu tỳ ra . Rồi dùng bao trùm kín đầu tiểu tỳ, đưa lên xe ngựa chạy một hồi lâu, khi thả tiểu tỳ xuống mở bao vải ra mới hay là đã ở ngoài thành, tiểu tỳ mới tự tìm về đây .Huy phu nhân lại hỏi :
- Người bảo là chúng thả người để về báo tin ?Tiểu Thúy đáp :
- Chính Vương Tứ đã nói là muốn tiểu tỳ về báo tin cho phu nhân, bọn chúng chỉ cần thanh Hấp Kim kiếm, quyết không làm hại gì đến tiểu thư, xin phu nhân cứ yên tâm, nhưng chúng ta phải mang thanh bảo kiếm ấy đến đổi người .
- Đem kiếm đổi người ? Ừm, nhưng chúng có nói đổi bằng cách nào không ? Trao ở đâu ?
- Vương Tứ có nói rõ, tối mai vào đầu canh, tiểu tỳ mang kiếm đến cựa hoa viên Lô Đường, khi nào chúng nhìn thấy thanh bảo kiếm, thì sẽ thả tiểu thư .Huy phu nhân giọng trở nên phan bo :
- Hừ, bọn chúng đúng là gan chuột, đã bắt người làm con tin đổi kiếm . Để ta đến đó xem bọn chúng là thứ gì ?Tiểu Thúy nghe vậy vội la hoảng lên :
- Lão phu nhân không thể đi .
- Hừ ? Tại sao ?
- Tiểu thư hiện đang ở trong tay bọn chúng, ném chuột kỳ võ bình, nhờ xảy ra chuyện ...Nhạc Tiểu Tuấn chen vào nói :
- Phu nhân nếu tin tại hạ, thì tối mai cứ để tại hạ đi cùng Tiểu Thúy cô nương ?Huy phu nhân đưa mắt nhìn chàng nói :
- Nhạc tướng công từ xa đến đây mệt mỏi, lão thân nào dám phiền ...
- Huy phu nhân trọng ngôn, bọn phi đồ lớn gan bắt tiểu thư đổi kiếm, tại hạ cho dù không quen biết cũng chẳng khi nào thấy chuyện bất bình mà không ra tay tương trợ . Huống gì, tại hạ vừa nhận lời phó thác của Tổng đại lão gia mang kiếm đến, lại trước đây từng có quen biết với Huy tiểu thư, lẽ nào khoanh tay bàng quan ?Huy phu nhân nhìn thần thái của chàng uy nghi tuấn tú, cốt cách bất phàm, thâm nghĩ :
- Gã thanh niên này nhất định võ công không tồi, nếu không thì khi nào đại ca ta lại phó thác cho hần mang bảo kiếm đến đây ?Nghĩ vậy, nhưng chưa kịp nói gì thì Tiểu Thúy đã nói :
- Đúng nha ! Phu nhân, Nhạc tướng công là bằng hữu của tiểu thư, tiểu thư vốn có mời Nhạc tướng công đến Dương Châu chơi !Nghe vậy, trong lòng Huy phu nhân chợt hiểu ra, chẳng lẽ chuyện đại ca bà phó thác chàng mang kiếm đến là có sự sắp đặt ?Nghĩ vậy, trong lòng thấy vui, cười nói :

- Nhạc tướng công nghĩa khí tương trợ, lão thân trong lòng vô cùng cảm kích . Có điều tiểu nữ đang ở trong tay bọn chúng, cái mà bọn chúng cần là thanh kiếm này, hay cứ trao cho chúng, chỉ cần tiểu nữ an toàn trở về là được . Thanh kiếm này tướng công tạm thời cứ giữ, tối mai cùng Tiểu Thúy đến cự hoa viên Lôi Đường vậy .Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay nói :
- Tại hạ tuân mệnh .Nói rồi chàng cầm thanh kiếm lên đeo lại vào người, rồi tiếp :
- Tặc đảng ước định tối mai đổi kiếm lấy người, hiện tại còn một ngày nữa, tay chân bọn chúng nhất định đã có mặt ở Dương Châu này . Tại hạ định nhân thời gian một ngày này dò thăm, không chừng lần ra được dấu vết của chúng . Giờ tại hạ xin cáo từ !Nói rồi chàng đứng lên, Huy phu nhân vội xua tay nói :
- Nhạc tướng công xin lưu bước, tướng công từ xa đến là khách, hiện giờ đã cơm trưa, cứ dùng bữa xong rồi đi còn chưa muộn .Tiểu Thúy cũng nói :
- Đúng ạ, tướng công nên dùng bữa cơm đạm bạc rồi đi, Tiểu Thúy sẽ đi bảo chúng dọn cơm lên ngay .Nói rồi nhanh nhẹn chạy ra ngoài .Huy phu nhân nói :
- Nhạc tướng công mời ngồi, tướng công đã là bằng hữu với tiểu nữ thì chẳng phải người ngoài, vả lại cơm trưa cũng đã xong, tướng công còn khách khí với lão thân thì hóa ra là người ngoài sao !Nhạc Tiểu Tuấn đành ngồi trở xuống ghế nói :
- Phu nhân đã nói vậy, tại hạ đành làm phiền !Nói đến đó, bất chợt chàng nhớ lại còn chiếc ngọc bội mà Tống Trần Sơn nhờ chàng trao cho bà ta, liền à lên một tiếng, nói :
- Tại hạ suýt chút nữa thì quên mất việc chính .Nói rồi chàng lấy một túi vải nhỏ trao cho Huy phu nhân, tiếp :
- Trước lúc tại hạ sắp lên đường, Tống đại lão gia có trao một chiếc ngọc bội, bảo là phải tận tay trao đến cho phu nhân, vừa rồi nhân vì chuyện tiểu thư mà suýt nữa tại hạ quên mất .Huy phu nhân ngớ người, nhìn chiếc bao hỏi lại :
- Là đại ca tôi nhờ tướng công mang đến cho lão thân ?Vừa nói vừa tiếp lấy túi vải mở ra xem, bất giác trên mặt hiện nét vui mừng buộc miệng nói :
- Tướng công là ...Nhạc Tiểu Tuấn nói ngay :
- Tống đại lão gia có nói, nếu phu nhân phó thác điều gì, tại hạ cũng phải nghe theo .Huy phu nhân cầm chiếc ngọc bội trên tay ngắm nghía rồi bỗng hỏi :
- Người họ Nhạc ?Nhạc Tiểu Tuấn không khỏi thấy kỳ lạ đáp :
- Vâng !
- Năm nay bao nhiêu tuổi ?
- Vừa tròn hai mươi .Huy phu nhân tỏ hồ như thấy có gì không đúng, nhíu mày hỏi :
- Đại ca ta còn nói gì thêm với người không ?
- Không .
- Ồ, chẳng lẽ đại ca ta không nói chiếc ngọc bội này là của ai sao ?
- Không .
- Vậy thì kỳ thật ! A ... Người thử nhớ lại thật kỹ xem ?Nhạc Tiểu Tuấn nghe cũng thấy hơi lạ, nhưng nghĩ rồi lắc đầu quả quyết :
- Tống đại lão gia quả thực không nói gì thêm .
- Đại ca ta nhờ người mang ngọc bội đến, lẽ nào lại không căn dặn gì ?Nói rồi bà bỗng đưa ánh mắt khá lạnh lùng nhìn chàng suốt từ đầu đến chân, buộc miệng nói :
- Lẽ nào ...Nhưng bà ngừng lại ậm ừ mấy tiếng trong miệng, bỗng hỏi tiếp :

- Thế nhưng trước lúc đại ca ta trao chiếc ngọc bội thì nhất định có điều kiện gì chứ ?Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu nói :
- Không, có điều khi Tổng đại lão gia trao ngọc bội cho tại hạ thì thần thái rất trịnh trọng .
- Ô, vậy là không phải Nhạc tướng công cầu đại ca ta sao ?Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng hơi động, chàng quả thực có đến cầu Tổng Trấn Sơn một chuyện về tâm nguyện năm xưa của sư phụ chàng, thế nhưng chuyện ấy thì có liên can gì với chiếc ngọc bội này ?Huy phu nhân à lên một tiếng, gật đầu hỏi :
- Nhạc tướng công đến khẩn cầu đại ca ta chuyện gì, có thể nói ra được không ?Vừa lúc này Tiểu Thúy và Tiểu Yến, mỗi người bưng một mâm cơm và rượu dọn lên bàn trong phòng, Tiểu Thúy cúi người nói :
- Lão phu nhân, cơm đã dọn xong, có thể mời Nhạc tướng công dùng bữa .Huy phu nhân đứng lên nói :
- Nhạc tướng công, mời !Nhạc Tiểu Tuấn cũng đứng lên lễ phép mời chủ .Bọn họ phân ngôi chủ khách ngồi vào bàn ăn, Tiểu Thúy rót đầy hai chén rượu .Nhạc Tiểu Tuấn nghiêng mình nói :
- Tại hạ không quen uống rượu .Huy phu nhân cười hiền từ nói :
- Uống một chút chẳng hại gì, Nhạc tướng công, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện .Bấy giờ Nhạc Tiểu Tuấn vừa ăn vừa kể lại chuyện chàng đến gặp Tổng Trấn Sơn là vì tâm nguyện của sư phụ mình, chỉ cần ông ta giúp là giải quyết tất cả, rồi sau đó chàng phải tiếp một kiếm của lão ta ra sao, nhất nhất kể tường tận .Huy phu nhân tiếp chàng ăn cơm, nghe rất kỹ, cuối cùng gật đầu cười nói :
- Thế thì đúng rồi !Nhạc Tiểu Tuấn ngó người bỏ bữa xuống nhìn bà ta hỏi vội :
- Phu nhân biết gì rồi sao ?

7. Kết Nghĩa Tỷ Đệ

Huy phu nhân nghe hỏi thì gật đầu đáp :

- Đại ca ta muốn tướng công mang chiếc ngọc bội này đến gặp lão thân, chính muốn lão thân trợ giúp tướng công hoàn thành tâm nguyện của lệnh sư . Thế nhưng để sau khi giải quyết xong chuyện trước mặt, lão thân sẽ dẫn tướng công đi gặp một người ...Nhạc Tiểu Tuấn từ khi hạ sơn đến giờ, trong lòng chỉ mong hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, lúc này nghe một câu của Huy phu nhân mà mừng không kể xiết, vội đứng lên chấp tay thì lễ nói :
- Đa tạ phu nhân . Không biết người này là ai, phu nhân có thể cho biết ?
- Ô, Nhạc tướng công không nên hỏi nhiều, đến đó sẽ biết, có điều đại ca ta từng dặn tướng công phải chuyên cần luyện chiêu kiếm đó, tướng công không được lơ là, luyện càng tinh thâm thành thực càng tốt . Có hoàn thành tâm nguyện của lệnh sư hay không, đều hoàn toàn tùy thuộc vào Nhạc tướng công đấy .Nhạc Tiểu Tuấn nghe ra tựa hồ như tâm nguyện năm xưa của sư phụ đều tùy thuộc vào chiêu kiếm của chàng, nhất định là phải thắng Tổng Trấn Sơn và giờ là Huy phu nhân, đều nhất định không chịu nói rõ ra, chàng cũng không tiện hỏi dồn, khi ấy nói :
- Tại hạ ghi nhớ .Chẳng mấy chốc, bữa cơm cũng xong, chàng liền từ biệt .Huy phu nhân tiễn chân chàng, ân cần dặn :
- Nhạc tướng công đến Dương Châu, đã xem như là người nhà thì chớ khách khí, lão thân đã dặn Tiểu Thúy sắp đặt cho tướng công một thư phòng để nghỉ ngơi, buổi tối nên về đây dùng cơm, chớ nên ăn ngoài quán nhé .Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay nói :
- Thịnh tình của phu nhân tại hạ xin tâm lĩnh, nhưng hiện giờ bọn tặc đảng đã phục trong thành, tại hạ đi nhiều đến đây không tiện . Vả lại tại hạ lúc vào thành cũng đã thuê phòng ở khách điểm Tiểu Giang Nam, phu nhân chớ nên bận tâm . Tối đến, khi lên đèn, tại hạ sẽ quay trở lại .Nói rồi chàng chấp tay bái biệt lần nữa rồi mới ra khỏi Quy Vân Trang, trong lòng bây giờ mới nhớ tới Trúc Thu Lan, không biết nàng đã đến khách điểm chưa ?Vừa về đến phòng trong khách điểm, tiểu nhị mang trà lên, chàng hỏi ngay :
- Có người đến tìm ta không ?

- Thưa không .

- Kỳ lạ, tiểu muội ta bảo là hôm nay sẽ đến, sao không thấy đến nhỉ ?Tiểu nhị nhoẻn miệng cười nói :

- Còn sớm lắm mà, thông thường người ta chỉ đến đây trở vào lúc hoàng hôn .Tiểu nhị đi rồi, trong lòng chàng tự nhiên có chút bất an, bọn tặc dám bắt cóc cả thiên kim ái nữ của Hoài Dương đại hiệp, đương nhiên đối với Hoài Dương đại hiệp chẳng coi ra gì . Vả lại bọn chúng nhất định có vây cánh ở đây rồi .

Không lẽ Trúc Thu Lan đã gặp chuyện gì sao ? Nghĩ vậy lòng thêm lo, nhưng chợt nhớ là nàng đến Tiên Nữ miếu gặp mẹ nàng, nhất định không thể có chuyện gì nguy hiểm .À, đúng rồi . Chàng nghe Trúc Thu Lan nói Tiên Nữ miếu thường là nơi hỗn tạp, tam giáo cửu lưu hay qua lại tụ tập nơi đây, ta sao không thử đến đó một chuyến ? Không chừng giữa đường có thể gặp Trúc Thu Lan, mà đồng thời còn có thể dò thăm tung tích Huy Huệ Quân ?Nghĩ rồi chàng liền rời phòng ra đường tìm đến Tiên Nữ miếu ở ngoài thành .Tiên Nữ miếu có một quảng trường rất rộng, trước đây vốn là nơi buôn bán tập trung thóc gạo của cả vùng Dương Châu . Thương nhân về sau thấy địa thế thuận lợi, bèn mở mang hàng quán bán đủ thứ, hình thành một thương trường tự nhiên .Ở đây tập trung đủ loại người tam giáo cửu lưu, thoát nhìn người chen chúc mua bán tấp nập, chỗ ăn chơi cũng mở ra đông không kém, đủ thấy là nơi tụ hội nhiều thành phần phức tạp .Nhạc Tiểu Tuấn chen người lách đi giữa chợ một hồi, cố quan sát kỹ, nhưng chỉ nhận ra vài tên tướng tá hững hờ, bất quá cũng chỉ là hạng lưu manh đầu gấu mà thôi . Còn như cao thủ tâm cơ thì chẳng hề thấy, đương nhiên nơi tạp loạn này không tìm ra tay chân bọn tặc đảng, cũng khó tìm thấy Trúc Thu Lan .Sau một hồi loay quanh, nhìn trời hoàng hôn sắp đổ xuống, chàng thả bộ dọc theo đường lớn chưa có mục đích . Bỗng thấy bên đường có một tiệm trà khá lớn, trong lòng thầm nghĩ :

- Trà lâu từ điểm thường là nơi giang hồ lạc cước dừng chân, hay là ta vào thử xem sao ?Lúc ấy vẫn chưa lên đèn, trên lầu trà khách rất đông, nói chuyện ồn ào hỗn tạp .Nhạc Tiểu Tuấn chọn một chiếc bàn gần bên cửa sổ nhìn xuống đường, một gã tiểu nhị đơn dă chạy đến cúi người hỏi :

- Công tử dùng trà gì ạ ?

- Long Tỉnh .Nhạc Tiểu Tuấn chỉ thuận miệng đáp gọn .Tiểu nhị đi rồi, Nhạc Tiểu Tuấn đảo mắt nhìn quanh một vòng nghe ngóng, bọn trà khách phần lớn là thương nhân hoặc một ít là nho sinh, viên chức đến dùng trà nói chuyện phiếm . Đừng nói là nhìn thấy người giang hồ, mà người mang kiếm vào trà lâu cũng chỉ duy nhất một mình chàng, tự nhiên không ít ánh mắt lén nhìn chàng ngạc nhiên .Tiểu nhị mang trà lên, chàng gọi thêm hai món bánh ngọt nhắm cùng trà .Trà quán thường là nơi để người ta thưởng trà nghỉ ngơi sau một ngày lao động buôn bán mệt mỏi . Cho nên thần thái ai nấy thấy cũng đều ưu nhàn thoải mái, nói cười vui vẻ .Ngược lại Nhạc Tiểu Tuấn thì trong lòng khởi lên nhiều niềm lo lắng bất an, chàng nghĩ đến Huy Huệ Quân hiện giờ đang ở trong tay tặc đảng, không biết hiện giờ nàng bị giam giữ nơi nào ?

Mà manh mối của bọn tặc đảng xem ra cũng khó dò thăm được . Rồi lại nghĩ đến Trúc Thu Lan, không biết đã gặp được mẹ nàng chưa ? Không biết hiện tại đang ở đâu mà chưa đến khách điểm tìm chàng ? Cuối cùng trong đầu chàng quay trở lại với chuyện vừa rồi gặp Huy phu nhân, tâm nguyện sư phụ chàng cứ như lời lão nhân gặp dưới chân núi Vân Đài thì chỉ cần Tống Trấn Sơn giúp đỡ là hoàn thành tất cả .

Thế nhưng, Tống Trấn Sơn lại bảo chàng mang ngọc bội đến gặp Huy phu nhân, rồi bà ta bảo sẽ đích thân đưa chàng đi, giúp chàng hoàn thành tâm nguyện của sư phụ . Nhưng bà ta bảo sẽ đưa chàng đến gặp người kia . Vậy người kia là ai ? Thực ra, Huy phu nhân biết được gì về tâm nguyện năm xưa của sư phụ chàng ?Một mình nhăm nháp hết bình trà, ngược nhìn trong quán đã lên đèn, chàng liền kêu tiểu nhị thanh toán tiền trà, đoạn quay xuống lầu trở về khách điểm .Tên tiểu nhị thấy chàng trở về, đơn dă nghênh đón với nụ cười cố hữu, không đợi chàng hỏi, đã nói ngay :

- Công tử, tiểu thư hôm nay không đến, có lẽ ngày mai sẽ đến .Vậy là Trúc Thu Lan vẫn chưa đến .Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng thầm lo, nếu như nàng tìm gặp mẹ nàng thì nhất định đã đến, nhưng giờ vẫn chưa đến, có thể mẹ nàng đã không còn ở Dương Châu nữa, cho nên nàng đã lần theo dấu hiệu để lại của mẹ nàng mà rời khỏi đây rồi .Không, cho dù mẹ nàng quả thực là không còn ở Dương Châu, thì nàng nhất định cũng phải quay lại đây để thông báo cho chàng một tiếng rồi đi mới đúng . Vậy chẳng lẽ . . .Tiểu nhị thấy chàng trầm ngâm không đáp, liền đánh tiếng :

- Công tử, phòng mà công tử thuê sẵn cho tiểu thư . . . Nhạc Tiểu Tuấn như sực tỉnh lại, xua tay nói :

- Không sao, cứ để sẵn cho ta .Tiểu nhị cúi đầu cười nói :

- Công tử, tiểu nhân đã đốt đèn trong phòng, công tử xin cứ về phòng nghỉ, tiểu nhân sẽ mang nước ấm vào cho công tử rửa mặt .Nhạc Tiểu Tuấn chẳng nói gì, quay về phòng mình .Thế nhưng vừa bước chân vào phòng, bất chợt phát hiện trên bàn ngay dưới bệ đèn một mảnh giấy để lại .A, quả nhiên Lan muội đã trở về, không thấy ta nên viết giấy để lại đây mà .Nghĩ vậy chàng bước nhanh đến bên bàn cầm lấy tờ giấy điều lên xem, chỉ thấy trong giấy ghi rằng :

Bên Ngũ Đình kiều, Sáu Tây Hồ, cung hầu hiệp giá .Không có xưng hô, cũng không để lại tên, chỉ bằng khẩu khí này nhất quyết không phải là của Trúc Thu Lan .Nhưng nếu không phải nàng thì là ai ?Khi ấy tiểu nhị mang chậu nước ấm vào, chàng hỏi ngay :

- Tiểu Nhị ca, Sáu Tây Hồ nằm ở đâu ?Tiểu nhị đặt chậu nước lên bàn, cười đáp :

- Sáu Tây Hồ nằm ngay ngoài Thiên Ninh môn, có điều giờ này đã lên đèn, cổng thành đã đóng, công tử muốn đến đó ngắm cảnh cũng phải chờ đến ngày mai kia .Nhạc Tiểu Tuấn không nói gì thêm chỉ hỏi han đường đi đến đó rồi bảo hấn lui ra .Nhạc Tiểu Tuấn lại lấy tờ giấy điều ra xăm xoi nhìn kỹ lần nữa, ngắm nghĩ trong đầu, những vị cô nương mà chàng quen thì ngoài Trúc Thu Lan và Huy Huệ Quân ra có chăng chỉ là Tiểu Thúy . Thế nhưng bằng vào khẩu khí người này thì không thể là ai trong số bọn họ, không biết người này là ai nhỉ ?Hiện tại chỉ có một điều là đi hay không đi gặp người đó ?Huy Huệ Quân thì đang ở trong tay tặc đảng, Trúc Thu Lan đi không thấy quay lại, tự nhiên có một nữ nhân khác hẹn gặp mình, lẽ nào lại bỏ qua cơ hội này ?Nghĩ vậy chàng liền khóa trái cửa lại, rồi ra khỏi phòng theo hướng cửa sổ, tung người lên nóc nhà, vọt qua thêm mấy nóc nhà của dân cư nữa rồi mới nhảy xuống một con hẻm .Ra hết hẻm thì đã là cuối phố, chàng cứ thuận theo đường lớn mà đi về hướng Đông ra hướng cổng Thiên Ninh . Từ xa xa đã có thể thấy bức tường thành cao tầm hai trượng chặn lối . Chàng liền bỏ đường lớn đi men theo bờ tường thành đến một đoạn vắng nhà dân, bây giờ mới tung người vọt lên đầu tường bay hẳn ra ngoài .Từ trên đầu thành phi thân xuống đã có thể nhận ra mặt hồ bằng bạc trong màn đêm . Lúc này cuối đông, khách nhân đến đó thưởng cảnh rất ít, hướng gì lại là đêm đầu tháng, không trăng vắng sao .Nhạc Tiểu Tuấn không biết Ngũ Đình kiều mà trong thư người kia viết ở đâu, bây giờ cứ thả bộ đi trên bờ đê dọc theo hồ . Qua một lúc, bỗng thấy trước mặt một đình tạ nổi giữa hồ khá lớn, chung quanh có nhiều tầng liêu rũ xuống, nối với bờ hồ là một chiếc cầu nhỏ có lan can hai bên .Tuy chưa từng đến đây bao giờ, nhưng chàng cũng đoán ngay đây chính là Ngũ Đình kiều chứ chẳng nghi . Nghĩ vậy, chân tự nhiên cũng bước nhanh hơn, lúc đến gần thì đã nhìn thấy rõ, giữa cầu có một bóng người mảnh khảnh, người tựa lan can hướng mặt ra hồ .Chàng chỉ nhìn được người này từ phía sau, nên căn bản không nhận được ra là ai .

Bóng người đứng là nữ nhân, cứ nhìn thần thái cô ta tựa hồ như đang đợi ai, mà cũng tựa hồ như đang ngưng thần suy nghĩ điều gì ? Tựa hồ như không hay biết có người đang đến gần .Nhạc Tiểu Tuấn đặt chân lên cầu đi rất khẽ, nhưng thấy đối phương không quay lại, nên cũng không tiện đến gần, chàng dừng lại, cổ tình háng giọng lên tiếng .Người kia vẫn không quay lại, cất giọng hỏi :

- Nhạc tướng công cuối cùng rồi cũng đến .Giọng thanh thoát vút cao, nhưng nghe ra rất quen, chỉ có điều nhất thời chàng chưa nghĩ ra được là ai ?Bèn chấp tay đáp :

- Chính Nhạc mỗ .Người kia buông tiếng cười nhẹ nói :

- Tôi ở đây cung hầu tướng công đã hơn một khắc .Rõ ràng là câu có ý hận trách chàng đến trễ một khắc giờ, thế nhưng tiếng cười trong trẻo tựa hồ như không có chút gì trách móc .- Cô nương hẹn tại hạ ra đây, không biết có gì chỉ giáo ?

- Đương nhiên là có .Vừa nói cô ta vừa quay người lại . Lúc này chàng mới kịp nhận ra là ai, bất giác ngó cả người . Người này không phải Thân Phi Quỳnh mặt lạnh như băng thì còn là ai ?

- Thì ra là Thân cô nương .Vừa nói chàng vừa chấp tay thì lễ .Đôi mắt phụng của Thân Phi Quỳnh trong màn đêm sáng long lanh như hai hạt minh châu cứ nhìn chăm vào mắt chàng nói :

- Vậy người nghĩ người hẹn người tới đây là ai ?

- A, tại hạ phỏng đoán không ra .Thân Phi Quỳnh lại cười nhẹ :

- Hiện tại thì người biết rồi chứ ?

- Đương nhiên, có điều không biết cô nương hẹn tại hạ đến đây gặp mặt có chuyện gì ?Thân Phi Quỳnh ánh mắt hàm tình lưu luyến, nhìn chàng hồi lâu rồi nói :

- Đã đến thì yên, hơn nữa ta không phải là hổ ăn thịt người . Vào đi, mời ngồi .Nói rồi cô ta thướt tha đi vào hắt trong đình, chìa tay mời khách rồi thông thả ngồi xuống đối diện . Nhạc Tiểu Tuấn nghe cô ta đã nói khẳng khái như vậy, chỉ đành theo cô ta vào trong đình ngồi xuống .Đêm đầu tháng trăng vắng sao thưa, thể nhưng từ mặt hồ phản chiếu ánh sáng bàng bạc hắt vào, cuối cùng đủ cho chàng nhìn thấy nét hoa trên mặt giai nhân .

Cô ta đêm nay nét mặt lạnh lùng biến đâu mất cả, thay vào đó là vẻ kiêu diễm duyên dáng vốn có ở nữ nhân, rõ ràng là trong lòng tình cảm cô ta đã khác hẳn trước đây .Hai người ngồi đối diện với nhau một lúc lâu, Thân Phi Quỳnh vẫn chưa lên tiếng.Nhạc Tiểu Tuấn đành giọng hỏi :

- Thực ra cô nương hẹn tại hạ đến đây là có chuyện gì ?

- À, tôi trên đường thấy Nhạc tướng công, cho nên hẹn đến đây nói chuyện .Nhạc Tiểu Tuấn nghĩ nhanh trong đầu hỏi :

- Cô nương đến Dương Châu này có chuyện gì ?

- Không có gì .Nói rồi cô ta sửa lại mái tóc, mỉm cười nói tiếp :

- Tôi đến Dương Châu bái kiến một người .

- À, thì ra vậy . Thế cô nương định nói chuyện gì với tôi ?

- Tôi cũng muốn hỏi tướng công đến Dương Châu này làm gì ?

- Cô nương hỏi tại hạ câu này là có ý gì ?Thân Phi Quỳnh ngưng ánh mắt nhìn chàng, từ từ nói :

- Nhạc tướng công không chịu nói ư ? Thực ra, tướng công không nói thì tôi cũng biết tướng công đến đây vì Huy Huệ Quân .Nhạc Tiểu Tuấn nét mặt đành lại hỏi gấp :

- Chính cô nương đã bắt Huy tiểu thư ?Thân Phi Quỳnh giọng hàm oán trách nói :

- Nhạc tướng công trách nhầm người rồi . Bắt cóc Huy Huệ Quân không phải là tôi .

- Vậy thì là ai ?

- Đêm nay tôi chẳng đồ kị điều gì, nên có chuyện muốn nói với Nhạc tướng công .

- Cô nương cứ nói .Thân Phi Quỳnh nhìn chàng rất lâu, hỏi đầy hàm ý :

- Tôi nói ra, liệu Nhạc tướng công có chịu nghe không ?

-Ồ, cô nương không ngại gì cả nói ra tại hạ nghe thử xem .Thân Phi Quỳnh nét mặt rất thành thực nói :

- Hãy nghe lời khuyên của tôi, sáng sớm mai, Nhạc tướng công nên lập tức rời khỏi Dương Châu .

- Tại sao ?Nhạc Tiểu Tuấn điềm nhiên hỏi lại .

- Huy cô nương tuy bị bắt cóc, thể nhưng tuyệt đối không nguy hiểm . Chỉ cần đem Hấp Kim Kiếm đến đánh đổi thì đối phương sẽ thả ra ngay . Hay nói rõ hơn chút nữa, nếu không đem Hấp Kim Kiếm đến đổi người, thì không ai cứu nổi cô ta . Cho nên Nhạc tướng công có ở Dương Châu này hay không thì cũng thể thôi .Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt nói :

- Thì ra cô nương hẹn tại hạ đến đây để thuyết khách .Thân Phi Quỳnh mặt hoa biến sắc, nói :

- Người nói gì ? Ta bầy kế thuyết khách ư ?

- Hừ, chẳng lẽ lại không đúng ? Nhạc mỗ này đã nhúng tay vào chuyện gì rồi thì quyết không khi nào chịu rút lui, trừ phi người lập tức thả Huy tiểu thư ra .Song phương chỉ bằng vào hai câu này đã thấy thái độ thay đổi, không khí trở nên căng thẳng .Thân Phi Quỳnh ánh mắt hàm phần hận rít lên :

- Nhạc Tiểu Tuấn, người chẳng biết tốt xấu gì cả .

- Tại hạ thể nào là không biết tốt xấu ?Thân Phi Quỳnh bỗng nén tiếng thở dài, nói giọng u uất :

- Nhạc Tiểu Tuấn, lẽ nào lời nói ta người không chịu tin ? Ta nói việc bắt cóc Huy Huệ Quân là do người khác làm, người không tin nổi ư ? Ta khuyên người ngày mai rời khỏi Dương Châu cũng chỉ có ý tốt, người cũng không tin . Cứ tựa hồ như người chỉ tin rằng, đêm nay ta hẹn người đến đây là lập kế trước để đưa người vào bẫy . . .Nói đến đây, giọng cô ta nghẹn ngào đi vì u uất lẫn trách móc . Thân Phi Quỳnh thường ngày lạnh lùng như băng sương, giờ đây trở thành một thiếu nữ mềm yếu tình cảm .Lặng người hồi lâu, cô ta nói tiếp :

- Nhạc Tiểu Tuấn, một người con gái lấy danh tiết cả đời làm trọng, Thân Phi Quỳnh ta trước đây vốn chưa từng xem đàn ông vào đâu, thế nhưng kể từ lúc gặp người, từ cái đêm . . . Đêm trị thương cho Trúc Thu Lan . . .Nói đến đó, cô ta bỗng ửng đỏ cả mặt, cúi đầu không thể nói tiếp được nữa .Nhạc Tiểu Tuấn bất chợt cũng nhớ lại chuyện đêm ấy Kim Thiết Khẩu mượn tay chàng Cách Thân Truyền Công trị thương cho Trúc Thu Lan, bất giác cũng đỏ bừng cả mặt .

- Đêm đó tại hạ thực có lỗi với cô nương .Cuối cùng chàng cũng phải thừa nhận .Thân Phi Quỳnh ngước mắt lên nhìn chàng nói :

- Nhạc tướng công không cần nói, chỉ cần tướng công biết chuyện này là đủ . Đẳng nào tôi tuy bằng tâm ngọc thể, nhưng kể từ hôm đó, tôi . . . Tôi . . . Trong lòng đã thuộc về . . . Tướng công . . . Phải cố gắng lắm Thân Phi Quỳnh mới dám buông tròn câu .Nhạc Tiểu Tuấn cả người chấn động, buột miệng la lên :

- Thân cô nương . . .Thân Phi Quỳnh lại cúi đầu lẩn tránh ánh mắt của chàng, nói tiếp :

- Nhạc tướng công, Thân Phi Quỳnh đêm nay đã không kể sĩ diện nữ nhi mà biện bạch chân tình cùng với tướng công, tôi hoàn toàn không phải là hạng nữ lưu giang hồ dâm đảng chẳng biết sĩ hổ . . . Tóm lại . . . Ái, ai bảo tôi sinh ra nhằm phận nữ nhi . . .Lời này quá rõ, sinh ra phận nữ nhi, chỗ quý giá nhất há dễ để người ta chạm đến ? Đêm ấy chính vì Nhạc Tiểu Tuấn đã vì cứu trị cho Trúc Thu Lan mà bất đắc dĩ phải theo lời Kim Thiết Khẩu chạm vào chỗ kín trên người cô ta . Điều sâu kín này trong lòng cô ta không biện bạch với chàng thì còn biện bạch với ai ?Nhạc Tiểu Tuấn đương nhiên không thể không hiểu, chàng tỏ ra lúng túng, nhìn cô xoa tay nói :

- Thâm tình của Thân cô nương, theo lẽ tại hạ phải . . .Thân Phi Quỳnh không để chàng nói hết, cất tiếng cười thê lương nói :

- Tôi biết trong lòng tướng công đã thuộc về người khác, tôi đêm nay hẹn tướng công đến đây nói những lời này quyết không phải muốn tướng công động tình thương hại tôi . Tôi cũng không phải để tướng công yêu thương tôi mà cùng người tranh đoạt tình yêu . Tôi chỉ hy vọng tướng công hiểu thấu lòng tôi, hiểu rằng mình đã có tồn tại trong lòng người tri kỷ, chỉ cần tồn tại trong lòng tướng công, tồn tại trong lòng tôi là quá đủ .Nhạc Tiểu Tuấn chung quy không phải là người sắt đá mà không linh hội hết chân tình của đối phương .

Chàng bất giác cảm động không nén nổi lòng mình, chàng nắm lấy tay cô ta, thân thiết nói :

- Quỳnh tỷ tỷ, cô đối với tiểu đệ tốt quá, tiểu đệ nguyện ý coi là tỷ tỷ tốt nhất của tiểu đệ . . .Thân Phi Quỳnh bị chàng nắm lấy đôi tay ngọc thì bất giác thẹn thùng, đồng thời u buồn biến thành vui mừng, ngưng mắt nhìn chàng âu yếm nói :

- Tuấn đệ, chỉ cần một câu này của đệ là quá đủ .Nói rồi cô ta rút tay lại, thấp giọng tiếp :

- Tuấn đệ không hiềm chê ta mà coi ta là tỷ tỷ, vậy Quỳnh tỷ tỷ chỉ có một lời khuyên, ngày sáng mai hãy rời khỏi Dương Châu được chứ ?Cuối cùng nàng vẫn trở lại chính đề .

- Quỳnh tỷ tỷ sao cứ nhất định buộc tiểu đệ phải rời khỏi Dương Châu ?

- Bởi vì ở đây vốn không có chuyện của Tuấn đệ, nên Tuấn đệ cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây .Nhạc Tiểu Tuấn nghe ra nhất định bên trong có duyên cớ khác, bèn nói :

- Tiểu đệ thừa mong Quỳnh tỷ tỷ không chê mà kết làm tỷ đệ, chẳng lẽ Quỳnh tỷ tỷ lại còn giấu tiểu đệ chuyện này ?Thân Phi Quỳnh thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói :

- Không phải Quỳnh tỷ tỷ muốn giấu giếm, có điều . . . Có điều . . .Thấy cô ta cứ mãi ấp úng, Nhạc Tiểu Tuấn giục :

- Thực tình chuyện thế nào, sao Quỳnh tỷ tỷ cứ ấp a ấp úng mà không chịu nói ?Chàng cứ một tiếng tỷ tỷ, hai tiếng tiểu đệ, khiến Thân Phi Quỳnh cảm lòng không đậu, cuối cùng thấp giọng nói :

- Hảo, tỷ tỷ nói đây . Lần này tỷ tỷ đến Dương Châu bái kiến Hỏa Linh thánh mẫu. Tuần đệ đã từng nghe nói đến nhân vật này bao giờ chưa ?Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu :

- Chưa .

- Cũng không lạ gì, vì Tuần đệ xưa nay vốn ít hành tẩu giang hồ, Hỏa Linh thánh mẫu thực ra chính là vị sư muội của Không Động Cơ Sơn chủ, luyện thành nhất thân hỏa công, mấy mươi năm nay ít có địch thủ .
. . .

- Ô, nhưng điều này thì liên quan gì đến tiểu đệ ?

- Đương nhiên Tuần đệ vốn không liên quan, nhưng . . .Cô ta chưa nói hết câu, Nhạc Tiểu Tuấn “a” lên một tiếng như chợt hiểu ra, nói ngay :

- Tiểu đệ biết rồi, Huy cô nương chính là bị Hỏa Linh thánh mẫu bắt cóc, đúng không ?Thân Phi Quỳnh gật nhẹ đầu nói :

- Tỷ tỷ đã nói là không giấu giếm Tuần đệ, Hỏa Linh thánh mẫu thực chất chỉ cần có thanh Hấp Kim Kiếm, chỉ cần trao kiếm ra thì Huy Huệ Quân nhất định không gặp hại gì, cho nên tỷ tỷ mới yêu cầu Tuần đệ nhanh chóng rời khỏi Dương Châu .Đã nghe kể hết vấn đề, Nhạc Tiểu Tuấn tự nhiên tỏ ra lúng túng khó xử, ngước mắt nhìn

Thân Phi Quỳnh nói :

- Tiểu đệ cũng không giấu giếm gì Quỳnh tỷ tỷ, thanh Hấp Kim Kiếm chính ở trong người tiểu đệ .Thân Phi Quỳnh trở mặt kinh ngạc nhìn chàng hỏi lại :

- Thanh Hấp Kim Kiếm nằm trong người Tuần đệ ?

- Vâng . Thanh kiếm tiểu đệ đang mang đây chính là Hấp Kim Kiếm do Tổng đại lão gia phó thác cho tiểu đệ mang đến trao cho Quý Vân Trang .Rồi chàng đem chuyện Tổng Trấn Sơn phó thác, và chuyện gặp Huy phu nhân thế nào lần lượt kể hết cho Thân Phi Quỳnh nghe .Cuối cùng chàng thở dài nói :

- Tiểu đệ đã nhận lời của Huy phu nhân, không thể đổi lời . . .Thân Phi Quỳnh ậm ừ trong miệng, trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu nói :

- Huy phu nhân đã đồng ý dùng kiếm đổi người, Tuần đệ nhận giúp bà ta làm việc này, vậy thì ngày mai cứ việc tới sớm dùng kiếm đổi người, sau đó tiếp Huy Huệ Quân mang về là được . Như chuyện nhện được thì phải nhện, chớ nên khí khái ngang ngạnh, ăn nói cũng không nên đắc tội với người của phái Không Động . Hỏa Linh thánh mẫu là nhân vật không dễ gì đụng tới, có vậy thì tỷ tỷ mới không lo lắng .Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :

- Tiểu đệ xin ghi nhớ .Thân Phi Quỳnh còn căn dặn thêm :

- Chuyện đêm nay tỷ tỷ nói cùng Tuần đệ, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, càng không được nói với Huy phu nhân, chỉ cần con gái bà ta trở về an toàn là tốt rồi . Hảo, tỷ tỷ đi đây, Tuần đệ tuyệt đối chớ quên mình chỉ là người thay mặt Huy phu nhân đem kiếm tới đổi người, không được tỏ chí ra mặt ...Nói đến đó, nhìn chàng một lúc như muốn căn dặn chàng phải ghi nhớ những gì cô ta nói, cuối cùng mới quay người bước ra khỏi đình, phóng người biến mất trong màn đêm .Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt dõi theo bóng Thân Phi Quỳnh mà lời không khỏi dậy lên bao suy nghĩ mông lung .Cô ta cứ dặn đi dặn lại là dùng kiếm đổi người, tuyệt đối không được tỏ ý ra mặt, càng không nên đắc tội với người của phái Không Động, tựa hồ như vị Hỏa Linh thánh mẫu này không ai dám động tới ?Đương nhiên, từ lời nói đến thần thái của cô ta cũng thấy rõ ràng xuất phát từ lòng thương mến chàng chân thành mà khuyên nhủ . Thế nhưng Tổng đại lão gia phó thác cho chàng mang thanh kiếm này đến cho Huy Huệ Quân, lẽ nào lại để nó rơi vào tay Hỏa Linh thánh mẫu một cách dễ dàng như thế này .Nhất thời chàng cảm thấy lúng túng khó xử, không biết nên làm thế nào mới thỏa đáng ? Giả như lúc này có Lan muội bên cạnh, nàng kinh nghiệm giang hồ phong phú, có thể sẽ giúp chàng định ra một chủ ý hành động .Nghĩ đến Trúc Thu Lan, tự nhiên lòng chàng lại nôn nao, chân bất giác đưa chàng quay trở lại khách điểm .

Chàng trở vào phòng vẫn theo đường cửa sổ, đột nển lên mở cửa sang phòng bên cạnh . Thế nhưng phòng bên trống rỗng, Trúc Thu Lan vẫn không thấy đến .Nhạc Tiểu Tuấn lòng cảm thấy thất vọng vô cùng, dạ cũng lo lắng cho nàng, chẳng lẽ nàng đã xảy ra điều gì bất trắc ?Lo thì nhưng cũng không làm gì hơn được, chàng thở dài rồi trở về phòng nằm vắt tay lên trán suy nghĩ liên miên, cuối cùng thì ngủ đi lúc nào không biết .Ngày hôm sau, nhân vì không có việc gì, chàng cứ đóng cửa ở trong phòng chờ đợi Trúc Thu Lan . Thế nhưng, cả buổi sáng trôi qua vẫn bất âm vô tín, chàng càng lo lắng hơn .Trúc Thu Lan vốn là người cẩn thận, nàng dù có gặp mẹ nàng hay không thì nhất định cũng đến báo cho chàng hay . Nhưng đến giờ này mà vẫn không thấy, thì nhất định đã xảy ra chuyện gì không hay rồi . Chỉ nghĩ vậy đủ khiến chàng lòng nóng như lửa đốt, cứ đi tới đi lui trong phòng .Trời đã đúng Ngọ, cửa phòng bật mở, chỉ thấy gã tiểu nhị bước vào tươi cười nói :

- Công tử, từ sáng đến giờ không muốn ra khỏi phòng, hay để tiểu nhân bảo nhà bếp làm cơm mang vào tận phòng cho công tử dùng ?Nhạc Tiểu Tuấn quả nhiên chẳng màng gì đến cơm nước, thuận miệng nói :

- Ừm cũng được . Nhớ mang cho ta một hồ rượu .Chẳng mấy chốc, mâm cơm đã được mang đến tận phòng với một hồ rượu bồ đào . Chàng ngồi một mình trước mâm cơm, cảm thấy buồn tẻ liền rót một chén rượu nốc cạn .Rượu vào bụng cảm thấy người nóng rần, phấn chấn hẳn lên, dòng suy nghĩ cũng theo đó tuôn chảy bất tận, rồi tiếp chén thứ hai, thứ ba ...Trong đầu chàng lúc này nghĩ đến một điều, những ký hiệu để lại của mẹ Trúc Thu Lan chỉ là giả, hay chính do bọn người của Hỏa Linh thánh mẫu làm ? Nếu vậy thì có thể Trúc Thu Lan cũng đã nằm trong tay Hỏa Linh thánh mẫu .Chỉ nghĩ đến đó là chàng thấy hận Hỏa Linh thánh mẫu, chỉ muốn nhanh đổi mặt bà ta để giải cứu cho Huy Huệ Quân và Trúc Thu Lan, có điều đáng tiếc là hồi hôm qua chàng đã quên không hỏi Thân Phi Quỳnh xem Hỏa Linh thánh mẫu hiện đang ở đâu ?Vừa đọc ẩm vừa suy nghĩ miên man, bất tri bất giác chàng uống cạn cả hồ rượu bồ đào .

Vốn là người không quen uống rượu, chẳng mấy chốc chàng cảm thấy đầu óc chệnh choáng, liền để nguyên áo quần ngã người trên giường thiếp đi .Không biết qua bao lâu, bỗng bên tai có tiếng tiểu nhị gọi :

- Công tử ... Công tử, có một vị tiểu cô nương đến tìm công tử .Nhạc Tiểu Tuấn còn đang mơ mơ màng màng, nhưng nghe loáng thoáng được mấy tiếng tiểu cô nương, liền gượng vùng dậy, đầu óc chưa tỉnh hẳn, hỏi vội :

- Là ai ?Đưa mắt nhìn ra cửa sổ, trời đã ngã chiều, có lẽ giờ này cũng hết giờ Thân rồi .Từ cửa phòng, một dáng người mảnh khảnh bước vào, giọng nhỏ nhẹ nói :

- Nhạc tướng công, Tiểu Thúy phụng mệnh lão phu nhân đến mời tướng công .Thì ra nữ nhân này là Tiểu Thúy chứ không phải là Trúc Thu Lan .Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy hồ thẹn, suýt nữa thì gọi toáng lên tên Trúc Thu Lan, rồi giường nói :

- Tiểu Thúy cô nương đến thật đúng lúc, tại hạ đang định đến cự hoa viên Lôi Đường .Tiểu Thúy trợn mắt nhìn chàng ngạc nhiên nói :

- Nhạc tướng công, bọn chúng hẹn thời gian là đầu canh, hiện tại chẳng phải là quá sớm ư ? Vả lại lão phu nhân đã làm tiệc bảo Tiểu Thúy đến mời tướng công, lẽ nào tướng công không đến ?Nhạc Tiểu Tuấn thấy tên tiểu nhị đã lui ra ngoài, liền thấp giọng nói với Tiểu Thúy :

- Không cần, cô nương hồi báo cùng phu nhân là tại hạ đã dò thăm ra được, bắt cóc tiểu thư là người của Hỏa Linh thánh mẫu phái Không Động . Tại hạ dự định đến cự hoa viên Lôi Đường trước khi trời tối để xem xét tình hình, hiện giờ mà đi đến quý phủ thì dễ gây cho bọn chúng chú ý, không đi thì hơn . Cô nương đợi sau khi mặt trời lặn cứ đến hoa viên Lôi Đường, tại hạ sẽ chờ ở đó, bảo Huy phu nhân cứ yên tâm .Tiểu Thúy chớp mắt nhìn chàng, bỗng hỏi một câu :

- Nhạc tướng công có tâm sự gì sao ?Quả là nữ nhân, nhìn thì nhận ra ngay nội tâm của đối phương .Nhạc Tiểu Tuấn vờ không nghe, nói lấp :

- Tiểu Thúy cô nương cứ về phủ bẩm báo với Huy phu nhân, sau khi mặt trời lặn, tại hạ sẽ chờ cô nương tại đó, quyết không để lỡ chuyện .

- Hảo, vậy thì Tiểu Thúy xin cáo từ .Nói rồi định quay đi, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn chợt a lên một tiếng, vội hỏi :

- Quên mất, đường đến cựu hoa viên Lôi Đường đi như thế nào ?Tiểu Thúy liền nói cẩn thận một hồi, cuối cùng mới từ biệt trở về .Nhạc Tiểu Tuấn thấy Tiểu Thúy đi rồi, liền gọi tiểu nhị chuẩn bị cho chàng một hồ rượu và một ít lạc rang mới ra khỏi khách điểm .

8. Lôi Đường Cự Uyển

Lôi Đường vốn là một hoa viên thắng tích của Dương Châu có từ đời nhà Tùy . Thế nhưng về sau không được bảo quản nên dần dần theo thời gian trở thành một nơi hoang phế , cỏ mọc um tùm , dã thú làm hang ở khắp nơi .Lúc Nhạc Tiểu Tuấn đến Lôi Đường thì mặt trời còn chưa gác núi , chàng đưa mắt nhìn quanh một vòng toàn cảnh cựu uyển Lôi Đường đã nằm trong tầm mắt , nơi đây giờ chỉ còn lại một sơn cương hoang phế , cây cỏ mọc um tùm cao nửa người , dấu tích một vườn thượng uyển năm xưa giờ chỉ còn lại trong ký ức người xưa mà thôi .Nhạc Tiểu Tuấn tay cầm hồ rượu , tay cầm gói lạc rang lưng chừng bước đi giữa những đám cỏ cây , một lúc sau chàng đến một mồm sơn cương , ở đây bằng phẳng trống trải , ở giữa còn lưu lại một lương đình đổ nát với những cây cột mục nát theo thời gian .Chàng dừng chân lại bên một khối đá bằng phẳng , cảm thấy từ nơi đây thị tuyến có thể nhìn rông rã khắp nơi , là vị trí quan sát rất thuận lợi . Bây giờ chàng ngồi xuống , mở gói lạc rang ra , vừa nhắm từng ngụm rượu với lạc rang , nhưng ánh mắt không khỏi không để ý khắp nơi từ xa đến gần .Chàng vốn là người không quen uống rượu , thế nhưng lần này làm vậy tựa hồ như người có nhã hứng mang rượu đến đây uống để hồi ức lại thắng cảnh xưa . Kỳ thực đó chỉ là một động tác giả , che mắt đối phương mà thôi .Thời gian từ từ trôi qua , phút chốc ánh tà dương đã thấy chéch nghiêng khiến bóng của chàng chạy dài xuống đến tận chân sơn cương , hần hoàng hôn sắp đổ xuống .Bỗng nhiên lúc ấy chàng nghe thấy có tiếng áo lướt gió , tựa hồ như có hai người đang từ xa phóng lại hướng chàng ngồi .Tiếng áo lướt gió tuy rất nhẹ và ở rất xa , thế nhưng không thể nào qua nổi thính lực của chàng . Nhưng chàng vẫn cứ làm như không hay biết , tay nâng bình rượu lên như nốc ừng ực , đoạn bỏ xuống cất giọng ngâm nga mấy câu :

Thập niên nhất giác Dương Châu mộng ,

Doanh đắc thanh lâu bạc hạnh danh ...Miệng ngâm nga nhưng tai vẫn không để lọt động tịnh của bọn người kia .Bây giờ đã nghe thấy từ sau lưng rất gần, có tiếng bước chân xào xạc trên cỏ khô , bọn người này đứng là tiến về phía chàng , chân bước nhẹ nhưng lại rất nhanh , đủ thấy thân thủ bọn chúng không phải tầm thường .Nhạc Tiểu Tuấn đã chạm đại địch nhiều lần , cho nên căn bản không coi bọn người này vào đâu , bởi thế tay vẫn vốc lạc rang cho vào mồm nhai ngon lành , rồi cầm bình rượu lên uống .Thế nhưng , bình rượu chưa tới miệng , đột nhiên nghe một giọng đàn ông lạnh lùng quát :

- Ê , bằng hữu , trời sắp tối rồi , nhanh về đi .Nhạc Tiểu Tuấn đến đầu cũng chẳng quay lại , cười đáp :

- Hoàng hôn trên tích sơn , ánh tà dương tỏa đầy trời đất , chính là lúc tràn đầy tình thơ ý hoa , phải mất nhiều thời gian mới tìm được một buổi hoàng hôn đẹp thế này , làm sao mà bỏ về được chứ ?Một giọng đàn ông khác lạnh lùng hừ một tiếng , nói :

- Thì ra một tên một sách .Tên ban đầu lại nói :

- Ông bảo nhà người về thì nhà người phải về .

- Ô , gió trăng không kim cổ , sông núi ai chủ khách ? Trời đất đâu của riêng ai , có sao bằng hữu lại ăn nói thô lỗ đến thế ?Nhạc Tiểu Tuấn vừa nói vừa từ từ quay người lại , quả nhiên bọn chúng đúng là hai tên , thân đều vận thanh y đại bào , lưng thắt đai bản lớn , tuổi chừng trên dưới bốn mươi , tướng mạo xem ra hung bạo hùng hổ .Gã đại hán bên trái đôi mắt đầy hung khí , giọng ồm ồm như báo :

- Thằng nhãi , ông bảo mày về , mày còn không nhanh cút khỏi nơi đây ư ?Nhạc Tiểu Tuấn phán đoán hai tên lâu la này nhất định là thuộc hạ của Hỏa Linh Thánh Chủ phái Không Động . Nghe hán nói một câu như vậy , thì kiếm mi nhíu lại , từ từ đứng lên lạnh đạm nói :

- Bồn công tử đang hứng uống rượu ở đây , thì can hệ gì đến các người ? Hai người là nô tài nhà nào mà cạy thế cấm người , dám buông lời vô lễ trước mặt bồn công tử ?Khi chàng đứng lên bây giờ mới để lộ thanh trường kiếm mang ở thắt lưng , tua kiếm màu trắng trông rất đẹp mắt .Tên đứng bên trái thấy thanh kiếm thì bỗng cười lên ha hả nói :

- Tiểu tử ngươi khá lắm , thì ra con một sách người cũng bày đặt mon men chơi kiếm ?Nhạc Tiểu Tuấn trờng mắt quát :

- Nô tài to gan , dám xuất ngôn vô trượng , bốn công tử sẽ cho ngươi bò mà về .Chàng cứ mở miệng gọi chúng là nô tài , khiến cho cả hai tên tức không chịu nổi , tên bên trái hét lên :

- Thằng nhãi ranh , ngươi thì cơ hội bò về cũng không còn .Trong tiếng quát , hai bàn tay to bề xoè ra mười móc câu bổ nhào tới chộp vào ngực Nhạc Tiểu Tuấn . Nhạc Tiểu Tuấn đương nhiên chưa nhìn ra đây là Thiết Trảo Công , chiêu đối phương bổ tới chính là chiêu Ngạ Hồ Bồ Dương , nếu để đối phương chộp trúng thì cả ngực dính nguyên mười ngón tay cũng như móc câu mà tuyệt tự . Chàng cười nhạt một tiếng , không để đối phương tiếp cận , liền chủ động lách người sang trái , tay phải nhanh như chớp vung ra chộp vào cổ tay hấn rồi hất nhẹ một cái khiến hấn mất đà chúi nhủi nhào người ra ngoài .Một thế Cầm Nả Thủ của chàng chỉ dùng có bốn thành công lực , nhưng cộng thêm thế bổ nhào tới hùng mạnh của đối phương cho nên đạo lực càng tăng . Bởi vậy gã đại hán còn chưa kịp nhận ra điều gì , thì cả người đã văng tới trước có đến hơn một trượng , ngã mạnh người trên nền đá , miệng rên một tiếng rồi lồm cồm bò dậy .Gã đại hán bên phải ngó cả người , thế nhưng hấn nhân lúc Nhạc Tiểu Tuấn xoay người không chú ý , một tiếng cũng chẳng nói , nhảy người tới , tay phải chộp vào hậu tâm , tay trái chộp vào cánh tay Nhạc Tiểu Tuấn .Hấn bất thần tấn công từ phía sau , thế tất muốn hạ đối phương , cho nên ra chiêu cực nhanh . Nhưng chẳng ngờ , sau gáy Nhạc Tiểu Tuấn tựa hồ như có mọc thêm đôi mắt , chỉ thấy chàng hơi chùng người xuống lạng về bên phải , xoay nửa vòng , vừa khoè tay trảo của đối phương chộp tới , chàng phóng tay ra nhanh như chớp chộp lấy cổ tay hấn .Gã đại hán thất kinh , tay phải chưa kịp ứng cứu , thì cả người bị Nhạc Tiểu Tuấn bằng một thế Cầm Nả Thủ hất văng ra ngoài xa .Nhạc Tiểu Tuấn lần này phát lộ thực sự , vì hấn không hề lên tiếng lại lợi dụng cơ hội đánh lén từ phía sau , cho nên một thế Cầm Nả Thủ của chàng lần này vận đến tám thành công lực , khiến cả người hấn văng lên cao rồi rơi “bộp” xuống trên nền đá , có lẽ tám lạng của hấn phải rần chắc lắm mới không gãy cột sống .Gã bên trái thất sắc , vội chạy đến hỏi :

- Lão La , có sao không ?Gã kia nhăn nhó lồm cồm đứng lên , tay còn xoa lưng , gượng cười nói :

- Không sao .Gã bên trái nghiêng rằng :

- Cầu tạp chủng , ông sẽ cho ngươi biết mùi lợi hại .Nói rồi hấn rút soạt một tiếng , trong tay một ngọn quỷ đầu đao sáng loáng , gã họ La thấy thế cũng liền rút phát thanh đao của mình ra la lớn :

- Hôm nay chúng ta phải bầm nó ra làm tương .Dứt lời cả hai chẳng nói thêm tiếng nào , cả hai vẩy bổ lại từ hai phía tả hữu , dùng đao mà chém vào người chàng .Nhạc Tiểu Tuấn căn bản chẳng coi bọn chúng vào đâu , chỉ cười nhạt nói :

- Bọn nô tài các ngươi định làm gì bốn công tử này hả ?Trong tiếng cười , cả người nhanh như làn khói lách tránh khỏi làn đao ảnh của bọn chúng .Hai gã đại hán chiêu đầu đã không trúng thì càng điên tiết , đao vung lên chém càng loạn , thế nhưng mặc chúng vẩy tấn công đến đâu , chúng qui cũng chỉ thấy bóng Nhạc Tiểu Tuấn lách né giữa làn đao , không mấy may chạm được tới tà áo của chàng .Đương nhiên bọn lâu la vô danh tiểu tốt này làm sao biết được thân pháp chàng thì triển chính là thặng thừa khinh công Tỷ kiếm Vô Ảnh . Năm xưa sư phụ chàng chính là để đối phó với Tổng Gia Bách Kiếm của Tổng Trấn Sơn , mà khổ tâm nghiên cứu sáng chế ra pho thân pháp này . Thử hỏi danh gia kiếm pháp đệ nhất thiên hạ như Tổng Trấn Sơn mà pho thân pháp này còn có thể tránh được , thì thử hỏi đao pháp của hai tên này thì thấm vào đâu ?Vì thế , lúc này đứng ngoài mà nhìn thì chẳng khác gì Nhạc Tiểu Tuấn đang đùa với bọn chúng , chọc cho chúng cang giận, đao chém càng hung thì chàng càng thích chí .Lúc này hoàng hôn đã xuống , ánh tà dương tắt hẳn , màn đêm bắt đầu phủ trùm không gian.Nhạc Tiểu Tuấn nhận ra một bóng xám ở đầu bìa rừng , chàng liền thâm nghĩ :

- Chẳng lẽ là người của chúng ?Nghĩ rồi chàng bèn cười nhạt nói :

- Tên đang đến kia có lẽ là chủ nhân của các ngươi , bốn công tử đã chán giỡn với các ngươi rồi .Dứt lời , bóng chàng như ánh chớp vọt khỏi hai làn đao , ung dung như không .Hai gã đại hán ngó người còn chưa kịp thấu đáo lại .Vừa lúc ấy , từ bìa rừng , người kia đã phóng tiếng cười ha hả nói :

- Bọn hạ nhân có chỗ đắc tội , những mong công tử lượng thứ .Dứt tiếng , cả người đã thấy lướt nhanh đến chấp tay thi lễ cùng Nhạc Tiểu Tuấn .Bằng vào thân pháp của người này cũng đủ thấy thân thủ bất phàm

, thân phận quyết cũng chẳng nhỏ .Hai gã đại hán thấy người này xuất hiện thì vội thâu đao vào vỏ , đứng nghiêm túc cúi đầu thi lễ cung kính nói :

- Lạc lão đến vừa khéo , bọn thuộc hạ vâng mệnh ...Người kia không để cho chúng nói dứt câu , trầm giọng quát :

- Các người còn chưa chịu lui ra ư ?Cả hai dạ rân , rồi không dám nói thêm nữa tiếng , liền đứng lui ra sau .Nhạc Tiểu Tuấn lúc này nhận ra người này thân vận lam bào , tuổi ước chừng ngoài lục tuần , tóc bạc trắng , đôi mắt như hai hỏa tinh , đủ thấy công lực uyên thâm , có lẽ thân phận cũng cực cao . Khi ấy liền ôm quyền hoàn lễ nói :

- Lão trưởng khéo nói , hai vị này chỉ là ăn nói không giữ lễ , nhất định buộc tại hạ rời khỏi đây , chứ không có chuyện gì lớn .- Thật hồ đồ .Lam y lão nhân quắc mắt nhìn hai tên thuộc hạ , rồi quay lại nhìn chàng , bây giờ ánh mắt bắt gặp thanh kiếm tua trắng trên thắt lưng Nhạc Tiểu Tuấn , lão bỗng chắp tay thi lễ lần nữa nói :

- Lão hũ xin thỉnh giáo tôn tính đại danh công tử ?

- Không dám , tại hạ là Nhạc Tiểu Tuấn , lão trưởng là ...

- Hà hà ... Lão hũ là Lạc Ban Đình của phái Không Động , thì ra Nhạc công tử là cao đồ phái Võ Đang , lão hũ thất kính, thất kính .Nhạc Tiểu Tuấn thay lão ta ngộ nhận mình là đệ tử phái Võ Đang , nguyên do vì lão thấy chàng mang thanh kiếm Hấp Kim Kiếm , đã cải trang thành thanh Tùng Văn kiếm của Võ Đang .Nhưng chàng không nói gì , chỉ ậm ừ một tiếng cho qua .Lạc Ban Đình liếc nhìn bầu rượu còn nằm trên tảng đá , cười nói :

- Nhạc công tử có lẽ lần đầu đến Dương Châu , lên cửu uyển Lôi Đường này ngắm cảnh nhớ tích xưa ?Cứ nghe khẩu khí cũng biết lão ta muốn thăm dò mình , Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :

- Đúng như lão trưởng nói , tại hạ vừa đến Dương Châu chiều hôm qua .

- Công tử thật là người tao nhã , lão hũ bội phục vô cùng , có điều lão hũ tối nay có một việc , không biết công tử có thể nể mặt lão hũ không ?Nhạc Tiểu Tuấn nói thầm trong lòng :

- Tới rồi .Nhưng vẫn làm như không biết , nói :

- Lạc lão trưởng thật là khách khí , có gì xin cứ chỉ giáo .

- Vậy thì lão hũ xin cảm tạ trước , Vốn là bốn phái đêm nay có chuyện ở cửu uyển Lôi Đường này , bốn phái với quý phái là giang hồ đồng đạo , công tử nếu như không có gì quan trọng , có thể dời gót đi nơi khác cho . Nhạc Tiểu Tuấn à lên một tiếng , mỉm cười nói :

- Lão trưởng đã nói như vậy , tại hạ đương nhiên phải đi . Chỉ có điều là tại hạ cũng vì nhận lời phó thác của một người mà đến đây theo cuộc hẹn ...Lạc Ban Đình à lên một tiếng , ánh mắt kinh ngạc đưa nhìn chàng dò xét , rồi ướm hỏi :

- Không biết Nhạc công tử nhận lời phó thác của ai mà đến đây nhỉ ?Nhạc Tiểu Tuấn cười khăng khái đáp thẳng :

- Huy phu nhân , ái nữ của bà ta bị bắt cóc , bà muôn phần lo lắng , cho nên mới nhờ tại hạ thay mặt đến đây .Đối phương đã nói rõ , Lạc Ban Đình cũng không cần giấu giếm , nói :

- Thời gian ước hẹn là đầu canh , công tử đến quá sớm đấy .

- À , vì là tại hạ lần đầu đến Dương Châu , cho nên cũng nhân tiện đến sớm ngắm cảnh , một công đôi việc mà .

- Công tử có mang kiếm đến chứ ?Nhạc Tiểu Tuấn ngó người hỏi lại :

- Lão trưởng làm sao lại quên ? Chính vừa rồi lão trưởng đã từng nói thời gian ước hẹn là đầu canh cơ mà ?Lạc Ban Đình bị vặn một câu thì cứng họng , trong lòng tuy phát nộ nhưng vẫn cố giữ tình cười nói :

- Công tử nói không sai , lão hũ nhất thời thất ngôn .

- Tại hạ có một chuyện định muốn thỉnh giáo lão trượng , không biết lão trượng có giúp chăng ?
- Công tử khách khí , chỉ cần lão hủ biết thì nhất định sẽ đáp .
- Vậy thì tại hạ xin cảm tạ trước .Nói rồi chàng chấp tay thi lễ , đoạn nói tiếp :
- Tại hạ có một vị nghĩa muội , tối hôm qua cũng đến Dương Châu , chẳng ngờ đột nhiên mất tích , không biết có đụng chạm gì đến người của quý phái không ?
- Ồ , điều này thì lão hủ không rõ .Đáp rồi lại dò hỏi :
- Chẳng hay quý muội phương danh là gì ?
- Cô ta là Trúc Thu Lan , ái nữ của Mai Hoa bà bà Trúc Tâm cơ .Lạc Ban Đình nghe rồi thần sắc tựa hồ như biến đổi gượng cười đáp :
- Nhạc công tử yên tâm , bổn phái nếu như không phải chuyện đặc biệt thì quyết không khi nào bắt người , chuyện này để lão hủ trở lại điều tra rồi sẽ phúc đáp công tử sau .
- Vậy thì làm phiền lão trượng một phen .
- Lão hủ vừa rồi đi tuần sát mà đến đây , giờ công tử cứ ngồi tự nhiên , thứ cho lão hủ không tiếp được .
- Không biết chuyện thất tích của nghĩa muội tại hạ , lão trượng có thể đáp vào đầu canh ?
- Hảo .Lạc Ban Đình đáp một tiếng , chấp tay xá xá mấy cái , đoạn quay người phóng đi , hai tên đại hán kia cũng lục tục theo chân lão .Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười , rồi ngồi xuống tảng đá cầm bình rượu tự cười một mình .Lúc này trời đã tối hẳn , bỗng chàng lại nghe có tiếng áo lướt gió , đưa mắt nhìn chợt thấy bóng người mảnh mai phóng lên . Đến gần mới nhận ra chính là Tiểu Thúy , trong tay xách chiếc lẵng tre đựng thức ăn .Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên nghênh đón :
- Tiểu Thúy đã nhận ra chàng , liền chạy tới hỏi ngay :
- Nhạc tướng công đến đây lâu chưa ? Có gặp người nào không ?
- Có , một lão già họ Lạc .
- Lão có nói gì không ?
- Không , thời gian ước hẹn là đầu canh , cho nên lão chưa nói gì .
- Lão họ Lạc thân phận thế nào ?
- Điều này tại hạ không hỏi , thế nhưng thân phận lão Lạc nhất định không nhỏ .Tiểu Thúy “à” lên một tiếng , rồi như chợt nhớ , lại nói tiếp :
- Đúng rồi , lão phu nhân có dặn , lấy kiếm đối người là điều kiện chúng đưa ra , chúng ta cũng có một điều kiện phụ thêm là : khi bọn chúng thả tiểu thư ra , thì yêu cầu trao luôn cả Vương Tứ .Vừa nói cô ta vừa đặt chiếc lẵng cơm xuống trên phiến đá , lại nói tiếp :
- Phu nhân bảo tôi mang đến . Nhạc công tử hẳn là chưa ăn tối .Trên phiến đá bày ra bốn năm món ăn và cơm , còn có một đùi gà quay thơm phức .
- Đa tạ phu nhân .Tiểu Thúy thôi thúc :
- Nhạc công tử chớ nên khách khí , xin dùng nhanh kẻo thức ăn nguội mất .Nhạc Tiểu Tuấn bây giờ quả thấy đói , liền cầm chén đưa lên , rồi chẳng khách sáo đánh một bụng .Tiểu Thúy thu dọn mọi thứ vào lẵng đặt cạnh phiến đá , cười nói :
- Nhạc tướng công dùng trà .Vừa nói vừa rót ra một chén trà . Nhạc Tiểu Tuấn bưng chén trà lên nhấp một ngụm , quả nhiên là trà tuyệt hảo , chép miệng nói :
- Phu nhân thật chu đáo , chế đến loại trà Hàng Châu Long Tỉnh . . .Vua nói đến đó , bất chợt ánh mắt liếc nhanh về phía bìa rừng , thấp giọng nói :
- Có người đến .Tiểu Thúy nhú mày nói :

- Hiện tại đâu đã đến đầu canh ?
- Có lẽ bọn chúng biết tại hạ đã đến đây , nên trao đổi sớm .Nói mấy câu thì đã thấy một đoàn người lục tục kéo đến chứ không phải chỉ có một hai người . Đi đầu là Lạc Ban Đình , tiếp đến là một thiếu nữ áo hồng , người này chính là Chúc Xảo Xảo . Khi bọn Nhạc Tiểu Tuấn bị vây trong thạch động , chàng ở trong nhìn ra thì thấy cô ta , nhưng cô ta thì không nhìn thấy chàng . Chúc Xảo Xảo lại chính là thiên kim ái nữ của Hỏa Linh thánh mẫu .Sau đó là hai thanh y thiếu nữ và cuối cùng chính là hai gã hán tử vừa rồi vây đánh Nhạc Tiểu Tuấn .Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương đến gần , liền đứng lên chấp tay thi lễ hỏi ngay :
- Chẳng phải Lạc lão trượng nói thời gian ước hẹn là đầu canh ư ?Lạc Ban Đình cười đáp :
- Vốn thời gian ước định là đầu canh , thế nhưng Nhạc công tử đã đến , lẽ nào lại để công tử chờ lâu ? Cho nên song phương có thể giao dịch sớm hơn .Hỏa Ma Chúc Xảo Xảo ánh mắt sắc lạnh quét ngang mặt Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :
- Hẳn là Nhạc Tiểu Tuấn đại diện cho Huy phu nhân đến đây ?Lạc Ban Đình gật đầu đáp :
- Vâng .Nhạc Tiểu Tuấn tiếp lời ngay :
- Tại hạ chính là Nhạc Tiểu Tuấn , thay mặt Huy phu nhân đến đây đón Huy tiểu thư .Chúc Xảo Xảo nhướn đôi mày liễu hỏi :
- Hấp Kim Kiếm đâu ?
- Trên người tại hạ , xin hỏi Huy cô nương đâu ?
- Người đem kiếm ra ta xem .Giọng trịch thượng ngang ngược , nhưng Nhạc Tiểu Tuấn lễ độ , đáp :
- Được .Vừa nói vừa vỗ vào thanh kiếm ở thắt lưng .Lạc Ban Đình liền chen vào hỏi vặn lại :
- Nhạc công tử đúng là đại diện cho Huy phu nhân đến đây ?
- Không sai .Lạc Ban Đình lạnh giọng :
- Huy phu nhân có lẽ không muốn đổi lại thiên kim ái nữ của mình chắc ?Nhạc Tiểu Tuấn nhún mày nói :
- Lạc lão trượng nói vậy là có ý gì ?Chúc Xảo Xảo như đã hiểu ra vấn đề , nghiêng đầu hỏi :
- Hữu hộ pháp , chẳng lẽ thanh kiếm trên người hẳn không phải là thanh Hấp Kim Kiếm ?Thì ra Lạc Ban Đình là Hữu hộ pháp của phái Không Động , rõ ràng thân phận không nhỏ tí nào .Lạc Ban Đình đáp :
- Thanh kiếm trên người Nhạc công tử chỉ là thanh Tùng Văn kiếm của phái Võ Đang . Điều này hà có thể lừa qua mắt được lão hủ sao ?Chúc Xảo Xảo nghe vậy thì phát nộ , thét lên :
- Ái da , họ Nhạc kia , người dám dùng thanh Tùng Văn kiếm của phái Võ Đang thay thanh Hấp Kim Kiếm đánh lừa bọn cô nương , rõ ràng là các ngươi không có thành tâm dùng kiếm đối người rồi .Nhạc Tiểu Tuấn thần nhiên cười nói :
- Ai bảo đây không phải là Hấp Kim Kiếm ỉ ‘Xoẹt’ một tiếng , thanh kiếm rút ra khỏi vỏ , dương lên , nói lớn :
- Các ngươi nhìn cho rõ , đây có phải là Hấp Kim Kiếm hay không ?Thanh trường kiếm xuất vỏ , mọi người đều nhìn thấy một màu đen tuyền không chút hàn quang của thép .Chúc Xảo Xảo bán tín bán nghi nghiêng đầu hỏi :
- Lão Lạc , người xem thế nào ?
- Trong truyền thuyết , thanh Hấp Kim Kiếm thân đen như chì , không phát hàn quang , thế nhưng chúng ta không thử thì làm sao biết được có đúng là Hấp Kim Kiếm hay không ?Nhạc Tiểu Tuấn nhướn mày nói :
- Các ngươi muốn thử mới tin ?Chúc Xảo Xảo ghé mặt nói :
- Đương nhiên là thế .Nhạc Tiểu Tuấn xoay tay cho thanh kiếm trở lại vào vỏ nói :
- Muốn thử cũng được , thế nhưng tại hạ có một câu muốn nói .Lạc Ban Đình nói :

- Nhạc công tử có gì muốn hỏi ?
- Chúng ta lấy kiếm đổi người , kiếm thì các người đã thấy , còn người đâu ?Chúc Xảo Xảo nói :
- Chỉ cần giao thanh Hấp Kim Kiếm ra , thì chúng ta lập tức thả người .Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt nói :
- Lấy kiếm đổi người là điều kiện của các người , đã nói là điều kiện thì một đổi một cần phải công bằng , chúng ta trao kiếm thì các người thả người , thế mới gọi là trao đổi chứ. Hiện tại bảo ta trao kiếm trước , các người mới thả người sau , liệu ta có thể tin được các người hãy không chứ ?Chúc Xảo Xảo chống tay lên hông sấn lên nửa bước nói lớn :
- Họ Nhạc kia , người nói gì ?
- Không Động phái các người là một đại môn phái trong võ lâm vốn uy tín cũng không nhỏ . Thế nhưng các người chỉ vì muốn chiếm đoạt thanh Hấp Kim Kiếm mà không từ thủ đoạn bỉ ổi hạ lưu giang hồ , bắt cóc người buộc đổi kiếm , thử hỏi đáng để người ta tin ư ? Thật chẳng ngờ phái Không Động danh môn chính phái lại giả thủ đoạn chẳng khác gì cường đạo . . .
- Câm miệng . Chúc Xảo Xảo giận tím mặt , nghiêng răng nói :
- Họ Nhạc người biết hậu quả của việc vu khống bọn phái chứ ?Tiểu Thúy thấy song phương sắp xung đột , sợ hồng chuyện cứu tiểu thư vội chen vào ngăn cản :
- Nhạc tướng công , tiểu thư đang ở trong tay bọn họ , hay là nhẫn nhịn một bước .Nhạc Tiểu Tuấn bỗng thần sắc nghiêm túc nói :
- Tiểu Thúy cô nương không cần phải lo lắng, chuyện vu khống phái Không Động là do Nhạc Tiểu Tuấn này , tất cả hậu quả tại hạ xin gánh trách nhiệm .Chúc Xảo Xảo nhếch môi cười nhạt nói :
- Người định thế nào ? Tội vu khống phái Không Động đáng chết , hiện tại nếu người ngoan ngoãn trao Hấp Kim Kiếm ra , bọn cô nương niệm tình người tuổi trẻ nóng tính mà tha tội chết .Nhạc Tiểu Tuấn bỗng cười vang lên ha hả nói :
- Cô nương nhìn nhầm người rồi .
- Hừ , bằng vào người thì làm gì được ta chứ ?
- Bỗng ý tại hạ là lấy kiếm đổi người , trước hết cần thấy tiểu thư mới có thể trao kiếm , nhưng giờ thì nhìn thấy Chúc cô nương thì cũng giống nhau .Chúc Xảo Xảo nhìn chằm vào mặt chàng nói :
- Người nói rõ hơn một chút xem , nhìn thấy bọn cô nương là người nguyện ý trao kiếm rồi chứ ?
- Chính thế . Nhìn thấy cô nương , tại hạ nghĩ ngay đến việc dùng người đổi người ...Tiếng cuối cùng vừa dứt , người chàng nhanh như làn chớp xẹt tới bên người Chúc Xảo Xảo , tay chớp trúng vào cổ tay của cô ta .Chúc Xảo Xảo lúc ấy đang hiếu kỳ muốn nghe rõ ý của chàng , cho nên đứng đã gần , lại chăm chú lắng nghe , căn bản không chút đề phòng . Đến khi phát hiện ra bị tấn công thì trở tay không còn kịp , cánh tay bị điểm vào huyệt Toàn Cơ , nửa người bên trái chẳng còn cựa quậy gì được nữa , tức giận ré lên :
- Cường đồ , người chán sống ...Muốn vùng vẫy nhưng không thể chịu theo ý của mình được nữa . Lạc Ban Đình lúc ấy đứng bên cạnh , lão kinh nghiệm giang hồ có thừa , nghe ra giọng nói của Nhạc Tiểu Tuấn có điều khác thường . Nhưng chẳng ngờ chàng lại ra tay nhanh như vậy , vội thét lớn một tiếng , tiếp liền xuất chiêu đánh tới người chàng .Nhạc Tiểu Tuấn chớp trúng tay Chúc Xảo Xảo liền kéo cả người cô ta đến trước mặt mình làm lá chắn , khiến Lạc Ban Đình giật mình thất kinh , vội thu chiêu lại . Nếu lão thấu chiêu không kịp thì Chúc Xảo Xảo lãnh trọn một chiêu của lão không chết cũng bị trọng thương .Lão tức giận thở phì phì nói hằn học :
- Họ Nhạc kia , chớp tay khống chế một vị tiểu cô nương thì đáng mặt anh hùng lắm sao ? Tài giỏi thì cứ thả cô ta ra , cùng lão hũ thử vài chiêu .Bây giờ hai thiếu nữ áo xanh và hai gã đại hán cũng đồng thời rút binh khí vây kín Nhạc Tiểu Tuấn và Tiểu Thúy vào giữa .Nhạc Tiểu Tuấn chẳng để mắt đến bọn chúng , cười lớn nói :

- Đường là một đại môn phái như Không Động lại đi bắt cóc Huy tiểu thư rồi buộc người ta dùng kiếm đối người , há là hành động anh hùng chẳng ? Phái Không Động còn làm được , tại hạ há lại không thể làm được ư ? Lạc Ban Đình tức giận nghiêng răng ken két nói :

- Họ Nhạc kia , người dám đối đầu với phái Không Động thì hối hận không kịp đấy .Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười đáp :

- Lão trượng không cần phải hù dọa , tại hạ nếu sợ phái Không Động thì chẳng khi nào dám nhận lời Huy phu nhân đến đây .Chúc Xảo Xảo tay bị chộp cứng , nửa người tê nhúc từ khi lọt lòng mẹ đến giờ cô ta chưa từng bị , bất giác mặt phấn trắng bệch như tờ giấy , nghiêng răng rít lên :

- Nhạc Tiểu Tuấn , chỉ cần người buông tay ra , bốn cô nương bầm người ra như tương cho ra hận này .Nhạc Tiểu Tuấn cười cười nói :

- Cô nương giờ mới biết lọt vào tay người khác thì hổ nhục thế nào , cảm hận thế nào rồi chứ ? Sao không nghĩ lại Huy tiểu thư bị các người bắt cóc từ mấy ngày nay , trong lòng hổ nhục cảm hận đến đâu ?

- Hừ . Huy Huệ Quân là gì của người mà người ra sức trâu ngựa chứ ?Nhạc Tiểu Tuấn bị vắn một câu cũng không khỏi đỏ mặt , may mà đối phương đứng chặn trước mặt mình nên đỡ thẹn , cười nói :

- Tại hạ và Huy tiểu thư chỉ có quen biết nhau mà thôi , thế nhưng cho dù là không quen biết , thì hành vi của phái Không Động và thái độ kiêu căng của cô nương đủ khiến tại hạ nhìn chướng mắt rồi .Chúc Xảo Xảo trở lại bình tĩnh ngược đầu lên nói :

- Bốn cô nương lọt vào tay người , muốn đâm muốn chém gì tùy người . Nhưng nhớ một điều là đừng bao giờ để ta thoát khỏi tay người .

- Hà hà ... Cô nương không cần phải khích , bởi vì cô nương là bảo bối của Hỏa Linh thánh mẫu , chỉ cần dùng cô nương đối lấy Huy tiểu thư thì xem như công bằng nhất , song phương không ai thiệt .Nói đến đó quay nhìn Lạc Ban Đình tiếp :

- Lạc lão trượng , nhờ lão đi trước dẫn đường , tại hạ muốn đích thân đến gặp Hỏa Linh thánh mẫu trao đổi người .Lạc Ban Đình thân phận Hữu hộ pháp phái Không Động , nhất thân công lực đương lên cao , nhưng lúc này Chúc Xảo Xảo đang nằm trong tay đối phương , ném chuột sợ vỡ bình , đành gật đầu nói :

- Được , lão hũ dẫn đường người .Nói rồi quay người bước đi trước . Nhạc Tiểu Tuấn quay đầu lại nói :

- Tiểu Thúy cô nương , hay là cô nương cứ quay về trước báo cho Huy phu nhân yên tâm , tại hạ theo bọn họ trao đổi người .Tiểu Thúy lắc đầu nói :

- Tiểu tỷ phụng mệnh phu nhân đến đây , chưa thấy người đương nhiên không thể về , tiểu tỷ theo chân Nhạc công tử.Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu cười , rồi nói với Chúc Xảo Xảo :

- Chúc cô nương , tạm thời chịu phiền đi .Chàng y nhiên nắm cổ tay Chúc Xảo Xảo bước đi theo chân Lạc Ban Đình .Tiểu Thúy tiếp liền theo sau lưng chàng , đương nhiên cô ta cố tình đi sau để phòng bốn tên kia thừa cơ ra tay tập hậu Nhạc Tiểu Tuấn . Một đoàn tám người theo chân nhau xuống sơn cương .Chúc Xảo Xảo từ nhỏ đến giờ được Hỏa Linh thánh mẫu nuông chiều thành tính , kiêu ngạo tự phụ , cho nên trong Không Động ai ai cũng phải khiếp nể cô ta . Đến người ngoài phái cũng ít ai dám chọc giận nàng , cho nên mới có ngoại hiệu là Hỏa Ma Nữ . Thực ra thì cô ta tuổi chỉ mới mười tám , xưa này chưa từng tiếp cận với nam nhân .Lần này bị Nhạc Tiểu Tuấn chộp cứng cổ tay thẹn đến muốn khóc , chỉ hận một điều là không thể lấy ra một ngọn Hỏa Long Tiêu , phóng thẳng vào ngực chàng , hoặc là rút thanh Nộ Linh Kiếm bầm chàng trăm nhát mới hả giận .

Nhưng đến lúc này , cô ta kè sát bên vai chàng bước đi , Nhạc Tiểu Tuấn tay nắm không cứng lắm , cho nên cô ta không thấy chút đau đớn , ngược lại có một cảm giác khó hiểu len len trỗi lên trong lòng , khiến cô ta bất giác liếc nhìn mặt chàng .Chừng như lúc này cô ta mới cảm nhận được chàng là một thanh niên khôi ngô tuấn tú , khỏe mỗi tựa hồ như lúc nào cũng hiện ra một nụ cười phóng khoáng .Dưới ánh trăng mờ nhạt đầu tháng , khuôn mặt chàng toát ra một vẻ khí khái tao nhã , thực là một hình ảnh tuyệt vời để chọn tình lang . Chỉ nghĩ đến đó , bất chợt khiến Chúc Xảo Xảo ửng đỏ mặt , thắm rứa trong lòng :

- Ta không thêm .Thời gian chừng một tuần trà trôi qua , cả đoàn người bây giờ đi ngang qua một quảng trường trống , Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy nơi này rất quen , đến khi qua hết quảng trường , thì thấy phía trước một ngôi cổ miếu hùng vĩ trang nghiêm , chàng mới biết chính là Tiên Nữ miếu .Lạc Ban Đình vẫn chưa dừng chân lại , theo một cánh cửa hông đi vào trong , rồi theo một hành lang hai bên có vách tường cao tựa hồ như một con hẻm trong thành , đi không xa thì nhìn thấy hai cánh cổng đen xì chặn ngang trước mặt .Lạc Ban Đình bước chân đến trước cửa , nắm lấy hai chiếc vòng đồng lắc mạnh hai cái . Liên thấy cửa hé mở , từ bên trong một gã đại hán thò đầu ra nhìn , kịp thấy Lạc Ban Đình , gã cung kính cúi người nói :
- Hữu hộ pháp ...Lạc Ban Đình phát tay áo quát :
- Lui ra .Lão chờ khi Nhạc Tiểu Tuấn vào hẳn bên trong đại môn , mới chấp tay nói :
- Công tử cho tạm thời chờ ở đây , lão phu vào trong bẩm báo .Nói rồi lão quay người đi nhanh vào trong .

9. Hỏa Linh Thánh Mẫu

Chính vào lúc này, liền thấy từ bên trong nguyệt môn có mười mấy bóng người vọt ra, lập tức vây kín bọn Nhạc Tiểu Tuấn, Tiểu Thúy và Chúc Xảo Xảo .Nhạc Tiểu Tuấn nghiêng đầu nhìn Chúc Xảo Xảo cười nói :

- Chúc cô nương, tốt nhất cô nương bảo chúng đừng có manh động, nhờ gây thương tích đến người cô nương, thì tại hạ biết ăn nói làm sao với Thánh mẫu ?Chút cảm xúc vừa rồi nhen nhúm khiến Chúc Xảo Xảo lặng hẳn, nhưng lúc nghe Nhạc Tiểu Tuấn nói một câu như ra lệnh thì cơn hận lại trỗi lên, bất giác hừ một tiếng lạnh lùng chẳng thèm nói một tiếng nào .Bọn người kia đương nhiên chỉ vây quanh lấy bọn họ, nhưng không có tên nào dám manh động ra tay khi chưa có lệnh .Vừa khi ấy, từ trong nguyệt môn bóng Lạc Ban Đình trở ra, cứ nhìn khuôn mặt lão nặng nề hằm hằm, đủ biết vừa rồi có lẽ đã bị Hỏa Linh thánh mẫu giáng cho một trận xối xả, lão buông gằn mấy tiếng :
 - Thánh mẫu mời công tử vào trong .Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt nhìn nhanh vào trong, chỉ thấy con đường lát đá chạy dài xuyên qua một sân vườn rộng, tiếp đến là một dãy nhà năm gian, gian giữa chính đang có rất nhiều bóng người .Quay đầu nhìn Chúc Xảo Xảo cười nói :
 - Cô nương sắp gặp lại lệnh đường, tạm thời chịu phiền một chút, đi .Chúc Xảo Xảo hận thì rất hận, nhưng lúc này nhìn gương mặt Nhạc Tiểu Tuấn cười thì lòng lại càng xôn xao . Quay ngoắt đầu bước đi, không thèm nói với chàng một tiếng nào, rõ ràng từ hận đến hờn dỗi .Nhạc Tiểu Tuấn bước theo chân bên người Chúc Xảo Xảo, đoàn người vây kia vội tránh sang hai bên . Cứ nhìn thần thái hiên ngang của chàng đi thẳng vào sào huyệt đối phương, tựa hồ như không xem phái Không Động vào đâu . Nhưng kỳ thực trong lòng chàng thâm lo lắng .Nên biết Tiên Nữ miếu tuy chỉ là hành dinh tạm thời của Hỏa Linh thánh mẫu, nhưng không thể nói đây không phải là hang hùm huyệt hổ .
- Do vậy bước chân khí khái, thần sắc an nhiên, nhưng trong lòng thì phập phồng hồi hộp .Ngay trên bậc thềm một chiếc ghế Thái sư kê sẵn, bên trên một lão phu nhân tuổi ngoài ngũ tuần, mặt gầy nhỏ, mắt sáng mi dài, thân vận đại hồng bào, thần thái toát lên vẻ lạnh lùng uy hiếp người .Ngay sau lưng bà ta có bốn phu nhân áo xanh thị hầu, lưng đeo trường kiếm, người nào tuổi cũng trạc bốn mươi .Không khí trang nghiêm đến độ nặng nề khó thở .Nhạc Tiểu Tuấn đi bên cạnh Chúc Xảo Xảo, tiếp sau lưng chàng là Tiểu Thúy và Hữu hộ pháp Không Động, Lạc Ban Đình .Hỏa Linh thánh mẫu ngồi trên ghế Thái sư, nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn nắm lấy cổ tay ái nữ của mình kéo đi vào, mà giờ đến trước mặt bà ta vẫn chưa chịu buông ra . Thái độ này tự nhiên khiến bà cảm thấy bị xúc phạm, nên chưa hỏi câu nào buông giọng lạnh lùng nói ngay :
- Gã thanh niên, trước mặt lão thân còn chưa chịu buông Xảo Xảo ra, thực chẳng ra thể thống gì cả .Nhạc Tiểu Tuấn chỉ hơi cúi người gọi là hành lễ đáp lại :
 - Lão tiền bối hẳn là Hỏa Linh thánh mẫu, tại hạ lần này đến đây không phải để cầu kiến .Hỏa Linh thánh mẫu sắc mặt càng lạnh hơn nói như ra lệnh :
 - Thả nhi nữ ta ra .Nhạc Tiểu Tuấn giữ giọng ôn hòa nói :
 - Tại hạ buộc phải làm vậy cũng chỉ là bất đắc dĩ, Thánh mẫu xin minh xét . Tại hạ chỉ muốn dùng lệnh ái trao đổi người, do đó trước khi được một cái gật đầu đồng ý của Thánh mẫu, thì tại hạ không thể buông

tay lệnh ái ra được .Hỏa Linh thánh mẫu xưa nay ra lệnh ít ai dám nghịch lại, nghe thế tức giận tái mặt nói :

- Lão thân bảo chúng nó thả Tiểu Thúy về báo tin đem kiếm đổi người, người sao lại dám nắm cứng tay nữ nhi ta ?

- Không sai . Đổi kiếm lấy người là chủ kiến của quý giáo, Chúc cô nương bảo tại hạ trao kiếm trước, thả người sau . Tại hạ cảm thấy chuyện như vậy là không công bằng . Vạn nhất tại hạ trao kiếm rồi mà người thì vẫn chưa được tha, tại hạ ăn nói thế nào với Huy phu nhân ?Hỏa Linh thánh mẫu có lẽ vì thiên kim ái nữ của mình còn nằm trong tay Nhạc Tiểu Tuấn, ném chuột sợ vỡ bình, nên cố nén giận trầm giọng nói :

- Hiện tại người trao Hấp Kim Kiếm ra, thì có thể đưa Huy Huệ Quân về .

- Lấy kiếm đổi người là điều kiện quý giáo đưa ra, Huy phu nhân cũng không hoàn toàn đồng ý . Vả lại phái Không Động cũng là danh môn chính phái, chẳng ngờ bắt cóc người buộc đổi kiếm, thử hỏi Thánh mẫu về lý có đúng không ?Hỏa Linh thánh mẫu mặt sa sầm hết lên :

- Thối mồm . Lão thân sống đến ngàn này tuổi, há còn đợi người dạy đời .Nhạc Tiểu Tuấn cười cười đáp :

- Trời đất tuy rộng, nhưng lý thì chỉ có một, tại hạ chính muốn nói tới cái lý .Hỏa Linh thánh mẫu đã muốn bộc phát, nhưng vẫn cố nén giận, lạnh giọng hỏi :

- Vậy người muốn gì ?

- Tại hạ thấy dùng người đổi người thì mới công bằng .Hỏa Linh thánh mẫu sắc mặt biến đổi . Đột nhiên cười gằn mấy tiếng dễ sợ :

- Khúc khúc khúc ... Gã thanh niên, người tưởng rằng Xảo Xảo nằm trong tay người thì lão thân không dám động đến người đấy chắc ?

- Hừ, chẳng lẽ Hỏa Linh thánh mẫu cậy người đông thế mạnh ...Đến nước này thì Hỏa Linh thánh mẫu không thể chịu nổi, người vươn thẳng, tay vỗ vào thành ghế thét lớn :

- Các người bắt tên cuồng đồ này cho ta .Đứng ngay sau lưng bà ta, hai trong bốn thanh y phu nhân liền nhẩy phắt ra trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn .Nhưng chàng nét mặt vẫn bình tĩnh nói lớn :

- Phải chăng Thánh mẫu không muốn dùng người đổi người ?Hỏa Linh thánh mẫu tức anh ách thét lớn :

- Lão thân dù có đồng ý thả Huy Huệ Quân, nhưng tiểu tử người nhất định phải bị phân thành ba khúc .Bà vừa hét xong, thì hai phu nhân đã thấy sẵn tới phát trào tấn công, người chộp vào bả vai phải chàng, người thì chộp vào ngực chàng .Đúng tại lúc này, chàng bỗng nghe bên tai giọng nhỏ nhẹ :

- Cần thận .Nhạc Tiểu Tuấn cười lớn nói :

- Bằng vào nhị vị mà đòi bắt Nhạc Tiểu Tuấn này thì không xong đâu.Vừa dứt câu, không đợi chiêu đối phương kịp chạm vào người, chàng buông nhanh tay Xảo Xảo ra, rồi hai tay cùng lúc vung đồng chộp vào cổ tay của hai phu nhân, cũng bằng vào một thế cầm nả thủ, kéo tới rồi đẩy mạnh một cái, khiến thân hình hai phu nhân văng hổng đất bay về sau .Chàng ra tay cực nhanh, vừa đẩy xong là tay chộp lại cổ tay Xảo Xảo thần thái an nhiên, tựa hồ như chưa có chuyện gì xảy ra .Nên biết Chúc Xảo Xảo lúc này nữa người bị tê dại, chỉ thoáng thấy bóng người nhào tới nhào lui, chung qui cô ta không hay biết vừa rồi, trong một tíc tắc, Nhạc Tiểu Tuấn đã buông tay mình ra .Lại nói hai thanh y phu nhân vốn là trong bốn tỷ nữ thân cận của Hỏa Linh thánh mẫu, ngay từ nhỏ đã được Hỏa Linh thánh mẫu tận tụy truyền võ công chính truyền của Không Động phái . Thân thủ hỏa hầu người nào cũng cao thâm, chẳng ngờ trong nháy mắt bị thanh niên này hất văng ngược ra ngoài mà không kịp nhận ra đối phương sử dụng thân thủ nào để hạ thủ .

Có điều, bọn họ tuy bị văng ra ngoài nhưng với một thế Lý Ngư Đảo Minh, đã đáp chân xuống đất, rồi không hện mà cùng một lúc đồng phóng ngược trở lại trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn .Nhưng lần này đã nghe “soạt soạt” hai tiếng, hai phu nhân trong tay liền thấy đã nắm chắc hai thanh trường kiếm sáng loáng .Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt nhìn họ mỉm cười, nói :

- Nhị vị còn muốn động binh khí với tại hạ à ? Hảo, xin cứ ra tay .Phu nhân bên trái hẳn học nói :

- Có giỏi hãy thả tiểu thư ta ra rồi đấu một trận .Nhạc Tiểu Tuấn cười lớn :

- Chúc cô nương là con tin của tại hạ, làm sao tại hạ có thể thả ra dễ dàng vậy được .Trong lúc nói, tay phải chàng đã ngằm nắm lấy cuộn kiếm giắt ở thắt lưng . “Soẹt” một tiếng, ánh kiếm loáng lên, thanh nhuyễn kiếm đã nằm ở trong tay, nói tiếp :

- Nhị vị muốn động kiếm với tại hạ thì cứ tự nhiên, không cần phải lo lắng cho Chúc cô nương . Chúc cô nương ở bên người tại hạ thì cũng an toàn giống như ở bên người Thánh mẫu rồi .Phu nhân bên trái tức giận nói :

- Hừ, người định đem tiểu thư ra uy hiếp chúng ta sao ?

- Buồn cười . Tại hạ đã nói vậy có nghĩa là ở bên người tại hạ . Chúc cô nương tuyệt đối an toàn, không tin thì các vị cứ thử xem . Nếu như mũi kiếm của nhị vị đừng nói là chạm được vào người tại hạ, mà chỉ cần chạm được vào người Chúc cô nương, thì tại hạ chẳng những lập tức thả tay Chúc cô nương ra, đồng thời tự thân tại hạ thúc thủ chịu trời, tùy quý giáo xử trí .Hai phu nhân tựa hồ như không tin nổi tai mình, một gã thiếu niên còn nhỏ tuổi, mà dám thách bọn họ liên thủ xuất kiếm chỉ cần chạm vào người là chịu thua . Đã vậy, bên người hẳn lại còn phải bảo vệ cho Chúc Xảo Xảo cũng như hẳn, không hề bị kiếm chạm đến, thử hỏi có tin nổi không chứ ?Đến như Hỏa Linh thánh mẫu vừa rồi tuy thấy Nhạc Tiểu Tuấn ra tay bằng một thế cầm nã thủ hất văng hai thị tỳ của mình, nhưng lúc này nghe vậy thì cũng không thể tin nổi . Bà thâm hiểu bốn tỳ nữ của mình thân thủ võ học thế nào, vì đích thân bà truyền thụ võ công, bọn họ có thể được coi là hạng cao thủ nhất lưu trong Không Động, lẽ nào dùng kiếm liên thủ tấn công lại không động được đến vạt áo của Xảo Xảo ?Thế nhưng cứ nhìn thần thái khí khái uy凛 của Nhạc Tiểu Tuấn thì chừng như không giả, bà ta bây giờ liền lên tiếng :

- Hào, các người thử một chiêu xem .Thân hình chuyển động, một tả một hữu tự di hoán vị tạo thành nhất tiền nhất hậu ra thế ý dốc, song kiếm hợp bích vung lên cổ tránh hướng Xảo Xảo, đâm vào người Nhạc Tiểu Tuấn .Không Động kiếm pháp lừng danh nhờ nhẹ nhàng mà linh xảo, hai người tuy chỉ công vào một thế kiếm thế nhưng một chiêu đó hai kiếm hợp bích, kiếm như con linh xà rung lên uốn lượn phát ra kiếm ảnh như mưa, chớp tới người Nhạc Tiểu Tuấn, tiền hậu mười tám đại huyết đạo đều nằm trong tầm phong tỏa .Một chiêu kiếm mà phong tỏa đến mười tám đại huyết đạo cả trước lẫn sau người thì đủ thấy nhanh đến chừng nào rồi .Thế nhưng, đúng lúc làn mưa kiếm đổ xuống, Nhạc Tiểu Tuấn tay kéo Xảo Xảo sát bên mình lách nhẹ một cái đã thoát ra màn kiếm ảnh .Chàng chỉ bằng một bộ nhẩy chéo này đủ tránh ra khỏi màn kiếm, nhưng cũng vừa khéo hai kiếm lướt tới tạo thành một góc chết . Chỉ có điều, khi tầm kiếm đã hết thì chỉ còn cách người chàng đứng một phân nữa, nhưng hai phu nhân đã lập thành một thế ý dốc, cho nên dù chỉ một thốn nữa cũng không sao đâm tới được .Hai phu nhân mặt xanh như tàu lá, rồi đỏ rần lên vì kinh ngạc lẫn hổ thẹn, bọn họ chỉ được lệnh thánh mẫu thử một chiêu, cho nên lúc ấy đành thâu kiếm nhẩy về sau một bộ .Hỏa Linh thánh mẫu cũng tựa hồ như không tin vào mắt mình, bây giờ chỉ thấy bà ta nhắm hờ mắt lại tựa hồ như trầm tư điều gì, một tiếng cũng chẳng nói .Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười, hỏi :

- Bây giờ thì nhị vị tin rồi chứ ?Lại nói Chúc Xảo Xảo, trong lòng tuy rất hận chàng, nhưng khi thấy hai phu nhân nhẩy vào tấn công thì bất giác lại thầm lo cho chàng . Sau đó thấy hai phu nhân bị chàng hất văng ra, nằng nặng bên cạnh nhưng trong lòng thì tự nhiên cảm thấy nhẹ nhàng rất nhiều .Bởi vì Xảo Xảo thâm hiểu bọn tỳ nữ thân cận của mẫu thân mình công lực võ học tinh thâm ai cũng hơn hẳn mình . Hiện tại ngay trước mặt mẫu thân lại bị chàng hất văng, tự nhiên cô ta cảm thấy dễ chịu . Đồng thời cảm thấy chàng không chỉ nhân phẩm cốt cách hơn người, mà võ học cũng cao thâm, lòng cô ta tự nhiên thầm cảm phục .Tay chàng nắm lấy cổ tay cô ta, ban đầu thì thấy cảm giác khó chịu, nhưng đến lúc này thì bỗng nhiên cảm nhận được một luồng khí ấm áp dễ chịu khiến cả người nóng rực lên, bất giác thẹn mà cúi thấp đầu . Hỏa Linh thánh mẫu sau một lúc nhắm mắt trầm tư, bỗng mở choàng mắt ra nói :

- Các người thử thêm vài chiêu nữa .Sau một hồi suy nghĩ bà mới ra lệnh tiếp tục thử vài chiêu kiếm, chứng tỏ bà ta vẫn chưa nhìn ra nổi lai lịch thân pháp vừa rồi mà Nhạc Tiểu Tuấn thi triển tránh chiêu kiếm của thủ hạ bà .Giờ muốn thủ hạ thử thêm vài chiêu là có ý đứng ngoài ngắm xem cho ra lai lịch của chàng . Đã vậy lại ra lệnh vài chiêu, nhưng không biết vài chiêu có nghĩa là mấy chiêu, đương nhiên chẳng có giới hạn cụ thể .Hai phu nhân nghe lệnh lập tức sẵn tới, phu nhân bên trái chĩa thẳng mũi kiếm vào người chàng nói lớn :

- Người cẩn thận .Dứt lời trường kiếm đánh ra thế Vân Long Tam Hiện, một chiêu ba thức, ánh kiếm xanh rờn tỏa sáng cả không gian .Phu nhân bên phải cũng liền phát kiếm ra chiêu Phong Hồ Tứ Xuất, một chiêu

bốn thức, kiếm bả xuống cánh trái Nhạc Tiểu Tuấn .Nhạc Tiểu Tuấn tay trái nắm tay Xảo Xảo kéo lui về một bộ, nhưng trong lúc lui bộ thì chàng đã ngầm hoán vị, thân hình bỗng xoay một cái kéo luôn cả thân hình nhỏ nhắn của Xảo Xảo lách khỏi màn kiếm, đồng thời tiếp cận phu nhân bên phải .Bộ pháp cực kỳ tinh vi điêu luyện, hai phu nhân không kịp nhận thấy, đến khi phát hiện thì hai màn kiếm đã dán vào nhau, bây giờ mới biết không còn thấy bóng Nhạc Tiểu Tuấn và Xảo Xảo đâu nữa .Phu nhân bên phải thấy bên người mát lạnh vì tiếng gió, thì giật thót mình vội xà người sang trái để né tránh, đồng lúc phóng kiếm nhanh như chớp đâm tới chiêu thứ hai .Phu nhân bên trái thấy thế cũng ra chiêu hỗ trợ .Thực ra, Nhạc Tiểu Tuấn đã không nhân cơ hội để phản công, nếu không thì phu nhân bên trái đã bị trúng kiếm từ lâu rồi .Lúc này bọn họ dùng từng chiêu phối hợp rất ăn ý vây công Nhạc Tiểu Tuấn, thế nhưng bằng vào kinh nghiệm công thẳng thừa Tỵ kiếm Vô Ảnh, đương nhiên kiếm pháp của bọn họ không làm gì nổi chàng ta .Lại nói thời gian gần đây chàng thường xuyên luyện chiêu kiếm mà Kim Thiết Khẩu truyền thụ cho chàng, càng luyện thì chiêu kiếm tự nhiên càng tinh thâm, mà trong kiếm thuật cũng có chỗ sở đắc .Lúc này thấy hai phu nhân ra kiếm, chàng chỉ né tránh, nhưng từ trong từng chiêu kiếm của bọn họ, chàng đã nhận ra chỗ sơ hở, điều này đương nhiên phải là một người chuyên tâm luyện kiếm để tâm nghiên tập lâu ngày mới có được giác quan đó .Chàng nghĩ nhanh nếu bây giờ dùng chiêu kiếm vừa học được để xuất chiêu, thì chỗ sơ hở của bọn họ khó thể tránh nổi thức uốn ngược kiếm trong chiêu này .Chàng phát hiện ra được điều này thì lại muốn thử một lần, bây giờ kéo cả người Chúc Xảo Xảo thoát ra màn kiếm của bọn họ, cười lớn nói :

- Tại hạ đã nhượng nhị vị ba chiêu, chiêu thứ tư này tại hạ chẳng khách khí nữa đâu .Hai phu nhân thấy liên thủ tấn công ba chiêu kiếm đều bị chàng tránh thoát dễ dàng, hằm hằm vừa tức giận vừa thẹn khi nào chịu thôi . Lúc ấy chẳng cần nghe nói gì, liếc nhau một cái rồi lại nhảy vào tấn công tiếp .Phu nhân bên trái phóng kiếm ra chiêu Trực Điểm Long Châu, nhắm vào yết hầu chàng đâm tới . Phu nhân bên phải múa kiếm vù vù ngược lại ra chiêu Bàn Long Diểu Bộ, kiếm quang ngời ngời bao trùm cả cánh phải của chàng .Lần này quả nhiên chàng không né tránh, người đứng bất động chờ hai thế một kiếm đối phương đến gần người, khi ấy mới thấy tay kiếm vung lên .Một chiêu kiếm của chàng phát ra rất tầm thường, thoát trông thì thấy tựa hồ như chưa thạo dùng kiếm, căn bản thế kiếm chiêu thức không thành chương diện . Nhưng phải là người tinh thông về kiếm pháp mới nhìn thấy hết biến ảo tinh diệu trong một chiêu kiếm đó .Khi mũi kiếm trong tay chàng đẩy ra được nửa tầm, đột nhiên vòng lại, bây giờ mới nghe thấy keng keng hai tiếng đinh tai kèm theo kiếm thép chạm nhau toé lửa sáng ngời .Hai phu nhân thoát nhìn đã thấy chiêu kiếm của mình trúng đích vào người đối phương, căn bản họ thấy thế kiếm của chàng tầm thường nên khinh thường mà không để tâm . Đến lúc bị kiếm của chàng đánh bay ra, phải nói là một chiêu bạt kiếm, bốn lạng bạt thiên cân, khiến bọn họ hai thân hình mất đà trượt bộ thoái lui về sau hai ba bước, cả người còn chấn động không thôi .Hỏa Linh thánh mẫu vừa rồi nhìn thấy chàng thi triển bộ pháp tránh kiếm, thấy tương tự như Thiên Bát Bộ của Thiên Sơn phái, cho nên nghĩ chàng là người của Thiên Sơn, trong lòng đã cảm thấy kỳ .Đến lúc này thấy chỉ ra tay một kiếm tầm thường mà đánh bạt hai kiếm của hai tỷ nữ mình thì không khỏi giật mình kinh động, mặt biến sắc trầm giọng quát :

- Ngừng tay .Hai phu nhân bị đánh bạt một kiếm rất hận, định nhào trở lại trí mạng, không ngờ bị quát lui đành thâu kiếm lui thủ lui ra ngoài .Hỏa Linh thánh mẫu đôi mắt đỏ ngầu nhìn Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :

- Gã thanh niên, ngươi là môn hạ của Thiên Sơn ?Thì ra, qua chiêu kiếm nay bà ta nhận ra tựa hồ như kiếm pháp của Thiên Sơn môn, cho nên mới hỏi vậy . Nhạc Tiểu Tuấn định buột miệng đáp không phải, nhưng chợt nghĩ Tống Trần Sơn nghe nói là môn hạ của Thiên Sơn môn, mà Thiên Sơn kiếm pháp thì thiên hạ vô địch, hiện tại mình đơn thương độc mã vào tận sào huyệt của chúng, thế rất nguy hiểm, chẳng bằng cứ nhận đại hù chúng một phen, nghĩ nhanh rồi đáp :

- Không sai .Hỏa Linh thánh mẫu nghe thì không khỏi biến sắc trầm ngâm hồi lâu không lên tiếng, sau một hồi hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Thôi được . Ngươi nhanh thả Xảo Xảo, lão thân sẽ thả Huy Huệ Quân .Giọng nói còn lạnh lùng, nhưng rõ ràng bà ta đã thấy đối thái độ mềm mỏng .Nhạc Tiểu Tuấn thâu nhuyễn kiếm lại, cúi người nói :

- Đa tạ thánh mẫu .Rồi buông cổ tay Xảo Xảo ra, Tiểu Thúy đứng sau lưng nay giờ phát hoảng nói nhỏ :

- Nhạc tướng công chớ nên thả cô ta ra, nhờ bọn họ vẫn không chịu buông tha tiểu thư thì làm sao ?

- Không đâu, Hỏa Linh thánh mẫu danh dự giang hồ rất lớn, há có thể nuốt lời thất tín ?Vừa nói chàng vừa phất nhẹ tay giải khai huyệt đạo cho Xảo Xảo, đoạn ôm quyền thi lễ nói :

- Chúc cô nương, vừa rồi tại hạ mạo phạm, thật thất lễ, xin cô nương lượng thứ .Chúc Xảo Xảo mặt ửng đỏ vì thẹn, một tiếng cũng không nói, phóng chân bỏ người nhanh về phía Hỏa Linh thánh mẫu tựa hồ như con chim non thấy rừng nhớ gọi lên :

- Mẹ .Cử chỉ và thần thái của cô ta khiến cả Hữu hộ pháp Lạc Ban Đình và bốn phu nhân tỳ nữ của Hỏa Linh thánh mẫu đều bất ngờ .Với tính tình ương bướng kiêu hãnh của Chúc Xảo Xảo thì bọn họ quá rõ . Thường ngày chỉ cần thấy người nào không vừa mắt thì đã một chuyện, quyết không bao giờ tha . Huống gì lần này bị gã thiếu niên này chộp tay không chế cả buổi kéo từ cự uyển Lôi Đường về đến tận đây trước mặt bao người, hổ nhục là vậy, há cô ta lại tha quá dễ dàng vậy chăng ?Điều này khiến cho cả Hỏa Linh thánh mẫu cũng bị bất ngờ, bà vuốt ve con gái trong lòng mình, trù mền nói :

- Xảo xảo, con ngoan của ta chịu khổ quá .Xảo Xảo dúm đầu vào lòng mẹ lí nhí trong miệng :

- Không đâu .Không đâu tuy cô nàng nói lí nhí trong miệng như tiếng muỗi vo ve, thế nhưng làm sao ra khỏi tai Hỏa Linh thánh mẫu, bà ngơ ngẩn cả người, rõ ràng câu nói này chẳng phải nói đỡ cho Nhạc Tiểu Tuấn là gì ?Ba là người lịch lãm giang hồ, lại là mẹ lẽ nào không biết tâm lý của con gái, bất giác ánh mắt ngược nhìn Nhạc Tiểu Tuấn từ đầu đến chân, thậm chí gật đầu trong lòng, quay nhìn Lạc Ban Đình nói :

- Hữu hộ pháp, người nhanh thả Huy Huệ Quân ra .Lạc Ban Đình lĩnh mệnh đi ngay .Đột nhiên có tiếng từ sau bình phong lạnh lùng nói :

- Không cần .Nghe giọng nói người này cũng nhận ra hàm chứa chiều phần nộ lẫn oán trách .Trước trưởng của Hỏa Linh thánh mẫu, thử hỏi ai dám bạo gan buông lời vô lễ như vậy ?Lạc Ban Đình chân vừa dậm bước khựng lại trầm giọng quát :

- Kẻ nào ?Tiểu Thúy ngược lại đã nhận ra giọng nói người này, quay nhìn Nhạc Tiểu Tuấn phẫn chấn nói nhanh :

- Nhạc tướng công, lão phu nhân đã đến .Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì đưa mắt nhìn, quả nhiên liền thấy Huy phu nhân tay nắm trường kiếm, hăm hăm từ sau bình phong bước ra .

Ngay sau lưng bà ta còn có thêm một người thần sắc ủ rũ, hai tay buông thõng, mặt trắng bệch thất thần, chính là gã làm vườn Vương Tứ . Người cuối cùng mới chính là Huy Huệ Quân, mái tóc buông xõa rối bời, tay nắm kiếm áp giải Vương Tứ .Ba người vừa từ sau bình phong xuất hiện, Lạc Ban Đình thất sắc, chẳng đợi lệnh thánh mẫu, liền thét lớn :

- Bậy đâu ?Lập tức thấy bốn năm tên đại hán tay nắm cương đao sáng loáng từ trong phòng ào ra vây lấy bọn họ .

Bốn tỳ nữ của Hỏa Linh thánh mẫu cũng liền rút trường kiếm ra phối hợp với năm tay đại hán kia tạo thành thế bao vây kín cả bốn mặt, nhưng chưa có lệnh của Thánh mẫu thì bọn họ chưa ai dám ra tay mạnh động .Hỏa Linh thánh mẫu đẩy nhẹ người Xảo Xảo đứng lên, sắc mặt thâm trầm nhìn Nhạc Tiểu Tuấn lạnh giọng nói :

- Thì ra các người ước hẹn nhau kéo đến đây .Nhạc Tiểu Tuấn nghĩ nhanh cách đối phó, nói nhanh :

- Tại hạ vốn đại diện cho Huy phu nhân đến Lôi Đường cự uyển đối người, nhưng vì các người không chịu thả Huy tiểu thư ra, Huy phu nhân chờ lâu sốt ruột nên tự tìm đến đây, mẫu tử tình thâm đó là chuyện thường tình thôi .Tiểu Thúy lúc này đã ngênh đón bọn họ, gọi lên vui vẻ :

- Phu nhân, tiểu thư .Huy Huệ Quân giao Vương Tứ cho Tiểu Thúy căn dặn :

- Tiểu Thúy, giữ chặt hắn .Nói rồi ánh mắt lộ thu thủy nhìn Nhạc Tiểu Tuấn trù mền nói :

- Đa tạ Nhạc tướng công .Giọng nàng ăm ắp ngọt ngào dễ động lòng người, chỉ có điều dung mạo nàng hết sức bình thường, không giống như con hầu Tiểu Thúy sắc xảo mặn mà .Hỏa Linh thánh mẫu nét mặt sa sầm nói :

- Ở đây không phải là phủ đệ của các người, muốn tâm sự hàn huyên gì thì cứ đợi về quý phủ hãy nói .Huy phu nhân “hừ” lên một tiếng lạnh lùng, ánh mắt rực lửa nhìn Hỏa Linh thánh mẫu nói :

- Người ắt hẳn là Hỏa Linh thánh mẫu phái Không Động . Hoài Dương phủ với quý phái vốn đều là võ lâm đồng đạo, xưa này chưa hề có hiềm khích thù oán gì, có gì người lại bắt cóc con gái ta, thử hỏi còn đạo nghĩa giang hồ gì nữa chứ ?Hỏa Linh thánh mẫu lạnh giọng nói :
- Bốn phái thuê người lặn vớt Trinh Cô kiếm mất không biết bao nhiêu tiền của nhân lực mà kết quả chẳng được gì . Vậy mà lệnh ái bỗng nhiên không công mà lại được . Luận giang hồ đạo nghĩa thì kiếm phải thuộc về bốn phái, lão thân yêu cầu các người mang kiếm đổi người thì có gì không đúng chứ ?Huy Huệ Quân “hừ” một tiếng khinh bỉ nói :
- Thanh kiếm đó ta mua được từ một tay ngư phủ, hoàn toàn không phải ăn cướp từ tay người Không Động, các người tư cách gì mà lại buộc ta phải trao kiếm ?Hỏa Linh thánh mẫu trầm giọng quát :
- Con nha đầu, từ ba mươi năm này chưa từng có người nào dám buông lời vô trượng như vậy trước mặt ta . Ta vốn nể mặt Thiên Sơn lão nhân mới đồng ý với Nhạc Tiểu Tuấn thả người ra . Hiện tại mẹ người đã đến thì tốt lắm ta chính đang muốn diện kiến với Hoài Dương phủ một lần . . .Huy phu nhân chẳng chút hoảng sợ, cười nhạt nói :
- Khách tùy ý chủ, người muốn gì lão thân đều sẵn sàng hầu tiếp, quyết chẳng chối từ, có điều lão thân muốn ngay tại đây trước hết kết liễu một chuyện . . .Nói đến đó, bỗng bà ta quay đầu sắc giọng quát :
- Vương Tứ, người nói đi, người bị người nào mua chuộc mà dám bán đứng tiểu thư ?Vương Tứ lúc này tuy huyệt đạo bị khống chế, nhưng thần trí và miệng lưỡi vẫn tỉnh táo ăn nói bình thường . Nhìn thấy Hỏa Linh thánh mẫu trước mặt, chung quanh lại là người của Không Động vây kín thì yên tâm, phát tiếng cười cuồng ngạo nói :
- Huy phu nhân nhầm rồi, tại hạ không bị người nào mua chuộc cả, mà căn bản tại hạ là người của Không Động phái .Huy phu nhân cười nhạt :
- Tốt lắm, nói vậy người là người của Không Động được phái đến thâm nhập nằm phục trong Hoài Dương phủ .Nói đến đó mắt bà ta lạnh như tiền, thần thái uy nghi, trầm giọng nói tiếp :
- Giang hồ hắc bạch lưỡng đạo đều có một quy luật nghiêm ngặt, kẻ nào dám thâm nhập tiềm phục phái khác thì chết, người có lẽ biết điều này ? Lão thân nhầm lúc này tại trước mặt người của quý phái, trước hết xử trí người . . . Vương Tứ ban đầu thì còn cựa quậy mà cứng đầu, nhưng lúc này nghe một câu thì lạnh người sợ gai óc, lăm le nhìn quanh nói :
- Hữu hộ pháp cứu . . .Chữ “mạng” chưa kịp thoát khỏi cửa miệng, thì hần rú lên một tiếng thê thảm, rồi ngoẻo đầu sang một bên rồi khụy xuống nằm dài trên đất . Thì ra Huy phu nhân đã nhanh như chớp phóng một chưởng vào ngực cắt đứt tâm mạch của hắn .
- Chết vậy đã là phước cho người lăm rồi đấy .Huy phu nhân nói vậy là đã rõ, vốn quy luật xử trí người khác phái xâm nhập đều dùng cực hình ngũ dao phân thân cực kỳ tàn bạo, thế nhưng bà ta ra tay nhanh gọn như vậy là nhân từ lắm rồi .Lạc Ban Đình vốn không kịp ngăn cản Huy phu nhân, lúc này chỉ trố mắt la lên :
- Huy phu nhân sợ lại ...Nhưng Huy phu nhân đã cắt ngang bằng tiếng cười nhạt, vặn hỏi lại :
- Lão thân xử trí không đúng ư ? Giả sử người này của bốn phái thâm nhập quý phái, thử hỏi Hữu hộ pháp xử trí thế nào ?Lạc Ban Đình bị hỏi thì cứng họng đứng bất động, chỉ có Hỏa Linh thánh mẫu không một chút biểu hiện trên nét mặt .Huy phu nhân quay mặt nhìn Hỏa Linh thánh mẫu cười nhạt nói :
- Hỏa Linh thánh mẫu, lão thân chuyện đã giải quyết xong, có gì cứ nói nhanh, lão thân không tiện tiếp lâu .
- Hảo .Hỏa Linh thánh mẫu chỉ buông gọn một tiếng lạnh lùng, rồi quay đầu đánh mắt nhìn ả hầu chấp thanh bảo kiếm . ả hầu hiểu ý liền tiến lên một bước hai tay dâng kiếm lên cho bà ta .Hỏa Linh thánh mẫu nắm lấy thanh kiếm, xoẹt một tiếng, kiếm rút ra khỏi vỏ chỉ thấy trong tay bà ta một thanh trường kiếm ánh thép xanh chói mắt .
- Các người chỉ cần có ai tiếp nối lão thân ba chiêu kiếm, thì có thể rời khỏi đây .Huy phu nhân nói ngay :
- Lão thân đương nhiên phụng tiếp .Nói rồi vung kiếm lên một đường thét lớn :

- Cường tân bắt áp chủ, Hỏa Linh thánh mẫu, người ra chiêu trước đi .Nhạc Tiểu Tuần đưa tay cản lại nói :
- Phu nhân xin chậm tay .
- Nhạc tướng công, có chuyện gì ?
- Phu nhân tạm thời thoái lui, để tại hạ tiếp ba chiêu kiếm của thánh mẫu .Phu nhân nói dứt khoát :
- Nhạc công tử và tiểu nữ cứ lui ra, lão thân phải tự tiếp vài chiêu tuyệt học của Không Động .Nhạc Tiểu Tuần không lui, lại nói tiếp :
- Ai nữ của Hỏa Linh thánh mẫu chính là bị tại hạ bắt, nên mới khiến thánh mẫu tức giận . Ba chiêu kiếm này cứ để tại hạ tiếp thánh mẫu . Nền tạm lui quan sát, nếu như ta tiếp không nổi thì do phu nhân ra tay vậy .Chàng vốn hôm qua cứ ngỡ là Huy phu nhân không biết võ công, nên mới ưỡn ngực ra thay mặt phu nhân đến Lôi Đường cự uyển trao đổi người . Nhưng vừa rồi khi thấy Huy phu nhân ra tay nắm kiếm từ sau bình phong bước ra, vừa cứu được Huy Huệ Quân vừa bắt được Vương Tứ, thì biết thân thủ bà ta không phải tầm thường .Thế nhưng, nhân vì nhớ lại Thân Phi Quỳnh cứ dằn dò mấy lần là tránh không nên chọc giận Hỏa Linh thánh mẫu, cho nên chàng thăm nghĩ chỉ vì công lực của bà ta quá thâm hậu . Bởi vậy thấy lúc này Huy phu nhân định đấu kiếm với bà ta, liền nghĩ ngay Huy phu nhân quyết không phải là địch thủ của Hỏa Linh thánh mẫu .Bản thân chẳng cần bản kiếm thuật chưa phải là thắng thừa, thế nhưng học được một chiêu tuyệt kiếm của nhân vật đệ nhất kiếm Tổng đại lão gia, thì việc tiếp ba chiêu kiếm của Hỏa Linh thánh mẫu không thể nói là không có thể .Hỏa Linh thánh mẫu chừng như không kiên nhẫn được nữa, nói ngay :
- Các người thương lượng xong chưa ?Nhạc Tiểu Tuần không để cho Huy phu nhân kịp đáp, cười nói :
- Tại hạ không dợi thương lượng, nguyện tiếp Hỏa Linh thánh mẫu ba chiêu .Sọt một tiếng, kiếm liền theo lời nói rút ra hoành ngang trước ngực thủ thế .Chúc Xảo Xảo từ đầu đến giờ chỉ đứng bên theo dõi, không nói không rằng, lúc này trong lòng phát hoảng, không nén nổi la lên :
- Người muốn chết .Cô ta khẩu khí chừng như là rất hận, nhưng trong câu này hàm ý trách móc chàng tại sao lại ưỡn ngực tiếp kiếm của mẹ nàng ?Hỏa Linh thánh mẫu giọng lạnh như băng quát :
- Hảo . Người cẩn thận .Dứt tiếng quát, kiếm vung lên phát chiêu, thế kiếm không nhanh, nhưng kiếm lướt ra muốn ngăn kiếm ảnh, tựa hồ như lá đổ mùa thu, hư thực nan phân .Nhạc Tiểu Tuần cùng người động thủ không thể nói là ít, thế nhưng lúc này nhìn thấy thế kiếm của Hỏa Linh thánh mẫu kỳ ảo lạnh lùng, nhất thời không tránh khỏi lúng túng chưa biết hóa giải thế nào .Quá cấp thì sinh biến, chẳng hiểu nó có hiệu dụng hay không, Nhạc Tiểu Tuần vận đủ kinh lực vào thanh nhuyễn kiếm rồi phát đúng chiêu kiếm mà Kim Thiết Khẩu truyền thụ cho chàng .Đây mới gọi là cùng tắc biến, chàng phát chiêu tuyệt kiếm chừng như chỉ cầu lưỡng bại cầu thương, nhưng chỉ nghe keng keng liền hai tiếng kim khí chạm nhau đình tại nhúc nhúc chưa biết kết cục thế nào .

10. Diệu Hồ Ly Sơn

Hỏa Linh thánh mẫu bây giờ phát ra một chiêu kiếm kỳ ảo vô cùng , thế nhưng chẳng những bị đối phương ra kiếm hóa giải được , ngược lại cả người bà ta bị chấn động , kiếm cơ hồ như muốn vượt khỏi tay , thì bất giác giật mình thất kinh .Sau phút thất thần , bà nổi giận trong lòng, hừ lên một tiếng lạnh lùng , kiếm vung lên phát chiêu thứ hai . Chỉ thấy cả không gian rợp ánh kiếm , tựa hồ như trăm ngàn mũi kiếm bao trùm lấy người Nhạc Tiểu Tuần bốn phía không kể hờ .Nhạc Tiểu Tuần biết Hỏa Linh thánh mẫu xuất chiêu đều là tuyệt chiêu sát thủ , ra tay đã hùng mạnh mà lại cực nhanh , nếu lúc ấy giờ kiếm ra chống đỡ e không kịp , mà căn bản cũng không biết nên chống đỡ hướng nào .Nhưng vừa rồi chàng đã có kinh nghiệm một kiếm , bây giờ bấm bụng phát luôn lần thứ hai chiêu kiếm Kim Thiết Khẩu truyền thụ cho mình . Chỉ thấy nhuyễn kiếm lướt tới uốn thành ba khúc , rồi tự do phóng thẳng tới .Vừa rồi chiêu kiếm của chàng chỉ mới uốn khúc một đoạn , kỳ thực chỉ mới đánh nửa chiêu đã hóa giải được thế kiếm đối phương , lần này phát kiếm uốn khúc đúng ba đoạn , mới coi như xuất chiêu hoàn chỉnh .Chiêu tuyệt kiếm này tuy không biết rõ lai lịch thế nào , nhưng rõ ràng nó chuyên dùng để hóa giải hết Tổng gia bách kiếm . Với kiếm pháp của Hỏa Linh thánh mẫu dù cao thâm thế nào cũng không qua nổi kiếm pháp của Tổng gia .Bây giờ mọi người chỉ nhận thấy Nhạc Tiểu Tuần phóng kiếm ra chiêu , rồi liền tiếp một chuỗi âm thanh keng keng kéo

dài một lúc mới dứt , ánh kiếm quang cũng liền theo đó biến mất .Thế nhưng mũi kiếm bị gãy của thanh nhuyễn kiếm trong tay Nhạc Tiểu Tuấn vẫn còn dầm đâm tới người của Hỏa Linh thánh mẫu . Tốc độ kiếm rất chậm , nếu không thì có lẽ đã sớm đâm trúng ngực Hỏa Linh thánh mẫu rồi .Lại nói , Hỏa Linh thánh mẫu kiếm bị đánh bật ra ngoài , để hở tiền bộ , lúc này nghĩ nếu thân kiếm thủ ngực thì e không còn kịp .Thế nhưng , mũi kiếm gãy của Nhạc Tiểu Tuấn phóng tới rất chậm , khi còn cách ngực bà ta tầm một xích thì dừng lại .Đối với Nhạc Tiểu Tuấn , thì thức kiếm vốn như vậy , căn bản không có ý gì , nhưng về phía Hỏa Linh thánh mẫu , chiêu kiếm bị đối phương hóa giải , kiếm bị đánh bật ra ngoài , mũi kiếm đối phương lại chĩa thẳng vào ngực mình thì bà thậm chí coi đây là một hành động sĩ nhục mình .Chỉ nghĩ vậy thì lửa giận phun lên , đầu tóc bạc trắng từng sợi đứng dựng ngược lên , hai mắt đỏ ngầu dễ sợ , rồi hét lớn một tiếng , tay trái nắm ngón như móc câu phóng chớp tới ngực của chàng .Chúc Xảo Xảo thấy thế thì thất sắc , kinh hoàng la lên :

- Mẹ . . .May mà Chúc Xảo Xảo thét lên kịp thời , một thế chưởng của Hỏa Linh thánh mẫu đánh tới còn cách ngực chàng tầm hai xích thì gạt mình thân chưởng lại .Nhạc Tiểu Tuấn nhân bất ngờ , chẳng nghĩ là bà ta lại phát hận đến độ quên là đang thách đấu kiếm mà lại tung chưởng , cho nên căn bản là chàng không phòng bị , hay nói đúng hơn có phòng bị cũng bị chậm một bước .Bây giờ tuy chưởng chưa chạm vào ngực , nhưng chàng vẫn cảm thấy một luồng hỏa khí nóng ran ập vào ngực , bất giác buột miệng rú lên một tiếng , chân lão đảo thoái lui về sau .Giả như vừa rồi Hỏa Linh thánh mẫu không kịp thân chưởng , mà một chưởng này trúng thẳng vào ngực Nhạc Tiểu Tuấn , thì chàng đã hồn du địa phủ bỏ mạng ngay tại đương trường mất rồi .Huy phu nhân và Huy Huệ Quân nhìn thấy thì lòng hoảng lên , vội chạy tới đỡ lấy Nhạc Tiểu Tuấn .Huy Huệ Quân thấp giọng quan tâm hỏi :

- Nhạc tướng công có sao không !Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy người nóng rần cả lên như bị đốt cháy , cố gượng lại , “ừm” một tiếng tức giận đáp :

- Tại hạ không việc gì .Hỏa Linh thánh mẫu kiếm đã trao lại cho ả tỳ nữ , phát tay áo lạnh giọng nói :

- Các người có thể đi đi .Huy phu nhân để Tiểu Thúy , Huy Huệ Quân dìu Nhạc Tiểu Tuấn , bản thân mình nắm kiếm đi sau đoạn hậu , nhìn Hỏa Linh thánh mẫu gần giọng nói :

- Hỏa Linh thánh mẫu , chuyện ngày hôm nay Hoài Dương phủ không bao giờ quên .Hỏa Linh thánh mẫu mặt vẫn lạnh như băng nói :

- Tốt lắm , bất kể giờ nào ở đâu , lão thân cũng sẵn sàng tiếp người của Hoài Dương phủ .Huy phu nhân thấy đã cứu được người , không cần nói nhiều , quay người giục .

- Chúng ta đi thôi .Hỏa Linh thánh mẫu đã nói để bọn họ đi , đương nhiên không còn người nào dám ngăn cản .Ra khỏi Tiên Nữ miếu , Huy Huệ Quân và Tiểu Thúy hai người dìu hai bên nhưng chỉ đi được nửa đường thì Nhạc Tiểu Tuấn đã hôn mê bất tỉnh nhân sự .Huy Huệ Quân hốt hoảng nhìn chàng , chỉ thấy mắt nhắm nghiền , mặt đỏ bừng dị thường , hơi thở rất gấp , toàn thân phát nhiệt nóng đến bỏng tay .Nàng giật mình thất thanh la lên :

- Mẹ , nhìn chàng . . .Chỉ kêu được mấy tiếng thì nước mắt đã thấy lưng tròng , Huy phu nhân vội bước nhanh, hỏi :

- Nhạc tướng công thế nào ?Huy Huệ Quân không nén được đau xót , hai tay ôm lấy người Nhạc Tiểu Tuấn , nói qua nước mắt :

- Chàng bị thương nặng hôn mê bất tỉnh , mẹ xem nên làm sao đây !Huy phu nhân nhìn thì hiểu ra điều gì , bật cười nói :

- Nha đầu , sao lại hoảng lên vậy chứ ? Hoài Dương phái chúng ta trên giang hồ xưa nay trị thương có tiếng , nhanh đưa Nhạc tướng công về nhà , bảo Huy Nghĩa nhanh đến Cam Tuyền sơn mời Dịch bá bá đến trị vết thương cho Nhạc tướng công . Dịch bá bá y thuật được xưng là Hoa Đà tái thế , nhất định sẽ trị thương được cho Nhạc tướng công , con chớ nên lo lắng như vậy .Mấy tiếng cuối cùng lọt vào tai, Huy Huệ Quân mới nhẹ lòng mà sức tỉnh lại , tự nhiên thấy hổ thẹn cuối đầu dò dẫm nhìn mẹ .Qua chừng thời gian một tuần trà , thì họ mới về đến nhà , Huy Huệ Quân và Tiểu Thúy bế chàng đưa vào phòng ngủ , đặt chàng nằm thẳng lên giường .Huy phu nhân trước hết lấy thánh dược trị thương của Hoài Dương phủ , Bát Bửu

Tử Ngọc Đan , lấy ra một hoàn cạy miệng Nhạc Tiểu Tuấn cho vào mồm rồi rót chút nước để thuốc từ từ tan xuống họng . Đoạn căn dặn Tiểu Thúy :

- Tiểu Thúy , nhanh đi bảo Huy Nghĩa đến Cam Tuyền sơn mời Dịch nhị lão gia đến đây càng nhanh càng tốt .Tiểu Thúy đáp một tiếng rồi nhanh chân vọt ra khỏi cửa .Huy Huệ Quân đến lúc này nhìn kỹ mới phát hiện thêm trên ngực áo Nhạc Tiểu Tuấn có một vết như bị cháy xém dài chừng một xích , rộng ba thốn . Áo đến hai lượt vải chừng như bị cháy rục , đưa tay bóp nhẹ đã thấy da thịt bên trong , bất giác phát hoảng lên :

- Mẹ , nhìn kìa , chàng như bị trúng phải ám khí của Hỏa Linh thánh mẫu .

- Để mẹ xem .Vừa nói bà vừa cởi áo chàng ra , lúc này mới thấy trên ngực chàng có một vết cháy xém đồng dạng , dài chừng hai xích rộng chừng hai thốn , bị cháy xém nhưng không có chút vết gì là dấu vết của ám khí .Huy phu nhân dùng ngón tay đè nhẹ lên quanh vết cháy xém , cảm thấy bên trong chừng như không hề tổn thương , có điều chưa nhận ra được vết cháy xém này là do cái gì gây nên .Huy Huệ Quân gấp hỏi :

- Mẹ có nhận ra chàng bị thương bởi gì không ?Huy phu nhân lắc đầu nhẹ đáp :

- Mẹ nhận không ra , thế nhưng xương cốt không thụ thương , có lẽ mẹ ta luyện một loại âm công tà môn nào đó , dễ thương tới nội phủ mới gây bất tỉnh nhân sự . Bát Bửu Tử Ngọc Đan của chúng ta là loại thánh dược , chỉ cần còn một hơi thở cũng cứu được . Huống gì Huy Nghĩa đã đi mời Dịch bá bá , nội trong nửa canh giờ Dịch bá bá đã có mặt ở đây .Nói đến đó bà chợt nhớ ra điều gì , thở dài than :

- Ái ! Cha người thiết tình , ra đi hơn tháng nay rồi mà vẫn chưa thấy về . Nếu như có cha người ở nhà thì có thể nhận ra được thương thế của Nhạc công tử .

- Mẹ , y thuật của cha so với Dịch bá bá thế nào ?

- Đương nhiên Dịch bá bá cao minh hơn nhiều , mọi người chẳng gọi ông ta là Hoa Đà tái thế hay sao ?

- Ái , sốt ruột thật , giờ mà vẫn chưa thấy về .Huy phu nhân đương nhiên nhận ra nỗi lo lắng của con gái , định nói thì Huy Huệ Quân đã tiếp lời :

- Mẹ , Nhạc tướng công đã phục Bát Bửu Tử Ngọc Đan sao giờ này vẫn chưa thấy hồi tỉnh ?Huy phu nhân cười trấn an :

- Thuốc vừa uống , chưa kịp phát tác , đợi đến khi được tính phát tác thì mới có công hiệu , tự nhiên sẽ hồi tỉnh lại ngay . Huệ Quân con , mấy hôm nay con bị bọn chúng bắt giam hành hạ cực khổ , hiện tại còn sớm lắm , hay là con cứ đi nghỉ một giấc , ở đây đã có mẹ lo rồi .Huy Huệ Quân không muốn đi , mím môi nói :

- Con không thấy mệt .Huy phu nhân thấy con gái cứ ngồi bên giường mắt cứ dán chặt vào người Nhạc Tiểu Tuấn , đương nhiên là bà ta hiểu ra tâm sự của con gái bà . Với bà , đương nhiên là mười phần tán thành , thanh niên anh nhi tuấn tú , phẩm chất thanh cao , võ công lại uyên thâm như Nhạc Tiểu Tuấn thì thực đốt đuốc đi tìm cũng hiếm có được , bèn cười vui vẻ nói :

- Cũng được , chừng nửa canh giờ nữa thì Dịch bá bá sẽ đến , nhưng con cũng cần vào trong rửa ráy thay bộ quần áo khác đi , nhìn con đầu bù tóc rối , áo quần đầy bụi đất , cả tuần nay không tắm rửa đó nhé .Huy Huệ Quân thẹn đến đỏ mặt , vội đứng lên nói :

- Vâng , con đi .Huy Huệ Quân chưa kịp ra khỏi phòng , bỗng Huy phu nhân như nhớ ra điều gì , nói :

- À , còn nữa , hiện tại đã về đến nhà rồi , con nên bôi lớp mặt nạ kia đi . Cũng chỉ là cha con , ai đời con gái xinh đẹp như một đóa hoa lại buộc mang lên khuôn mặt giả xấu xí ra đường , khiến người ta nhìn phát ghét .Huy Huệ Quân liếc nhìn nhanh Nhạc Tiểu Tuấn cười khúc khích đáp :

- Mẹ , mang mặt nạ ra đường càng hay , không có ai nhìn con gái mẹ lần nào .Huy phu nhân lăm lăm trong miệng :

- Con gái xinh đẹp người ta mới thích nhìn chứ . . .Nói đến đó bà chợt “à” lên một tiếng nhìn Huy Huệ Quân hỏi :

- Nhạc tướng công có biết con mang mặt nạ giả không ?Huy Huệ Quân lắc đầu :

- Không .

- Ô , Nhạc tướng công chưa nhìn thấy hoa dung xinh đẹp thật của con , mà đã để mắt đến con , chàng trai này nhân phẩm thật đoan chính . . .Huy Huệ Quân nghe đến đây thì thẹn đỏ mặt , quay người la lên :

- Mẹ , con không biết đâu .Rồi quay vụt chạy vào nhà trong .Qua một lúc , nàng quay trở lại , nhưng giờ Huy Huệ Quân tựa hồ như đã là một Huy Huệ Quân khác rồi .Chẳng phải hay sao ? Nàng vào trong tắm rửa rồi gỡ bỏ chiếc mặt nạ , với khuôn mặt thật hình trái xoan với làn da trắng mịn . Đôi mắt long lanh dưới hai hàng mi cong dài lá liễu , chiếc mũi cao thẳng ngay ngắn trên đôi môi cánh đào , khiến nam nhi nhìn không khỏi ngây ngất .Nàng không chỉ đẹp , mà còn có phần kiêu diễm đoan trang , vốn chỉ bằng giọng nói ấm áp đã khiến Nhạc Tiểu Tuấn rung động , giờ đây khuôn mặt thật như tiên tử , thử hỏi không phải là mỹ nhân thập toàn ư ?Nguyên là Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu chỉ có duy nhất một mụn con gái , quý như vàng ngọc , cô ta lại thường hay đến Vũ Tiến thăm cậu và biểu ca của mình , ông sợ dọc đường với khuôn mặt đẹp như tiên nữ của con gái mình để làm cho những kẻ cuồng dâm đạo tặc để mắt tới thì nguy . Cho nên đã dùng một chiếc mặt nạ da người tinh chế năm xưa của vị bằng hữu Xảo Thủ thư sinh tặng , mang lên mặt con gái mình mỗi khi ra đường , đồng thời còn buộc đeo lên một chiếc mạng che mặt .Trở lại lúc này , nàng đến bên giường , nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn nằm trên giường mắt vẫn nhắm nghiền , hơi thở gấp như cũ , không thấy chút vẻ gì hồi tỉnh , tự nhiên trong lòng phát hoảng la lên :

- Mẹ , đã qua nửa canh rồi , sao chàng vẫn chưa chút hồi tỉnh ?Huy phu nhân trong lòng cũng hoảng , nhưng cố trấn tĩnh :

- Xem ra thương thế của Nhạc tướng công chẳng nhẹ tí nào , đã phục Bát Bửu Tử Ngọc Đan của chúng ta mà vẫn chưa hồi tỉnh . Nhưng con chớ quá lo , Dịch bá bá có lẽ cũng sắp đến rồi . . .Vừa nói đến đó , bỗng từ bên ngoài chưa thấy người đã nghe tiếng nói của Tiểu Thúy :

- Lão phu nhân , tiểu thư , Nhị lão gia đã đến .Nói rồi bóng người xuất hiện ở cửa , trên tay Tiểu Thúy xách một chiếc rương thuốc .

Huy phu nhân mừng rỡ nói với :

- Nhanh mời vào .Chưa đợi mời cũng đã nghe thấy tiếng cười ha hả nói :

- Lão phu đã vào đây .Rồi một lão nhân thân vận trường bào bằng gấm xanh bước vào , chấp tay nói :

- Vừa rồi nghe Huy Nghĩ đến bảo có vị Nhạc tướng công nào đó thụ thương , bà nhà tôi giục tôi suốt đêm chạy đến đây , xem ra thương thế cũng không nhẹ nhỉ ?Người này cao gầy , da trắng với nhiều nốt tàn nhang , dưới cằm chòm râu sơn dương thưa thưa , tiếng nói vang như chuông , chính là lão nhị trong nhóm Hoài Dương Tam Hiệp - Hoa Đà tái thế Dịch Thanh Lân .Huy phu nhân nghiêng người đáp lễ :

- Thâm canh bán dạ làm kinh động Nhị bá , thực tình chỉ vì thương thế của Nhạc công tử quá trầm trọng , cho nên mới thỉnh Nhị bá đến xem cho .Huy Huệ Quân cũng đã tiến đến khép người thì lễ nói :

- Nhị bá bá , xin bá bá nhanh xem , chàng vì sao mà đến giờ vẫn chưa hồi tỉnh ?Dịch Thanh Lân nhìn Huy Huệ Quân một cái rồi ha hả cười to nói :

- Tiểu Huệ , chớ nên hoảng , trước hết tránh ra để Nhị bá xem rồi nói .Huy phu nhân mừng yêu con gái :

- Nha đầu này , xem ngươi hốt hoảng cứ như nhà cháy , Nhị bá bá từ xa ba bốn mươi dặm thân đem chạy đến đây , cũng phải để cho Nhị bá ngồi nghỉ dùng chén trà cho khỏe đã chứ .Tiếp liền thấy một a hoàn dâng trà lên .Dịch Thanh Lân xua tay nói :

- Không sao , xem ra thương thế người này rất nặng , hãy để tôi xem qua đã .Vừa nói lão vừa bước đến giường hỏi tiếp :

- Người này bị ai đánh thương ?Huy phu nhân đáp :

- Hỏa Linh thánh mẫu .

- Hỏa Linh thánh mẫu ư ?Dịch Thanh Lân xắn tay áo lên , quay đầu hỏi tiếp :

- Làm sao lại động đến Chúc Linh Tiên của phái Không Động chứ ?Huy phu nhân bước theo đến bên giường đáp :

- Chuyện này nói ra dài lắm , Nhị bá trước hết xin cứ xem vết thương cho anh ta rồi tôi sẽ nói tường tận.
 - Ô vậy tam thẩm đã cho người này phục Bát Bửu Tử Ngọc Đan rồi chứ ?Huy Huệ Quân cướp lời mẹ đáp :
 - Đã uống trước đây nửa canh giờ , Nhị bá xem Bát Bửu Tử Ngọc Đan của chúng ta công hiệu cải tử hoàn sinh , vậy mà đến giờ vẫn không chút hồi tỉnh.Dịch Thanh Lân không nói gì thêm , vén áo chàng lên nhìn vết thương , bất giác la lên :
 - A , Hỏa Diệm Dao.Huy Huệ Quân đã đến bên giường , nhú mào hỏi vợ :
 - Hỏa Diệm Dao là ám khí gì ?Dịch Thanh Lân đáp :
 - Hỏa Diệm Dao là một loại Ly Hỏa nội công , thế nhưng sát thương rất mạnh. Chỉ cần bị đánh trúng , thì không những thương thế như bị đao bén đâm vào , mà còn có thể xuyên qua áo quần bì phu tiết đoạn nội tạng. Nhìn bên ngoài chỉ thấy một vết cháy xém bình thường , nhưng vì nó là loại Ly Hỏa thần công , xuyên thấu vào đốt cháy nội tạng , thậm chí có thể đốt cháy cả lục phủ ngũ tạng khiến nạn nhân tắc tử đương trường...Huy Huệ Quân chỉ nghe đến chừng ấy thì nước mắt tuôn rơi nói :
 - Nhị bá bá xem vết thương chàng thế nào , cứu nổi không?
 - Ái da , lão phu nói đó chỉ là nói hết uy lực của Hỏa Diệm Dao mà thôi , thế nhưng cứ nhìn vết thương của thiếu hiệp này thì chừng như chưa phải trúng trực tiếp một chiêu của Hỏa Linh thánh mẫu , đường cứu vẫn còn mà .Huy Huệ Quân chừng như vẫn chưa hiểu hết , bèn hỏi :
 - Nhị bá có thể nói rõ hơn một chút được không ?
 - À, Hỏa Diệm Dao tuy là một loại công phu tối lợi hại trong Hỏa Môn nhưng nó lại là loại công phu thuần dương : Thiếu Dương thần công , Tam Dương thần công và Thái Dương thần công , tuần tự mà thăng tiến . Lão phu nghe nói bước tuyệt đỉnh Thái Dương thần công đã bị thất truyền, luyện qua được Tam Dương thần công thì bắt đầu luyện vào Hỏa Diệm Dao .
- Nói chung trên cơ sở thì có phần kém hơn , hướng chi Hỏa Linh thánh mẫu Chúc Linh Tiên khi dùng Hỏa Diệm Dao đã thương vị thiếu hiệp này là vào buổi tối . Nữ nhân luyện Hỏa Diệm Dao sẽ có hiện tượng Dương cực Âm sinh . Lại nói , đã thương đối phương vào buổi tối là lúc Âm thịnh Dương suy , cho nên căn bản không phát hết uy lực của Hỏa Diệm Dao , đó là chỗ lão phu nói là còn đường cứu ...Huy Huệ Quân tuy nghe Dịch Thanh Lân giải thích rõ ràng , bảo chàng vẫn còn đường cứu , thế nhưng lòng nàng giờ đây như lửa đốt , bỏ chăm vào người Huy phu nhân khóc kêu lên :
- Mẹ ...Huy phu nhân vuốt tóc con gái , cố nén đau thương trong lòng an ủi :
 - Huệ nhi , Nhạc tướng công tướng rất tốt , không phải là yếu tướng , chớ lo buồn . Vả lại Dịch bá bá đã nói là còn đường cứu chữa , thì không sao .Dịch Thanh Lân lúc này đã nắm tay Nhạc Tiểu Tuấn lên xem mạch , rồi lại quan sát thần sắc , ngũ khiếu rất cẩn thận , cuối cùng nghiêng tai mình sát ngực chàng, lắng nghe phế mạch , nhưng mãi vẫn không hề nói tiếng nào .Huy phu nhân và Huy Huệ Quân hai mẹ con đứng lặng bên nhau đưa bốn ánh mắt đầy ngấn lệ thăm sâu nhìn lão ta hồ như đều chờ đợi từ miệng lão một lời thương thế không sao . Thế nhưng Dịch Thanh Lân vẫn nhú mào trầm tư , môi mím chặt , tuyệt không thốt lên một tiếng nào .Huy Huệ Quân không dần nổi lòng mình , bèn lên tiếng đánh động :
 - Nhị bá bá , sao rồi ? Nhạc tướng công có cứu được không ?Dịch Thanh Lân nhướng mày đáp :
 - Tình hình thật khó nói , người bị trúng Hỏa Diệm Dao mười phần hết chín ... là chết .Hai tiếng cuối cùng lão sắp nói ra , nhưng chợt nhìn thấy thần thái mẹ con Huy phu nhân sâu thẳm và lo lắng , bèn cải lời :
 - ... Đều bị hỏa đao đốt cháy nội tạng , ngoài nhẹ trong nặng , thế nhưng vị thiếu hiệp này ngược lại ngoài nặng trong nhẹ , tựa hồ như chưởng lực khi sắp trúng vào ngực thiếu hiệp thì được thấu hồi lại , nội lực chưa xuất tán , nên mới để lại ngoại thương xem nặng thế này .Lão tuy chỉ một lời phán đoán để trấn an mẹ con Huy phu nhân , thế nhưng vô tình cũng trúng với thực tế lúc ấy .Huy Huệ Quân mắt thoáng chút mừng rỡ hỏi lại :
 - Nhị bá bá bảo là nội thương của chàng không trầm trọng ư ?Dịch Thanh Lân vuốt râu đáp :

- Theo lý , nội tạng của Nhạc thiếu hiệp chương này không nặng , nhưng khí cơ ngược lại đảo hành , tựa hồ như có hiện tượng nghịch huyết đảo hành .
- Nghịch huyết đảo hành có nặng lắm không ?
- Nghịch huyết đảo hành là muốn nói nội tạng bị một chấn động mạnh , lão phu chỉ là theo mạch phán đoán tình hình lúc Nhạc thiếu hiệp trúng chương mà thôi .Huy phu nhân chen vào nói :
- Nhị bá bá phán đoán là Hỏa Linh thánh mẫu lúc phát chương đã không xuất tận lực , như vậy còn khả năng cứu được ?
- Không sai , Hỏa Diệm Dao xưa nay hễ trúng là chết ngay đương trường , vậy mà Nhạc thiếu hiệp này vẫn còn thở , tuy có gấp nhưng vẫn không nghiêm trọng , đó là điểm quyết yếu phán đoán thương thế .
- Nói vậy Nhị bá bá có thể cứu ...
- Khó , khó ...Dịch Thanh Lân lắc đầu đáp ngay :
- Trong thiên hạ , muốn cứu người trúng Hỏa Diệm Dao chỉ có ba phương pháp ...Huy Huệ Quân xen ngang hỏi ngay :
- Ba phương pháp đó là gì ?
- Thứ nhất , là Hỏa Linh Đơn do chính Hỏa Linh thánh mẫu đặc chế chuyên trị Hỏa Diệm Dao , thế nhưng bà ta đã đã thương người , khi nào lại chịu cho thuốc giải ?
- Còn thứ hai thì sao ?
- Bắc Hải Băng Phách Tán nó là một loại linh đơn duy nhất quản chế nổi Hỏa Môn thần công , nó là loại thánh dược chuyên cứu người trúng các loại hỏa độc , cải tử hoàn sinh .Huy phu nhân nhíu mày nói :
- Hai loại thánh dược này đều khó lấy được , Nhị bá bá thử nói xem phương pháp thứ ba là gì ?Dịch Thanh Lân nói :
- Ngoai trừ hai loại thánh dược trên , thì phương pháp thứ ba đành mượn đến kim châm ...Nói đến đó lão ta buông lửng câu , tựa hồ như phía sau còn có vấn đề .Huy phu nhân hỏi ngay :
- Cứu người như cứu hỏa , hai loại thánh dược kia khó kiếm , trước mắt hay là Nhị bá sử dụng đến phương pháp châm cứu xem .Dịch Thanh Lân lắc đầu :
- Kim châm quá huyết , đã thông kinh mạch , có thể tiết hỏa độc ra ngoài, bảo toàn tính mệnh , thế nhưng ... Ái , nhưng nếu làm như vậy thì nguyên khí cũng bị hóa động tác kích mà tiết lậu ra ngoài , nhất thân nội công tán tận , sau này không thể luyện công được nữa .Huy Huệ Quân nghe vậy thì rụng rời chân tay la lên :
- Mẹ , như vậy sao được ? Nhị bá bá , cầu cứu bá bá , tìm xem còn phương pháp nào khác nữa không ?Dịch Thanh Lân đương nhiên cũng nhìn ra quan hệ giữa điệt nữ của mình và vị thiếu hiệp này như thế nào , nhưng vẫn y nhiên lắc đầu than dài :
- Ái , cho dù có linh dược cũng e không kịp , trước mắt duy nhất là cầu trợ đến châm cứu .Huy phu nhân mắt bỗng long lên kiên quyết :
- Tôi đi tìm Hỏa Linh thánh mẫu , mụ ta cần thanh Hấp Kim Kiếm , tôi có thể dùng nó đổi lấy Hỏa Linh Đơn , mụ ta không thể không chấp nhận .Huy Huệ Quân liền nói :
- Mẹ , vậy thì con đi theo .
- Dịch Thanh Lân hỏi :
- Tam thẩm , dùng Hấp Kim Kiếm đổi lấy Hỏa Linh Đơn , chuyện là thế nào chứ ?Huy phu nhân bây giờ đem chuyện Huy Huệ Quân bị bắt cóc , rồi bà phải nhờ Nhạc Tiểu Tuấn đem kiếm đổi người như thế nào kể cho lão nghe .Dịch Thanh Lân nghe xong thì biến sắc la lên :

- Không Động phái thật là khinh người , ngay trên đất Hoài Dương lại dám bắt cóc người của ta , thật là không coi chúng ta vào đâu cả . Đi , lão phu cũng theo chân tam thẩm đến gặp Hỏa Linh thánh mẫu .Huy phu nhân thấy Dịch Thanh Lân phát lộ thực sự thì vội nói :
- Nhị bá bớt giận , trước mắt dùng kiếm đối lấy thuốc giải cứu người là quan trọng . Chuyện bắt người kia cứ tạm thời gác lại , đợi sau này khuất phu trở về , chúng ta sẽ tìm đến Không Động thanh toán .Dịch Thanh Lân thở phà đầy tức giận , nhưng gật đầu nói :
- Hảo , trước mặt đành phải vậy , chuyện đã rất gấp , chúng ta nhanh đi thôi .Huy phu nhân liền cởi thanh Hấp Kim Kiếm trên người Nhạc Tiểu Tuấn , rồi nói :
- Huệ nhi , con không cần đi , Nhạc tướng công thương thế rất nặng , con cứ ở bên trông chừng .Huy Huệ Quân khẽ nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nằm mê man trên giường là lòng đau xót , nước mắt chảy dài , lẳng lặng gặt đầu .
- Nhị bá , chúng ta đi thôi .Dịch Thanh Lân không nói gì thêm , cứ bước ra khỏi phòng theo chân Huy phu nhân .Còn lại một mình Huy Huệ Quân ngồi bên giường mặt rầu mầu rữ , nước mắt vẫn dài rơi lả chả .Tiểu Thúy rón rén đến bên cạnh , tay bưng chén trà nóng nói :
- Tiểu thư dùng chén trà cho khỏe người .
- Để đó .
- Tiểu thư ...Huy Huệ Quân quay đầu nhìn ả một cái nói :
- Ta đang buồn trong lòng , người cứ để ta một mình .Tiểu Thúy không dám hé thêm nữa lời , liền dạ một tiếng rồi lui ra ngoài .Huy Huệ Quân ngồi một lúc , cảm thấy cổ khô khát thực sự , tay bưng chén trà hương lên đánh nhấp một ngụm . Đột nhiên lúc ấy bộp một tiếng , một vệt sáng trắng từ ngoài cửa sổ bay vọt vào hướng giường của Nhạc Tiểu Tuấn .Huy Huệ Quân cả kinh , đưa mắt nhìn , lúc này mới nhận ra đó là một chiếc trâm tiêu tinh xảo rơi ngay trên giường Nhạc Tiểu Tuấn , chỉ cách yết hầu chừng ba thốn .Huy Huệ Quân đặt mạnh chén trà đứng phắt dậy , chộp lấy thanh trường kiếm ở đầu giường thét lớn :
- Kẻ nào ?Rồi như cánh én tung qua cửa sổ bằng một thức Không Tước Xuyên Liềm . Bên ngoài phòng ngủ là một khoảng sân rộng với hàng chục gốc hạnh cảnh lá xum xuê , Huy Huệ Quân ra khỏi vườn hạnh thì kịp thấy một bóng người từ góc hạnh cuối đường vọt lên đầu tường phóng ra ngoài .Nàng không khi nào chịu buông tha dễ dàng , liền phóng người đuổi theo , qua thêm hai dãy nhà thì phát hiện bóng đen chạy rất gấp về hướng Tây .Huy Huệ Quân liền thi triển hết khinh công của mình truy rất gấp .Qua hết hai dãy nhà là một khoảng bình địa dễ dàng nhận ra đối phương phía trước , Huy Huệ Quân tức giận phóng đuổi gấp hơn . Cứ thế một trước một sau như hai cánh nhạn đêm phi hốt .Qua một hồi thì đã chạy hơn ba dặm , thoát trông đã thấy tường thành phía trước mặt .
- Chạy thêm một đoạn đường nữa thì Huy Huệ Quân rút ngắn cự ly , khoảng cách giữa hai người chỉ còn tầm độ bốn trượng .Huy Huệ Quân đã hét lớn :
- Tặc đồ , người dừng lại cho ta .Bóng đen phía trước chẳng ngờ, nghe tiếng gọi thì dừng chân quay người lại hỏi :
- Người gọi ta làm gì ?Huy Huệ Quân lúc này mới nhận ra đối phương thân hình gầy nhỏ , nhưng vì trời quá tối nên không nhìn thấy mặt , lạnh giọng hỏi :
- Người là ai mà dám ám toán Nhạc Tiểu Tuấn thiếu hiệp ? Chỉ cần người nói ra ai sai khiến người , thì bốn cô nương có thể tha mạng cho người .Người kia giọng tỏ ra kinh ngạc :
- Người nói gì ? Ai mưu hại Nhạc thiếu hiệp ? Mà Nhạc thiếu hiệp là ai , ta có gì phải hại hắn ?
- Hừ , người định chạy tội ư ? Người rõ ràng là vừa rời từ trong Quy Vân Trang ta chạy ra , giờ còn chối sao ?Người kia giật mình vội chấp tay nói :
- Quy Vân Trang ? Nói vậy cô ... là tiểu thư của Quy Vân Trang , tiểu nhân vì gia huynh bị bệnh cấp nên vào thành mua thuốc , chuyện quá gấp nên vừa rời tiểu nhân mới chạy nhanh như vậy để chóng về nhà . Tiểu thư không tin thì nhìn đây , trong tay tiểu nhân nắm gói thuốc sẽ biết , ắt là tiểu thư đuổi nhầm người rồi .Vừa nói người này vừa gơ hai tay ra , quả nhiên có một bao giấy , chỉ nhìn cũng biết là bao đựng thuốc

.Huy Huệ Quân biết gần nhà mình có một hiệu thuốc Hạc Thọ Đường , xem gói thuốc này trong tay hẳn thì hẳn là không giả rồi .Nàng đứng trầm ngâm một lúc rồi thâu kiểm lại , phát tay nói :

- Người đi đi .Người kia như được đại xá , chấp tay vái lia lịa nói :

- Đa tạ tiểu thư , gia huynh bệnh cấp , tiểu nhân cần nhanh mang thuốc về , tiểu nhân cáo từ trước .Nói rồi ôm gói thuốc quay người bỏ chạy như bay .Huy Huệ Quân đứng nhìn bóng người kia chớp mắt khuất dạng cuối dãy phố , lòng thoáng chút hoài nghi , nghĩ :

- Người này công lực không phải tầm thường , nhưng nếu không phải hẳn ám toán Nhạc tướng công , thì là ai ? Ái , nếu thế thì tên kia đã cao bay xa chạy , biết tìm đâu bây giờ ?Nghĩ rồi nàng nhanh chóng chạy trở về nhà .Bây giờ trời đã cuối canh tư , nàng vừa về đến trang viện thì thấy Huy Nghĩa lóng ngóng đứng trước cửa tựa hồ như đang chờ đợi ai .Huy Huệ Quân dừng chân lại hỏi ngay :

- Mẹ ta về chưa ?Huy Nghĩa vẫn đứng thất thần không đáp .

- Í , lão quản gia , người làm sao thế ?Huy Nghĩa vẫn đứng yên bất động , tựa hồ như không nghe thấy .Huy Huệ Quân lúc ấy mới giật mình kinh động thẳm nghĩ ngay :

- Ái da , lão bị điểm huyết rồi , lão quản gia từ trẻ đã vào đây làm , công lực không phải tầm thường , ai có thể điểm huyết lão ta nhỉ ?Linh tính báo cho nàng biết đã có chuyện xảy ra , liền bước tới vỗ tay vào huyết của lão ta mấy cái . Huy Nghĩa “à” lên một tiếng , đưa mắt nhìn ngơ ngác hỏi :

- Huy tiểu thư vừa giải khai huyết đạo cho lão nô ư ?Huy Huệ Quân vội hỏi :

- Lão quản gia , chuyện gì đã xảy ra ?

- Ái , thật hổ thẹn , lão nô bị người ta ám toán mà không hề hay biết , đến bóng dáng đối phương cũng không thể nào kịp nhìn thấy .

- Không kịp nhìn thấy người ư ?

- Vâng , lão phu nhân và Nhị lão gia lúc đi có dặn lão nô ở đây thủ hộ môn đường . Lão nô tiến chân phu nhân đi rồi , khi quay lại đây bỗng cảm thấy vật gì chạm nhẹ vào lưng , rồi không còn hay biết gì nữa .Nói đến đó lão phát hiện trên tay Huy Huệ Quân nắm thanh trường kiếm bất giác hỏi :

- Đại tiểu thư chẳng lẽ cũng phát hiện tặc đồ ?

- Ta đuổi theo một người , quay về đây thì gặp lão . . .Huy Nghĩa vội hỏi :

- Tiểu thư có đuổi kịp hẳn không ?

- Ta đuổi kịp , nhưng nhằm một người vào thành hốt thuốc gấp về , nên tha hẳn đi rồi .Huy Nghĩa nghe rồi như chợt nhớ ra chuyện gì vội nói :

- Nguy rồi . Tiểu thư nên vào trong xem sao , lão nô đi tuần chung quanh , không chừng chúng ta trúng kế tặc đảng .Huy Huệ Quân “a” lên một tiếng , chợt hiểu ra vấn đề , nói với :

- Ta vào đây .Dứt lời , nàng vội vội vàng vàng chạy nhanh vào trong một mạch về đến phòng ngủ . Trong phòng nến vẫn cháy sáng , Tiểu Thúy vẫn ngồi bên bàn gục đầu ngáy “khò khò” , cảnh vật chẳng có gì thay đổi . Thế nhưng , Nhạc Tiểu Tuấn thì không còn thấy nằm trên giường nữa, chiếc trâm tiêu cũng biến mất .Huy Huệ Quân giật thót mình chết lặng cả người . Nhạc Tiểu Tuấn trúng trọng thương không thể nào tự mình đi được , rõ ràng là mình bị trúng kế “điều hổ ly sơn” .Nàng vội chạy lại lay người Tiểu Thúy gọi lớn :

- Tiểu Thúy , Tiểu Thúy . . .Tiểu Thúy vẫn ngáy rân , thì ra không phải tự ngủ mà là bị điểm trúng Thù Miên huyết .Huy Huệ Quân phát khiếp , đưa tay đánh một chưởng vào hậu tâm Tiểu Thúy giải khai huyết đạo , rồi vội hỏi :

- Tiểu Thúy , Nhạc tướng công đâu ?Tiểu Thúy mới sực tỉnh lại , dụi mắt ngơ ngác hỏi :

- Tiểu thư nói gì ?

- Ta hỏi người , kẻ nào đã cướp Nhạc tướng công đi ?

- Ồ , Nhạc tướng công vẫn nằm trên giường mà . . .Vừa nói ả vừa quay đầu nhìn lên giường , bất giác há hốc mồm, miệng run giọng la lên :
- Sao . . không . . thấy Nhạc tướng công ?
- Ái da . . .Huy Huệ Quân giậm chân nói hét như khóc :
- Chẳng lẽ ai điểm huyết người , người cũng không biết ?
- Tiểu tỳ thực không biết , tiểu tỳ vừa ra khỏi phòng thì nghe tiếng hét của tiểu thư, liền vội chạy vào phòng , chỉ kịp nhìn thấy tiểu thư vọt ra cửa sổ mà chạy . Tiểu tỳ thấy chỉ còn một mình Nhạc tướng công nằm trong phòng , cho nên không dám bỏ đi , sau đó . . . sau đó tiểu tỳ không biết tại sao lại buồn ngủ . . .
- Hừ , chẳng lẽ đến bóng tặc nhân người cũng không kịp nhìn thấy ?Tiểu Thúy cúi đầu cúi đầu run giọng đáp :
- Tiểu tỳ đáng chết , tiểu tỳ . . .
- Thôi , không cần nói nữa , người này võ công cực cao , đương nhiên bằng vào người không thể phát hiện hẳn được . Ái . . . Mẹ ta làm sao giờ này cũng chưa thấy về , nôn chết đi được . . .

11. Mất Tích

Bây giờ chủ tớ hai người chỉ còn biết nhìn nhau thở dài, Huy Huệ Quân lòng như lửa đốt, nhất thời chưa có chú ý .Tiểu Thúy bỗng nói :

- Tiểu thư, kẻ bắt cóc Nhạc tướng công nhất định là người của Hỏa Linh thánh mẫu. Lão phu nhân hiện giờ chưa về, nhất định còn ở Tiên Nữ miếu, hay là chúng ta đến đó buộc bọn chúng trả người ?Huy Huệ Quân nghe nói cũng có lý, gật đầu nói :
- Người nói cũng có lý, chúng ta đi .Chủ tớ hai người liền ra khỏi phòng, đến ngoài đại môn thì gặp Huy Nghĩa, Huy Nghĩa thấy hai người bộ dạng vội vội vàng vàng, liền chấp tay nói :
- Đại tiểu thư định đi đâu vậy ?Lão nô đã tuần tra khắp nơi, không thấy dấu vết gì cả .Huy Huệ Quân nói :
- Nhạc tướng công bị người ta bắt đi mất rồi, chúng ta đến Tiên Nữ miếu tìm mẹ ta .Huy Nghĩa nghe thì cả kinh .
- Nhạc tướng công bị người ta bắt đi ư ? Ai làm chuyện này chứ ?
- Hừ, không cần phải nói, đương nhiên chính là người của Không Động phái làm chuyện này .

Bọn chúng thừa lúc mẹ ta và Nhị bá đi rồi, bèn cho một tên vào dẫn dụ ta rồi trang viện, còn một tên ẩn phục sẵn ra tay điểm huyết người và Tiểu Thúy, sau đó bắt Nhạc tướng công đi . Ngoài Không Động ra, ai dám vào tận Quy Vân trang làm chuyện này ?Huy nghĩa gật đầu nói :

- Đại tiểu thư nói cũng đúng, có điều lúc này lão phu nhân chưa về, theo thiển ý lão nô, Không Động đã vào tận Quy Vân trang chúng ta cướp người, tất đã có sự chuẩn bị . Đại tiểu thư giờ nôn nóng mà đi, thế đơn lực bạc, nhỡ xảy ra thêm chuyện gì thì không hay, chẳng bằng cứ chờ lão phu nhân và Nhị lão gia trở về tính kế rồi hành động mới là thượng sách .Huy Huệ Quân lắc đầu dứt thoát :
- Không, cứu người như cứu hỏa, vả lại mẹ ta và Nhị bá bá hiện đang ở Tiên Nữ miếu, chúng ta đến đó hợp với mẹ ta buộc chúng trả người ...Nàng nói chưa dứt câu, bỗng nghe tiếng người lướt gió phi thân nhanh vào, hỏi ngay :
- Huệ nhi, trang viện xảy ra chuyện gì ?Thì ra Huy phu nhân và Dịch Thanh Lan trở lại .
- Mẹ, Nhạc tướng công bị bắt đi rồi .Huy phu nhân nghe thì chấn động cả người .
- Nhạc tướng công làm sao lại bị bắt đi ? Mà ai bắt đi ? Chuyện xảy ra như thế nào ?Huy Huệ Quân đáp :
- Con cũng không biết, nhưng nhất định là Hỏa Linh thánh mẫu ...Huy phu nhân càng kinh ngạc hơn hỏi :

- Chẳng phải con trông chừng Nhạc tướng công hay sao, lẽ nào lại không thấy người ?Huy Huệ Quân giọng phần hận nói :
 - Con bị chúng dụ ra khỏi trang viện, ái ... Rõ ràng là trúng kế diệu hổ ly sơn của chúng .
 - Vậy Tiểu Thúy thì sao ?
 - Tiểu Thúy và cả lão quản gia đều bị chúng điểm huyết ...Huy phu nhân ngó người lấp bắp la lên :
 - Có chuyện này sao ?Dịch Thanh Lan bình tĩnh hơn, vuốt râu trầm ngâm nói :
 - Tiểu Huệ, từ từ kể lại mọi chuyện ta nghe .Mọi người vào phòng trong, Huy Huệ Quân bây giờ mới đem chuyện xảy ra kể hết cho mọi người nghe .Huy phu nhân hừ một tiếng tức giận nói :
 - Thế thì đúng, thảo nào bọn chúng thâm dâm vội vã rời khỏi đây .Huy Huệ Quân đưa mắt ngạc nhiên hỏi :
 - Mẹ nói ai vội vã rời khỏi đây ?
 - Còn ai vào đây ngoài Hỏa Linh thánh mẫu ?Huy phu nhân giọng đầy tức giận nói tiếp :
 - Mẹ, và Nhị bá uống công không chạy đến Tiên Nữ miếu, chẳng ngờ bọn chúng lại lên đến đây bắt người .Huy Huệ Quân đã hiểu ra, lòng càng nôn nóng nói :
 - Mẹ, làm sao bây giờ ?Huy phu nhân nhìn con gái vì chàng thiếu niên mà nước mắt lưng tròng, cười chua chát nói :
 - Chạy đâu cho thoát khỏi găm trời này, ngoại trừ Không Động phái tuyên bố giải tán môn đường .Dịch Thanh Lan sắc mặt trầm tĩnh lắc đầu nói :
 - Chúc Linh Tiên không có lý do để bắt Nhạc thiếu hiệp .Huy phu nhân ngược mắt lên nhìn Dịch Thanh Lan hỏi :
 - Nếu không phải là bà ta thì là ai ? Ban đầu thì bắt cóc Huệ nhi, giờ thì bắt Nhạc tướng công, hành vi của chúng thật là bá đạo .Huy Huệ Quân vội chen vào nói :
 - Mẹ, theo ý con thì bọn chúng chưa đi xa khỏi nơi đây, hay là chúng ta đuổi theo không chừng truy đuổi kịp chúng .Huy phu nhân ngẫm nên tiếng thở dài, nói :
 - Cứ nhìn chúng lập kế bắt Nhạc tướng công cũng đủ thấy bọn chúng rất chu đáo, giờ chúng ta truy theo khác gì mò kim đáy biển . Huống gì Nhạc tướng công đã ở trong tay bọn chúng, chúng rút đi nhất định cũng lập nghi trận, há dễ để chúng ta tìm ra ? Vả lại Dương Châu thủy lục tương thông, nhân thủ chúng ta có nhiều đến đâu cũng không thể chia đi khắp nơi truy tìm ...Huy Huệ Quân đôi mắt ửng đỏ, giọng hờn dỗi :
 - Nhạc tướng công bị người ta bắt đi, lẽ nào chúng ta khoanh tay đứng nhìn ?Huy phu nhân hiểu tâm sự con gái, cười hòa nói :
 - Mẹ có bao giờ bao là khoanh tay đứng nhìn đâu, có điều hiện tại trời chưa sáng, chuyện đuổi theo chúng cứu người cần phải bàn bạc với Nhị bá bá rồi mới có kế hoạch hành động .
- Người bị bắt cóc ngay trong Quy Vân trang đất Dương Châu này, trừ phi Hoài Dương phái không còn muốn đứng chân trong chốn giang hồ nữa, nếu không thì bằng mọi giá phải cứu cho được người về .Dịch Thanh Lan vuốt chòm râu sơn dương, chậm rãi nói :
- Chẳng lẽ ý tam phẩm định dùng đến Chu Trúc lệnh tiến phát động toàn đệ tử Hoài Dương phái điều tra tìm người ?Huy phu nhân nói :
 - Ông nhà tôi đi đã lâu chưa thấy về, đương nhiên còn chưa biết chuyện xảy ra ở nhà . Theo ý lão thân, thứ nhất là thông báo cho ông ta biết sớm mà trở về, thứ hai Chúc Linh Tiên dù có đi nhanh đến đâu, thì nội trong một hai hôm quyết cũng chưa ra khỏi đất Giang Hoài này, người của chúng ta dễ dàng truy ra dấu vết . Còn hiện tại, ông nhà tôi đi khỏi, nên mọi chuyện đều nhờ vào Nhị bá làm chủ cho .Nên biết Hoài Dương Tam Hiệp năm xưa vốn là sư huynh đệ đồng môn, lão đại là Tế Triết Phu, cả đời hiếu đạo, sống ở Hoài Nam, quanh năm suốt tháng chỉ vui tu đạo tiên, mọi người thường gọi là Hoài Nam Tử .Lão nhị chính là Dịch Thanh Lan, tinh thông y thuật, chỉ thích dụng y đạo cứu người, ngoại hiệu tôn xưng là Hoa Đà tái

thế, hay còn gọi là Dịch hoa đà .Và người thứ ba là Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu, tuy là tam đệ nhưng lại kế thừa môn hộ, xưng tôn lão đại, lão nhị là Hoài Dương hộ pháp .Thông thường hộ pháp chỉ là nhân vật thứ yếu trong môn phái . Thế nhưng Hoài Dương phái không phải là một môn hộ duy nhất, mà tập trung toàn bộ các bang phái các đường trong lãnh thổ Đại Giang Nam Bắc, cho nên hệ thống không như các bang phái thống nhất khác, không có trưởng lão, mà hộ pháp cũng không phải là do vị Chủ môn nhân chọn người tài giỏi trong môn phái xưng vào vị trí này . Ngược lại, Hoài Dương Hộ pháp là thân phận cực cao, chỉ khi nào có chuyện trọng đại thì đích thân Hoài Dương đại hiệp mới mời hai vị hộ pháp này đến bàn chuyện . Trước mặt Hoài Dương đại hiệp không có mặt, đương nhiên phải do Dịch Thanh Lan làm chủ mọi chuyện .Dịch Thanh Lan trầm ngâm giây lát, nói :

- Tam thẩm nói cũng phải, chúng ta đành phải sử dụng đến Chu Trúc lệnh tiên .Huy Huệ Quân lòng vẫn lo lắng hỏi :

- Mẹ, chúng ta dùng đến Chu Trúc lệnh tiên liệu có truy ra bọn chúng được không ?Huy phu nhân đáp :

- Huệ nhi, con hãy yên tâm, Đại Giang Nam Bắc đều thuộc phạm vi Hoài Dương phái chúng ta . Luận về võ công, thì huynh đệ các phương có thể không địch nổi bọn chúng, thế nhưng điều tra hành tung bọn chúng thì là chuyện đơn giản . Con thử nghĩ xem, một nhân vật tinh danh như Chúc Linh Tiên thì đi đến đâu cũng rầm rầm rộ rộ, há có thể qua được tai mắt người của chúng ta phân bố khắp nơi ?Dịch Thanh Lan nhìn ra ngoài trời, quay đầu lại nói :

- Ý tam thẩm như vậy là hay, hiện tại nên cho Huy Nghĩa gọi vài tay khoái mã mang lệnh tiên đi thông báo khắp các địa phương thì mới kịp .Lúc này, đã thấy hai ả hầu áo xanh bưng hai mâm cơm và thức ăn vào đặt lên bàn, Tiểu Thúy vào theo cúi đầu nói :

- Nhị lão gia, phu nhân, tiểu thư xin dùng điểm tâm .Huy phu nhân cười hiền hòa nói :

- Tiểu Thúy thật chứ sao, chúng ta bồn tẩu suốt ca đêm, giờ cũng sắp sáng, chúng ta nhanh ăn một chút gì lót dạ, trời sáng sẽ hành động . Nào, mời Nhị bá .Dịch Thanh Lan với Quy Vân Trang là người nhà nên không khách khí nói :

- Hảo, chúng ta cùng ăn, đợi trời sáng bảo Huy Nghĩa phái khoái mã đi khắp nơi phát lệnh tiên .Nói rồi lão ngồi vào bàn trước, Huy phu nhân và con gái cũng ngồi vào hai bên tiếp lão .Chừng hết bữa điểm tâm, bỗng thấy một tên gia đình vội vàng vàng chạy vào cúi người bẩm báo :

- Khai bẩm lão phu nhân, Huy quản gia sai tiểu nhân vào bẩm với phu nhân, bên ngoài có một vị thư sinh mang đến cho Nhạc tướng công một phong thư, người này vốn định trao thư là đi ngay, nhưng bị lão quản gia tìm cách cầm chân lại, mời phu nhân ra xem . . Mọi người nghe vậy thì ngạc nhiên, Huy phu nhân nhìn thần thái hốt hoảng của tên gia đình thì cũng gấp lên nói :

- Dưa thư cho Nhạc tướng công ư ? Người này là ai ?Tên gia đình hơi thở còn dồn dập nói :

- Tiểu nhân không rõ, mời phu nhân ra xem sẽ biết .Dịch Thanh Lan đứng lên nói :

- Người này sớm không đến, trễ cũng không đến, lại đến đúng ngay lúc này, mang thư cho Nhạc tướng công lúc trời còn chưa kịp sáng, nhất định bên trong có duyên cớ, chúng ta nhanh ra xem sao .Nói rồi lão sai bước đi nhanh ra cửa, mẹ con Huy phu nhân cũng lục tục kéo nhau theo ra sau .

Ra đến đại môn đã thấy Huy Nghĩa đang đứng hươ tay múa chân nói gì đó với một vị thư sinh áo trắng .Huy Nghĩa nghe tiếng chân người, quay lại nhìn thì thấy chủ nhân ra thì rất mừng, vội cúi người reo lên :

- Phu nhân ra vừa khéo, vị công tử nào đến trao cho Nhạc tướng công, nhân chuyện có liên quan đến Nhạc tướng công, cho nên lão hũ mới lưu bước vị công tử này chờ phu nhân ra xem .Nói rồi xuống hai tay cung kính dâng lên cho Huy phu nhân phong thư đang nằm trong tay, nhưng Dịch Thanh Lan đã ngăn lại nói :

- Tam thẩm chậm tay, Huy Nghĩa nhanh đem lại đây cho lão phu xem trước .Huy Nghĩa ứng thanh “dạ” một tiếng, rồi mang tới trao cho Dịch Thanh Lan .Bây giờ Huy phu nhân và Huy Huệ Quân mới quay đầu lại nhìn kỹ vị thiếu niên thư sinh này, chỉ thấy thư sinh này còn rất trẻ, tuổi ước chừng mười sáu mười bảy, mặt ngọc môi son, da trắng mịn dài, trông tựa hồ như mặt nữ nhi .Huy phu nhân trong lòng ngỡ vực, tựa hồ như đã nhìn thấy qua khuôn mặt này ở đâu, nhưng nhất thời không nhớ ra .Bà khách sáo nói :

- Công tử hẳn là bằng hữu với Nhạc tướng công, vậy mời công tử vào trong nghỉ chân dùng trà .Thư sinh chấp tay nói :
- Phu nhân không cần khách khí, tại hạ có chuyện gấp vào thành trao thư rồi đi ngay, giờ tại hạ xin cáo từ .Nói rồi chấp tay vái nhanh, định bước ra .Thần thái hốt hoảng và vội vã của thư sinh này càng khiến Dịch Thanh Lan sinh nghi hơn, lão ngăn lại nói :
- Tiểu huynh đệ, xin dừng chân .Vừa nói vừa cẩn thận xé miệng phong thư, thế nhưng bên trong không có lá thư nào . Ngược lại Dịch Thanh Lan bóc phong thư lên chỉ thấy từ trong phòng bì rơi ra ba viên được hoàn đỏ tía như chu sa lăn ra lòng bàn tay lão .Mọi người thấy đều kinh ngạc, thư sinh ngược lại mặt hơi biến sắc, chân tự nhiên cũng khựng lại .Dịch Thanh Lan ngược mắt nhìn thư sinh hỏi :
- Công tử mang cho Nhạc thiếu hiệp được hoàn gì vậy ?Thư sinh mặt tự nhiên ửng đỏ lên, ấp úng đáp :
- Thuốc trị thương .Huy phu nhân ngạc nhiên hỏi :
- Công tử sao biết được Nhạc công tử trúng thương ?
- A . . . Tại hạ . . . nghe người ta nói .Huy phu nhân đưa ánh mắt ngờ vực nhìn thiếu niên thư sinh hỏi tiếp :
- Công tử với Nhạc tướng công là người tân giao hay bạn cũ ?Thư sinh mặt đổi sắc nói :
- Tại hạ mang thuốc trị thương đến cho Nhạc huynh chính là xuất phát từ lòng hảo tâm, phu nhân ngược lại tỏ ý hoài nghi như vậy, thì tại hạ xin cáo từ .Nói rồi chấp tay xá dài, quay người định bước đi .Dịch Thanh Lan ngăn lại, nói :
- Chậm chân .Đoạn lão đưa ba viên thuốc lên mũi ngửi một hồi, rồi nói :
- Tiểu huynh đệ từ đâu có được ba hoàn thuốc này ?Thư sinh quay người lại, mắt thoáng nộ nói :
- Ba viên thuốc này có thể cứu được tính mạng của Nhạc huynh, đã không phải là thuốc độc, có gì các người phải hỏi này hỏi nọ ? Chẳng lẽ tôi trộm thuốc này hay sao ?Lúc này Tiểu Thúy dọn dẹp xong mọi thứ cũng chạy ra, vừa nhìn thấy thư sinh, bỗng cô ta oái lên một tiếng thét lớn :
- Lão phu nhân, dùng để nó chạy thoát, nó chính là Chúc Xảo Xảo .Huy Huệ Quân ngơ ngẩn cả người lấp bắp nói :
- Người này mà lại ... là Chúc Xảo Xảo ư ? Người không nhầm đấy chứ, Tiểu Thúy ?Tiểu Thúy vầu môi nói :
- Tiểu tỷ quyết không nhìn nhầm, hồi đêm Nhạc tướng công chớp tay cô ta kéo từ cự uyển Lôi Đường về đến Tiên Nữ miếu, tiểu tỷ đi sát theo sau cô ta, đừng nói là nhìn tận mắt, mà chỉ cần nhìn vóc dáng một cái là nhận ra ngay .Thư sinh chân dậm bước khi nghe vậy, nhưng Huy phu nhân đã cười nhạt nói :
- Công tử chậm chân, chẳng ngờ công tử lại chính là Xảo Xảo cô nương hóa trang .Trên mặt thư sinh phớt đỏ vì thẹn, nhưng trấn tĩnh nói :
- Phu nhân sao lại nói vậy, tại hạ hà tất phải hóa trang đến đây ...Tiểu Thúy chỉ tay vào mặt đối phương nói :
- Người định chối quanh, người không phải là Chúc Xảo Xảo hóa trang đến đây ư ? Rõ ràng người định dùng độc được để sát hại Nhạc tướng công ...
- Câm miệng .Thư sinh mặt đỏ bừng vì phẫn nộ, nói :
- Tiểu nha đầu, người nói bậy gì hử ? Thương thế của Nhạc tướng công, không có thuốc này thì hết chữa trị, sao lại bảo là độc được ?Tiểu Thúy bủi môi nói :
- Người mà cũng có lòng hảo tâm ư ?Huy Huệ Quân đã đến trước mặt thư sinh vẻ quan tâm hỏi :
- Vậy sao người mang thuốc này đến đây ? Nhạc tướng công là gì của người ?
- Người khỏi cần hỏi .

- Hừ, ta nhất định hỏi .Huy phu nhân chen vào lạnh giọng :
- Nếu người đứng là Chúc Xảo Xảo, thì không cần phải giấu đầu lòi đuôi .Dịch Thanh Lan cười ha hả nói :
- Không giả nổi, ba viên Hỏa Linh Đan này ngoại trừ thiên kim ái nữ của bà ta, thì khắp thiên hạ này không ai lấy được .Huy phu nhân ngăn người hỏi :
- Ba viên dược hoàn này chính là Hỏa Linh Đan ?Bà đương nhiên hết sức ngạc nhiên, vì có gì mà Chúc Xảo Xảo lại tự mang Hỏa Linh Đan đến cho Nhạc Tiểu Tuấn, tất nhiên không thể xuất phát từ chủ ý của Chúc Linh Tiên rồi ? Vậy thì cô ta ...Dịch Thanh Lan gật đầu cười lớn đáp :
- Không sai, chỉ cần nghĩ một cái là lão phu biết ngay lập tức là Hỏa Linh Đan, trong thiên hạ này có loại dược vật nào qua nổi cái mũi của lão phu ?- Hà hà ...Thư sinh ưỡn ngực nói :
- Đúng, ba viên dược hoàn này chính là Hỏa Linh Đan, Nhạc Tiểu Tuấn trúng phải Hỏa Diễm Dao không có nó thì vô phương cứu nổi .Huy Huệ Quân nhìn đối phương hỏi :
- Nói vậy cô đứng là Chúc Xảo Xảo ?
- Đúng thì sao chứ ?
- Tốt lắm .Soạt một tiếng, Huy Huệ Quân rút phất thanh trường kiếm ra chĩa thẳng mũi kiếm vào người Chúc Xảo Xảo nói lớn :
- Chúc Xảo Xảo, nghe nói người thường ngày kiêu căng tự phụ, nào, bổn cô nương muốn tiếp vài chiêu tuyệt học của Không Động các người . Nhi nữ chuyện gì cũng còn có thể bỏ qua, nhưng chạm vào chuyện tranh đoạt tình lang thì phải biết tay .Chúc Xảo Xảo nhìn đối phương cười nhạt :
- Người mà cũng xứng ư ?Song phương thế như tên giương trên cung, Huy phu nhân bước tới nhẹ giọng nói :
- Huệ nhi, không được vọng động, mẹ còn có chuyện muốn hỏi ...Rồi bà ta quay sang Chúc Xảo Xảo ôn hòa hỏi :
- Chúc cô nương mang ba viên Hỏa Linh Đan nay đến đây, có lẽ không phải là chủ ý của lệnh đường chứ ?Không phải là chủ ý của Hỏa Linh thánh mẫu, có nghĩa là cô ta lén trộm đem đến .Chúc Xảo Xảo thường ngày trời không sợ, đất chẳng nề, thế nhưng rốt cuộc vẫn là một khuê nữ, tự nhiên trước câu hỏi này thì khó trả lời .Chúc Xảo Xảo tần ngần một lúc, đỏ mặt nói :
- Phu nhân không cần hỏi nhiều, thương thế của Nhạc Tiểu Tuấn chẳng nhẹ, chỉ có thuốc này mới cứu nổi . Chúc Xảo Xảo không có ý hại người, phu nhân tin cũng được, không tin cũng được . Tôi chỉ nói vậy thôi, giờ có chuyện gấp, xin cáo từ .Cô ta vội đi, mà nhìn thần sắc chừng như có chuyện gì rất nóng .Huy phu nhân gật đầu nói :
- Lão thân đương nhiên là tin, thế nhưng ba viên dược hoàn này không còn dùng được nữa rồi .Chúc Xảo Xảo nghe một câu này, vốn đang nóng muốn đi, nhưng khựng người lại la lên :
- Anh ta ... Thế nào rồi ?Hỏi câu này với giọng thất thanh hàm chứa lo lắng, hốt hoảng lẫn bàng hoàng, đến nỗi chân mềm nhũn ra, bất thần thoái lùi một bước .Huy phu nhân lạnh giọng nói :
- Nói vậy cô nương vẫn chưa hay biết Nhạc tướng công đã bị người bắt đi ?Chúc Xảo Xảo khi nghe Huy phu nhân nói mấy tiếng ba viên dược hoàn này không còn dùng được nữa rồi trong lòng chỉ nghĩ là chàng thương thế quá nặng hết đường cứu chữa . Nhưng lúc này nghe bị người bắt đi, thì lòng nhẹ đi như vừa buông được tảng đá, ngược mắt lên hỏi :
- Không biết ai đã bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi ?Huy Huệ Quân cười nhạt nói :
- Chúc Xảo Xảo, người chớ giả ngây giả tỉnh, lẽ nào mẹ người cho người đến bắt Nhạc tướng công đi, mà người lại không biết ?Chúc Xảo Xảo khựng người la lên :
- Mẹ ta bắt đi ? không thể có chuyện này được .Huy Huệ Quân hừ một tiếng lạnh lùng ;
- Bắt cóc người là ngón tuyệt thủ của Không Động, sao lại không có thể ?Chúc Xảo Xảo mày ngài đứng lên, hét lớn :

- Huy Huệ Quân, người sao dám nói vậy ?
- Chẳng lẽ ta nói không đúng ? Chúc Xảo Xảo nhìn đối phương với vẻ khinh bỉ, ngoắc đầu nói :
- Ta không cần đấu khẩu với người như người, ta đi .Cô ta tuy không tin là mẹ mình bắt cóc Nhạc Tiểu Tuấn, thế nhưng Nhạc Tiểu Tuấn giờ không còn ở đây, cô ta đương nhiên chỉ vội trở về .Huy Huệ Quân cười nhạt nói :
- Người định đi sao ?Chúc Xảo Xảo nhìn nhanh Huy phu nhân một cái, cười lạnh lùng hỏi :
- Chẳng lẽ các người định giữ chân ta lại đây ?Dịch Thanh Lan đã có chủ ý trong đầu, cắt ba viên được hoàn vào trong tay áo, cười khà khà nói :
- Tạm thời làm phiền cô nương, nhưng chỉ có vậy lệnh đường mới chịu mang Nhạc Tiểu Tuấn đến đây .Đột nhiên từ không trung một giọng già nua trầm trầm vọng lại :
- Dịch Thanh Lan, người thật to gan .Giọng nói nghe từ rất xa, nhưng chớp mắt đã thấy một khối đen tợ phi yến xuyên vân lướt tới trước mặt mọi người .Lúc này mọi người mới nhìn rõ, một chiếc kiệu hoa với bốn tỳ nữ áo xanh gánh chạy nhanh tới, tiếp liền theo đó là Hữu hộ pháp Không Động Lạc Ban Đình và tám tên thanh y đại hán khác .
- Kiệu vừa dừng lại .Chúc Xảo Xảo vui mừng chạy đến gọi:
- Mẹ .Hai tỳ nữ đứng trước vén rèm kiệu lên, chỉ thấy khuôn mặt Hỏa Linh thánh mẫu hầm hầm lửa giận nhìn con gái thét lớn :
- Hừ . Xảo Xảo, người càng ngày càng to gan .Chúc Xảo Xảo cúi gầm mặt không dám hó hé nửa lời .Dịch Thanh Lan ôm quyền xá xá mấy cái, cười lớn nói :
- Lão hủ và thẩm muội đây lúc canh tư có đến Tiên Nữ miếu viếng một lần, nhưng Thánh mẫu không có ở đó . Chẳng ngờ giờ lại qua đến đây, lão hủ thất ngênh .Hỏa Linh thánh mẫu giọng lạnh lùng nói :
- Lão thân đến đây tìm con gái, chẳng phải các người định bắt giữ nó lại đây ư ?Huy phu nhân đáp :
- Không sai, Không Động phái bắt người của chúng ta, chúng ta lưu giữ lệnh nữ lại đây, cũng chỉ là để trao đổi mà thôi .Hỏa Linh thánh mẫu mặt đỏ mà giọng thì lạnh băng :
- Trao đổi người, các người định nói gì chứ ?Huy phu nhân nói :
- Chẳng lẽ Nhạc tướng công không phải bị người bắt đi ?
- Nhạc tướng công ? A . . . Các người nói là Nhạc Tiểu Tuấn sao ?Dịch Thanh Lan nói :
- Chính là Nhạc Tiểu Tuấn .Hỏa Linh thánh mẫu nói :
- Nhạc Tiểu Tuấn tuy là bị trúng chưởng của lão thân, nhưng lão thân chỉ vì thấy hắn trẻ tuổi cuồng vọng, cho nên ra tay trừng trị hắn một chút mà thôi, quyết không có ý lấy mạng hắn . Vả lại, giờ đã có Hỏa Linh Đan của lão thân đây, chỉ cần phục vào tịnh dưỡng trăm ngày là hồi phục hoàn toàn, lão thân bắt hắn đi hồi nào ?
- Nói nghe nói hay lắm .Huy phu nhân cười khinh bỉ tiếp :
- Nhạc tướng công trúng chưởng của người từ lúc đó đến đầu canh tư hoàn toàn mê man bất tỉnh, nếu không phải người cho người bắt anh ta đi, vậy còn ai dám đến Quy Vân Trang làm chuyện này ? Chúc Linh Tiên, người đã là nhân vật thành danh, tiếng tăm không nhỏ trong võ lâm, há đã gây chuyện rồi chối quanh không dám nhận ?
- Câm miệng .Hỏa Linh thánh mẫu giận đến tóc trắng dựng ngược, hét lớn :
- Một Quy Vân Trang nhỏ nhoi này căn bản ta chẳng để mắt đến, có điều ta không hề bắt Nhạc Tiểu Tuấn, các người nên làm rõ chuyện này .Dịch Thanh Lan nhìn thần thái và ngữ khí bà ta quyết không giả, vuốt râu nhứ mày lắm bầm :
- Vậy thì lạ thật .Huy phu nhân nói :

- Nhị bá tin tưởng lời bà ta ư ? Nếu không phải là người của bà ta làm chuyện này thì là ai ?Hỏa Linh thánh mẫu giọng còn giận dữ .
- Người trong Quy Vân Trang bị bắt đi, chẳng lẽ các người lại không hay biết một chút gì ?Huy phu nhân chưa kịp lên tiếng, thì Dịch Thanh Lan đã nói :
- Chuyện là thế này, lão hủ nhận thấy thương thế của Nhạc thiếu hiệp trầm trọng, cho nên mới cùng Thắm muội đến gặp Thánh mẫu .Hỏa Linh thánh mẫu tiếp lời lão nói ngay :
- Thì chẳng phải chính lão thân bảo tiểu nữ mang thuốc đến sao ?Hỏa Linh Đan vốn là do Chúc Xảo Xảo trộm mang đến, nhưng bà ta nói vậy là để giữ thể diện cho Chúc Xảo Xảo .Dịch Thanh Lan nói tiếp :
- Khi lão hủ và Thắm muội đến Tiên Nữ miếu, ở nhà chỉ còn Huy Huệ Quân một mình, không ngờ bị người dùng kế điệu hổ ly sơn dẫn dụ ra xa, lão quản gia và tiểu tỳ Tiểu Thúy liền bị người ngăm điểm huyết, khi lão hủ trở lại thì Nhạc thiếu hiệp đã bị người bắt đi mất .Hỏa Linh thánh mẫu bật cười lớn vặn hỏi :
- Vậy làm sao dám khẳng định lão thân bắt người ?Huy phu nhân nói :
- Nhạc tướng công lần đầu đến Dương Châu, ngoài chuyện vì tiểu nữ mà chọc giận Thánh mẫu ra, thì không còn gây gỗ với ai . Huống gì thời gian gần đây, trong Dương Châu này người giang hồ duy nhất chỉ có Hỏa Linh Thánh Mẫu người, thử hỏi không nghi ngờ chuyện bắt người do người gây nên thì nghi ai bây giờ ?Hỏa Linh thánh mẫu thấy Huy phu nhân một mực cứ cho rằng mình làm chuyện này, bất giác đại nộ phát thành tràng cười dài, hỏi :
- Hảo, cứ coi như là ta bắt người, giờ người định thế nào ?Chúc Xảo Xảo chen vào :
- Mẹ, Nhạc Tiểu Tuấn đâu phải do chúng ta bắt đi ?
- Hừ, là mẹ bắt đi thì sao chứ ?Huy phu nhân lạnh giọng nói :
- Hừ, cuối cùng rồi thì người cũng thừa nhận .Hỏa Linh thánh mẫu cười dài quái đản nói :
- Đây là người bức lão thân, người khích nộ lão thân, đến như hậu quả cả Quy Vân Trang này biến thành tro bụi thì cũng đừng trách lão thân không bảo trước .Đột nhiên một giọng cao lừng vang lớn như sấm vọng đến :
- Cao nhân phương nào, có thâm cừu đại hận gì với Huy mỗ, mà dám tuyên bố biến Quy Vân Trang thành tro bụi ?Huy Huệ Quân mặt rạn rờ reo lên :
- A, cha đã về .Mọi người đưa mắt nhìn, quả nhiên thấy hai bóng người cao lớn lướt tới .Người chạy trước là một lão nhân ăn mặc theo lối đạo sĩ, râu năm chòm, thần thái phiêu dạt thoát tục .Vừa phát tiếng nói chính là người chạy sau, thân vận thanh bào, trường mi lừng mực, râu đến quá ngực, thần thái oai nghi lẫm liệt .Hai người này chính là lão đại Hoài Nam Tử Tế Triết Phu và Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu .Dịch Thanh Lan hoan hỷ, bước đến đón :
- Đại sư huynh cũng đến .Hỏa Linh thánh mẫu vẫn ngồi nguyên trong kiệu, lạnh giọng vọng ra :
- Phải chăng Hoài Dương Huy đại hiệp ? Lời vừa rồi là chính lão thân nói .Huy Khâm Nghiêu đã đến đại môn, nhìn thấy kiệu có thoáng chút kinh ngạc, rồi ôm quyền thi lễ nói :
- Thì ra đại giá Thánh mẫu quang lâm, tại hạ không biết Quy Vân Trang đắc tội gì, mà đích thân Thánh mẫu động giá đến đây vấn tội ?Hỏa Linh thánh mẫu thường ngày vân du tứ hải, cũng mực hạ vô nhân, thế nhưng đối phương là Hoài Dương Tam Hiệp đồ bộ, bọn họ quyết không phải là hư danh . Nhất là lão đại Hoài Nam Tử Tế Triết Phu, với tuyệt học Đại Nỗ Thần Thủ, được xưng danh là Giang Nam Đệ Nhất Thủ .Như chuyện hôm nay, nếu gây ra hiềm khích lớn dẫn đến ấu đả, bà ta không hy vọng chiếm ưu thế .Trong lòng nghĩ ra điều đó, tự nhiên thấy phập phồng, nhưng thần thái vẫn giữ lạnh tĩnh nói :
- Đại hiệp sao không trước hết hỏi bà nhà ?Hoài Nam Tử quay đầu nhìn Dịch Thanh Lan hỏi :
- Lão nhị, thực ra chuyện thế nào ?Dịch Thanh Lan đem chuyện vừa rồi sơ lược kể ra cho hai người nghe .Hoài Nam Tử liền chấp tay nói :

- Chuyện này có thể chỉ là hiểu nhầm nhau, Thánh mẫu vừa rồi như đã nói, Nhạc thiếu hiệp không phải là do Thánh mẫu bắt đi, hẳn là không giả, vì với thanh danh như thánh mẫu trên giang hồ, đương nhiên đã nói là thực rồi .Hỏa Linh thánh mẫu tựa hồ như còn tức giận nói :
- Nếu như lão thân bắt, thì các người làm gì chứ ?Hoài Nam Tử cười :
- Thánh mẫu không nên vì chút tức giận mà nói vậy, hai phái chúng ta xưa nay chưa từng có hiềm khích, Thánh mẫu nói vậy e mất hòa khí đôi bên .Hỏa Linh thánh mẫu “hừ” một tiếng lạnh lùng nói :
- Chỉ vì các người quá bức ta nói vậy, lão thân bình sinh biết sợ người sao ? Dù hai nhà mất hòa khí hay không, lão thân không cần biết .Hoài Nam Tử cười lớn nói :
- Thánh mẫu lần này xuất hiện giang hồ, chỉ tại bốn phương, đương nhiên chẳng dễ mắt đến Hoài Dương phái con con này rồi, thế nhưng chuyện gì cũng có cội nguồn của nó, vị Nhạc thiếu hiệp kia nhất định là bị người khác bắt đi, Thánh mẫu hà tất phải giận mà ôm chuyện của người khác, như truyền xuất giang hồ, chẳng dễ tiếng dị nghị trong giang hồ ư ?Hỏa Linh thánh mẫu càng tức giận la lên :
- Trong giang hồ người nào dám dị nghị chê cười ta ?Hoài Nam Tử chấp tay xá dài nói :
- Hoài Dương phái tuy chỉ là một môn phái địa phương, nhưng xưa nay vẫn tôn trọng các đại môn phái trong võ lâm, vả lại không vì thế mà sợ chuyện, chỉ hy vọng Thánh mẫu suy xét thì hay .Hỏa Linh thánh mẫu bây giờ mới thoáng chút trầm ngâm, rồi “hừ” một tiếng nói :
- Thôi được, nể mặt Hoài Nam Tử người, lão thân ta trình trọng tuyên bố một câu, Nhạc Tiểu Tuấn tuyệt đối không phải bị người Không Động bắt đi .Nói rồi bà ta phát tay ra lệnh :
- Đi thôi .Hai tỳ nữ buông rèm kiệu, rồi cùng với hai người kia gánh kiệu lên vai sải bước đi thoan thoát .Huy Khâm Nghiêu chấp tay xá mấy cái nói :
- Thánh mẫu mạnh khỏe, lượng thứ cho lão hủ không tiễn xa .Chúc Xảo Xảo lúc đến đây cười ngựa, bây giờ cũng liền vọt lên ngựa, chỉ liếc xéo tình địch của mình là Huy Huệ Quân một cái rồi thúc ngựa phóng nước đại lướt đi .Lạc Ban Đình và đám đại hán võ sĩ cũng lục tục phóng người theo sau cùng .Chờ cho bọn người Không Động đi khuất rồi, Dịch Thanh Lan mới chấp tay thì lễ Hoài Dương Tử nói :
- Đại sư huynh làm sao cũng đến đây ?Hoài Dương Tử đáp :
- Giang hồ đại loạn đã khởi manh nha, khắp nơi đâu đâu cũng thấy tình hình bất ổn, nhất là tháng tới đây đại hội trên Trích Bát thiên viện xem ra vô cùng quan trọng . Nghe nói các đại môn phái đều được mời đến dự hội, Chưởng môn nhân cũng nhận được thiệp mời, cho nên tìm đến ngu huynh, chuyện này ba huynh đệ chúng ta cần phải bàn bạc kỹ mới được .Bây giờ mọi người vào trong nội đường, Huy Khâm Nghiêu mời hai vị sư huynh của mình đến thư phòng bàn chuyện .Huy Huệ Quân theo mẹ đến phòng ngủ, nài nỉ nói :
- Mẹ, con muốn đi tìm Nhạc tướng công .Huy phu nhân quay đầu nhìn con gái nói :
- Chúng ta không có chút manh mối gì, làm sao mà tìm được ?Huy Huệ Quân nói :
- Con và Tiểu Thúy cải trang một chút, rồi vào thành đi thăm dò, biết chừng đâu có thể lần ra manh mối gì ?Huy phu nhân vuốt ve con nói :
- Cha đã về, có thể tìm ra được Nhạc tướng công . Ái . . . Con gái mẹ lúc nào cũng nôn nóng, thôi được, còn có thể cùng Tiểu Thúy đi dò thăm một chuyện, nhưng nhớ là không được đi quá xa !Huy Huệ Quân vui mừng nói :
- Cám ơn mẹ ! Tiểu Thúy theo ta vào phòng hóa trang đi !Không lâu sau, bọn họ ra khỏi Quy Vân Trang, nhưng hai người giờ đây một hóa trang thành thư sinh, một người hóa trang thành thư đồng, chủ tớ sống vai nhau vào thành . Trăng nhạt sao thưa, trời đất ám tối mờ mịt, trên quảng đường từ Dương Châu đến Trấn Châu có mấy bóng đen theo nhau phóng chạy như bay .Trời tuy tối, nhưng đường lót đá, nên với người bình thường đi đêm cũng dễ nhận thấy con đường trắng nhờ nhờ nổi hẳn lên trong bóng đêm . Huống gì những người này không nói cũng biết đều là cao thủ giang hồ, đương nhiên thị giác của họ ban đêm rất tốt, phóng người đi trong đêm quyết không chút trở ngại gì .Đoàn người phóng chạy từ hướng Dương Châu đi Trấn Châu, chạy không biết đã bao lâu, bóng người chạy đầu tiên dừng chân lại, mấy người chạy sau cũng liền đó dừng lại theo .Bây giờ đã có thể nhận ra bọn họ cả thấy bốn người đều vận kinh trang màu đen, mặt

che mặt kín, nhưng chỉ nhìn cũng nhận biết bọn họ đều là nữ nhân .Người chạy đầu tiên thân hình nhỏ nhắn, quay người lại thấp giọng hỏi :

- Hồ ma ma, lão mang anh ta chạy nổi chứ ?Người thứ hai là một lão bá tóc bạc trắng thấp lùn, tuy nhiên chiếc túi trùm đầu che kín mắt tóc trắng, hai tay cong cong, thì ra còn bế thêm một người trong tay, nghe hỏi thì đáp :

- Nhị tiểu thư nói đùa chứ, lão thân tuy già, nhưng giờ thêm một người nữa trong tay cũng không hề hấn gì .Người đầu tiên được gọi là Nhị tiểu thư đưa mắt nhìn người đang được lão bà bế trong tay một cái, cười nói :

- Hồ ma ma cẩn thận, anh ta . . .Hồ ma mà không đợi cô ta nói hết liền cười cắt ngang :

- Nhị tiểu thư yên tâm, lão ma ma này rất hiểu biết nhất định không để cho Nhạc tướng công bị chấn động nào đâu !Nhị tiểu thư ậm ừ một tiếng rồi không nói gì thêm quay người phóng đi tiếp, ba người phía sau cũng lặng phóng chân chạy theo .Trần Châu không phồn hoa như Dương Châu, thế nhưng cũng là một trấn thành tấp nập . Có điều lúc này trời đã khuya, nên căn bản đường vắng người .Bọn người này lợi dụng những góc tối lách chạy vào thành rồi cuối cùng chạy vào một hẻm nhỏ, vượt qua thêm mấy dãy nhà dân thì đến Trường An khách điểm .Khi cả bọn lui phía sau khách điểm, trước một dãy lầu đã thấy có hai bóng người nhỏ nhắn đứng đón, cúi người nói :

- Nhị tiểu thư đã về !Nhị tiểu thư khoát tay nói :

- Nhanh vào đi, đốt đèn lên !Lúc này, Hồ ma ma và hai nữ nhân kia cũng vừa đến nơi .Hai nữ nhân đón sẵn vội vào trong đốt đèn lên, Hồ ma ma đặt người trên tay nằm lên giường, cửa phòng được khóa kín .Nhị tiểu thư ngằm thở phào nhẹ nhõm, rồi từ từ đưa tay lên gỡ tấm màn che mắt .Đến lúc này, dưới ánh đèn cháy sáng, đã có thể nhìn rõ mặt bọn họ, Nhị tiểu thư không ai khác ngoài Thân Phi Quỳnh . Hồ ma ma chính là Hồ đại nương, và bốn nữ nhân còn lại chính là bốn tỷ nữ tâm phúc của Thân Phi Quỳnh : Xuân Phong, Hạ Vũ, Thu Sương, và Đông Tuyết .Thân Phi Quỳnh thường ngày vẽ mặt chỉ một nước lạnh lùng băng giá, thế nhưng lúc này nhìn thấy nghĩa đệ mắt nhắm nghiền, mặt đỏ bừng, người nóng như lửa thì mặt sầm mây rũ, nói vội :

- Xuân Phong, nhanh đi lấy cho ta chậu nước ấm !Xuân Phong dạ một tiếng, rồi quay người chạy đi chế một chậu nước ấm mang lại.Thân Phi Quỳnh lấy từ trong áo ra một viên thuốc bọc sáp, cẩn thận bóc lần sáp ngoài ra, để lộ một viên dược hoàn được bọc bằng một lớp giấy sáp khác . Lúc lớp giấy sáp được bóc ra . Thì mỗi người trong phòng đều đã ngửi thấy một mùi hương thơm thoang thoảng dễ chịu .Nàng nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn mắt nhắm miêng nghiêng chặt thì hơi lúng túng, dừng nói là viên dược hoàn này thuộc loại long nhãn dược hoàn, chứ một viên thuốc nhỏ bằng hạt đậu cũng e khó làm cho chàng nuốt xuống được trong tình trạng bất tỉnh nhân sự như thế này !Hồ đại nương nhìn viên dược hoàn xanh óng ánh trong tay nàng hỏi :

- Nhị tiểu thư, đây có phải là Tuyết Sâm Hoàn do Lão Thần Tiên biến chế không ?Thân Phi Quỳnh gật đầu đáp :

- Đúng vậy, Gia gia ta năm mươi năm trước đã phải dùng đến cả trăm loại linh dược cùng với Tuyết Liên Tử, Tuyết Sâm mà luyện thành Tuyết Sâm hoàn này . Hiện tại chỉ còn cả thấy chín viên, tỷ muội chúng ta mỗi người được phân một hoàn .Nói đến đó, ánh mắt nàng ngần ngại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nằm trên giường, nói tiếp :

- Nhạc đệ trúng phải Hỏa Diễm Dao của Hỏa Linh thánh mẫu, hỏa độc công tâm, ngoài Hỏa Linh Đan do bản thân thánh mẫu đặc chế ra, thì chỉ có loại Tuyết Sâm hoàn này mới có thể giải trừ được hỏa độc trong tâm tạng . Có điều ...Nói đến đó nàng bỡ ngỡ, nhưng Hồ đại nương là người lão luyện giang hồ, nhìn thì biết ngay nàng ngần ngại điều gì, bèn quay đầu nói với bốn nữ tỷ của nàng .

- Bốn vị cô nương xin mời lui ra ngoài, lão thân có chuyện nói với tiểu thư .Xuân Phong vẽ không phục nói :

- Đại nương sao lại nói vậy, tợ hồ như coi chúng tôi là người ngoài ?Hồ đại nương nói :

- Thiên cơ bất lộ quá tam nhân !Thân Phi Quỳnh nhận ra có duyên cớ bên trong, bèn nói :

- Hồ ma ma đã nói vậy, các người cũng lui ra một lúc !Xuân Phong không dám nói gì thêm đặt chậu nước xuống bàn rồi lui ra ngoài, ba người còn lại cũng lẳng lặng bước đi .Thân Phi Quỳnh nhìn Hồ Đại nương hỏi :
- Hồ ma mà có chuyện gì, cứ nói đi .Hồ Đại nương giọng rất nhỏ :
- Nhạc tướng công bất tỉnh nhân sự, ngũ quan khan bế, chỉ sợ viên dược hoàn này khó có thể đưa vào nội tạng được !
- Ồ, vậy thì làm sao bây giờ ?
- Chỉ còn một cách, trước hết nhai nhuyễn viên dược hoàn, sau đó dùng chân lực đẩy xuống mới công hiệu .Thân Phi Quỳnh đã hiểu ra vấn đề, bất giác mặt đỏ bừng ấp úng nói :
- Nhưng ...Hồ Đại nương cướp lời nói ngay :
- Chẳng phải Nhị tiểu thư và Nhạc tướng công đã kết nghĩa tỷ đệ sao ? Đây là chuyện cứu người, tỷ tỷ vì cứu đệ đệ, thì chấp kính phải tòng quyền chứ !Thân Phi Quỳnh vẫn thẹn đỏ mặt lấp bắp nói :
- Ta không phải không chịu ... Có điều ... Có điều trong lòng thấy sợ ...Hồ Đại nương cười nhỏ nói :
- Có gì phải sợ chứ ? Chỉ cần trong lòng tiểu thư đoan chính bất loạn là được .Thân Phi Quỳnh thường ngày cũng là một vị cô nương lạnh lùng kiêu ngạo, chẳng biết đến chữ sợ là gì, nhưng lúc này chỉ nghĩ đến cảnh nàng phải môi kề môi Tuấn đệ móm thuốc thì ... Ái ! làm sao được ?Mặt nàng thẹn chín lòng, lắc đầu nói :
- Điều này ...Hồ Đại nương nói tiếp :
- Nhị tiểu thư tối nay phải hao tâm tổn trí lắm mới đưa được Nhạc tướng công về đây, tránh để lão Dịch Hoa Đà dùng kim châm quá huyết, hủy toàn thân công lực của Nhạc thiếu hiệp, thử hỏi hiện tại tiểu thư còn ngần ngại điều gì ?Nói hết câu, bà thấp giọng hơn nói qua tiếng cười nhẹ :
- Lão thân ra ngoài một lát . Nhị tiểu thư chờ nên do dự nữa .Nói rồi, quả nhiên bà đứng lên bỏ đi ra ngoài .
- Hồ ma ma ...Hồ đại nương đã đi đến cửa, quay đầu lại cười nói :
- Cứu người như cứu hỏa, lão thân ra ngoài thì tốt hơn !Thuận tay bà khép kín cửa lại .Thân Phi Quỳnh biết Hồ đại nương chỉ vì sợ nàng còn thẹn, cho nên mới rút lui ra ngoài. Hiện tại chỉ còn mình nàng bên cạnh Nhạc Tiểu Tuấn, tự nhiên trong lòng nôn nao rạo rực lên .Nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nằm mê mang bất động trên giường, đôi môi nóng khô đến nứt nẻ ra, đã thấy rõ hỏa nhiệt đến hồi cực thịnh, quả là cứu người như cứu hỏa, nàng há còn cố kỵ nam nữ thọ thọ bất thân ?Tuy có thoáng chút do dự, nhưng cuối cùng cũng cho vào mồm nhai nhẹ, rồi cúi nhanh đầu xuống, đặt hai cánh môi mình áp chặt vào môi chàng . Lưỡi nàng vận lực lần mở khai hai hàm răng đang nghiền chặt của chàng, từ từ đẩy dược hoàn đã nghiền nát hòa với ngọc dịch vào miệng chàng, cuối cùng vận lực thổi mạnh, khiến thuốc bị áp đẩy trôi xuống cổ vào bụng chàng, xong mới đứng lên .Khi làm thì nàng hoàn toàn không nghĩ gì, nhưng xong rồi thì lại phát run, quả thực từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ tiếp cận thân thiết như vậy với một người đàn ông, tự nhiên hành động vừa rồi để lại trong đầu nàng ấn tượng không nhỏ !Nàng đứng lặng người nhìn Nhạc Tiểu Tuấn hồi lâu, lòng thầm nói :
- Nhạc đệ, hy vọng người không phụ lòng tỷ tỷ ...Cửa phòng kẹt mở, nàng quay lại nhìn thấy Hồ đại nương bước vào cười hỏi :
- Nhị tiểu thư, thuốc đã móm xong rồi chứ ?Thân Phi Quỳnh mặt còn ửng đỏ, chỉ gật nhẹ đầu không lên tiếng .Hồ đại nương bước nhanh đến nói tiếp :
- Nhị tiểu thư một đêm bồn tẩu, giờ nên đi nghỉ một lát, ở đây có lão thân trông coi .Thân Phi Quỳnh quay đầu nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Ta không mệt .Hồ đại nương đương nhiên thâm hiểu, thuốc tuy đã móm xuống, thế nhưng chàng ta chưa hồi tỉnh thì cô nàng nhất định chưa an tâm .Ái ! Nữ nhi kẻ cũng lạ, bình thường là một vị cô nương kênh kiệu ngang ngạnh, chung quy không coi đàn ông vào đâu, thế nhưng một khi đã gặp được tình lang trong

mộng, thì phút chốc biến thành một vị tiểu thư khuê các đa sầu đa cảm !Hồ đại nương chỉ lắc đầu cười một mình, đoạn đem đến một chiếc ghế tựa kê sát giường nói :

- Vậy tiểu thư ngồi nghỉ một lúc .Bà hiểu rất rõ Nhị tiểu thư của mình, trước mặt người khác, không khi nào cô ta chịu ngồi bên thành giường có đàn ông đang nằm, nên mới làm vậy .

- Đa tạ ma ma !Nói rồi, ngồi xuống ghế, mắt vẫn dán chặt lên mặt Nhạc Tiểu Tuấn theo dõi diễn biến .Nhạc Tiểu Tuấn phục Tuyết Sâm hoàn rồi, qua chừng thời gian một tuần trà, quả nhiên được lực đã phát công hiệu, trên mặt chàng đỏ bừng giờ đã giảm dần .Qua thêm một lúc nữa thì mí mắt máy động, cuối cùng mở hẳn hai mắt ra .Thân Phi Quỳnh nhìn thấy thì mừng khôn tả, đứng lên cười tươi nói :

- Tuấn đệ, cuối cùng thì người cũng tỉnh lại .Nhạc Tiểu Tuấn vừa mở mắt ra thì người đầu tiên nhìn thấy là Thân Phi Quỳnh, đang đứng bên giường, chàng định nhón người ngồi dậy . Nào ngờ, vừa gắng sức một cái, thì ngực đau như xé khiến chàng á lên một tiếng, mặt tái xanh, trán toát mồ hôi .Nên biết, chàng trúng phải Hỏa Diệm Dao của Hỏa Linh thánh mẫu, đây là một môn hỏa công cực kỳ lợi hại, ngoài Ly Hỏa chân khí đốt cháy nội tạng, còn bị chưởng lực thể sắc lợi như dao đoạn thương nội phủ .Cứ thử nghĩ, chưởng mà lại gọi là dao, thì cũng đủ biết duyên cớ của nó rồi ?Do vậy, người trúng phải Hỏa Diệm Dao thì xem như bị trúng thương bởi hai loại, một là Ly Hỏa chân khí thiêu đốt nội tạng, hai là chưởng phong xuyên cắt nội tạng .Huy phu nhân tuy cho chàng uống Bát Bửu Tử ngọc đan, đây là một loại thánh dược trị vết thương, đối với Ly Hỏa chân khí thì không có tác dụng, nhưng đối với chưởng lực xuyên cắt nội tạng thì có công hiệu .Chỉ có điều, khi Huy phu nhân cho chàng uống thuốc, chỉ là nhét vào miệng dùng nước rót xuống, chàng đang ở trong tình trạng bất tỉnh nhân sự, cho nên căn bản thuốc chỉ đứng ở yết hầu mà không thể xuống bụng được .Mãi đến lúc này, khi Thân Phi Quỳnh mớm Tuyết Sâm hoàn cho chàng, đã dùng nội lực đẩy xuống bụng, như vậy khiến cả Bát Bửu Tử Ngọc Đan cũng xuống theo .Tuyết Sâm hoàn là loại thánh dược đặc chế từ tuyết liên tử và tuyết sâm nghìn năm, được tính cực hàn, chuyên trị ly hỏa thần công và thái dương thần công . Trên nguyên tắc dụng thủy chế hỏa, đương nhiên là hóa giải hết hỏa độc trong người chàng .Nhạc Tiểu Tuấn hôn mê bất tỉnh là do hỏa độc bức huyết vọng thành, đàm mê lâm khiếu, lúc này Tuyết Sâm hoàn phát tán công hiệu, đương nhiên hỏa độc đã lui thì hồi tỉnh lại .Thế nhưng, hồi tỉnh không có nghĩa là thương nội tạng đã lành .Tuyết Sâm hoàn đương nhiên chỉ hóa giải được hỏa độc, nhưng không thể trị lành thương tích, đến như bát bửu tử ngọc đan trợ sức trị vết thương nội tạng, nhưng cho dù là thánh dược, thì không thể thuốc vào là bệnh giảm, vết thương chi ít cũng cần phải có thời gian để hồi phục .Do đó mà khi chàng gượng ngồi dậy động đến vết thương nội tạng, mới khiến chàng đau như dao cắt .Thân Phi Quỳnh thấy vậy thì phát hoảng hỏi :

- Tuấn đệ, làm sao thế ?Nhạc Tiểu Tuấn tay trái đè lên vết thương ở ngực, miệng rên khẽ nói thều thào :

- Không sao, Quỳnh tỷ cứu tiểu đệ à ?Thân Phi Quỳnh lại nhớ tình cảnh vừa rồi, bất giác lại ửng mặt ậm ừ nói :

- Vết thương Tuấn đệ chẳng nhẹ tí nào, vừa hồi tỉnh nên nghỉ dưỡng, chớ vội cử động, có phải đau ở vết thương không ?Nhạc Tiểu Tuấn gật nhẹ đầu đáp :

- Tiểu đệ trúng một chưởng của Hỏa Linh thánh mẫu, tựa hồ như xương cốt ở ngực vỡ vụn ...

- Ừm, người trúng Hỏa Diệm Dao của bà ta, ái, ... Ta đã nói trước là không nên chọc giận Hỏa Linh thánh mẫu, người lại không nghe lời tỷ tỷ . Thôi, chớ nên nói nhiều, tỷ tỷ xem xét vết thương cho người !

12. Tính Mệnh Kịch Nguy

Lần này thì cô ta không còn cố kỵ nam nữ , ngồi xuống bên giường một cách tự nhiên , cởi áo trên cho chàng xem qua vết thương .Lúc này mới thấy trên ngực trái chàng một vết cháy xém dài chừng xích , rộng chừng hai thốn , vết cháy giờ tím bầm như thịt chín , tự nhiên trong lòng xót xa , mắt rướm lệ nói :

- Ái , không ngờ bà ta lại hạ độc thủ !Vừa nói nàng vừa dùng ngón tay trở ấn nhẹ quanh vùng bị thương, hỏi :

- Đau không ?Giọng nàng ngọt ngào trĩu mến như chưa bao giờ có , khiến Hồ đại nương đứng sau lưng cũng thầm gật đầu .Nhạc Tiểu Tuấn đáp nhẹ :

- Không , chỉ vừa rồi tiểu đệ định ngồi dậy , thì xương đau kinh khủng , chẳng biết có bị gãy hay không ?Thân Phi Quỳnh nghe vậy thì bật cười nói :
- Người như con nít nhé ! Xương gãy , chẳng lẽ ta ẵm vậy người lại không thấy đau !
- Nhưng ... Rõ ràng vừa rồi tiểu đệ đau chịu không thấu , cả người tợ hồ như mất hết sức lực .Hồ đại nương bước đến một bước nói :
- Nhị tiểu thư , lão thân nghe nói Tuyết Sâm Hoàn chẳng những thanh tâm giáng hỏa, mà còn đại bổ chân nguyên , Nhạc tướng công tuy hỏa độc đã tiêu trừ , nhưng thương tích chưa lành , chỉ sợ phải mất mười hôm nữa tháng mới hồi phục hoàn toàn .Thân Phi Quỳnh đầu mày nhú lại nói :
- Đúng vậy , Tuần đệ không những bị Ly Hỏa chân khí đốt cháy nội tạng , mà còn bị chưởng phong của Hỏa Diệm Dao xuyên cắt nội tạng . Cho nên , người trúng Hỏa Diệm Dao chẳng khác nào đồng lúc thụ thương hai lần , thế còn nguy hiểm hơn , cần phải một thời gian mới hồi phục ...Hồ đại nương nói :
- Tuy là vậy , thế nhưng lão thân nghĩ ra một phương pháp có thể giúp Nhạc tướng công chóng lành vết thương .Thân Phi Quỳnh nghe thì vui mừng hỏi ngay :
- Cách gì ?
- Nhị tiểu thư sao không nghĩ xem Tuyết Sâm Hoàn là loại tiên dược đại bổ chân nguyên ...Thân Phi Quỳnh nhú mày nói :
- Hồ ma ma , chớ nhắc đến chuyện Tuyết Sâm Hoàn nữa , nhanh nói cách nào để Tuần đệ chóng hồi phục !
- Ái , lão thân ý muốn nói là Nhạc tướng công đã phục tiên dược Tuyết Sâm Hoàn rồi , tại sao công hiệu lại chậm như vậy chứ ? Nguyên nhân chủ yếu là vì Nhạc tướng công bị hỏa độc công hủy nội tạng , nguyên khí hao tổn quá lớn , nhất thời khó tu bổ được công năng phục hồi nguyên khí .Thân Phi Quỳnh có phần hiểu ra , gật đầu nói :
- Hồ ma ma thật có kinh nghiệm , lời này không sai .
- Cho nên ý lão thân , giờ chỉ cần trợ lực giúp Nhạc tướng công dẫn thông kinh mạch , khiến chu thân khí huyết thông hoạt , dinh vệ tự điều , được lực nhờ đó mà phát tác càn mạnh , thương thể tự nhiên cũng chóng hồi phục .Thân Phi Quỳnh vỗ lễ reo lên :
- A , chỉ chừng ấy mà cũng nghĩ không ra , dùng chân khí bản thân dẫn thông thập nhị kinh mạch , chính là phương pháp trị thương nhanh nhất , nó đúng nguyên lý Thông Tắc Bất Thông , Thông Tắc Bất Thông . Huống gì Tuần đệ đã phục Tuyết Sâm Hoàn của gia gia ta , đương nhiên là sẽ chóng hồi phục .Nói rồi quay đầu nhìn Hồ đại nương nói tiếp :
- Hảo , giờ ta giúp Tuần đệ dẫn thông kinh mạch , Hồ ma ma làm hộ pháp bảo vệ dùm.Hồ đại nương cười lớn nói :
- Điều này há đợi Nhị tiểu thư căn dặn ?Thân Phi Quỳnh quay đầu nhìn lại , lúc này mới biết trong lúc nàng nói chuyện với Hồ đại nương thì Nhạc Tiểu Tuấn lại hôn mê ngủ thiếp đi . Sắc mặt chàng không còn bị hỏa nhiệt đốt cháy đỏ , mà lại trắng bệch ra như tờ giấy , thì sao xuyên trong lòng .Bây giờ , nàng cúi bô hài ra , nhảy lên giường ngồi xếp bằng , nhắm hờ mắt vận khí , từ từ đưa tay phải đặt lên huyệt Linh Đài trên người chàng , rồi vận khí đẩy sang .Nào ngờ , nàng vừa vận chân khí đẩy sang người chàng , thì bỗng nhiên cảm thấy một luồng chân khí nghịch hành từ người chàng phản chuyển trở lại tay mình , bất giác thâm nghĩ :
- Nó bị thương tuy không nhẹ , nhưng đến nỗi nào lại có tình trạng Nghịch huyết đảo hành ? Chẳng lẽ bị Hỏa Diệm Dao chấn động đến nội phủ đảo loạn , khí huyết nghịch hành ?Chính vì hiện tượng khí huyết đảo nghịch hành , cho nên nàng mới không thể đẩy chân khí của mình vào người chàng được .Lòng tuy thấy kỳ , nhưng liền vận thêm tám thành chân lực từ từ theo tay đẩy sang người chàng .Nên biết , nàng là tôn nữ của vị Tuyết Sơn Lão Thần Tiên Huyền Linh Tẩu , nhất thân nội lực tụ tập đến thặng thừa , có thể liệt vào hàng cao thủ nhất lưu trong võ lâm .Quả nhiên , lần này tám thành chân lực đẩy sang thì bức được hiện tượng khí huyết nghịch hành , chân lực chuyển vào người Nhạc Tiểu Tuấn .Nhưng đúng lúc ấy , bỗng thấy

Nhạc Tiểu Tuấn nẩy người lên thét một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh .Thân Phi Quỳnh không hiểu nguyên nhân tại sao , vội vàng tháo tay lại , thất thanh hỏi :

- Tuấn đệ , người sao vậy ?Nhạc Tiểu Tuấn mặt trắng như tờ giấy , hai mắt nhắm nghiền , đương nhiên chẳng chẳng còn hay biết gì nữa .Thân Phi Quỳnh không kìm nổi, ôm chầm lấy người chàng , nước mắt tuôn như mưa , khóc gào lên :

- Tuấn đệ , nhanh tỉnh lại , nhanh tỉnh ...Hồ đại nương cũng nhận ra tình hình không ổn , vội đến hỏi :

- Tiểu thư , gì vậy ?Thân Phi Quỳnh chùi nước mắt nói :

- Tuấn đệ bị nghịch huyết đảo hành , bế tắc kinh huyết , chỉ e ...

-Ồ , với chân lực như tiểu thư mà không thể đả khai kinh huyết , dẫn khí quy nguyên ư ?Thân Phi Quỳnh lắc đầu nói :

- Với chút công lực như ta chỉ có thể thuận khí đả thông kinh mạch , hiện tượng nghịch huyết đảo hành nay phải cần có người nội lực tối thâm hậu mới dần dần bức khí từng bước đả thông quá huyết , ta làm sao nghịch khí đả thông kinh huyết dẫn khí quy nguyên được ?Hồ đại nương ngó người , với công lực như Nhị tiểu thư có thể nói thuộc hàng nhất lưu cao thủ , mà không thể đả thông kinh huyết cho Nhạc Tiểu Tuấn , khiến khí huyết nghịch hành hồi thuận quy nguyên ? Vậy thì còn ai có thể làm chuyện này ?Bà ta nhìn thấy Nhị tiểu thư nước mắt lã chã , thì cũng rối trí , nhất thời không nói được câu nào .Chỉ nghe Thân Phi Quỳnh lẩm nhẩm một mình :

- Đi tìm đại thư và anh rể cũng vô ích ...Bất chợt nàng à lên một tiếng , quay đầu hỏi :

- Hồ ma ma , hôm này là ngày nào ?

- Đã sang mùng một tháng mười hai rồi .

- À , giờ này là giờ nào ?Hồ đại nương chạy ra mở cửa nhìn trời , rồi trở vào nói :

- Đã sắp hết canh năm .

- Được , nhanh ra bảo Tử Kim Tiêu chuẩn bị xe ngựa .Hồ đại nương chẳng hiểu ắt giáp gì , nhưng chỉ dạ ran một tiếng rồi chạy ra khỏi phòng .Lúc này trời chỉ vừa hừng sáng , nhưng ngoài trời cũng đủ thấy mặt người .Thân Phi Quỳnh nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nằm mê mang bất động , mặt trắng bệch , hơi thở yếu ớt , thì lòng nóng như lửa .

Nàng dùng tấm chăn bọc kín người chàng lại , rồi hai tay bế chàng lên đi ra khỏi phòng .Hồ đại nương vừa lúc ấy chạy đến nói :

- Xe đã chuẩn bị xong . Nhị tiểu thư , để lão thân giúp một tay .Thân Phi Quỳnh không trao Nhạc Tiểu Tuấn cho bà ta , mà còn ôm chặt hơn , tựa hồ như sợ người khác cướp mất Nhạc Tiểu Tuấn trong tay mình , nói nhanh :

- Nhanh vào thanh toán tiền phòng , rồi chúng ta lên đường !Bình thường , bốn ả nữ tỳ của nàng lúi lo như chim hót suốt ngày , nhưng lúc này nhìn thấy nàng mặt sầu mày thẳm , mà lại vội vàng nôn nóng thì không ai dám hó hé nữa lời , chỉ lẳng lặng theo sau .Tử Kim Tiêu đã chuẩn bị một cỗ ngựa hoa song mã trước cửa khách điếm , Thân Phi Quỳnh và bốn ả nữ tỳ lên xe , đợi Hồ đại nương thanh toán xong cùng lên xe , bây giờ Tử Kim Tiêu mới lên tiếng hỏi :

- Nhị tiểu thư , chúng ta đi đâu ?Thân Phi Quỳnh lúc này ôm ghì cả người Nhạc Tiểu Tuấn , nàng không còn thấy xấu hổ , mặt áp vào mặt chàng chừng như nghe ngóng theo từng hơi thở nhẹ của chàng . Nàng như ngây như dại , nàng thâm hiểu chuyện khí huyết nghịch đảo là đại kỵ với người luyện công, không biết chàng có cầm cự lâu dài không ? Cho nên căn bản tâm hồn nàng đặt trọn vào người chàng , mà không hay biết gì bên ngoài nữa .Hồ ma ma thấp giọng hỏi :

- Tiểu thư , chúng ta đi đâu ?Thân Phi Quỳnh người như hồn tiêu phách lạc , mắt cứ chầm chầm nhìn Nhạc Tiểu Tuấn , mà mặt đầm đìa nước mắt , Hồ đại nương nhìn thấy chỉ biết lắc đầu , chợt đánh mắt ra hiệu cho Xuân Phong .Xuân Phong ngồi sát bên người Thân Phi Quỳnh , bèn nhích nhẹ vào người nàng hỏi nhỏ :

- Nhị tiểu thư , Hồ ma mà hỏi chúng ta đi đâu bây giờ ?Đến lúc này Thân Phi Quỳnh mới sực tỉnh , ngược mắt lên nói gọn :

- Bát Công sơn , nhanh lên ! Nội trong chiều nay phải đến được đó !Hồ đại nương khựng người , không biết Nhị tiểu thư muốn đưa Nhạc Tiểu Tuấn đến Bát Công sơn làm gì , nhưng không dám hỏi .

Chỉ thò đầu ra ngoài nói với Tử Kim Tiêu :

- Tử Kim Tiêu , tiểu thư ra lệnh đến Bát Công sơn , chiều nay phải đến nơi !Tử Kim Tiêu ứng thanh đáp một tiếng , rồi ngọn rồi trong tay vung lên “bốp , bốp” mấy tiếng , hai con tuấn mã hí dài một tiếng , theo thể roi thúc giục của chủ , tám vó phóng lên kéo cỗ xe chạy về phía trước như mũi tên .Ngựa thuộc loại tuấn mã được kén chọn rất kỹ , thể nhưng cả đoạn đường dài mấy trăm dặm chạy không nghỉ , đến cả buổi trưa người cũng không ăn , ngựa cũng không dừng chân , chỉ thấy ngựa đổ mồ hôi như tắm , mũi thở phì phì .Tử Kim Tiêu được lệnh phải đến Bát Công sơn trước khi trời tối , nên ra sức thúc ngựa , quả nhiên trước khi mặt trời gát núi thì cả bọn cũng đến được dưới chân Bát Công sơn .Lúc này xe ngựa mới chạy chậm lại , Thân Phi Quỳnh suốt một ngày không ăn không uống , tay cũng không buông rời Nhạc Tiểu Tuấn , lòng như lửa đốt . Bây giờ thấy xe ngựa chạy chậm lại , bèn lên tiếng hỏi :

- Đến rồi sao ?Hồ đại nương vội đáp :

- Đến rồi !

- Đã giờ nào rồi ?

- Có lẽ tầm giờ Dậu .Thân Phi Quỳnh nghe mới thở phào , nói :

- Cũng không chậm !Cuối cùng xe ngựa dừng lại bên một cánh rừng dưới chân núi , trời vào cuối đông , mà Tử Kim Tiêu phải lấy khăn lau mồ hôi trên trán , rồi nhảy xuống vén rèm xe .Bốn ả nữ tỳ nhảy xuống trước , Hồ đại nương nói :

- Nhị tiểu thư đã một ngày không có gì vào bụng , hãy đưa Nhạc tướng công lão thân bé cho !

- Không !Thân Phi Quỳnh chỉ đáp cộc lốc một tiếng , rồi hai tay cẩn thận bế Nhạc Tiểu Tuấn xuống xe , đoạn cử bước đi lên núi .Hồ đại nương đánh mắt cho bọn tiểu tỳ , nhưng vừa định bước chân đi theo , bỗng Thân Phi Quỳnh quay đầu lại nói ngay :

- Các người ở đây chờ ta .Hồ đại nương dạ ran một tiếng , rồi khựng người đứng lại , chỉ còn biết nhìn theo Nhị tiểu thư từng bước nặng nề đi lên núi .

Trên Bát Công sơn , trước đây có một ngôi miếu thờ Hán Hoài Nam Vương Liêu An .Tương truyền , Liêu An biết trọng người tài , nhún mình đại sĩ , có vì Bát Công đến viếng thăm , Liêu An rất kính trọng người này . Bát Công có khả năng luyện đan hóa kim . Một hôm , Bát Công và Liêu An lên núi , chôn vàng ở đây , rồi sớm ra cả hai thăng thiên , cho nên về sau núi mới có tên gọi là Bát Công sơn .Truyền thuyết là vậy , nhưng miếu thì có thực , chỉ có điều qua thời gian đã lâu không có người chăm sóc , thêm phần loạn lạc , nên miếu từ lâu đã hủy . Duy nhất còn lại là gốc lão quế thứ lớn đến mấy người ôm không xuể , cành lá xum xuê tỏa rộng che rợp có đến trăm trượng , từ xa nhìn lại tựa hồ như một chiếc dù khổng lồ .Ngay dưới gốc lão quế , còn có một phiến đá rộng như mặt bàn , phẳng phiu nhẵn nhụi như gương , nghe nói thời Tần dùng Tạ An công , tạo nên một bàn cờ này trên mặt đá đến giờ vẫn còn những đường ngang dọc của ô cờ , có điều đường nét đã rất mờ nhạt .Trở lại lúc này , trời đã sắp tối , Thân Phi Quỳnh hai tay ẵm Nhạc Tiểu Tuấn hôn mê bất tỉnh đi lên núi , khi còn cách phiến đá lớn chừng tám chín trượng , bỗng nhiên hai chân quỳ xuống trên đất bất động .Dạ phong rít từng hồi , sơn lâm tĩnh mịch , đêm đông tháng tuyết thế này , nàng lặn lội từ mấy trăm dặm đến đây quỳ bất động mà không ai hay biết để làm gì ?

Chẳng lẽ nàng bế chàng đến tận miếu thần này cầu thần phò hộ cho chàng thoát nạn ?Thân Phi Quỳnh là một nữ hiệp có tiếng đời này , đương nhiên nàng làm thế này là có duyên cớ bên trong , không lẽ gì từ xa lạ đến Bát Vương công này quỳ xuống bất động , trong tay còn bế một người mà thân sắc nàng lại hết sức thành kính nghiêm trang !Kính thần thần tại , dạ phong thổi qua lật phất mái tóc nàng tung lên mặt , nhưng nàng vẫn y nhiên bất động tựa hồ như một tượng đá , thời gian cứ vậy từng giây theo hàn phong trôi qua .Đột nhiên , dưới gốc cây lão quế thụ “cốc” một tiếng khô khan vang lên , chừng như một vật kim khí nào đó rơi mạnh trên mặt phiến đá .Thân Phi Quỳnh vẫn quỳ bất động , trong lòng thầm nghĩ :

- Cuối cùng ta cũng chờ được, người này nhất định là Thất Công Hoàng Công Độ , chỉ có chiếc bình rượu bằng sắt của lão đặt trên bàn đá mới gây ra tiếng động như vậy ?Trong lòng tuy nghĩ thế , nhưng nàng chung thủy vẫn không ngừng lên .Quả nhiên , vừa lúc ấy nghe một tiếng ho hắng hắng già nua , rồi tiếp liền bộp một tiếng khô khan khác , nghe ra chừng như là tiếng nút hồ rượu bật mở ra .Chẳng sai chút nào , ngay sau đó là từng tiếng ực ực , rõ ràng là tiếng người nốc rượu , có lẽ phải nốc đến chín mươi ngụm liên tục mới thôi .Cuối cùng , chỉ nghe giọng già nua kia cất tiếng cười sảng khoái , rồi ực lại nốc thêm ngụm rượu nữa , mới rề rà nói một mình :
- Hà hà ... Đêm nay coi như ta là người đầu tiên đến !Dứt lời , lại cười ngất .Nhưng ngay trong tràng cười của lão , bỗng lại nhận ra thêm một tiếng cười lạnh lạnh khác .
- Hắc hắc ... Thất huynh , người chớ khua mép vội mừng , huynh đệ còn đến sớm hơn người !Giọng người thứ hai này the the nghe đến chói tai , khi nghe chừng như trên tàn quế , nhưng dứt câu thì cả người đã rơi xuống trên mặt bàn đá .Thân Phi Quỳnh trầm nghĩ :
- Bát Công Trương Công Quyền .Thất Công Hoàng Công Độ cười hì hì nói :
- Nực cười , người vừa đến thì nói vừa đến , làm gì phải tự trát vàng lên mặt , bảo là còn đến sớm hơn ta ?Bát Công Trương Công Quyền ré giọng lên nói :
- Huynh đệ cần gì phải tự trát vàng lên mặt chứ ? Người làm sao biết huynh đệ không phải đến sớm hơn người ? Nói người biết , huynh đệ đến , nhưng chưa thấy người nào , nên nhảy lên cây ngủ một giấc rồi , giờ người mới đến , chính tiếng cười của người đánh thức huynh đệ dậy đấy nhé !Thất Công Hoàng Công Độ nói :
- Hừ , ta sao không biết người đến muộn , rồi vô nắp vào tàng cây , lại từ trên cây nhảy xuống bào là vừa ngủ một giấc . Nói vậy ai nói không được ? Giả sử ta bảo rằng , ta đến đây đã uống hết một bồ rượu rồi , thấy ai cũng chưa đến , nên xuống chợ mua về thêm bình rượu thứ hai này đây , thì sao hử ?
- Ái da ... , Ai đến trước , ai đến sau , sự thật vẫn là sự thật , việc gì phải giả sử này ví dụ nọ ?Bọn họ một người một câu , không ai chịu nhịn ai , tranh cãi náo nhiệt lên , chung quy vẫn là tranh xem ai là người đến trước .

13. Thất Bát Nhị Công

Cải nhau một hồi, Thất Công Hoàng Công Độ như không chịu nói, thét lên :

- Lão phu từ Thiên Phong sơn đến đây, lộ trình xa hơn người, nhưng đến trước người là sự thật trăm phần trăm !Bát Công Trương Công Quyền ré giọng nói :
- Thôi đi, huynh đệ từ Cửu Tiên đường đến đây cũng chẳng gần hơn người nhé ? Vả lại, ai biết được là sáng sớm hôm nay người mới bắt đầu lên đường ?Thất Công Hoàng Công Độ cười vang nói :
- A, đây mới gọi là không đánh tự khai, thì ra người không phải lên đường sáng này !Thì ra bọn họ từ hai nơi rất xa ước định bắt đầu sáng này mới xuất phát chạy đến đây, như vậy là bọn họ thi thố cước trình, cho nên mới tranh luận xem ai đến trước . Điều này cũng có nghĩa là tranh xem công lực ai cao ai thấp .Thân Phi Quỳnh trong lòng nghĩ :
- Quả là xưa nay tam đại chưa thấy ai là kẻ không hiểu danh, cứ như bọn Thất Công, Bát Công thân phận cực cao, mà cũng chỉ vì chút danh phận mà tranh cãi đến đỏ mặt tía tai .Chỉ nghe Bát Công Trương Công Quyền nói :
- Ai xuất phát trước ?Thất Công Hoàng Công Độ cười ha hả nói :
- Cứ cho là người và ta không ai xuất phát trước, vậy chỉ lấy đến đây trước làm chuẩn !
- Huynh đệ đến trước, Thất huynh không tin, huynh đệ có người làm chứng đấy !
- Người có người làm chứng ư ? Ai ?Bát Công Trương Công Quyền chỉ tay ra phía trước nói :

- Nhìn kìa, chẳng phải một vị tiểu cô nương đó sao ? Cô ta có thể làm chứng cho huynh đệ .Thất Công Hoàng Công Độ đưa mắt nhìn về phía Thân Phi Quỳnh nhủ vậy hỏi :
- Nữ oa đầu kia đến đây làm gì chứ ?
- Hì hì ... Đương nhiên là đến làm chứng cho huynh đệ !
- Nói huyên ! Người không nhìn thấy trong tay cô ta còn có thêm một người sao ?Bát Công Trương Công Quyền bây giờ mới đưa mắt nhìn cẩn thận, quả nhiên không sai, bất giác la lên :
- Í, cô ta hình như là đang khóc !Thất Công Hoàng Công Độ lắc đầu nói :
- Không, cô ta đang rơi nước mắt !
- Người ... Người đó, khóc và rơi nước mắt thì có khác gì nhau ?
- Hắc hắc ! Khác nhau lắm chứ, khóc là có tiếng, rơi nước mắt là không có tiếng !
- Hừ, không khóc thì làm sao người rơi nước mắt ?
- Có lúc người ta cũng rơi nước mắt chứ !
- Nói vậy người cho rằng cô ta đang cười ?
- Ồ, không, lão phu chỉ nói cô ta rơi nước mắt, không nói cô ta đang cười .Thân Phi Quỳnh trong lòng đang rầu rĩ, nhưng nghe hai lão quái tranh cãi nhau đến đó cũng không nhịn được, suýt nữa thì bật ra tiếng cười .Hai lão quái chỉ vì chuyện khóc hay rơi nước mắt mà cũng tranh cãi nhau suốt cả buổi vẫn chưa ngã ngũ .Bát Công hậm hực :
- Thôi được, chúng ta đến hỏi xem vì sao cô ta khóc ?Thất Công bắt lại :
- Không, phải để lão phu hỏi trước, vì sao cô ta rơi nước mắt ?Chỉ thấy tính tình cổ quái, ngoan cố của hai lão già này, cũng biết chết đến bên, cầu cũng không xong, nhất định phải để bọn họ tự khai khẩu trước !Khi ấy nghe tiếng Bát Công Trương Công Quyền lên tiếng hỏi :
- Ê ! Tiểu cô nương, làm gì mà quỳ ở đó khóc lóc thế này ?Chẳng ngờ, Thất Công Hoàng Công Độ tranh ngang hỏi ngay :
- Nữ oa đầu, người nói xem, tại sao người quỳ rơi nước mắt ở đây ?Thân Phi Quỳnh đã tính trong đầu, nàng im lặng, đến đầu cũng không ngẩng lên .Bát Công nói :
- Chừng như cô ta không nghe thấy !Thất Công nói :
- Không, cô ta đang rơi nước mắt, nên không muốn nói chuyện với chúng ta .Bát Công cãi lại :
- Gió mạnh quá, nên cô ta không nghe thấy đấy chứ !
- Úi da, cái giọng như thể xé trời xé đất của người, giờ nào mà thối tản đi rồi ? Nhất định là cô ta không chịu nói chuyện .Bát Công thân hình bỗng thoáng động nhẹ lướt tới bên người Thân Phi Quỳnh gọi lớn :
- Ê, nữ oa đầu . . .Thất Công cũng không chậm chân, người như thu diệp trong gió thoáng rút bên người nàng, tranh nói ngay :
- Tiểu cô nương tại sao lại quỳ ở đây ?Thân Phi Quỳnh thấy cả hai lão quái đều đã trúng kế, thầm vui trong lòng nghĩ :
- Xem ra Tuấn đệ được cứu rồi !Thế nhưng cả người nàng vẫn quỳ yên bất động, chỉ có đầu là hơi lắc nhẹ .Bát Công hỏi :
- Trong tay cô nương là người nào vậy ?Thất Công tranh vào nói :
- Còn phải hỏi, đương nhiên là người thân của cô ta .Đến lúc này Thân Phi Quỳnh mới lên tiếng :
- Nó là đệ đệ của tôi !Thất Công mừng ra mặt nói :
- Ta bảo là thân nhân của cô ta quyết không sai nhé !

- Í, nhưng lão phu cũng đâu có bảo là không phải thân nhân cô ta ?Bát Công nói rồi quay đầu nhìn Thân Phi Quỳnh hỏi tiếp :
 - Đệ đệ cô nương bị sao vậy ?Không đợi Thân Phi Quỳnh kịp đáp, Thất Công làm như hiểu biết nói ngay :
 - Xem ra hẳn bệnh không nhẹ tí nào !Thân Phi Quỳnh rơi nước mắt nói :
 - Không phải bệnh !Bát Công nghiêng tai nghe ngóng rồi nói :
 - Hơi thở không phải khó khăn, mà là rất yếu nhược .Đến lúc này Thân Phi Quỳnh mới ngược đầu lên vẻ không vui nói :
 - Các người chớ có cãi vả về đệ đệ của ta có được không chứ ? Ái . . . hẳn . . . xem ra không cứu nổi !Thất Công nghe vậy thì hiểu kỳ hỏi ngay :
 - Đệ đệ cô nương thật ra bị cái gì chứ ?Rõ ràng là quái, bảo họ dừng cãi thì họ càng tranh hơi cho bằng được .Thân Phi Quỳnh mừng khắp khởi trong lòng, nhưng vờ lớn tiếng nói :
 - Ta đã nói rồi, đệ đệ ta không phải sinh bệnh, đừng hỏi nữa được không chứ ?Bát Công như lạnh lợi hơn, thấp giọng hỏi khẽ :
 - Nay, cô nương, đệ đệ của cô sao bảo là không cứu nổi ?Thân Phi Quỳnh cười thầm nói :
 - Đệ đệ ta thụ thương nội tạng, khiến khí huyết nghịch hành, ta biết không ai có thể cứu nổi, nên ta đưa nó đến đây . . .Nàng tuy chỉ có ý nói vậy, nhưng khi thốt lên mấy tiếng đưa nó đến đây thì bất giác tình không ngăn nổi lòng lại tuôn nước mắt, thút thít không nói tiếp hết câu được .Thất Công Hoàng Công Độ nghe thì bất thần ngửa mặt cười vang ha hả .Bát Công Trương Công Quyền ré giọng nói :
 - Thất huynh, người thật không đúng, tiểu cô nương trong lòng sầu bi thống thiết, người lại cười gì chứ ?Thất Công ngưng bật tiếng cười nói :
 - Người không nghe cô ta nói sao, đệ đệ của cô ta thụ nội thương, khí huyết nghịch hành, không còn ai cứu nổi ?
 - Hừ, sao lại không nghe !
 - Đệ đệ của cô ta làm sao chết được chứ ?
 - Cô ta chỉ bảo là đệ đệ không cứu nổi, nói chết bao giờ ?Thất Công lại phá lên cười ha hả tiếp :
 - Gặp phải tay bọn ta, há chết nổi sao ?Bát Công hỏi :
 - Ý Thất Công là muốn chúng ta ra tay cứu trợ ?Thất Công gật đầu nói :
 - Người nói đúng, cứu một mạng người còn hơn xây cả bảy tòa phủ đệ, nhớ lại năm xưa, chúng ta tám người ngay trên Bát Công sơn này kết nghĩa .
- Nhưng nay chỉ còn thừa lại ba chúng ta, làm một việc thiện tích âm đức cũng hay đấy chứ, biết đâu nhờ vậy sống thêm được vài ngày .Bát Công cười hì hì gật đầu đáp :
- Thất huynh nói đúng lắm, chúng ta xưa nay chỉ biết có mình, giờ gần xuống lỗ, làm chút việc thiện gọi là để tiếng thơm nghìn thu, hì hì . . .Thân Phi Quỳnh cứ nghe hai lão quái bông đùa là muốn bật cười, nhưng cười không nổi .Thất Công cúi người xuống nói :
 - Nữ oa nhi, người nhanh đứng lên, đệ đệ của người sẽ được cứu !Bát Công cũng chen vào nói :
 - Đúng, đệ đệ của người gặp phải bọn ta, muốn chết e còn khó hơn sống đấy !Thân Phi Quỳnh vẫn còn lắc đầu đáp :
 - Không, bao nhiêu thầy lang đều nói, không ai cứu nổi đệ đệ ta .Thất Công ré giọng lên :
 - Lão phu nói cứu được là cứu được, tại sao người không chịu nghe lời bọn lão phu, lại đi nghe lời mấy tên lang băm bắt tài kia chứ ?Thân Phi Quỳnh nói :
 - Nhưng bọn họ đều là những thầy lang nổi tiếng !Bát Công vỗ ngực nói :

- Huynh đệ chúng ta còn hơn cả Hoa Đà năm xưa, đừng nói là thầy lang đời này !Thân Phi Quỳnh tay ôm chặt Nhạc Tiểu Tuấn như sợ người ta cướp mất, rồi nói :
- Các người lừa ta, các người, không phải là thầy lang, cứ không nổi đệ đệ . . .Thất Công la lên :
- Hừ, ai bảo là không phải chứ ?Bát Công cũng ré lên :
- Không phải cũng phải !Nói rồi, bọn họ một người nắm đầu, một người nắm chân Nhạc Tiểu Tuấn giằng mạnh ra khỏi tay Thân Phi Quỳnh .Đương nhiên là Thân Phi Quỳnh có ý khích bọn họ, cho nên khi Thất Công, Bát Công chop chân chàng giằng lấy, nàng chỉ vờ lôi kéo lại, cuối cùng cũng thả cho bọn họ cướp đi .Thực tế mà nói, mỗi khi hai lão quái này đã muốn đoạt Nhạc Tiểu Tuấn trong tay nàng, thì cho dù nàng thí mạng với bọn họ cũng chỉ là vô ích mà thôi, quyết không sao giữ nổi chàng trong tay .Lúc này, hai lão quái chop được người Nhạc Tiểu Tuấn tự hồ như bắt được vàng, mừng hí hửng, rồi “về” một cái, hai lão vác chàng lên vai phóng trở lại góc lão què thụ, rồi đặt chàng nằm ngửa trên phiến đá, hai lão đứng đối diện với nhau .Thân Phi Quỳnh vờ vùng đứng lên la lớn :
- Thả đệ đệ ta ra, các người không được hại nó . . .Vừa gào nàng vừa chạy lên, Thất Công quay đầu cười nói :
- Nữ oa đầu, người yên cho lão phu nhờ ! Chớ lo lắng, bọn lão phu nhất định cứu sống hần, lẽ nào bọn lão phu lại hại hần ?Tiếp theo lời nói, chỉ thấy lão vung tay cách không điểm một cái vào người nàng đang đà chạy đến .Thân Phi Quỳnh ngược lại không dám chạy quá nhanh sợ lộ chân tướng, khi chỉ còn cách phiến đá chừng ba trượng thì cả người bỗng khựng lại bất động .Nàng tuy bị phong bế huyết đạo đứng yên tại chỗ, thế nhưng trong lòng bây giờ mới thay nhẹ nhõm .Nàng biết lão ta làm vậy chỉ là tránh nàng làm náo động mà thôi, để bọn họ dễ ra tay cứu chữa cho Nhạc Tiểu Tuấn, xem ra nàng bôn ba một chuyện này cũng không uổng phí .Nhạc Tiểu Tuấn bây giờ mà được hai nhân vật võ công cái thế, quy ẩn giang hồ mấy chục năm nay ra tay liên thủ đã thông kinh mạch, nhất định hiện tượng khí huyết nghịch hành sẽ trở lại ổn định .Bây giờ, Thất Công đứng trên đỉnh đầu chàng, đối diện cách Bát Công cái bàn đá, nói :
- Lão Bát, thằng nhóc này xem ra thương thế chẳng nhẹ chút nào, ngũ tạng lục phủ bị chấn động mạnh đảo loạn vị trí, mới khiến khí huyết nghịch hành .Bát Công nói :
- Vậy thì trước hết chúng ta dùng án ma thủ pháp, thôi cung quá huyết, hồi phục lại nguyên vị của từng tạng phủ .Thất Công cải lại :
- Không, hần bị khí huyết nghịch chuyên, chỉ cần dùng khí công dẫn thông kinh Lạc toàn thân, khiến cho khí huyết vận chuyển trở lại bình thường, thì khí tạng tự nhiên cũng sẽ hồi nguyên cổ vị . Đó mới đúng là y đạo Xả Mạt Thủ Bốn lấy gốc làm chính !Bát Công lắc đầu chắc lưỡi nói :
- Ý này huynh đệ không thể đồng tình, tạng phủ thoát vị, nếu không đưa nó trở về đúng nguyên vị, thì dù có dẫn thông kinh mạch, há có thể khiến khí huyết quy nguyên được sao ? Đó mới chính là Vương đạo, sao lại bảo là Xả bốn tâm mạt được chứ ?
- Ái da, cái gì là gốc, cái gì là ngọn, ta hỏi người : Tạng phủ có trước hay khí huyết có trước ? Chẳng phải Can sinh huyết, thận sinh tinh, tinh hóa khí, không phải chính tạng phủ sinh khí huyết là gì ?Thất Công không chịu thua hỏi vặn lại :
- Tạng phủ hình thành dần trong bào thai, bào thai nếu không hấp thụ từ khí huyết của cha mẹ thì làm sao có được ? Thử hỏi khí huyết có trước hay tạng phủ có trước ? Khí huyết kinh Lạc dẫn thông, thì tạng phủ tự điều, đó mới là vương đạo !Thân Phi Quỳnh bị điểm huyết cả buổi, mà chỉ nghe bọn họ đem kiếm giải y thuật ra tranh luận, chứ chưa thấy ai chịu ra tay, có lẽ chờ đến khi bọn họ tranh cãi xong, thì Tuấn đệ có lẽ tiêu mất ?Chi nghĩ vậy nàng đã hoảng trong lòng, bất giác buột miệng la lên :
- Đệ đệ của ta đã phục Tuyệt Sâm Hoàn của Tuyệt Sơn Lão Thần Tiên, chỉ vì khí huyết nghịch chuyên, cho nên được lực không phát công hiệu thông đạt chân nguyên . Các người muốn cứu đệ đệ ta, chỉ cần dẫn thông kinh huyết cho nó, khiến khí huyết nghịch hành trở lại lưu chuyên chính thương, thương thế tự nhiên lành khỏi .Thất Công nghe thế thì vui ra mặt cười nói :
- Thì ra đệ đệ người đã phục qua Tuyệt Sâm Hoàn của ân công, cũng là, Tuyệt Sâm Hoàn còn hơn tạo hóa thiên địa, một chút thương tích này ắt phải khỏi từ lâu, sao còn hiện tượng khí huyết nghịch hành chứ ?Bát

Công nói :

- Thất huynh không biết, đệ đệ của cô ta nguyên vì khí huyết nghịch hành, cho nên Tuyết Sâm Hoàn của ân công chưa phát được công hiệu, chỉ cần giúp hần điều lý khí huyết thuận hành, thì được lực mới phát huy công hiệu .Thất Công cười nói :

- Cho nên mới lấy việc liệu thương chân khí làm chủ, lão Bát, người thấy lão phu nói không sai chứ ? Nào, chúng ta cùng động thủ, lão phu từ Bách hội, đẩy khí xuống đan điền, người từ huyết Dũng Tuyền đẩy khí đi lên . Hai chúng ta hợp lực đẩy khí thuận theo hai mạch Nhâm, Đốc nhất định phải đả thông kinh Lạc cho hần mới được !Bát Công lúc ấy mới gạt đầu đồng ý :

- Hảo, chúng ta làm thế !Thất Công không nói gì thêm lập tức đưa tay phải ra ấn ngay huyết Bách Hội trên đỉnh đầu chàng, một cổ kinh lực như hồng lưu từ tay lão tràn vào huyết Bách Hội đi xuống đan điền, Bát Công cũng lập tức song chưởng đưa ra áp ngay huyết Dũng Tuyền dưới lòng hai bàn chân Nhạc Tiểu Tuấn, đẩy chân khí từ từ đi lên .Bọn họ đều là cao nhân có mấy mươi năm tu luyện chân lực, giờ đây cả hai người đồng thời vận chân khí đẩy vào người chàng theo hai mạch Nhâm Đốc, thì phải biết lực đạo không phải nhỏ .Nhạc Tiểu Tuấn đang hôn mê bất tỉnh, bỗng nhiên cảm rung nhẹ một lúc .Bát Công đẩy chân khí từ Bách Hội xuống đan điền, một lúc nói :

- Chúng ta cần phải đả thông cho hần nhiều lần mới được, lão Bát, hiện tại lão phu sẽ tuần Đốc mạch đưa thì thăng thăng, người đưa khí theo Nhâm Mạch đi xuống .Bát Công Trương Công Quyền ngày thường thì chẳng khi nào chịu nhường lão Thất một lời, thế nhưng hôm nay vì để cứu người tích âm đức, cho nên gạt đầu nói :

- Hảo !Bây giờ Thất Công thôi động chân khí từ Nhâm mạch chuyển nhập Đốc mạch thuận kinh đi lên .Bát Công cũng thôi động chân khí từ Bách Hội huyết thuận Nhâm mạch đi xuống thăng đan điền .Hai cổ chân khí cực mạnh cứ vậy một trước một sau, một thăng một giáng mà vận hành, Nhạc Tiểu Tuấn ban đầu người rung nhẹ nhẹ, nhưng càng lúc thì rung giật càng mạnh hơn .Thân Phi Quỳnh cả người bất động, nhưng mọi tri giác đều bình thường .Lúc này nhìn thấy Thất Công và Bát Công sau một hồi dùng chân khí đả thông hai mạch Nhâm Đốc . Theo lý, kinh mạch được đả thông, khí huyết nghịch hành dần dần được bình hoàn thuận chuyển trở lại, thì bệnh nhân phải yên tĩnh mới đúng .Vậy mà, càng lúc Nhạc Tiểu Tuấn thân hình rung giật càng nhanh, tựa hồ như có điều gì không ổn ?Chính đang suy nghĩ mông lung, bỗng học một tiếng, chỉ thấy từ miệng Nhạc Tiểu Tuấn một vòi máu đen phủ bắn ra ngoài .Thân Phi Quỳnh á lên một tiếng thất thanh, vừa kinh vừa sợ suýt nữa thì khuỵu người bất tỉnh .

Cứ nhìn tình hình này, thì chừng như Thất Công, Bát Công đẩy chân khí vào người chàng, khiến cho thương thể càng nặng hơn thì phải .Theo lẽ, chàng đã phục Tuyết Sâm Hoàn giờ được hai vị cao thủ này truyền chân lực đả thông kinh Lạc, phát huy công hiệu của linh dược, thì thương thể phải thuyên giảm càng nhanh mới đúng . Nhưng rõ ràng hiện tượng này là có sự phản ứng rất mạnh bên trong cơ thể của chàng, liệu chuyện gì sẽ xảy ra ?Nàng rất muốn chạy đến xem chàng ra thế nào, nhưng lúc này người bị phong bế huyết đạo, đương nhiên nàng chỉ trương mắt nhìn chàng mà lòng đau xót .Đúng tại lúc nàng đang loạn, bỗng bình bình hai tiếng, chỉ nghe tựa như hai thân hình ai đó đổ xuống đất .Thân Phi Quỳnh giương mắt ngưng thần nhìn qua màn đêm, tuy khoảng cách ngoài ba trượng, đêm lại không trăng sao, thế nhưng nàng cũng nhận ra bọn Thất Công, Bát Công hai người rõ ràng đổ ập xuống ngay trên người Nhạc Tiểu Tuấn .

- Í, bọn họ thế nào vậy ?Thân Phi Quỳnh tận mắt nhìn thấy biến cố ấy, nhưng không thể nào nhúc nhích được .Khí ấy mới nghĩ ngay đến chỉ còn cách điều công vận khí tự giải huyết cho mình, nghĩ rồi nàng liền nhắm mắt, điều hòa hơi thở bắt đầu vận chân khí .Chẳng ngờ, khi chân khí của nàng lưu chuyển đến chỗ huyết đạo bị điểm, thì tự nhiên bị một pháp lực ghê gớm khiến nàng thấy nhói đau lên, suýt nữa thì bật la thành tiếng .Rõ ràng vừa rồi Thất Công chỉ cách không phóng chỉ lực điểm huyết, mà xem ra cũng không nặng lắm vậy mà giờ nàng tự thân vận khí giải huyết lại gặp trở ngại ?Thân Phi Quỳnh trầm nghĩ :

- Ái, chẳng ngờ thủ pháp cách không điểm huyết của lão ta lại lợi hại như vậy !Thì ra, Thất Công chỉ điểm rất nhẹ, nhưng là một thủ pháp điểm huyết kỳ môn ngoại hạng, cho nên căn bản với công lực như Thân Phi Quỳnh mà không thể tự giải được .Trước tình hình này thì Thân Phi Quỳnh càng hoảng loạn hơn .Trong lúc thần trí đang lo lắng phát loạn, bỗng nàng nghe có tiếng áo lướt gió tựa hồ như từ trên không trung lướt xuống, nháy mắt trước góc lão què thụ đã có thêm một bóng người .Người này vóc dáng cao lớn, thân vận hoàng bào, mắt sáng râu dài, thần thái đạo mạo oai nghi .Thân Phi Quỳnh lòng thầm kêu lên :

- Ngũ Công Trang Công Định !Hoàng bào lão nhân mắt như ánh sao lướt qua một vòng toan trường, bỗng la lên :
- Lão Thất, lão Bát, các người ...Lúc này chừng như đã nhận ra điều gì khác lạ, chỉ thấy chòm râu đen của lão run lên, giọng phần nộ thét lớn :
- Kẻ nào sát hại lão Thất, lão Bát ?
- Sát hại ?Thân Phi Quỳnh tự hồ như không tin vào tai mình, như vậy có nghĩa là hai lão già kia đã chết, làm sao lại chết được ?Lòng nàng bất giác run lên, lão Thất, lão Bát mà chết, vậy thì Tuấn đệ . . .Nàng không dám nghĩ tiếp, buộc miệng gọi lớn :
- Lão tiền bối, nhanh đến giải huyết giúp vãn bối .Ánh mắt sắc lạnh đầy sát cơ của Ngũ Công Trang Công Định quét một vòng, rồi tung người lướt tới bên người nàng thét hỏi :
- Người là ai ? Nói mau, chỉ cần nửa câu nói dối, lão phu bữa người ngươi ra trăm mảnh .Trong cơn thịnh nộ, lão không ghìm nổi chộp vào vai nàng, nắm ngón tay như nắm gọng kìm, khiến nàng đau nhói cả vai .Thân Phi Quỳnh nghiêng răng nói :
- Lão tiền bối buông tay ra, vãn bối chính là Thân Phi Quỳnh của Tuyết Sơn phái .Hai tiếng Tuyết Sơn quả nhiên công hiệu, liền thấy lão già buông tay ra ngưng mắt nhìn xoáy vào mặt nàng hỏi lại :
- Người là người của Tuyết Sơn ?
- Không sai, vãn bối Tuyết Sơn đệ tam đại .Lão già hơi ngó người, Tuyết Sơn đệ tam đại có nghĩa là tôn bối của Tuyết Sơn Lão Thần Tiên, bèn hỏi :
- Vậy thì Tuyết Sơn Lão Thần Tiên là gì của người ?
- Nội tổ !Lão nhân bây giờ mới đổi giọng nói :
- Thì ra cô nương là tôn nữ của Tuyết Sơn Lão Thần Tiên, thứ cho lão hũ thô lỗ .
- Lão tiền bối chớ nên khách khí, vãn bối vừa rồi bị Thất Công điểm huyết, cho nên mới cầu lão tiền bối giải khai huyết đạo .
- A, lão hũ quên mất .Nói rồi lão phát nhẹ một chưởng vào hậu tâm của nàng để giải khai huyết đạo, lại hỏi :
- Cô nương có biết kẻ nào đã hại chết lão Thất, lão Bát không ?
- Không biết, vừa rồi Thất Công và Bát Công giúp đệ đệ của tôi đã thông kinh huyết, chẳng hiểu vì sao lại . . .Nàng đáp chưa hết câu, nhưng lòng thì cứ đổ vào người Nhạc Tiểu Tuấn, cho nên vừa được giải khai huyết đạo là lập tức phóng chạy đến bên phiến đá .Chỉ thấy mặt Nhạc Tiểu Tuấn trắng như tờ giấy, khoe miệng và ngực còn dính đầy vết máu, nhất thời chưa biết sống chết ra sao, lòng nàng đau xót gọi lên :
- Tuấn đệ !Lại nói, lão nhân nghe nàng xưng Tuấn đệ thì lòng thầm nghĩ ngay :
- Không đúng rồi ! Lão Thần Tiên làm gì có tôn nhi, con nha đầu này lừa ta !Chỉ nghĩ vậy, lão lướt người vào tới bên nàng, trầm giọng quát :
- Tiểu cô nương, thật ra ngươi là ai ?Thân Phi Quỳnh lòng đau xót chỉ nghĩ đến Nhạc Tiểu Tuấn, nên sẵn giọng đáp :
- Chẳng phải vãn bối đã đáp rồi sao ? Tôi là Thân Phi Quỳnh . . .
- Hảo, vậy thì thằng nhóc này thì sao ?
- Là đệ đệ của tôi . . .
- Hà hà . . .Lão nhân ngửa mặt cười dài một tràng, ánh mắt phát hàn quang quắc lên nói :
- Người dám lừa Trang Công Định này sao ? Xem ra ngươi chính là hung thủ sát hại lão Thất, lão Bát .Thân Phi Quỳnh kinh ngạc quay đầu nhìn lão hỏi :

- Lão tiên bối tại sao lại cho tôi sát hại Thất Công, Bát Công ?Ngũ Công Trang Công Định lắc nhẹ người khiến xương cốt kêu lên răng rắc, cười gằn nói :
- Người giả mạo là tôn nữ của Lão Thần Tiên, há qua mặt nổi lão phu ?Lão người vốn đã cao lớn, giờ nhướng thêm lên khiến thân hình càng dềnh dàng như đại hộ pháp, tay từ từ nắm móc câu đẩy ra .Thân Phi Quỳnh thâm kêu lên :
- Kim Cương Chương !Bền vợ nghiêm nét mặt nói lớn :
- Lão tiên bối sao lại bảo vẫn bối giả mạo chứ ?
- Hừ, theo lão phu biết, thì Lão Thần Tiên không có cháu trai !Thân Phi Quỳnh vỡ lẽ, vợ nói :
- Nó là . . . Nghĩa đệ của vẫn bối !
- Lão phu làm sao tin được ?
- Ái, vậy lão tiên bối bảo vẫn bối phải làm thế nào mới tin đây ?
- À, ba vị tôn nữ của Lão Thần Tiên được người trong giang hồ xưng là Tuyết Sơn Tam Anh, võ công hấp thu chân truyền từ Lão Thần Tiên, giờ chỉ cần người tiếp nối lão phu một chương, lão phu mới tin !Thân Phi Quỳnh nghe vậy bất giác phát nộ, la lên :
- Đệ đệ ta sống chết chưa biết, trong cảnh rối trí này, Trang lão tiên bối lẽ nào lại bức ta động thủ ? Chẳng lẽ lão đã quên ân cứu mạng của gia gia ta năm xưa rồi sao ?Ngũ Công Trang Công Định vừa nghe đến hai tiếng ân nhân, thì hai tay chấp lại vãi lên trời nói lớn :
- Ân cứu mạng của Lão Thần Tiên, Trang Công Định suốt đời không quên !Thân Phi Quỳnh đột nhiên nhớ đến một điều, bèn rút phát thanh Thất chủ đoản kiếm phóng cấm pháp xuống đất, lạnh giọng hỏi :
- Trang lão tiên bối nếu nhận ra thanh kiếm này, thì sẽ rõ thân thể của ta .
- A, Hàn Anh kiếm !Trang Công Định vừa nhìn thấy thanh kiếm, thì mặt lúng túng, chấp tay nói :
- Cô nương quả đúng là tôn nữ của Lão Thần Tiên, lão hủ thất lễ, xin thứ tội .Nguyên Lão Thần Tiên có ba vị tôn nữ ưu ái như ba viên ngọc châu trên tay, từ nhỏ đã đúc tặng cho ba người thanh bảo kiếm hoàn toàn giống nhau được gọi là Hàn Anh Kiếm, cũng chính do điều này mà người ta gọi ba chị em họ là Tuyết Sơn Tam Anh .Thân Phi Quỳnh hỏi :
- Lão tiên bối hiện tại không có nghi ngờ nữa chứ ?Trang Công Định cười đáp :
- Đã có thanh kiếm Hàn Anh kiếm này trong người thì lão hủ nào dám nghi ngờ nữa !Lão hơi dừng lại, rồi thở dài thườn thượt nói :
- Chỉ có điều, chuyện lão Thất, lão Bát bị ám hại, duy nhất chỉ một mình cô nương ở đây chứng kiến, hy vọng cô nương nói cho rõ, lão hủ nhất định trả thù cho bọn họ .
- Hảo, lão tiên bối chờ một lát, để vẫn bối xem xét đệ đệ còn cứu nổi không ?
- Lệnh đệ cô nương hơi thở cấp, nhất định không có chuyện gì nguy hại .Thì ra, lão bằng vào công lực tinh thâm, chỉ lóng tai nghe đã nhận ra hơi thở của Nhạc Tiểu Tuấn .
- Thân Phi Quỳnh lại rơi nước mắt nói :
- Lão tiên bối, xem còn cứu nổi không ?
- Hà, để lão phu xem thử !Nói rồi lão nén nước mắt di chuyển thi thể của Thất Công và Bát Công ra ngoài, lúc này chỉ thấy Nhạc Tiểu Tuấn mê man bất tỉnh, người đầy máu, hơi thở cấp .Lão từ từ đưa tay ấn lên huyệt Linh Đài của chàng vận khí truyền vào thăm dò, đột nhiên cảm thấy từ trong nội thể đối phương hai luồng kinh khí cực mạnh đẩy ngược trở lại, suýt nữa thì hất văng tay lão ra khỏi người chàng .Trong lòng lão cảm thấy kỳ lạ, lại tiếp tục đưa tay đặt trên huyệt Hoa Cái trước ngực chàng vận khí truyền vào thăm dò, lần này lão cẩn thận hơn .Nhưng cũng như lần trước, từ chương tâm của lão bị hai luồng kinh lực cực mạnh đẩy ngược trở lại, lão vội vàng rút tay về .Trong lòng thâm nghĩ :

- Chẳng lẽ hai lão đệ ta đã đem hết chân lực mấy mươi năm tu luyện truyền hết vào người hần ?Thân Phi Quỳnh thấy lão trầm ngâm hồi lâu không lên tiếng, thì giục hỏi :

- Lão tiền bối thấy thế nào ?Ngũ Công Trang Công Định nói :

- Lão hũ không thể thăm dò được lệnh đệ thụ thương ở đâu, nhưng phát hiện ra trong cơ thể lệnh đệ có hai luồng kinh lực cực mạnh vận hành liên tục, gặp bất cứ chân lực nào bên ngoài vào đều phát sinh phản kháng, thật tình lão hũ không biết duyên cớ do đâu . Hay là cô nương trước hết kể đầu đuôi mọi chuyện ở đây cho lão hũ nghe không chừng phát hiện được chút duyên do gì ?Thân Phi Quỳnh gật đầu, thế rồi đem chuyện Nhạc Tiểu Tuấn trúng phải Hỏa Diệm Dao của Hỏa Linh thánh mẫu cho đến khi mọi cách cứu chữa vô phương, mới chợt nhớ ra hàng năm vào ngày mồng một tháng mười hai cho đến ngày tết Nguyên Đán đầu năm tới, Vũ Nội Bát Lão tề tựu trên Bát Công sơn này, nàng mới đem chàng đến đây cầu cứu chữa . Sau đó mọi chuyện ở đây thế nào, nàng nhất nhất kể ra tỉ mỉ cho Ngũ Công Trang Công Định nghe .Ngũ Công Trang Công Định nghe rất cẩn thận, rồi một lời cũng không nói, lão bước đến bên xác Thất Công Hoàng Công Độ, đưa tay lật ngửa xác chết lại, rồi vén áo lên hai mắt chăm nhìn quan sát .Đột nhiên lão phần nộ thét lên :

- A, Thái Cực Điểm ! Thì ra do bọn người Vô Đương làm chuyện này !Nói rồi lão chỉ tay cho Thân Phi Quỳnh nhìn thấy hai điểm đỏ nhỏ nổi lên hai bên huyệt Phụng Nhân trên ngực Thất Công .Nguyên Thái Cực Điểm là môn công phu mật truyền của phái Vô Đương, nghe nói xuất thủ bằng song chỉ, dấu vết để lại trên nạn nhân là hai chấm đỏ nhỏ nằm song song với nhau .Nói rồi lão lại bước đến lật sấp xác Bát Công Trương Công Quyền, vén áo lên, lần này thì phát hiện ra ngay huyệt Linh Đài một dấu chưởng ấn rất nhạt, nhưng chú mắt nhìn thì cũng biết ngay chính nó là nguyên nhân dẫn đến cái chết của nạn nhân .Trang Công Định mặt biến sắc như đồng xanh, râu tóc dựng ngược thét lớn :

- Bát Nhã thần công ! Chẳng ngờ là người của Thiếu Lâm hạ độc thủ !Lão lạng người giấy lát, rồi tợ hồ như hiểu ra vấn đề, từ từ nói :

- Lão hũ đoán tình hình lúc bấy giờ, lão Thất, lão Bát nhân vì mãi lo vận toàn chân khí đẩy vào người lệnh đệ, nên căn bản không hay biết địch nhân ẩn người tiếp cận, mà bọn người này nhất định thân thủ cũng rất cao cường . Cho nên khi bị tập kích, thì cả hai có biết trở tay cũng không kịp, mới bị sát tử tại đương trường .Lão hơi dừng lại, di chuyển ánh mắt nhìn lên vết máu trên người Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :

- Còn chuyện lệnh đệ tại sao trong khi được dẫn thông Nhâm, Đốc nhị mạch lại hộc máu ra, thì lão phu không lý giải nổi . Có điều chắc chắn rằng, lão Thất, lão Bát trong lúc đang vận hết công lực quan nhập nội thể của lệnh đệ trợ sức dẫn thông hai mạch Nhâm Đốc thì bị ám toán tắc tử lập tức, nên chung quy không thấu hỏi được công lực . Từ đó, hai luồng chân lực mấy mươi năm tu luyện của lão Thất, lão Bát lưu lại trong nội thể của lệnh đệ . Điều này, đối với lệnh đệ mà nói thì họa hay phúc chưa thể biết được, bởi vì trong người lệnh đệ Thập nhị kinh mạch và sáu kinh trong Kỳ kinh Bát mạch thì khí huyết nghịch hành, riêng hai mạch trong người cùng lúc tồn tại hai luồng khí huyết nghịch thuận xung đột lẫn nhau, chỉ sợ người này không chịu đựng nổi, có điều trước mặt cũng chưa gặp nguy hiểm lớn .Thân Phi Quỳnh nghe lão nhân phân tích lý giải một hồi, thì lòng càng phát hoảng, như người chết đuối gặp phao, vội hỏi :

- Lão tiền bối có cách gì cứu đệ đệ ...Trang Công Định lắc đầu thở dài, trầm ngâm một lúc bỗng ngược mắt nhìn nàng nói :

- Lão hũ thực tại không nghĩ ra cách nào cứu nổi lệnh đệ, thế nhưng chừng như chỉ còn một con đường ...

- Con đường nào ?

- Lệnh tổ Lão Thần Tiên sở học cùng trời đất, võ công thông huyền, cô nương chỉ còn cách nhanh về Tuyết Sơn cầu cứu lệnh tổ một phen mới được.Thân Phi Quỳnh vốn ngay khi còn ở trong khách điểm cũng đã nghĩ đến chuyện gia gia nàng có thể cứu chữa nổi cho Nhạc Tiểu Tuấn, thế nhưng đường xa hơn nghìn dặm, đâu phải là chuyện cấp cứu nổi tình hình nguy cấp trước mắt . Cho nên nàng mới đưa chàng đến Bát Công sơn gặp Vũ Nội Bát Lão là vì thứ nhất đường gần hơn mấy lần, thứ hai Vũ Nội Bát Lão tuy nay chỉ còn ba người, nhưng đều là võ công tuyệt thế, và thứ ba bọn họ năm xưa đều từng thọ ân cứu mạng của gia gia nàng .Chẳng ngờ, Thất Công và Bát Công cứu chữa chàng, bất thần bị ám toán mà chết, để lại trong nội thể của chàng hai luồng khí huyết thuận nghịch tương thông, không ngờ vì cứu chàng hóa ra lại là hại chàng !Trong lòng nàng lúc này bấn loạn, rối như tơ vò, bật khóc thành tiếng kêu khổ :

- Hừ ... Hừ ..., Trời ơi, ta hại chàng rồi !
- Cô nương trấn tĩnh lại, vẫn còn đường mà ...Nàng ngược nhìn qua khuôn mặt dần dụa nước mắt nhìn lão hỏi :
- Lão tiên bối xem, chàng có thể giữ được cho đến Tuyết Sơn không ?
- Ái da, chuyện này thì lão hũ cũng khó đoán được, thế nhưng cứ theo tình hình trước mặt mà nói, trong cơ thể của lệnh đệ chân khí rất thịnh, ấy là do hai lão Thất, lão Bát truyền vào cũng cực thịnh không kém, nhưng lại thuận hành theo hai mạch Nhâm Đốc . Trong nội thể, khí huyết nghịch thuận xung đột, có thể xảy ra một biến cố lớn, thất khó lường được, có điều ...Thân Phi Quỳnh vội hỏi :
- Có điều thế nào ?
- Có điều theo lão hũ suy đoán, hai luồng chân khí nghịch lưu xung đột này cũng phải kéo dài vài ba ngày cho đến lúc có biến hóa lớn, đó là lúc ... Một trong hai luồng chân lực này bị triệt tiêu . Tuy nhiên do cũng chỉ là suy luận của lão hũ, đúng sai thì khó biết được .Thân Phi Quỳnh nghe lão ta lý giải phân tích rất đúng, nhưng cũng chỉ là lời suy đoán, trong lòng nàng thâm hiểu Ngũ Công Trang Công Định tuy công lực thâm hậu, nhưng cũng không thể cứu trị nổi thương thế của Nhạc Tiểu Tuấn lúc này .Ái, xem ra chỉ còn một con đường nhanh chóng đưa chàng lên Tuyết Sơn cầu cứu nội tổ, thì may ra còn cứu nổi tính mạng của chàng . Nghĩ rồi nàng thâu thanh bảo kiếm lại, đứng lên chấp tay khếp mình thì lễ nói :
- Đa tạ lão tiên bối chỉ giáo, vãn bối xin cáo từ !Nói rồi, nàng bế Nhạc Tiểu Tuấn lên chạy nhanh xuống chân núi .

14. Lên Tuyết Sơn

Hồ Đại nương nhìn thấy Nhị tiểu thư bế Nhạc Tiểu Tuấn từ trên núi chạy trở xuống , thì nghênh đón hỏi ngay :

- Nhị tiểu thư , Nhạc tướng công thế nào rồi , cứu được . . .Bọn Xuân Phong bốn người cùng chạy ủa đến , nhưng Thân Phi Quỳnh gấp giọng nói ngay :
- Chúng ta nhanh lên Tuyết Sơn !Hồ đại nương trở mặt há mồm kinh ngạc :
- Lên Tuyết Sơn ?
- Không sai , lập tức lên đường , ngày đêm không nghỉ .Thân Phi Quỳnh thần thái hốt hoảng , nói thì kiên quyết , rồi quay nhìn bốn ả nữ tỳ nói tiếp :
- Chỉ cần Hồ ma ma theo ta , các người không cần phải đi .Xuân Phong kêu lên :
- Nhị tiểu thư . . .Thân Phi Quỳnh cắt ngang nói :
- Lộ trình quá xa , để giảm nhẹ trọng lượng của xe , các người không cần đi theo lên Tuyết Sơn , tạm thời đến chỗ Đại thư của ta ở một thời gian , ta sẽ nhanh chóng trở lại .Miệng nói chân đi nhanh đến xe ngựa đưa Nhạc Tiểu Tuấn lên xe.Bốn ả nữ tỳ chỉ còn biết chấp tay cúi đầu cung kính nói :
- Tiểu tỳ tuân mệnh !Thực lòng mà nói , Thân Phi Quỳnh từ nhỏ đến lớn , bốn ả nữ tỳ này luôn theo hầu bên người nàng , không lúc nào rời xa , cùng nàng luyện võ nghệ , có lúc coi như chị em một nhà , nàng vốn không muốn để bọn họ xa cách . Nhưng tình thế bất đắc dĩ , nên nàng đành để bọn họ ở lại mà thôi . Xe ngựa lúc trước tám người , giờ giảm xuống chỉ còn một nữa , đương nhiên là nhẹ hơn nhiều , có như vậy thì ngựa mới kham nổi .Hồ ma ma cũng lên xe , giục Tử Kim Tiêu :
- Đi thôi !Tử Kim Tiêu không nói tiếng nào , liền ra roi thúc ngựa kéo xe chạy . . .Cả bọn bốn người đứng ngơ ngẩn nhìn cỗ xe song mã phút chốc hòa trong bóng đêm .Xuân Phong thở dài nói :
- Có lẽ người trên núi không chịu giúp tiểu thư cứu trị cho Nhạc tướng công , nên tiểu thư hết đường mới vội lên Tuyết Sơn cầu cứu đến Lão Thần Tiên .Hạ Vũ gật đầu nói :
- Chẳng phải sao ? Ái , cứ nhìn Nhị tiểu thư lo lắng hốt hoảng theo Nhạc tướng công , cũng đủ thấy Nhị tiểu thư vì tình cảm . . .Xuân Phong lườm một cái khiến Hạ Vũ không dám bẻm mép nói thêm , rồi nói :

- Chúng ta đi thôi !Nói rồi quay người định bước đi , nhưng vừa lúc ấy bỗng ” bộp , bộp , bộp . . .”

Từng tiếng một từ trên núi vọng lại nghe như bên tai nhưng thật chất là còn rất xa .Xuân Phong dừng chân quay đầu tự hỏi :

- Tiếng gì vậy nhỉ ?Bọn Hạ Vũ , Thu Sương và Đông Tuyết cũng nghiêng đầu , lắng tai nghe ngóng , quả nhiên tiếng ” bộp , bộp . . .” Phút chốc nghe đã rõ ràng hơn , tiếng vang lên nghe có nhịp điệu , tựa hồ như là tiếng bước chân người . Thế nhưng , tiếng bước chân người sao lại nặng nề thô thiển đến thế , mà chỉ trong nháy mắt đã nghe đến rất gần , nếu người có công lực thâm hậu chạy nhanh , khi nào lại vang lên tiếng bước chân thô thế này được ?Nhưng sự thật vẫn là sự thật , trong nháy mắt cả bọn đã thấy loang loáng một bóng người nhỏ thó khắp khiêng từng bước từ trên núi chạy xuống . Xuân Phong khẽ nói :

- Ai đến thế nhỉ ?Đông Tuyết nói :

- Hay là người ở trên núi ?Xuân Phong phát tay áo nói :

- Người nào cũng mặc , trời tối rồi chúng ta nhanh về chỗ Đại tiểu thư !Bọn họ ba người kia nghe vậy cũng không để ý đến người đang chạy đến , quay người bước theo Xuân Phong .Đúng lúc ấy , bỗng nghe tiếng người kia gọi ơi ới :

- Ê , ê . . . Các vị cô nương , xin dừng chân !

Bộp , bộp , bộp . . . !Tiếng bước chân chạy lộp bộp trên nền đất , lúc này cả bọn Xuân Phong bốn người nghe gọi thì quay lại , đã thấy người kia đến trước mặt .Bây giờ mới nhận ra người này chân mang đôi hài vải rộng quá khổ chân , nên khi chạy mới phát ra tiếng động như vậy , có điều tốc độ chạy không thể bảo là chậm được , chỉ trong nháy mắt đã từ trên núi chạy xuống đây , đủ thấy khinh công thâm hậu đến chừng nào rồi ?Người này thân hình gầy nhỏ , trạc tuổi ngũ tuần , mắt xéch mũi hếch , răng khểnh môi dày , khi cười để lộ hàm răng lở nhố vàng ếch trong càng xấu thậm tệ .Đông Tuyết chỉ liếc qua một cái rồi hất hàm hỏi :

- Gì ?Lão già nói :

- Tại hạ đuổi theo một người , không biết các vị cô nương có thấy một vị cô nương mang theo một thanh niên chạy qua đây không ?Bọn Xuân Phong giật mình , nghe hỏi đích thì là hỏi Nhị tiểu thư và Nhạc Tiểu Tuấn chứ chẳng nghi .Xuân Phong lên tiếng hỏi :

- Lão đuổi theo bọn họ làm gì ?Lão già thở phì phì gãi đầu cười nói :

- Đương nhiên là có chuyện , nếu không thì lão hũ đuổi theo họ từ Trấn Châu đến tận đây làm gì ?Hạ Vũ tính bép xép sẵn tới nói :

- Lão đầu nhi người truy theo Nhị tiểu thư của chúng ta làm gì hử ?Xuân Phong lúc ấy muốn cản cũng không kịp , nhưng lão già nghe thì hí hửng nói :

- Ô , thì ra bốn vị cô nương đây là người tâm phúc của Thân cô nương ?Xuân Phong hỏi :

- Đúng thì sao hử ?

- Tốt quá , tốt quá , không biết Nhị tiểu thư của cô nương hiện giờ đi đâu rồi ?

- Người hỏi làm gì ?

- Lão hũ đã nói là có chuyện mới hỏi !

- Hảo , người trước hết nói ra chuyện người cần gặp Nhị tiểu thư ta , rồi ta sẽ chỉ cho người biết Nhị tiểu thư đã đi đâu !

- Ái da , tiểu cô nương chớ nên làm khó lão hũ , nhanh nói cho tôi biết Nhị tiểu thư đang ở đâu , chuyện rất quan trọng . . .Hạ Vũ nói :

- Người không chịu nói vì sao muốn tìm Nhị tiểu thư , chúng ta làm sao lại nói cho người biết ?

- Ái , liên quan đến mạng người , tiểu cô nương bảo lão hũ nói thế nào đây . Chỉ có điều cô ta cứ phát hoảng lên chạy đôn chạy đáo mà không bàn bạc với lão hũ . . .

Thu sương chen vào hỏi :

- Vì sao phải bàn bạc với người chứ ?
- Nếu cô ta sớm bàn bạc với lão hủ , thì đâu phải chạy đôn chạy đáo , bệnh cấp hoảng chạy lung tung ...Xuân Phong nghe vậy thì kinh ngạc bèn hỏi :
- Nói vậy lão trưởng quen với Nhị tiểu thư ?
- Há chỉ quen không thôi sao , mà còn là bằng hữu nữa đấy chứ !Đông Tuyết bửu môi nói :
- Nhị tiểu thư ta mà có bằng hữu như người ? Hừ ...Lão gia hếch chiếc mũi lên cười hềnh hệch nói :
- Sao ? Người nói lão hủ không xứng ư ? Không tin , người cứ đi hỏi tiểu thư người thì biết .
- Hừ , Thân cô nương mà nghe ta nói coi cô như bằng hữu thì mừng còn hay hết ...Xuân Phong nói :
- Vừa rồi lão nói cấp bệnh hoảng chạy lung tung , nghĩa là sao ?Lão già cười nói :
- Không phải ư ? Có người gặp bệnh , chẳng chịu bàn bạc với lão hủ , chạy loạn như kiến trên trên miệng nôi .
- A , thì ra người là thầy lang ư ?Lão già lại cười nhẹ hàm răng bất đồng , nói :
- Lão hủ là thầy xem tướng .Xuân Phong nhú mày nói :
- Người là thầy xem tướng , vậy tìm tiểu thư ta làm gì ?
- A , thế nhưng bệnh tình của tiểu lão đệ ta , thì ta biết .Xuân Phong ngạc nhiên hỏi :
- Thì ra Nhạc tướng công là tiểu huynh đệ của người ?Lão già gật đầu đáp :
- Không sai , hần là tiểu sư đệ của lão hủ .Xuân Phong trong lòng thầm nghĩ :
- Nhạc tướng công nhân phẩm cốt cách cho đến võ công đều xuất chúng , lẽ nào lại có vị sư huynh thoái tha như người ?Nghĩ vậy nhưng lại hỏi :
- Nói vậy người có thể chữa bệnh cho Nhạc tướng công ?
- Ồ , chẳng phải lão hủ khóa lác , bệnh của Nhạc lão đệ duy chỉ có lão hủ mới trị được , cho dù Thân cô nương có đi tìm gia gia cô ta cũng vô dụng mà thôi .Đông Tuyết bỗng buộc miệng nói :
- Nhị tiểu thư ta lên núi Tuyết Sơn gặp Lão Thần Tiên đấy !Xuân Phong không kịp cản lại , lão già lại ái lên một tiếng rồi la lớn :
- Cô ta đi Tuyết Sơn , thế thì nguy cho Nhạc lão đệ rồi , lão hủ phải nhanh chóng đuổi theo ngăn chặn cô ta mới được ...Chưa dứt câu , thì chân đã phóng chạy bộp , bộp từng tiếng , nhưng thân hình thì ngược lại tựa như mũi tên vọt nhanh vào màn đêm .Hạ Vũ thấy vậy thè lưỡi thốt lên :
- Thân pháp nhanh thật !Xuân Phong lườm Đông Tuyết một cái nói :
- Người thật nhanh miệng nhanh mồm , thân thể lại lịch của hần ta chưa biết thế nào , sao lại nói thật với hần chứ ?Đông Tuyết nói :
- Thì chính hần đã nói là sư huynh đệ với Nhạc tướng công ?
- Chúng ta dễ tin lời hần được ư ?Hạ Vũ nói :
- Đúng , cứ nhìn tướng người hần chừng như không phải là người tốt !Đông Tuyết luỳnh quỳnh tay chân nói :
- Làm sao bây giờ ?Xuân Phong nói :
- Người này thân thủ cực cao , chúng ta cần phải nhanh truy theo kịp báo cho Nhị tiểu thư đề phòng hần mới được .Hạ Vũ gật đầu nói :
- Đúng , chúng ta đi nhanh !Bây giờ cả bọn bốn người chẳng ai bảo ai lập tức cắm đầu chạy theo lão già .

Trời sáng dần , trong đường rừng thay cho màn đêm là từng lớp sương mù sà sà trên mặt đất , phút chốc trùm kín cả không gian , như muốn che kín những tia mặt trời vốn đã yếu ớt .Một cỗ xe song mã lướt nhanh như tên trên đường quan đạo từ hướng Đông chạy đến cánh rừng , trước mặt đã là Hoàng Cương Tộ , chỉ trong hai canh giờ mà lộ trình đi được đã đến hai trăm dặm , có lẽ đây cũng là tốc độ lớn nhất cho một cỗ xe rồi vậy !Đúng tại lúc này , vù một tiếng , bỗng một bóng người từ trong rừng phóng nhanh ra đứng chặn giữa đường , xem ra chỉ còn cách đầu ngựa chừng bảy tám trượng , la lớn :

- Dừng lại !Tốc độ xe ngựa chạy đang rất nhanh , cự ly bảy tám trượng chỉ là trong nháy mắt đã tới nơi .Trong xe ngựa không nói cũng biết chính là Thân Phi Quỳnh và Hồ đại nương , nhưng lúc này do Hồ đại nương ôm lấy người Nhạc Tiểu Tuấn , đang mê man bất tỉnh .Thanh Sát thủ Tử Kim Tiêu đang ra roi thúc ngựa chạy ào ào , đột nhiên thấy người vọt ra giữa đường chặn ngựa lại , thì hốt hoảng vội ghì mạnh dây cương , khiến hai con tuấn mã chồm lên bốn vó trước hí vang dài kinh động cả núi rừng .Tử Kim Tiêu tức giận thét lớn :

- Muốn chết hử ?Bây giờ mới nhận rõ , người này là một lão già thân vận trường bào màu xám , chấp tay thi lễ nói :

- Lão phu Không Động Lạc Ban Đình , cầu kiến Thân cô nương !Bên trong bọn Thân Phi Quỳnh bị tiếng ngựa và cái thúc sể, giật mình lên tiếng hỏi vọng ra :

- Chuyện gì mà dừng ngựa lại vậy ?Tử Kim Tiêu quay đầu nói :

- Hội bẩm Nhị tiểu thư , có lão già bảo là Không Động Lạc Ban Đình chặn đường cầu kiến tiểu thư !Thân Phi Quỳnh nói :

- Hỏi lão ta muốn gì ?Tử Kim Tiêu quay đầu nhìn Lạc Ban Đình nói :

- Nhị tiểu thư hỏi người muốn gì ?Lạc Ban Đình tiến lên một bước chấp tay vái dài nói lớn :

- Tại hạ Lạc Ban Đình yết kiến Thân cô nương !Đương nhiên lão ta chỉ muốn nói chuyện trực tiếp với Thân Phi Quỳnh , cho nên mới tiến lên cao giọng mà nói .Thân Phi Quỳnh ngồi thẳng người lên , nói qua rèm cửa :

- Không dám , Hữu hộ pháp cản đường ta có gì chỉ giáo ?Lạc Ban Đình vẫn cúi người về cung kính nói :

- Tại hạ phụng mệnh thánh mẫu đuổi theo đến đây cầu kiến cô nương ...

- Ừm ... thánh mẫu bảo người truy theo ta cầu kiến , chẳng hay có việc gì chứ ?

- Ý chỉ thánh mẫu ... Khúc ... Khúc ... thánh mẫu dặn dò tại hạ đích thân bẩm cáo trước Thân cô nương ... Khúc ... Khúc ...Lão nói ngập ngừng , lại ho khúc khúc , rõ ràng là có chỗ khó nói .Thân Phi Quỳnh đương nhiên không đợi lão ta nói ra thì cũng biết lão đến vì chuyện gì , cười điềm nhiên nói :

- Không Động và Tuyết Sơn xưa nay như người một nhà , Hữu hộ pháp có gì cứ nói thẳng ra đi !

- Vâng , vâng !Lạc Ban Đình tợ hồ như rất cố kỵ Thân Phi Quỳnh , nên thái độ rất cung kính , cúi người nói tiếp :

- Tại hạ tuân mệnh thánh mẫu, nghe nói Nhạc Tiểu Tuấn được Thân cô nương cứu được , hy vọng Thân cô nương lưu anh ta lại !Thân Phi Quỳnh đã đoán trước ý này , nhưng nghe thì vẫn thấy giận , lạnh giọng nói :

- Đây là ý của Hỏa Linh thánh mẫu ư ?

- Vâng , vâng !Lạc Ban Đình vừa cúi người vừa liêng miệng đáp tiếp :

- Nếu không có lệnh của thánh mẫu , tại hạ dẫu ba đầu sáu tay , cũng không dám dưng chuyện mà nói trước mặt Thân cô nương .

- Hừ , lão tặc người chẳng phải là Hữu hộ pháp của Không Động sao ?

- Không dám , tại hạ chỉ hy vọng Thân cô nương chỉ giáo nhiều !Thân Phi Quỳnh khi ấy mới vén rèm lên đưa mắt nhìn Lạc Ban Đình , lạnh giọng nói :

- Vì lão tặc người thân phận Hữu hộ pháp Không Động , cho nên ta muốn thỉnh giáo một chuyện !
- Hai tiếng chỉ giáo tại hạ thật không dám nhận !Lạc Ban Đình ngược đầu lên chạm phải ánh mắt của nàng , bất giác thềm giật mình nghĩ :
- Nữ tử này ánh mắt thật lạnh lùng tàn bạo !Nhưng lại chấp tay xá dài nói tiếp :
- Không biết Thân cô nương có gì chỉ giáo , tại hạ xin cung kính lắng nghe .
- Ta hỏi người , Tuyết Sơn ta có phải nghe theo lệnh của Không Động người hay không ?
- Cô nương trọng ngôn . Tuyết Sơn , Không Động bình thủ hợp tác , sao có thể nói mấy tiếng nghe theo lệnh được ?Thân Phi Quỳnh giọng vẫn lạnh lùng nói :
- Người biết thì tốt , Hỏa Linh thánh mẫu đã thương Nhạc Tiểu Tuấn rồi lại tha anh ta đi , ta cứu người từ trong Quy Vân Trang , thì có liên quan gì đến không Động chứ ? Hỏa Linh Thanh Mẫu tư cách gì buộc ta để người lại ?Lạc Ban Đình bị hỏi đến khựng người , nhất thời không nói gì được , chấp tay cúi người nói :
- Thân cô nương hiểu nhầm ...
- Hừ , Lạc hộ pháp không cần nói nhiều , chuyện để người lại , miễn nói !Dứt lời , buông mạnh rèm xe xuống , ra lệnh :
- Tử Kim Tiêu , cho xe chạy đi !Lạc Ban Đình chẳng biết ăn nói thế nào nữa , chỉ đành chấp tay vái dài nói :
- Đã vậy lão hủ xin cáo từ !Nói rồi , lão quay người phóng chân chạy đi vào hướng rừng khuất dạng .Chính tại lúc này Tử Kim Tiêu vừa định đánh xe chạy , bỗng nhiên lại thấy từ trong rừng một nhóm người khác loáng thoáng phóng ra , người chạy trước la lớn :
- Có phải xe của Thân cô nương , xin dừng lại !Giọng người này cao vang như sấm , lọt vào tai Thân Phi Quỳnh khiến nàng bất giác nhú mày hỏi vọng ra :
- Tử Kim Tiêu , lại là người nào đến vậy ?Tử Kim Tiêu thành danh nhiều năm trên giang hồ , chỉ nhìn bọn người này đã nhận ra , quay đầu nói gấp :
- Nhị tiểu thư , bọn Hoài Dương Tam Hiệp đến !Không sai , bọn người này chính là Hoài Dương Tam Hiệp , ngoài ra còn có thêm Huy phu nhân , Huy Huệ Quân và Tiểu Thúy .Chính lúc Tử Kim Tiêu quay lưng lại nói , thì cả bọn người kia do Huy Khâm Nghiêu dẫn đường chạy đến trước xe rồi .Huy Khâm Nghiêu ôm quyền xá lễ nói :
- Hoài Dương Huy Khâm Nghiêu thỉnh giáo Thân cô nương một chuyện !Người ta đã xưng danh nói rõ lý do muốn thỉnh chuyện , Thân cô nương không thể không ra mặt , vén rèm xe lên lạnh giọng hỏi :
- Thì ra là Chưởng môn nhân Hoài Dương phái , Thân Phi Quỳnh thật thất kính !Huy Khâm Nghiêu nói :
- Thân cô nương khéo nói !
- Hoài Dương Tam Hiệp uy danh lừng lẫy vô lâm , hôm nay vội vàng kéo nhau đến đây chặn đường , không biết có chuyện gì ?Huy Khâm Nghiêu không cần quanh co hỏi thẳng :
- Xin hỏi trong xe Thân cô nương còn có người nào không ?
- Ồ , trong xe ta có người hay không , việc gì đến các người phải hỏi ?Huy Khâm Nghiêu bị đốp lại một câu thì khựng người , nhất thời không nói được câu nào .Huy phu nhân thấy vậy liền tiến lên đỡ lời :
- Thân cô nương , cứ theo sự điều tra của chúng tôi , thì Thân cô nương bắt Nhạc Tiểu Tuấn ngay trong bồn trang , điều này đúng hay không ?Thân Phi Quỳnh hừ một tiếng lạnh lùng đáp :
- Bắt người , hừ tại vì sao mà ta phải bắt người ?Huy Huệ Quân sấn lên một bước chỉ tay nói :
- Chẳng lẽ không phải chính người bắt anh ta đi à ? Người còn định chối quanh ?

- Chối quanh gì chứ ? Ta cứu người đi , các người lại bảo là bắt người đi ? Nếu như ta không cứu anh ta ra khỏi Quy Vân Trang , thì có lẽ đã bị hủy phế trong trang viện các người mất rồi !Huy Huệ Quân quay người lại nói :
- Mẹ , như vậy là nó đã thừa nhận !Huy phu nhân nói :
- Thân cô nương , Nhạc tướng công tại vì sao lại bị phế trong Quy Vân Trang ?Thân Phi Quỳnh cười nhạt nói :
- Nhạc Tiểu Tuấn trúng phải Hỏa Diễm Dao của Hỏa Linh thánh mẫu , Bát Bửu Tử Ngọc đan của các người quyết không thể cứu được , các người định bàn để Dịch Hoa Đà dụng kim châm quá huyết , như vậy há không phải là đã hủy nhất thân vô công của chàng ta sao ?Dịch Thanh Lan nghe nhắc đến chuyện này đương nhiên cũng thấy hơi lúng túng , khi ấy bèn cười vả lả hỏi lại :
- Nói thế thì Thân cô nương đoán chắc cứu nổi Nhạc thiếu hiệp ?
- Hừ , chí thiếu thì ta cũng không dùng đến kim châm quá huyết , hủy phế cả đời chàng !Huy phu nhân nói :
- Cứ nghe khẩu khí của cô nương tự hồ như đã cứu chữa được cho Nhạc tướng công ?Thân Phi Quỳnh nghe nhắc đến thương thế của Nhạc Tiểu Tuấn thì vừa giận vừa nôn nóng nói :
- Đàng nào thì ta cũng đã trị được hỏa độc trong nội phủ , chỉ cần các người không làm chậm trễ lộ trình của ta , thì nhất định anh ta sẽ được cứu .Huy Huệ Quân thấy đối phương có vẻ thân thiết với Nhạc Tiểu Tuấn thì nổi máu ghen , bất giác chỉ tay vào mặt đối phương thét hỏi :
- Người là gì với Nhạc tướng công ?
- A , hừ ! Ta là gì của chàng , với người thì quan hệ gì mà hỏi ?Huy Huệ Quân bị bẻ mặt thét lên :
- Thân Phi Quỳnh , người thật đúng là đồ không biết xấu hổ !Thân Phi Quỳnh tự nhiên bị chửi thì tức giận thật sự , trong lòng nàng thầm nghĩ :
- A, thì ra con nha đầu này đã yêu chàng đây mà , hừ xấu như ma mà cũng xứng với Tuấn đệ ta sao ?Trong lòng nghĩ vậy bèn cười nhạt nói :
- Huy Huệ Quân , người là thiên kim ái nữ của vị Hoài Dương tam hiệp , vậy mà mở miệng ra là đã lời hàng tôm hàng cá , nếu như hôm nay không vì nể mặt Huy đại hiệp có mặt ở đây , thì ta nhất định dạy cho người một bài học lễ độ !Thì ra , trên mặt Huy Huệ Quân lúc này đã mang lại chiếc mặt nạ , bởi vậy Thân Phi Quỳnh cứ ngỡ là nàng có khuôn mặt xấu xí .Bây giờ nghe một câu này rất nặng , với Huy Khâm Nghiêu là vị Chương môn nhân Hoài Dương phái , tự nhiên không khỏi thẹn đến tái mặt , lão trầm giọng quát :
- Huệ nhi , lui ra !Huy phu nhân nói :
- Thân cô nương , chúng ta đến đây chỉ hy vọng cô nương để người lại !
- Ồ , tại vì sao ta phải để người lại ?
- Vì chính cô nương đã bắt người đi ngay trong Quy Vân Trang !Thân Phi Quỳnh lạnh giọng nói :
- Ta dù có để lại đây thì các người cũng không cách cứu nổi tính mạng chàng ta , tốt nhất các người nên tránh ra , đừng làm trễ hành trình của ta .Huy phu nhân nghe thì ngó người hỏi nhanh :
- Chẳng phải cô nương vừa nói đã trị được hỏa độc Hỏa Diễm Dao , sao giờ . . .Thân Phi Quỳnh không đợi bà ta nói hết đáp ngay :
- Ta cũng chẳng giấu giếm gì các người , Hỏa Độc trong người Nhạc Tiểu Tuấn tuy đã trị hết hẳn , thế nhưng hiện tượng khí huyết nghịch hành rất nguy cấp , ta muốn đưa chàng ta lên Tuyết Sơn cầu cứu gia gia ta là Lão Thần Tiên .Huy Huệ Quân lòng để ở Nhạc Tiểu Tuấn , nghe vậy thì sấn tới nói :
- Mẹ , đừng nghe lời ả ta !Dịch Thanh Lan nói :
- Thân cô nương đã nói vậy , giờ chỉ cần để lão phu xem qua mạch Nhạc thiếu hiệp nếu đúng như cô nương nói khí huyết nghịch hành , thì chúng ta nhất định không ngăn cản đường cô nương nữa .Nói câu này tuy

uyển chuyển đúng lý , thế nhưng có nghĩa là đối phương hoàn toàn không có chút tin tưởng mình , bất giác khiến nàng phát nộ , mắt đầy sát khí nói :

- Ta không nói Nhạc Tiểu Tuấn tính mạng nguy trong sớm chiều , các ngươi tưởng ta lừa sao ? Hừ , nếu các ngươi còn cản trở hành trình của ta , nhờ ngộ Nhạc Tiểu Tuấn có mệnh hệ gì , thì toàn gia Quý Vân Trang của các ngươi thế mạng cũng không đủ . . .Nàng vừa nói dứt câu , bỗng nhiên từ trong rừng có tiếng thiếu nữ the the kêu lên :

- Mẹ , bọn họ ở đây !Một đạo hồng quang nhanh như tia chớp từ trong rừng lướt tới , thân pháp cực nhanh , đáp người xuống trước xe ngựa .Bây giờ toàn trường đã nhận ra người vừa đến này là một thiếu nữ toàn thân vận hồng y tươi chói , chính là Chúc Xảo Xảo !Thân Phi Quỳnh vừa nhìn thấy thì giật mình thầm nghĩ :

- Á luôn miệng gọi mẹ , chẳng lẽ Hỏa Linh thánh mẫu cũng đến ?Đưa mắt nhìn , thì quả nhiên một chiếc kiệu được bốn phụ nhân áo xanh gánh chạy như bay , phía trước dẫn đường không ai khác chính là lão Hữu hộ pháp Lạc Ban Đình .Kiệu vừa dừng lại , hai phụ nhân đứng trước liền vén rèm lên , Hỏa Linh thánh mẫu ánh mắt lạnh lùng liếc toàn trường cất giọng nói :

- Không ngờ Hoài Dương phái truyền tin nhanh thật !Huy Khâm Nghiêu thầm hiểu tâm ý đối phương , chấp tay nói :

- Đàng nào cũng không nhanh hơn Không Động !Hỏa Linh thánh mẫu hừ một tiếng lạnh lùng quay đầu gọi :

- Lạc hộ pháp !Lạc Ban Đình tiến lên cúi đầu đáp :

- Có thuộc hạ !

-Xe ngựa kia có phải của Thân cô nương không ?

- Dạ đúng !

- Hảo , người đến bảo Thân cô nương là thánh mẫu ta có lời mời .Lạc Ban Đình dạ ran một tiếng nữa , rồi vội vã bước đến trước xe ngựa chấp tay nói :

- Thân cô nương , thánh mẫu có lời mời !Thân Phi Quỳnh vội à lên một tiếng , rồi bảo Tử Kim Tiêu :

- Vén rèm lên !Tử Kim Tiêu liền nhảy xuống xe vén rèm cho nàng.Thân Phi Quỳnh nhảy xuống xe đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Lạc Ban Đình hỏi :

- Lão tặc mời thánh mẫu đến đó ư ?Lạc Ban Đình vội cười đáp :

- Không dám , không dám. Thân cô nương , thánh mẫu mời cô nương .Thân Phi Quỳnh bước đến trước đầu xe , chấp tay thi lễ nói :

- Văn bối Tuyết Sơn Thân Phi Quỳnh bái kiến thánh mẫu .Hỏa Linh thánh mẫu giọng lạnh lùng :

- Thân cô nương miễn lễ !

- Thánh mẫu cho gọi , không biết có gì chỉ giáo ?Hỏa Linh thánh mẫu chẳng chút quanh co hỏi ngay :

- Tiểu tử họ Nhạc bị ngươi bắt đi , đúng không ?

- A , lời này của thánh mẫu . . .Nàng chỉ thốt được mấy tiếng , bỡ ngỡ câu nói .

Đương nhiên toàn câu là lời này của thánh mẫu không đúng , thế nhưng giữa thánh mẫu với Tuyết Sơn quan hệ thâm sâu , vai vế bà ta thuộc hàng trưởng bối , cho nên nàng mới không dám nói hết .Nhưng Hỏa Linh thánh mẫu thừa hiểu điều đó , chỉ thấy bà ta hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Lời của lão thân là không đúng sao ?

- Văn bối không dám !Thân Phi Quỳnh uyển chuyển đáp tiếp :

- Chỉ có điều theo văn bối biết thì Nhạc Tiểu Tuấn tiếp ba chiêu kiếm pháp của thánh mẫu rồi trúng một chưởng Hỏa Diệm Dao nhưng thánh mẫu đã chấp nhận để chàng ta đi . Về đến Quý Vân Trang , Dịch Hoa

Đà nhân vì không có thuốc giải , nên định dùng kim châm quá huyết , điều này sẽ khiến chân khí toàn bộ bị tiết lậu ra ngoài xem như nhất thân công lực hủy phế . Văn bối nhận thấy nguy hiểm cho chàng , nên mới ngằm cứu khỏi Quy Vân Trang , chuyện này xem ra hoàn toàn không đắc tội với thánh mẫu !Hỏa Linh thánh mẫu nghe thì hơi biến sắc , trầm giọng nói :

- Hừ , mấy mươi năm nay , lão thân có một quy luật , phạm một người đã trúng Hỏa Diệm Dao của lão thân , sinh tử thế nào đều do lão thân tự quyết định , tuyệt đối không một ai được nhúng tay vào .Thân Phi Quỳnh mặt hơi biến sắc .Hỏa Linh thánh mẫu nói tiếp :

- Huống gì lão thân lúc bây giờ chỉ muốn răn đe hăn , cho nên căn bản xuất chưởng nương tay , rồi tối hôm đó còn bảo tiểu nữ Xảo Xảo mang ba viên Hỏa Linh Đan đến Quy Vân Trang , người làm vậy há không phải là đã thừa mà còn hại hăn hay sao ?Thân Phi Quỳnh chấp tay nói :

- Văn bối bây giờ không biết thánh mẫu có quy luật này , lại càng không biết sau đó thánh mẫu cho lệnh ái mang Hỏa Linh Đan đến cứu chữa , nhân vì trong người văn bối có mang theo Tuyết Sâm Hoàn có thể cứu nổi hỏa độc Ly Hỏa chân khí , nên mới ngằm cứu chàng mang đi . . .Hỏa Linh thánh mẫu hừ một tiếng nói :

- Người ý gia gia người là Tuyết Sơn Lão Thần Tiên chế được Tuyết Sâm Hoàn mà không coi lão thân vào đâu ư ?Thân Phi Quỳnh nghe gọi đích danh tên gia gia mình thì định nổi xung , thế nhưng vẫn ghìm lại được nói :

- Văn bối đã nói là không biết thánh mẫu có quy luật này , lại nóng lòng cứu người . . .

- Nóng lòng cứu người ? Hừ , tiểu tử họ Nhạc là gì của người chứ ?Thân Phi Quỳnh bị thánh mẫu hỏi câu này trước mặt bao nhiêu người thì không khỏi thẹn chín mặt , nhất thời nổi dóa định đắp lại một câu , nhưng rồi nghĩ :

- Đã thế ta cứ nói thẳng với bọn họ , Thân Phi Quỳnh ta xưa nay đường đường chính chính , có gì phải sợ chứ ?

- Nhạc Tiểu Tuấn và văn bối thực chất đã kết nghĩa tỷ đệ , văn bối nhìn thấy nghĩa đệ trọng thương , lẽ nào lại không cứu , cho nên mới không tiếc dùng đến Tuyết Sâm Hoàn chẳng lẽ trái với đạo lý sao ?Cả Huy Huệ Quân và cả Chúc Xảo Xảo nghe vậy thì bất giác khoé môi hiện nụ cười mỉa mai .Hỏa Linh thánh mẫu nói :

- Lão nhân làm sao biết chuyển người với tiểu tử họ Nhạc kết nghĩa tỷ đệ ?

- Đương nhiên đây là chuyện riêng tư của văn bối , chẳng có lý gì khiến thánh mẫu phải biết !

- Hừ , Thân Phi Quỳnh , hăn người phải nhớ trước lúc ba chị em người xuống núi , gia gia người đã căn dặn thế nào chứ ?

- Văn bối luôn ghi nhớ , tỷ muội chúng tôi tuổi trẻ nông cạn , có gì xin thánh mẫu chỉ giáo thêm !

- Hảo , người nhớ vậy thì tốt , vậy thì nhanh trao tiểu tử họ Nhạc kia ra đây !Thân Phi Quỳnh bị ép đến nước này thì không chịu nói , giọng trở nên lạnh lùng cứng rắn :

- Thánh mẫu nói vậy e nhầm rồi !

- Hừ ? Lão thân nhầm chỗ nào ?

- Tỷ muội chúng tôi phụng mệnh xuống núi hiệp trợ quý môn phái tiếp nhận chỉ đạo của thánh mẫu , nhưng không phải quy thuộc quý phái , chịu mọi mệnh lệnh của thánh mẫu . Huống gì đây là chuyện riêng của văn bối , hy vọng thánh mẫu chớ bức người vào chỗ khó khăn .Bọn người Hoài Dương phái từ nay giờ chỉ đứng xa lắng nghe theo dõi câu chuyện của bọn họ , lúc này nghe vậy thì tự hồ như bên trong có nhiều manh mối uẩn khúc .Trên giang hồ hiện tại đang manh nha khởi trận cuồng phong huyết kiếp , mọi người chính đang dò thăm căn nguyên nhưng chưa được một manh mối nào . Giờ thì tự hồ như chuyện xuất phát từ người của Không Động và có sự hiệp trợ của Tuyết Sơn .Hoài Dương Tam Hiệp Huy Khâm Nghiêu liền đánh mắt ra hiệu cho lão đại Hoài Nam Tử Tế Triết Phu và lão nhị Dịch Hoa Đà .Lại nói , Hỏa Linh thánh mẫu bấy giờ bị Thân Phi Quỳnh nói đến giận cả người rung lên vì tiếng cười kỳ dị , rồi gằn giọng nói :

- Được lắm , Phi Quỳnh người đã dám buông lời vô lễ trước mặt lão thân , lão thân trước hết bắt người đến trước mặt gia gia người , hỏi xem tội mực vô tôn trưởng xử lý thế nào ?Thân Phi Quỳnh chống tay ngang nhiên cãi lại :
- Đại thư của tôi làm dâu nhà bà , nhưng tôi thì không . Ngoại trừ gia gia tôi , tôi không có tôn trưởng , tôi phụng mệnh gia gia hiệp trợ quý phái , hiện tại tôi hỏi sơn phụng mệnh gia gia , không phiền đến bà !Hỏa Linh thánh mẫu đột nhiên đứng phắt dậy thét lớn :
- Người cho rằng lão thân không bắt nổi người ư ?
- Hừ , thánh mẫu đương nhiên là thừa sức , thế nhưng Thân Phi Quỳnh cũng quyết không chịu thúc thủ bó tay .
- Ái da , con nha đầu , người muốn tạo phản ?Nói rồi định xung đột , nhưng lúc ấy bỗng Hoài Nam Tử bước tới lên tiếng :
- Thánh mẫu xin bớt giận !Hỏa Linh thánh mẫu đang cơn giận bừng bừng quay đầu liếc xéo bọn họ một cái hất hàm hỏi :
- Chúng ta với người Hoài Dương phái vô can !Huy Khâm Nghiêu tiến lên cười nói :
- Thánh mẫu nói vậy thì sai lầm lắm . . .Hỏa Linh thánh mẫu tợ hồ lửa cháy đổ thêm dầu , gần giọng :
- Nói vậy người Hoài Dương phái các người cũng định nhúng tay vào ?Huy Khâm Nghiêu vẫn thản nhiên nói :
- Thánh mẫu và Thân cô nương tranh chấp cũng do chuyện Nhạc Tiểu Tuấn , nhưng Nhạc Tiểu Tuấn chỉ vì chuyện của tiểu nữ mà thân thụ thương, Thân cô nương lại bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi ngay trong bồn trang , thử hỏi chuyện này bồn phải khoan tay đứng ngoài cuộc ?Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :
- Nhạc Tiểu Tuấn vốn nhận lời phó thác của anh rể tại hạ là Tổng minh chủ mang kiếm đến tể trạng , Nhạc Tiểu Tuấn lại là truyền nhân của Thiên Sơn , giá như chàng ta có chuyện gì , thử hỏi tể phải biết ăn nói thế nào đây với minh chủ và Thiên Sơn phái ?Thật ra , Nhạc Tiểu Tuấn là đệ tử của ai thì Huy phu nhân đương nhiên biết rất rõ , có điều lúc này Huy Khâm Nghiêu cố tình bảo chàng là người của Thiên Sơn , đương nhiên có lý do và mục đích của nó .Huy Khâm Nghiêu nói ra lời này rất xảo diệu , thứ nhất lão thẳng thắn tuyên bố lập trường của lão là Hoài Dương phái không đứng ngoài cuộc .
- Thứ hai , lão cố tình xưng Tổng Trấn Sơn bằng Tổng minh chủ , thì ý Tổng Trấn Sơn vẫn là vị chủ tể của Bát đại môn phái .
- Thứ ba , quan trọng hơn lão lại nói Nhạc Tiểu Tuấn là truyền nhân của Thiên Sơn phái , vì chính hôm trước tại Lôi Đường cự uyển , Hỏa Linh thánh mẫu đã nhầm chàng là người truyền nhân Tuyết Sơn (chuyện này lão được nghe Huy phu nhân kể lại) mà Hỏa Linh thánh mẫu kỳ nhất vẫn chính là Tuyết Sơn phái , cho nên lão cố tình nói vậy để áp đảo tinh thần đối phương .Quả nhiên nghe một câu này đã thấy thần thái và dung sắc Hỏa Linh thánh mẫu có phần dịu xuống .

15. Nửa Đường Bị Chận

Hỏa Linh thánh mẫu là nhân vật nữ nổi tiếng giang hồ, bà ta cơ trí hơn người, quyết chưa để kém một nhân vật nào khác .Lúc ấy nghe nhắc Nhạc Tiểu Tuấn là truyền nhân Thiên Sơn, trong lòng ban đầu có chút lo lắng, nhưng bà chợt nghĩ nhanh :

- Tiểu tử này là truyền nhân của Tuyết Sơn Lão Tẩu, nếu như hắn mà làm con rể ta, thì chẳng phải thế lực của ta càng mạnh hơn sao, tuyệt lắm !Nghĩ rồi khắp khởi trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giữ nét lạnh lùng hỏi :
- Theo Huê đại hiệp thấy thì nên thế nào ?Huy Khâm Nghiêu nói :
- Vừa rồi khi thánh mẫu chưa đến, tại hạ nghe Thân cô nương nói Nhạc thiếu hiệp phục Tuyết Sâm Hoàn vào hỏa độc đã tiêu trừ, nhưng chừng như bị khí huyết nghịch hành, hiện tại Thân cô nương vội vàng đưa

Nhạc thiếu hiệp lên Tuyết Sơn hẳn là cầu cứu Tuyết Sơn Lão Thần Tiên cứu chữa !Hỏa Linh thánh mẫu nghe thì nhú mào, không tin nói :

- Không có khả năng, một chưởng Hỏa Diệm Dao của lão thân lúc ấy chỉ dùng chừng ba thành công lực, xem ra thương tích không nặng lắm . Vả lại đã phục Tuyết Sâm Hoàn thương thể giảm nhiều, làm sao lại còn khí huyết nghịch hành được ?Thân Phi Quỳnh nói ngay :

- Vả bối quyết không giả nửa câu, Nhạc Tiểu Tuấn bị khí huyết nghịch hành hôn mê bất tỉnh cho đến giờ ...Huy Khâm Nghiêu cười cười nói :

- Nhạc thiếu hiệp trúng Hỏa Diệm Dao, nhưng giờ đã có thánh mẫu đây thì chẳng còn ngại gì nữa, vả lại hiện tại có tể sư huynh là Dịch Thanh Lan, vốn chuyên thuật . Do vậy theo ý tại hạ, Thân cô nương chớ nên bỏ gần cầu xa, nếu thật sự nóng lòng muốn cứu người, thì nên để thánh mẫu và tể sư huynh xem qua có thể cứu được, hà tất phải bỏn ba ngàn dặm, đem về Tuyết Sơn . Không biết ý Thân cô nương thế nào ?Lão đã nói quá rõ như vậy, Thân Phi Quỳnh thất không có lý do gì từ khước .Đối với Hỏa Linh thánh mẫu thì điều này chỉ có lợi chứ không có hại, vì tâm ý bà lúc này đã mười phần muốn Nhạc Tiểu Tuấn sẽ ở dưới trướng của mình .Nghĩ thế rồi bà liền gật đầu đáp ngay :

- Hảo, lão tán đồng với Huy đại hiệp !Thân Phi Quỳnh cũng liền gật đầu đáp :

- Vả bối vốn nóng lòng cứu người mới hỏi Tuyết Sơn, giờ được Thánh Mẫu tự ra tay cứu trị, vả bối đương nhiên cũng đồng ý rồi .Dịch Thanh Lan cười nói :

- Nhị vị như đều đã đồng ý, vậy xin Thân cô nương nhanh cho người mang Nhạc thiếu hiệp xuống đây .Thân Phi Quỳnh gật đầu quay người gọi lớn :

- Hồ ma ma, nhanh mang Tuấn đệ xuống đây !Trong xe im lặng, không có tiếng người đáp lại .Thân Phi Quỳnh lại gọi lớn :

- Hồ ma ma, nhanh đưa Nhạc Tiểu Tuấn xuống đây !Lần này trong xe vẫn y nhiên không có người đáp lại .Thân Phi Quỳnh linh tính có chuyện xảy ra, nói lớn :

- Tử Kim Tiêu, người nhanh xem Hồ ma ma ngủ hay sao gọi mãi mà vẫn không thấy trả lời ?Tử Kim Tiêu dạ ran một tiếng, rồi vừa quay người vừa gọi :

- Hồ đại nương ...Nhưng chợt phát hiện ra có điều gì khác thường, giọng lão thất thanh la hoảng lên :

- Nhị tiểu thư, có chuyện rồi, không thấy Nhạc tướng công đâu, Hồ đại nương hình như cũng bị điểm huyết !Thân Phi Quỳnh nghe thì giật thót cả người buột miệng la lên :

- Vừa la chân nàng nhanh như chớp chạy bổ về phía xe, vén rèm xe lên chui hẳn vào trong .Quả nhiên nhìn thấy Hồ đại nương ngồi tựa vào thành xe chừng như đang ngủ say .

Đương nhiên trong tay bà ta lúc này cũng chẳng còn thấy Nhạc Tiểu Tuấn đâu nữa .Nàng khựng cả người đầu óc choáng váng tựa hồ như vừa bị đánh một quả chùy nghìn cân vào đầu .Xe đỗ ngay giữa đường, trước mặt có người của Không Động, Hoài Dương hai phái và cả nàng, vậy mà kẻ nào dám ngấm bắt chàng đi quỷ không hay thần không biết ?Qua phút sững sờ, nàng mới trấn định thần trí đưa mắt nhìn quanh xe, ngoài cửa chính có rèm phủ xuống này, duy nhất chỉ một cửa sổ nhỏ mà một người dù gầy ốm mấy cũng không chui vào theo hướng này được, huống gì còn phải đưa thêm cả Nhạc Tiểu Tuấn ra khỏi xe !Huy phu nhân và Hỏa Linh thánh mẫu lúc này cũng nhận ra có vấn đề khác thường, trong lòng cả hai đều để hết tâm trí vào chàng rể tương lai, nên vội chạy đến xem .Rồi đến cả Huy Huệ Quân và Chúc Xảo Xảo cũng không hèn mà đồng thời cùng phóng chạy đến bên cạnh xe .Thân Phi Quỳnh đưa tay đánh một chưởng nhẹ vào vai Hồ đại nương giải huyết.Hồ đại nương hừ lên một tiếng tỉnh lại mặt ngơ ngác la lên :

- Nhị tiểu thư, có chuyện gì ? Thân Phi Quỳnh sững người hỏi :

- Nhạc Tiểu Tuấn đâu ?

- Nhạc tướng công ? ...Ồ Ồ Bà ta còn ngơ ngác nhìn quanh, quả nhiên không hề nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn trong tay mình thì hết hoảng la lên :

- Nhị tiểu thư ...Thân Phi Quỳnh tức muốn khóc đi được, hét lớn :

- Người để người ta bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi rồi !Hồ đại nương chết khựng cả người, mặt tái nhợt lấp bắp trong miệng :
- Nhạc tướng công bị người ta bắt đi ?Thân Phi Quỳnh hỏi :
- Chẳng lẽ người không biết một chút gì sao ?Hồ đại nương kinh động khôn tả, rung giọng nói :
- Lão thân ôm Nhạc tướng công trên tay thật kỹ, làm sao bị người bắt ...Thân Phi Quỳnh nói :
- Ta không biết cho nên ta mới hỏi người !Hồ đại nương còn kinh hoảng nói :
- Lão thân đáng chết, lão thân quả thật không biết tí gì, Vừa rồi chính lão thân còn nghe tiểu thư nói chuyện với thánh mẫu, sau đó ... Ái, sau đó bỗng ngửi thấy một mùi hương thoáng dễ chịu, rồi thấy buồn ngủ ... Ái, chẳng ngờ bị người ta bắt Nhạc tướng công đi ! Lão thân đáng chết !Hỏa Linh thánh mẫu chẳng hiểu nghĩ gì bỗng cười nhạt nói :
- Lão thân biết !Dứt lời, đột nhiên cả người nhẹ như thu diệp lướt nhanh tới trước mặt Huy Khâm Nghiêu cách chừng hai trượng, quát lớn :
- Huy Khâm Nghiêu có phải chính người ngầm bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi không ?Huy Khâm Nghiêu giật mình thoái lui một bước la lên :
- Thánh mẫu sao lại nói vậy, bọn Huy mỗ tất cả đều ở đây, làm sao lại có thể bắt Nhạc thiếu hiệp đi được ?Hỏa Linh thánh mẫu cười nhạt nói :
- Nếu không phải các người ngầm cho người đi bắt, thì còn ai vào đây ?Huy Huệ Quân tức giận không chịu nổi, chen vào nói :
- Rõ ràng các người bắt đi, còn đổ vạ cho người khác !Hỏa Linh thánh mẫu ánh mắt lộ hung quang quay nhìn Huy Huệ Quân gần giọng :
- Con nha đầu, người dám nói với lão thân như vậy ư ?Huy Huệ Quân nói :
- Tà sợ gì không dám ?Hỏa Linh thánh mẫu cất tràng cười quái dị nói :
- Người thử nói lại lần nữa, ta không bữa đôi người ra thì chó gọi ta là thánh mẫu !Huy phu nhân lo cho con gái, liền tiến lên nói :
- Chúc Linh Tiên, bà không thấy như vậy là ỷ lớn hiếp nhỏ sao ? Người khác thì sợ Hỏa Linh thánh mẫu người, nhưng ta thì chẳng coi người vào đâu !Hỏa Linh thánh mẫu càng cười tợn hơn :
- Hắc hắc hắc ... Tốt lắm !Rồi quay đầu gọi lớn :
- Mang kiếm lại đây !Một phụ nhân ứng thanh dạ một tiếng, rồi hai tay mang kiếm dâng đến . Chúc Xảo Xảo cũng sấn tới nói :
- Mẹ, để con trị con nha đầu Huy Huệ Quân này !Soạt, dứt lời thanh trường kiếm đã thoát khỏi vỏ, sáng loáng trong tay, chĩa thẳng kiếm vào người Huy Huệ Quân thách thức :
- Nhanh rút kiếm ra !Huy Huệ Quân nào chịu lép vế, cười nhạt nói :
- Ta chính đang muốn lĩnh giáo vài chiêu kiếm pháp của Không Động đây !Nói xong cũng liền rút ra một thanh thiết kiếm xin đen hoành ngang trước ngực, hất hàm nói lớn :
- Mời !Chúc Xảo Xảo hét lên :
- Người cẩn thận !Trong tiếng hét, kiếm trong tay loáng lên một đường ra chiêu tấn công .Chỉ thấy Huy Huệ Quân kiếm khoát một vòng bình thường, nhưng Chúc Xảo Xảo liền cảm thấy một luồng hấp lực từ kiếm đối phương khiến cho thanh trường kiếm trong tay cô ta khó điều khiển, nếu lúc ấy không cảnh giác kịp thì có lẽ kiếm đã vượt khỏi tay, trong lòng giật mình thầm nghĩ :
- Chẳng lẽ thanh kiếm trong tay hần là thanh Hấp Kim kiếm !Nghĩ rồi liền thân kiếm tránh đường kiếm của đối phương, rồi linh hoạt thi triển kiếm pháp của Không Động cực nhanh tấn công ào ạt . Không Động kiếm pháp lấy tốc độ làm sở trường, nhưng cũng không ngờ kiếm pháp của Huy Huệ Quân cũng nhanh không kém, đồng thời lại lợi thế thanh bảo kiếm Hấp Kim kiếm trong tay nên dễ dàng hóa giải tất cả các chiêu

kiếm của Chúc Xảo Xảo, thậm chí còn có phần chiếm ưu thế .Huy phu nhân và Hỏa Linh thánh mẫu nhận thấy ái nữ của mình động thủ, người nào cũng lo lắng cho con gái gặp nguy, nên ngừng tay lại theo dõi, phòng có gì bất trắc sẽ ra tay chi viện .Trong nháy mắt, bọn Huy Huệ Quân và Chúc Xảo Xảo đã đấu với nhau ba mươi chiêu, Chúc Xảo Xảo nhân cơ hội thanh Hấp Kim Kiếm trên tay đối phương, cho nên không dám trực tiếp nghênh chiêu, chỉ lấy kiếm pháp kỳ ảo điều luyện khéo léo hoá giải và thừa cơ tấn công .Huy Huệ Quân nhân cũng biết uy danh của Hỏa Ma Nữ, chuyên luyện hỏa công, nên cũng cẩn thận đề phòng đối phương thừa sơ hở xuất độc thủ, kiếm đánh ra từng chiêu thận trọng mà không kém phần nhanh nhẹn .Chỉ thấy hai thân hình nhỏ nhắn quần nhau như đôi hồ điệp, có điều kiếm quang rợp trời, kiếm khí rít lên rợn người, rõ ràng hai vị cô nương này tình địch gặp nhau không ai chịu thua ai, nên đã thi triển hết tuyệt học của mình đấu trí mạng .Lại nói, Thân Phi Quỳnh lòng dạ lúc này đã để hết ở Nhạc Tiểu Tuấn, nên căn bản chẳng để tâm đến chuyện bọn họ đấu trí mạng với nhau .Nàng hỏi Hồ đại nương :

- Hồ ma ma, thật ra người có nhìn thấy người nào bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi không ?Hồ đại nương lúng túng nói :

- Chuyện này lão thân không dám đoạn ngôn ...Thân Phi Quỳnh nói :

- Ái, người cứ nói thẳng ra đi, ta đang nôn nóng muốn chết đây !

- Nhị tiểu thư, thử nghĩ xem, song phương đến đây đều muốn bắt Nhạc thiếu hiệp đi, đúng không ?

- Đúng, nhưng sao không nói thẳng ra mà còn lấp lửng vậy chứ ?Hồ đại nương thoáng một nụ cười khó hiểu rồi nói tiếp :

- Hoài Dương phái từ Hoài Dương tam hiệp cho đến Huy phu nhân và cả Huy Huệ Quân đều ở đây, coi như cao thủ đầy đủ tại hiện trường ...Bà ta lại bỏ lửng câu nói, nhưng chừng ấy cũng đủ khiến cho Thân Phi Quỳnh hiểu ra .Hoài Dương phái toàn bộ cao thủ đều có mặt ở đây, còn Không Động phái thì cao thủ nhiều như vùn vụt mây vụ, một số người ở đây, đương nhiên cao thủ không phải có mặt ở đây tất cả . Hay nói cách khác, nếu một trong hai phái ngầm sai cao thủ lên bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi thì chỉ có Không Động là có khả năng nhất ?Thân Phi Quỳnh gật đầu nói :

- Ta hiểu !Dứt lời, nàng nhảy xuống xe bước tới trước mặt Hỏa Linh thánh mẫu lạnh giọng gọi :

- Thánh mẫu ! Bà ...Nàng chỉ mới nói được mấy tiếng, bỗng trận đấu của Huy Huệ Quân và Chúc Xảo Xảo có diễn biến lớn .Nguyên là lúc này cả hai đấu đến hồi kịch liệt, thấy cả hai người trán đầm mồ hôi, Huy Huệ Quân nhân một chiêu đắc thủ, thanh Hấp Kim kiếm trong tay kéo dạt trường kiếm của Chúc Xảo Xảo ra ngoài, khiến đối phương để hở sườn bên phải . Nàng không bỏ lỡ cơ hội, chỉ xoay cổ tay một cái, mũi kiếm nhanh như mảnh xà đi đâm vào huyệt kỳ môn dưới ngực phải Chúc Xảo Xảo .Chúc Xảo Xảo khi thanh trường kiếm bị thanh Hấp Kim kiếm hấp lực kéo ra ngoài để hở sườn, rồi thấy mũi kiếm đối phương lướt tới cực nhanh, hoảng hốt chẳng nghĩ gì nữa, tung chân nhảy thoái lui theo phản xạ của bản năng .Cô ta vốn tính tình hung hăng hiếu thắng, một chiêu này rõ ràng là đã thua, nào chịu để yên . Nên khi vừa nhảy thoái lui, thì tay trái vung mạnh một cái, ba ngọn Hỏa long tiêu bay vào tới người Huy Huệ Quân .Huy phu nhân chấn động la lên :

- Huệ nhi, cẩn thận !Thực tế thì không cần bà phải gọi, Huy Huệ Quân đã kịp nhận ra đối phương dùng ám khí, kiếm đang lướt tới thuận đà liền khoát một đường chẹn kín trước người .“Kong, kong, kong” liên ba tiếng khô khan vang lên, ba ngọn phi tiêu đều bị dính chặt trên thân kiếm .Huy Huệ Quân vừa tức vừa mừng, vì chính thanh Hấp Kim kiếm đã phát huy chỗ kỳ diệu của nó, rồi thuận ra rũ mạnh một cái, ba ngọn phi tiêu bay vù vù vào đám cỏ bên đường . Chẳng ngờ, chỗ đám cỏ ba ngọn phi tiêu rơi xuống phục cháy bùng lên, đến đất ở đó cũng bị biến màu, nàng giật thót mình thầm nghĩ :

- Hỏa khí của con ma nữ này thật lợi hại !Hỏa Linh thánh mẫu thấy ái nữ mình bị thua, liền lạnh giọng gọi :

- Xảo nhi, tránh ra !Vừa lúc ấy thì Thân Phi Quỳnh lại gọi :

- Thánh mẫu !Không riêng gì Hỏa Linh thánh mẫu, mà mọi người nghe tiếng gọi sắc lạnh của Thân Phi Quỳnh thì đều đưa mắt nhìn, chỉ thấy mắt nàng lạnh như thiếc, đôi mắt rực lửa tự nhiên phát sinh đến khiếp sợ, đến Hỏa Linh thánh mẫu cũng nhận ra điều khác thường trong đôi mắt ấy, dịu giọng hỏi :

- Thân cô nương có chuyện gì ?

- Văn bối có chuyện muốn nói với thánh mẫu !
- Nói đi ! Theo suy đoán của văn bối, thì chuyện Nhạc Tiểu Tuấn bị cướp trên xe, không phải do người Hoài Dương phái làm .Hỏa Linh thánh mẫu khựng cả người hỏi lại :
- Nói vậy nghĩa là sao ?Thân Phi Quỳnh giọng vẫn lạnh băng :
- Hoài Dương phái tuy đệ tử phan bo khắp nói Đại Giang Nam Bắc, thế nhưng cao thủ thỉnh danh Hoài Dương Tam Hiệp và cả Huy phu nhân đều có mặt tại trường . Trong xe văn bối có Hồ đại nương không phải là người tầm thường, vậy mà bị người điểm huyết chẳng hay biết gì, chỉ sợ những tay đệ tử còn lại của Hoài Dương phái không có khả năng làm chuyện này ! Hỏa Linh thánh mẫu nghe nói đến đó thì sạm mặt, quay ngoắc người lại hỏi :
- Nói vậy người cho rằng ai đã làm chuyện này ?Thân Phi Quỳnh đưa mắt quét nhìn toàn trường một vòng rồi nói :
- Thánh mẫu thật sự muốn văn bối nói thẳng ra ư ?
- Người nói thẳng ra đi, hay là người cho rằng lão thân đã phái người ngầm làm chuyện này ?Thân Phi Quỳnh nhếch mép cười :
- Thánh mẫu nghĩ văn bối nói không đúng sao ?Hỏa Linh thánh mẫu đương nhiên đã hiểu ra tâm ý của nàng, cười khan một tiếng nói :
- Đàng nào thì người cũng phải nói cho rõ điều này !
- Muốn hạ thủ không chế Hồ đại nương mà không chút hay biết, người này cần phải đủ nội công thâm hậu thì triển cách không điểm chỉ, mà chỉ thiếu cũng phải cách ngoài mười bộ .Hỏa Linh thánh mẫu hừ một tiếng nhưng vẫn không nói gì .Thân Phi Quỳnh nói tiếp :
- Tuy vậy, không chế Hồ đại nương đã khó, mà muốn đưa được Nhạc Tiểu Tuấn ra theo hướng sau chẳng ai hay biết, thì càng khó hơn . Người này nếu không thuộc hàng cao thủ thượng thặng, thì không làm nổi .Huyền Linh Tẩu vẫn hừ một tiếng rồi im lặng .
- Do đó văn bối cảm thấy . . .Hỏa Linh thánh mẫu bây giờ mới lạnh giọng nói :
- Người ngại gì không nói thẳng ra đi ?
- Dưới tay thánh mẫu, cao thủ kỳ nhân dị sĩ như vân tập . . .Hỏa Linh thánh mẫu cười gằn khúc khúc mấy tiếng nghe thật quái dị rồi tiếp :
- Đã quá rõ, người cho rằng đó chính người của lão thân làm chuyện này !
- Văn bối chính nghĩ như vậy !
- Hảo, vậy giờ người định thế nào !Quả không hổ thẹn là một đại ma đầu trong võ lâm, Hỏa Linh thánh mẫu chẳng cần biện bạch chối cãi, mà lại còn thách thức đối phương .Huy Huệ Quân nghe vậy liền chen vào ré giọng nói :
- Ái da, quả nhiên đúng người là người đã bắt Nhạc tướng công !Chúc Xảo Xảo ngược lại mừng thầm trong lòng, nghĩ nếu chuyện này là thật thì quá hay, chống nạnh hất hàm hỏi :
- Thì người làm gì nào ?Thân Phi Quỳnh không để tâm đến bọn họ, chỉ nhìn chằm vào mặt thánh mẫu lạnh giọng nói :
- Thánh mẫu cho người bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi là có dụng ý gì ?Hỏa Linh thánh mẫu cười đến cả mái tóc trắng xóa bay tung lên :
- Hắc hắc hắc . . . Chuyện của lão thân, há cần người xía vào ?Thân Phi Quỳnh mặt tím lại :
- Thánh mẫu cướp người ngay trong xe của văn bối, văn bối đương nhiên không khi nào thúc thủ đứng nhìn !Chúc Xảo Xảo tuy vẫn còn bán tin bán nghi quay đầu hỏi :
- Mẹ, Nhạc Tiểu Tuấn . . .Hỏa Linh thánh mẫu trừng mắt :

- Người chó lăm mồm !Chúc Xảo Xảo xiu mặt im thin thít .Thân Phi Quỳnh nói :
- Thánh mẫu đã biết Nhạc Tiểu Tuấn là nghĩa đệ của văn bối !Hỏa Linh thánh mẫu cười nhạt nói :
- Người nói nghe thật dễ, ta lẽ nào đã phái người ngầm bắt Nhạc Tiểu Tuấn trong xe người, rồi lại trả cho người, thật nực cười ?Thân Phi Quỳnh mắt càng lúc càng lạnh, thanh giọng hỏi :
- Thánh mẫu nhất định không trả người ?
- Chẳng sai !Thân Phi Quỳnh gạt đầu lạnh giọng :
- Hảo, chuyện đã do thánh mẫu gây nên, nếu mất hòa khí hai nhà, thì chó bắt tội văn bối !Soạt một tiếng, nàng đã rút phắt thanh trường kiếm, chẳng chút khách khí, chĩa thẳng vào người thánh mẫu thanh giọng :
- Thánh mẫu nhanh rút kiếm !Hỏa Linh thánh mẫu tức dùng dùng, mặt tái xanh như đồng, cười lên hắc hắc :
- Con tiểu nha đầu to gan, dám động kiếm với lão thân ư ?
- Đây chỉ vì thánh mẫu quá bức ép người ta !Dứt lời, đột nhiên có tiếng lướt gió ào ào, mọi người đều quay nhìn thì thấy bóng bốn nữ nhân lướt tới .Thân Phi Quỳnh đã nhận ra ngay chính là bọn Xuân Phong, Hạ Vũ, Thu Thương, Đông Tuyết, bất giác nàng hơi ngớ người ngạc nhiên hỏi :
- Các người theo đến đây làm gì ?Bọn Xuân Phong có lẽ chạy suốt đêm không nghỉ, vừa tới nơi còn thở hổn hển nói :
- Nhị tiểu thư . . .Chỉ gọi được mấy tiếng, rồi lại đứng thở, nhất thời chưa thể nói ra hơi .Thân Phi Quỳnh nhú mày hỏi :
- Thật ra là có chuyện gì ?Xuân Phong tiến lên ghé sát tai nàng thì thầm mấy câu .Thân Phi Quỳnh lại nói nhỏ :
- Lão ta nói là thầy bói à ?Xuân Phong gạt đầu đáp :
- Vâng !
- Lão ta có nói danh tính là gì không ?Xuân Phong lắc đầu .Thân Phi Quỳnh cực kỳ thông minh, nàng hiểu ra ngay người này nhất định là Kim Thiết Khẩu, lão đã đuổi theo đến đây mà không ra mặt, như vậy là lão đã ngầm mang Nhạc Tiểu Tuấn đi rồi . Lão đã tự tin là có thể trị thương cho Nhạc Tiểu Tuấn, nhất định là nói không ngoa, nhưng chuyện này không thể nói ra cho bọn người kia biết được . Vì bọn họ chỉ cần biết Kim Thiết Khẩu mang chàng đi, thì không khi nào chịu bó tay mà chẳng truy lùng . Kim Thiết Khẩu có lẽ cũng chỉ đưa chàng đến một nơi gần đây để trị thương, trong lúc trị thương tuyệt đối không thể để có người đến quấy nhiễu .Trong đầu nghĩ nhanh rồi dặn dò bọn Xuân Phong :
- Các người tạm thời lui ra .Bọn Xuân Phong bốn người dạ một tiếng rồi đứng lui bên cạnh xe .Lạc Ban Đình thân phận Hữu hộ pháp, lúc ấy cũng ghé bên người thánh mẫu nói :
- Thánh mẫu xin bớt giận, thuộc hạ có lời muốn nói :
- Người nói nhanh đi !
- Tuyết Sơn, Không Động hai phái bình đẳng hợp tác, nếu gây mất hòa khí tất ảnh hưởng đến đại sự, vả lại chuyện Nhạc Tiểu Tuấn . . . Thánh mẫu phát tay cắt ngang :
- Không cần nói, đương sơ lúc ba chị em chúng xuống núi, Lão Thần Tiên đã nói thế nào ? Bọn chúng vốn phối hợp với Không Động hành động, ba con nha đầu này tất nhiên chịu sự chỉ đạo của lão thân, vậy mà con nha đầu này chỉ vì chuyện tiểu tử họ Nhạc mà dám to gan trở mặt với lão thân, lão thân nếu không dạy cho nó một bài học há còn ra gì .Nói rồi đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn Thân Phi Quỳnh lớn tiếng nói :
- Thân nha đầu, lão thân chờ người xuất chiêu đây !Đột nhiên lúc ấy bỗng nghe bộp bộp, rõ ràng có tiếng bước chân người từ xa vọng lại, mọi người đều bất giác quay đầu nhìn .Trên đường cái, một lão nhân thấp nhỏ, tướng mạo xấu xí đang đi lại, chính là Kim Thiết Khẩu .Cả bọn người duy nhất chỉ một mình Thân Phi Quỳnh nhận ra lão ta, nàng ban đầu thì mừng, nhưng rồi chợt giật mình nghĩ :

- Sao lão ta lại chậm hơn bọn Xuân Phong ? Ái, chẳng lẽ Tuấn đệ không phải do lão ta mang đi sao ? Nguy rồi ! Chỉ vừa nghĩ thế, bỗng nhiên bên tai có tiếng người cực nhỏ lọt vào :

- Tiểu cô nương, lão hủ đuổi theo cô nương đến học cả cơm, nếu chậm một bước thì có lẽ lão đệ của ta tính mạng không còn . Cô nương không tìm lão hủ bàn bạc, lại mang Nhạc lão đệ đến tìm bọn Thất Công, Bát Công nhờ đã thông kinh mạch ? Phải biết Nhạc lão đệ vốn luyện qua Nghịch Mạch Huyền Công, khí huyết vốn nghịch hành như vậy, giờ dùng chân khí ép nó chuyển thuận hành, làm sao nó chịu nổi chứ ? Thế nhưng hiện tại thì cô nương có thể yên tâm . . .Rõ ràng chính là giọng của Kim Thiết Khẩu dùng thiên lý truyền âm nhập mật nói bên tai nàng hàm ý trách móc .Thân Phi Quỳnh giật thót người, nàng thực không ngờ Nhạc Tiểu Tuấn luyện qua Nghịch Mạch Huyền Công cho nên mới tìm cách dẫn thông cho khí huyết của chàng thuận hành trở lại .

Chẳng ngờ làm thế lại là hại chàng, may mà trong lúc Thất Công, Bát Công còn đang dẫn thông kinh mạch cho chàng, thì bị người khác ngầm ám toán mà chết, nếu không chẳng biết còn nguy hại cho chàng đến chừng nào ? Trời . . .!Tuy nhiên, câu cuối cùng Kim Thiết Khẩu bảo nàng giờ thì yên tâm, tuy không nói rõ chàng đã thế nào, nhưng nhất định Nhạc Tiểu Tuấn đã được lão đưa đến một nơi nào đó để trị thương, bát giác lòng mừng khôn tả, nhưng cố không để lộ ra mặt .Xuân Phong lúc này cũng đã nhận ra lão già này, liền chạy đến bên người nàng nói nhanh :

- Chính là người này Thân Phi Quỳnh đánh mắt nói nhanh :

- Người lui ra !Xuân Phong không dám hó hé, vội trở lại nguyên vị .Lúc này Kim Thiết Khẩu từng bước lạch bạch đến trước mặt Thân Phi Quỳnh và Hỏa Linh thánh mẫu, lão làm như không để mắt đến Thân Phi Quỳnh, chỉ chấp tay xá dài Hỏa Linh thánh mẫu, cười nói :

- Lão đại nương đây hẳn là nhân vật có tên trong bảng Phong Thần - Hỏa Linh thánh mẫu ? Tiểu lão xin có lễ mọn ra mắt !Hỏa Linh thánh mẫu từng ngao du khắp ngũ hồ tứ hải, gặp qua không biết bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ, thế nhưng chưa từng gặp một lão đầu nào lại xấu xí thậm tệ như con người này, đã vậy từ người lão lại xông ra một mùi chua khó chịu, khiến bà cảm thấy tởm lợm . Đã vậy nghe lão ta bảo mình có tên trong bảng Phong Thần thì bà tức giận nhướn mày gần hỏi :

- Người là ai ?Kim Thiết Khẩu nhún vai cười đáp :

- Tiểu lão là Kim Thiết Khẩu chuyên nghề xem tướng, không trúng không lấy tiền . Thực ra tiểu lão tên là Phúc Cẩn, tên này vốn lúc tiểu lão lọt lòng mẹ, có một vị thần tiên đi ngang qua nhìn thấy chỉ tay bảo “Tiểu hài này là cái gốc phúc lành” cho nên mới đặt cho cái tên là Phúc Cẩn . Ái Chẳng ngờ tướng mạo tiểu lão xấu xí, đi đâu cũng chỉ thấy người ta đổ họa, cho nên mới không dám dùng cái tên này hành tẩu giang hồ kiếm cơm, mới dùng đến cái tên Kim Thiết Khẩu .Hỏa Linh thánh mẫu nghe lão nói lải nhải đến vung cả bọt mép thì gất lên :

- Người không cần lải nhải nhiều . . .

- Vâng, vâng . . .Kim Thiết Khẩu gật đầu đáp lia lịa, lại nói :

- Thế nhưng . . . Tiểu lão không thể không nói . . .Một trong bốn trung niên phụ nhân đứng bên cạnh Hỏa Linh thánh mẫu gất lên :

- Người có gì nói nhanh rồi xéo khỏi đây ?Kim Thiết Khẩu khúm núm người ra vẻ sợ sệt nói :

- Vị . . . Đại tẩu này . . . Sao . . .Nên biết, cả bốn vị phụ nhân hầu bên cạnh Hỏa Linh thánh mẫu nguyên chưa ai từng lập gia thất, vậy mà bị gọi bằng hai tiếng Đại tẩu, nghĩa là đàn bà đã lập gia đình, tự nhiên phát hỏa, giận dữ thét lớn :

- Lão thối mồm này, người muốn chết !

- Không, không tiểu lão không muốn chết !Vừa nói lão vừa xua tay, đồng thời người thoái lui một bước dài kêu lên :

- Hỏa . . . thánh mẫu, ngũ hành có “kim, thủy, mộc, hỏa, thổ”, tiểu lão và thánh mẫu một người chiếm một hành, chẳng phải là người ngoài, cho nên tiểu lão mới nguyện chuyển đến thánh mẫu một tin . . .Lão không gọi là Hỏa Linh thánh mẫu mà chỉ gọi Hỏa . . . thánh mẫu thì ra cố tình như vậy, hàm ý đối phương

là Hỏa, lão là Kim, mỗi người chiếm một hành trong ngũ hành, đương nhiên có bà con họ hàng với nhau !Thân Phi Quỳnh không biết lão ta làm vậy có tâm ý gì, nhưng chỉ nghe lão giễu mấy câu ấy thì không nhịn được cũng bật cười .Trung niên phụ nhân thấy lão nói năng lung tung thì tức giận chỉ tay quát :

- Lão chết tiệt, ngươi . . .Hỏa Linh thánh mẫu ngược lại nghe nói là mang tin đến cho bà, thì phát tay cản trung niên phụ nhân lại, đưa mắt hỏi :

- Ai nhờ ngươi mang tin đến ?

- Ái da ? Tiểu lão cũng không biết . . .Vừa nói lão vừa chỉ lui phía sau xa, nói tiếp :

- Tiểu lão sáng này đang xem bói ở ngoài kia, đột nhiên có một tía già đi đến, tiểu lão hỏi tía già muốn xem bói sao ? Tía già lắc đầu bảo không muốn xem bói, rồi móc ra một xâu tiền đưa cho tiểu lão . . .Nói đến đó, lão quả nhiên móc từ trong chiếc túi áo bần thiu một xâu tiền lắc đung đưa trên ngón tay, nhún vai nói tiếp :

- Thật là buồn ngủ gặp chiếu manh ! Tiểu lão suốt cả ngày hôm qua không kiếm được một xu, chẳng ngờ lão tía kia đưa cho xâu tiền, bảo là chỉ cần giúp lão ta chuyển một lời đến Hỏa . . . thánh mẫu rằng . . .Hỏa Linh thánh mẫu thấy lão nói vòng vo mãi vẫn không xong một câu, gần giọng :

- Có gì thì nói nhanh !

- Vâng, vâng . . . Lão tía bảo tiểu lão chuyển lời rằng “Ta là Trời, Hỏa . . . thánh mẫu là người trong bảng Phong Thần, vốn chết đã mấy nghìn năm, sao giờ còn xuất hiện trên trần gian . . . ”Trung niên phụ nhân gầm lên :

- Lão chết tiệt ngươi đã ở trước mặt thánh mẫu còn dám buông lời vô lễ !Dứt lời định sẵn tới, nhưng Hỏa Linh thánh mẫu cản lại nói :

- Cứ để hần nói hết !Kim Thiết Khẩu nói tiếp :

- Tiểu lão hỏi:tim Hỏa Linh thánh mẫu ở đâu, lão tía bảo chỉ cần thấy một lão bà tóc bạc như cước, tướng mạo như hung thần, ngồi kiệu hoa có bốn vị đại tấu áo xanh găng, thì chính là đó .Hỏa Linh thánh mẫu nén giận trong lòng hỏi :

- Ngươi có biết tính danh lão già kia không ?

- Không !

- Vậy thì ngươi tả xem vóc dáng lão già kia thế nào cho ta nghe ?Kim Thiết Khẩu chau mày nghĩ lại rồi nói :

- Lão già chừng sáu bảy mươi tuổi, thân vận áo da màu cổ đồng như đã lên nước, chòm râu sơn dương lưa thưa trắng như cước, Thiên Đình nhô cao, tướng mạo xem ra rất tốt, hần phải con đàn cháu đống . À ... Cặp lông mày tuy trắng bạc, nhưng rất rậm, có lẽ thời trẻ từng là một vị quan gia, nếu tiểu lão nhìn tướng người này không nhầm thì ...Hỏa Linh thánh mẫu xua tay cắt ngang :

- Thôi, không cần nói, vậy lão ta còn nói gì nữa không ?

- Còn còn ...

- Nói gì ?Kim Thiết Khẩu nhú mày cố nhớ, lắp bắp trong miệng :

- Còn hai câu nữa ... Nhưng vừa rồi cứ mãi nói lung tung, tiểu lão .. quên mất, nhất thời chưa nhớ ...Trung niên phụ nhân lại hét lên :

- Lão già ngoan cố, ngươi thực muốn chết !Hỏa Linh thánh mẫu lạnh giọng nói :

- Chẳng lẽ chỉ có hai câu mà ngươi cũng không nhớ nổi ?Kim Thiết Khẩu đưa tay gãi đầu nói :

- Hai câu đó, tiểu lão Ái, sao hồi này lẩm cẩm chóng quên ... À, thì ra tiểu lão năm nay cũng sắp lục tuần, thảo nào ... chóng quên ...Nói đến đó bỗng lão vỗ tay hét một tiếng vào mông mình la lên :

- À, nhớ rồi ... Nhớ rồi ... Lão tía bảo chuyển lời tới thánh mẫu thêm hai câu rằng Nghiệt chương vô biên, hồi đầu thị nạn ...Hỏa Linh thánh mẫu nghe thêm câu này thì giận tái mặt gầm lên :

- Sát phu to gan, người dám giỡn mặt với lão thân !Dứt lời phóng tay xuất một chưởng .Hai người cự ly rất gần, Hỏa Linh thánh mẫu lại nén cơn phẫn nộ từ đầu đến giờ mới trút hết vào một chưởng này, đương nhiên không thể nhẹ chút nào, căn bản Kim Thiết Khẩu chỉ sợ muốn tránh cũng không được .Chỉ nghe bình một tiếng, cả người Kim Thiết Khẩu vốn gầy ốm tong teo, nhận đủ cú chưởng đầy phẫn nộ này thì văng lên cao có đến hai trượng bay ngược lui sau như chiếc lá rơi cành rồi đánh ầm lên trên nền đá, chỉ e không chết cũng trọng thương .

16. Trong Họa Gặp Phúc

Toàn trường mọi người đều thấy rõ lão lãnh trọn một chưởng của Hỏa Linh thánh mẫu văng ngược ra ngoài xa xem ra không chết cũng trọng thương .Thân Phi Quỳnh nhìn thấy không khỏi lo lắng nhưng chợt kìm lại không để lộ ra mặt .Chẳng ai ngờ rằng Kim Thiết Khẩu người lộn trên đất thêm mấy vòng rồi lồm cồm đứng lên phủi bụi đất trên người mặt mày nhăn nhó như bị đau .Chính đúng lúc này Huy Khâm Nghiêu bỗng nghe có tiếng người nói nhỏ bên tai :

- Đại hội trên Trích Bát thiên viện mừng tám tháng mười hai sắp đến các người sao không nhanh về thương lượng tính kế đối phó mà còn đứng ngây người ra đó ?Huy Khâm Nghiêu ngó người không biết ai đã dùng truyền âm nhập mật nói lão đưa mắt nhìn quanh .Lúc này đã thấy Kim Thiết Khẩu lạch bạch đi tới xa tay nói :

- Hỏa ... Thánh mẫu bà thật không biết đạo lý tiểu lão chỉ vì xâu tiền này độ nhật qua ngày nên mới giúp người ta mang tin đến đây bà nghe không lọt tai thì cũng không nên đổ hết giận lên đầu tiểu lão . Tiểu lão may mà chịu nổi bằng không tiểu mệnh này chẳng phải ô hô ai tai ...Đến lần này thì toàn trường đều kinh ngạc chấn động, đương nhiên ngoài Thân Phi Quỳnh ra thì không ai biết tí gì về lão già quái dị này .Rõ ràng một chưởng của Hỏa Linh thánh mẫu chẳng nhẹ chút nào vậy mà lão ta chỉ văng trên đất lăn lộn vài vòng rồi đứng tự hồ như không có chuyện gì xảy ra ! Thử hỏi trong số cao thủ bọn họ có ai dám chịu nổi một chưởng của bà ta như vậy không ?Người càng chấn động hơn cả là Hỏa Linh thánh mẫu bà không thể ngờ rằng một lão già xem không ra người này ngược lại chịu nổi một chưởng phải đến bảy thành công lực của bà không nói thì bà cũng biết đây là một kỳ nhân thân tàng bất lộ chứ chẳng nghi !Hữu hộ pháp Lạc Ban Đình là tay giang hồ kinh nghiệm phong phú đương nhiên cũng nhận ra cao nhân bất lộ tướng liền bước lên chấp tay xá dài cười nói :

- Không ngờ các hạ lại là cao nhân thân tàng bất lộ thân thủ bất phạm không biết là bằng hữu phương nào lại tìm đến vấn tội Không Động ít ra cũng phải có một cái danh chứ ?

- Ô câu này của lão quần gia khiến tiểu lão chẳng hiểu ắt giáp gì .Vừa nói lão vừa húng hiếng đôi mắt ti hí nhìn quanh Lạc Ban Đình một cái ôm quyền vái dài nói tiếp :

- E rằng lão quần gia nhìn nhầm rồi tiểu lão làm nghề xem tướng qua ngày chỉ vì một xâu tiền mà mang tin đến có đầu dám là cao nhân bất lộ tướng ...Lạc Ban Đình đường đường là một hữu hộ pháp đại danh phái không Động vậy mà bị lão ta liên hai lần gọi lão quần gia nhất định lão có ý chứ không phải nhầm lẫn bắt giặc tức giận thét lớn cắt ngang :

- Câm miệng lão phu Lạc Ban Đình đương nhậm chức hữu hộ pháp Không Động các hạ như chưa từng thấy qua thì chi ít cũng phải nghe người ta nói qua Lạc mỗ chứ ?Kim Thiết Khẩu rút cổ so vai nói :

- Í nói vậy lão ca không phải là tùy tùng theo hầu vị đại thư này sao ?Hỏa Linh thánh mẫu hiểu đã gặp cao nhân phát tay nói :

- Lạc Ban Đình người lui ra !Lạc Ban Đình dạ một tiếng thoái lui nhưng trong lòng âm ứ tức giận .Kim Thiết Khẩu nhìn mặt Hỏa Linh thánh mẫu thì làm ra vẻ sợ sệt nói :

- Lão đại thư tiểu lão đem tin đến đây coi như đã xong ở đây ... không còn việc của tiểu lão nữa tiểu lão xin kiếu !Nói rồi quay người định bước đi .Đúng lúc lão quay người thì bên tai Thân Phi Quỳnh lại nghe tiếng lão truyền lại :

- Ở đây cũng không còn việc của cô nương còn không đi thì đợi đến chừng nào ? Nhạc lão đệ hiện đang ở trong Thập Nhị Lý miếu nhanh đến đó ở đây đã có tiểu lão ứng phó .Vừa lúc ấy nghe Hỏa Linh thánh mẫu

quát lớn :

- Dừng lại !Kim Thiết Khẩu thăm hiểu (trang bị rách)

phương không khi nào chịu để (trang bị rách)

đi dễ dàng quay đầu (trang bị rách)

mũi cà chua cười hề (trang bị rách)răng vàng khè hỏi :

- Lão đại thư còn sai bảo chuyện gì ạ ?Thân Phi Quỳnh bây giờ được Kim Thiết Khẩu dùng truyền âm nhập mật nói vậy thì rất mừng vội ngẩng ra hiệu cho bọn Xuân Phong nói :

- Chúng ta đi !Bốn ả nữ tỳ không ai bảo ai như bốn cánh bướm lách nhanh lên xe Hỏa Linh thánh mẫu quay đầu lạnh giọng hỏi :

- Thân cô nương định đi sao ?Thân Phi Quỳnh hơi nghiêng người đáp :

- Không còn việc của vãn bối (trang bị rách)

(trang bị rách)

chui nhanh vào . (trang bị rách)Hỏa Linh thánh mẫu hét lớn :

- Chậm chân !Kim Thiết Khẩu đã nhảy chặn ngang trước mặt bà ta cười hì hì nói :

- Đúng đúng tiểu cô nương ở đây không có việc của cô đi đi ! Tiểu lão sẽ thay cô nương hầu tiếp vị lão đại thư này ...Hỏa Linh thánh mẫu không ngờ lão dám ra mặt đối đầu với mình bất giác hỏa giận tam trường gầm lên :

- Sát phu to gan ngươi là cái thá gì ?Trong tiếng quát chỉ thấy năm ngón tay như năm móc câu tung tới một chưởng .Thân Phi Quỳnh biết bản lĩnh siêu phàm của Kim Thiết Khẩu Hỏa Linh thánh mẫu quyết không làm gì nổi lão ta khi ấy lên xe thì giục Tử Kim Tiêu ra roi đánh ngựa chạy đi .Lạc Ban Đình nhân vì chưa biết lai lịch của Kim Thiết Khẩu thế nào lại không được lệnh của Hỏa Linh thánh mẫu cho nên không dám cản đường mắt tập trung theo dõi trận đấu của Hỏa Linh thánh mẫu .Huy Khâm Nghiêu thấy Thân Phi Quỳnh đã bỏ đi vừa rồi lại nghe một lời cảnh báo tuy không dám đoán chắc là ai nhưng cũng nghi toàn trường duy nhất chỉ có khả năng thì chính nhân vật Kim Thiết Khẩu này mới nói câu đó lúc ấy cũng nghĩ :

- Ta ở đây cũng không được việc gì chẳng bằng nhanh về liên lạc với Tổng minh chủ và các phái chuẩn bị đối phó với đại hội Trích Bát thiên viện thì hơn .Nghĩ rồi lão quay đầu nói với lão đại Hoài Nam Tử và lão nhị Dịch Thanh Lan :

- Chúng ta cũng đi thôi !Hoài Nam Tử và Dịch Thanh Lan cũng đã nhận ra Kim Thiết Khẩu không phải là nhân vật tầm thường mà xem ra có tình đối đầu với Hỏa Linh thánh mẫu tuy chưa biết thế nào nhưng chắc chắn là đứng cùng phía với mình bèn gật đầu rồi cả bọn lục tục kéo đi khỏi đường trường . * * *Thân Phi Quỳnh bảo Tử Kim Tiêu đánh xe tìm đến Thập Nhị Lý miếu .Tử Kim Tiêu vừa đánh xe vừa hỏi đường, mãi đến trưa thì bọn họ mới đến được chân núi . Nhưng vì miếu ở lưng chừng núi tuy núi không cao nhưng cổ xe song mã khó đưa cả đoàn người lên đến nơi cho nên bọn họ xuống đi bộ .Tương truyền rằng ở đây có một long mạch long mạch này uốn chuyển khúc chiết kéo dài đến mười hai dặm đến ngay nơi hiện tại là Thập Nhị Lý miếu từng một thời hưng thịnh nổi tiếng có điều về sau không hiểu nguyên nhân nào mà lu mờ dần trên võ lâm .Thập Nhị Lý miếu là tên người ta quen gọi để nói đến cái long mạch dài mười hai dặm này kỳ thực nó có tên gọi là Vĩnh Trấn tự tiền điện chính gian thờ Quan Âm Bồ Tát hai bên tả hữu còn thờ Quan Đế Thánh Quân .Miếu chia làm ba dãy tiền trung hậu dựa theo thế núi mà thiết lập .Thân Phi Quỳnh dẫn theo Hồ đại nương và bọn Xuân Hạ Thu Đông bốn người lên núi .

Từ chân núi lên đến chùa là con đường lát đá theo bậc cấp phải có đến cả nghìn bậc đá như vậy hình thể uốn chuyển trông đẹp mắt hai bên còn điểm xuyết thêm những gốc cổ tùng oằn xuống theo thời gian thỉnh thoảng bắt gặp những phiến đá dài chính là chỗ nghỉ chân cho du khách .Thân Phi Quỳnh đương nhiên không lòng dạ nào ngắm cảnh nàng phóng chân chạy như bay từng bước năm bậc đá một chẳng mấy chốc đã thấy đến tiền môn .Một vị hòa thượng chừng như chờ sẵn thấy đoàn người chạy lên liền chấp tay hỏi ngay :

- A Di Đà Phật phải chăng nữ thí chủ họ Thân ? Thân Phi Quỳnh hơi ngạc nhiên nhưng gật đầu đáp ngay :
- Vâng tôi là Thân Phi Quỳnh đại sư làm sao lại biết ? Hòa thượng chấp tay trước ngực cúi đầu đáp :
- Tiểu tăng phụng mệnh Phương trượng cung hầu nữ thí chủ ở đây đã lâu . Thân Phi Quỳnh nghe thì càng ngạc nhiên tợ hồ như lão Phương trượng ở đây có tài tiên tri biết trước nàng sẽ đến nên mới cho vị tiểu tăng này chờ sẵn . - Đa tạ đại sư . Vậy thì phiền đại sư dẫn đường cho tôi vào yết kiến Phương trượng . Hòa thượng cúi thấp đầu nói :
- Mời nữ thí chủ vào trong dùng trà nghỉ chân tiểu tăng sẽ báo với Phương trượng .
- Đại sư mời ! Vị hòa thượng không khách khí thì lễ lần nữa rồi quay người đi trước dẫn đường cả bọn Thân Phi Quỳnh được dẫn vào trong xuyên qua một vườn hoa cảnh rồi theo một lối cửa hông vào sâu nội viện đây là một căn nhà ba gian chính là khách đường tiếp thiện nam tín nữ . Vị hòa thượng quay người nói :
- Nữ thí chủ xin chờ ở đây ! Thân Phi Quỳnh biết quy luật nhập tự khi ấy liền ngồi xuống trên một chiếc ghế cạnh bàn bát bửu nói với Hồ đại nương :
- Hồ ma ma cũng ngồi xuống luôn đi . Hồ đại nương an tọa xong liền thấy một vị tiểu sa di mang trà đến đặt lên bàn cung kính mời :
- Nữ thí chủ mời dùng trà ! Vị hòa thượng vừa rót đi ra ngoài trong nháy mắt quay vào . Thân Phi Quỳnh liền nhóm người dậy nói :
- Đại sư đã bảo với Phương trượng chứ ? Hòa thượng cúi người thì lễ đáp :
- Hội bẩm nữ thí chủ Phương trượng hiện tại chính đang hành công nhập định đành phải phiền nữ thí chủ chờ một lúc . Người xuất gia lấy hành thiện nhập định làm pháp môn tu tập đương nhiên không thể quấy động . Thân Phi Quỳnh chấp tay hỏi :
- Không biết lão Phương trượng bao giờ mới xả công ? - Tiểu tăng không rõ chỉ nghe Phương trượng dặn lại tiểu tăng hầu hết nữ thí chủ ở đây .
- À lão Phương trượng như đang hành thiện nhập định tôi cũng không dám quấy nhiễu có điều muốn hỏi thăm đại sư một người .
- A Di Đà Phật xin nữ thí chủ cứ nói ?
- Đại sư có biết một lão nhân gọi là Kim Thiết Khẩu không ? Vị hòa thượng cười đáp :
- Kim thí chủ sáng nay có đến tiểu tăng đương nhiên là biết . Thân Phi Quỳnh thăm mừng như vậy là không sai mới hỏi tiếp :
- Vừa rồi Kim Thiết Khẩu có mang một người thanh niên thụ thương đến đây . . . Hòa thượng không đợi nàng hỏi hết câu liền tiếp lời nói :
- Nữ thí chủ muốn nói đến Nhạc thí chủ ? Thân Phi Quỳnh vội gật đầu :
- Đúng vậy đại sư quen Nhạc Tiểu Tuấn ?
- Không tiểu tăng chỉ nghe nói Nhạc thí chủ là sư đệ của Kim thí chủ nếu không như thế thì khi nào lão Phương trượng chịu chấp nhận trị thương cho Nhạc thí chủ !?
- À . . . Nhạc Tiểu Tuấn là nghĩa đệ của tôi hiện tại nó ở đâu đại sư có thể dẫn tôi đến đó được không ? Hòa thượng lắc đầu đáp :
- Điều này tiểu tăng . . . Thân Phi Quỳnh nhận ra hòa thượng còn ngần ngại bèn nói ngay :
- Chính Kim Thiết Khẩu bảo tôi đến đây .
- Tiểu tăng biết cho nên lão Phương trượng mới sai tiểu tăng ra tận cửa hầu tiếp nữ thí chủ có điều tình hình hôm nay hơi đặc biệt nếu không có tiểu tăng dẫn đường thì người có khả năng thắng thiên độn thổ cũng đừng hòng vào nói tệ tự ! Thân Phi Quỳnh cười thăm nghĩ :
- Lão hòa thượng thường ngày xem ra cũng biết khoa trương ! Hòa thượng nói tiếp :

- Nữ thí chủ là người được lão Phương trượng đồng ý để vào tệt tự cho nên tiểu tăng cũng không giấu giếm gì . Lão Phương trượng hiện tại chính đang ở trong thiền thất dùng Tiếp Dẫn thần công giúp Nhạc thí chủ dẫn đạo chân khí quy nguyên tuyệt đối không được quấy động .Thân Phi Quỳnh à lên một tiếng nói :
- Thì ra là vậy .Hòa thượng chấp tay trước ngực cười nói tiếp :
- Cho nên nữ thí chủ lượng thứ tạm thời ngồi chờ ở đây chừng nào Nhạc thí chủ tỉnh lại thì mới có thể vào gặp được .
- Đa tạ đại sư .Tuy vậy trong lòng nàng cũng không mấy phần khởi bởi vì Nhạc Tiểu Tuấn vốn được bọn Thất Công Bát Công dùng hai luồng chân khí đả thông hai mạch Nhâm Đốc vận chuyển thuận chiều . Nhưng khí huyết trong người chàng nguyên lại là nghịch hành hiện tại ngoại trừ hai mạch Nhâm Đốc là thuận hành còn lại Thập Nhị kinh lạc và Kỳ Kinh bát mạch đều nghịch hành. Đến như Ngũ Công lực ấy còn bó tay không biết vị phương trượng Vĩnh Trần tự này là kỳ nhân dị sĩ nào bản lĩnh đến đâu mà có thể trị liệu được cho chàng ?Nghĩ rồi thì chợt nghĩ lại :
- Nhưng Kim Thiết Khẩu nếu như không chắc chắn lão phương trượng cứu trị được cho chàng há lại cực khổ lén mang chàng đến đây ?Nghĩ thế thì lòng thấy an tâm hơn bèn chấp tay hỏi :
- Dám hỏi lão phương trượng của quý tự pháp hiệu xưng hô thế nào ?Hòa thượng chấp tay hoàn lễ đáp :
- Lão phương trượng pháp hiệu Thượng Đại Hạ Giác .- Đại giác thiền sư nhân vật này chừng như chưa nghe qua trên võ lâm !Thân Phi Quỳnh nghĩ nhanh rồi nghiêm túc hỏi :
- Lão phương trượng là phật môn cao tăng không biết vốn xuất thân danh môn đại phái nào ?Hòa thượng cười điềm nhiên đáp :
- Lão phương trượng tuổi đã ngoài chín mươi nhưng xưa nay không hề hành cước trên giang hồ cũng chưa từng tuyên thị với đệ tử môn phái xuất thân tiểu tăng quả thật không rõ điều này .Nói chuyện đến đó liền thấy hai vị tiểu sa di khác bưng hai mâm đựng cơm và thức ăn vào dọn lên bàn .Hòa thượng chấp tay nói ngay :
- Đã quá ngộ chư vị đến đây đường dài hẳn chưa dùng cơm trưa vậy xin dùng đỡ bữa cơm chay đạm bạc !Đừng nói là chỉ hôm nay mà suốt mấy ngày nay Thân Phi Quỳnh chừng như chỉ để hết tâm trí vào thương thế của Nhạc Tiểu Tuấn cho nên căn bản một hột cơm cũng không nuốt nổi . Lúc này nghe chàng đã được phương trượng trị thương tuy chưa biết kết quả ra sao nhưng lòng nàng xem như mười phần đã nhẹ hết tám chín nên mới thật sự thay đổi .Nàng vội chấp tay xá lễ :
- Đa tạ đại sư quan tâm !
- Nữ thí chủ chớ nên khách khí tiểu tăng xin cáo từ !Nói rồi chấp tay thi lễ thêm lần nữa đoạn quay người bước thẳng vào trong .Hòa thượng thấy chỉ còn lại bọn họ chủ tớ sáu người bèn nói :
- Nhị tiểu thư đã mấy hôm nay tiểu thư không ăn được miếng nào chúng ta không nên khách khí .Thân Phi Quỳnh gật đầu lần đầu tiên từ mấy hôm nay mới thấy mặt nàng có chút khởi sắc nói :
- Không riêng gì ta mọi người cũng đói nào chúng ta cùng ăn !Bữa cơm qua nhanh rồi lại có vị sa di dâng trà đến .Thời gian chậm chạp trôi qua đối với Thân Phi Quỳnh từng giây chờ đợi xem ra thật dài nhưng mãi đến khi trời ngả chiều vẫn chưa nghe thấy tin tức gì .Thân Phi Quỳnh đứng lên ngồi xuống không biết bao nhiêu lần nhưng vị hòa thượng hồi trưa chẳng thấy bóng dáng đâu cả .Một hồi lâu lại thấy hai vị sa di phục vụ bưng cơm chay dọn lên bàn nói :
- Chư vị thí chủ mời dùng cơm tối !Lần này thì nàng không kiên nhẫn nói liền hỏi :
- Xin hỏi quý tự vị đại sư nào làm nhiệm vụ tri khách ? Hiện tại ở đâu ?Một vị sa di chấp tay đáp :
- Chính là Quảng Tế đại sư hồi trưa tiếp nữ thí chủ đại sư lúc này đang rất bận có lẽ cũng sắp đến mời chư vị tạm thời dùng cơm !Thân Phi Quỳnh nói :
- Đa tạ nhị vị đại sư .Hai vị hòa thượng lui ra ngoài bọn họ cũng không cần khách sáo liền ngồi vào ăn cơm tối .Xong bữa cơm thì hoàng hôn cũng vừa sập xuống một vị sa di mang trà vào kèm theo một ngon nển

cháy sáng . Nhưng chung quy vẫn chưa nhìn thấy vị hòa thượng tri khách Quảng Tế kia đâu .Phải như vậy qua thêm một lúc nữa bây giờ mới thấy Quảng Tế đại sư xuất hiện với nụ cười trên mặt cúi người nói ngay :

- Phiên nữ thí chủ chờ lâu Nhạc thí chủ vừa tỉnh lại xin mời theo tiểu tăng .Thân Phi Quỳnh nghe thì mừng khôn xiết nhẩy cẳng reo lên :

- À thương thể của Tuấn đệ đã hoàn toàn bình phục rồi sao ?- Phật tổ từ bi ! Nhạc thí chủ chỉ là do khí huyết không thuận nhau đã được lão phương trượng dùng Tiếp Dẫn thần công dẫn khí quy nguyên nên đã hồi tỉnh lại .

Có điều vừa rồi Nhạc thí chủ còn bận hành khí điều tức tiểu tăng phụng mệnh lão phương trượng làm hộ pháp cho Nhạc thí chủ mãi đến hai canh giờ khiến nữ thí chủ chờ lâu !Nói đến đó lại chấp tay trước ngực hành lễ tiếp :

- Nhạc thí chủ hiện đang dùng cơm chay trong khách xá khách xá phiên nữ hơi chật hẹp nên các vị nữ thí chủ này tạm thời ngồi dùng trà chờ ở đây .Thân Phi Quỳnh hiểu bên trong tất cả là để giữ bí mật cũng chỉ vì an toàn cho chàng nên liền gật đầu nói :

- Hồ ma ma các người tạm ngồi ở đây không cần vào trong .Nói rồi khép người thi lễ tiếp :

- Phiên đại sư dẫn đường .Hòa thượng liền quay người đi trước dẫn đường bọn họ theo hành lang đi sâu vào trong qua một lúc thì đến một khách xá tọa lạc cách biệt với bên trong tựa lưng vào vách núi .Quảng Tế đại sư dừng chân lại đưa tay đẩy nhẹ cửa gỗ cúi người xuống nói :

- Nữ thí chủ mời !Thân Phi Quỳnh bước chân vào trong liền thấy Nhạc Tiểu Tuấn ngồi một mình bên bàn ăn cơm nằng nằng khôn tả bước nhanh đến reo lên :

- Tuấn đệ quả nhiên đệ đã hồi tỉnh lại !Nhạc Tiểu Tuấn cũng bất ngờ chàng không nghĩ Thân Phi Quỳnh lại vào tận đây vội bỏ đũa xuống đứng lên chấp tay hành lễ nói :

- Quỳnh tỷ đến bao giờ vậy ?Thân Phi Quỳnh dừng chân lại đưa mắt quan sát chỉ thấy chàng có hơi gầy đi nhưng thần thái vẫn anh tuấn khôi ngô giữa hai đầu mi ẩn ước sắc tía ánh mắt long lanh hữu thần thì rất mừng .Nàng hiểu căn do nghĩ ngay :

- Đây chính là vì sau khi Đại Giác phương trượng dùng Tiếp Dẫn thần công đạo dẫn chân khí trong người Tuấn đệ hợp nhất hành lưu như vậy hai cổ kinh lực của Thất Công Bát Công đều ẩn tàng lại trong người Tuấn đệ tự nhiên nội lực tăng tiến gấp nhiều lần .Nghĩ vậy nàng rất mừng đáp :

- Ta vừa đến hồi trưa . Ái . . . Mọi chuyện đều do tỷ tỷ không biết Tuấn đệ luyện qua Nghịch Thiên Huyền Công, căn bản chân khí trong người nghịch hành lại dùng nội lực bức chân khí người thuận hành trở lại khiến người mới chịu khổ thể này !Nhạc Tiểu Tuấn cười nói :

- Chuyện này làm sao mà trách tỷ tỷ được tỷ tỷ chỉ xuất phát từ hảo tâm lúc tỷ tỷ dùng chân lực đả thông kinh mạch cho tiểu đệ tiểu đệ định báo cho tỷ tỷ biết là tiểu đệ có luyện Nghịch Thiên Huyền Công nhưng không sao mở miệng được . . .

- Ái tại ta lúc ấy tự tác tự thọ không chịu hỏi cho rõ . Này nên ngồi xuống ăn cơm tiếp đi chứ !

- Tiểu đệ ăn đã no . Chàng đáp rồi cười tươi nói tiếp :

- Vừa rồi tiểu đệ nghe lão Phương trượng nói trong người tiểu đệ có đến hai cổ chân khí trệ lưu trong hai mạch Nhâm Đốc. Hai cổ chân lực này cực mạnh chỉ ít cũng phải có đến ba mươi năm công lực . Hiện tại do Phương trượng đạo dẫn cùng chân khí bản thân tiểu đệ nhập lưu làm một khiến chân lực tiểu đệ phút chốc tăng gấp mười lần . Lão Phương trượng bảo đây là một kỳ duyên đại ngộ cũng có thể nói trong họa đắc phúc có điều không biết có phải chính tỷ tỷ đã thâm nhập chân lực vào người tiểu đệ ?

- Ô tỷ tỷ nào có được năng lực như vậy ?Nàng xưng hô thật tự nhiên trêu mếu rồi cười tươi như hoa sớm mai xuân nói tiếp :

- Đó chính là do hai vị lão tiên bối trong lúc dùng hết nội lực đả thông hai mạch Nhâm Đốc cho Tuấn đệ thì đột nhiên bị người ngầm ám toán chết tại trường hai cổ chân lực ấy không kịp thâm về cho nên mới trệ lưu lại trong người đệ .Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì giật mình la lên :

- Hai vị lão tiền bối nào vậy ?

- Chuyện là thế này . . .Bây giờ nàng mới kể lại chuyện từ khi chàng trúng phải Hỏa Diệm Dao của Hỏa Linh thánh mẫu nàng ngấm ngấm theo chân Huy phu nhân về đến Quy Vân Trang rồi lén mang chàng đi tranh chấp thế nào giữa ba phe cuối cùng thì Kim Thiết Khẩu đã ngấm ngấm mang chàng đến tận Vĩnh Trấn tự này nhất nhất kể tường tận cho chàng nghe .Nhạc Tiểu Tuấn ngó người lấp bắp nói :

- Chẳng ngờ từ sau khi tiểu đệ trúng thương đến giờ lại phát sinh ra nhiều chuyện như vậy !

- Lão ca ca đâu ?

- Hừ lão ca ca là ai ?

- Hi. . . Chẳng phải Kim Thiết Khẩu thì còn ai vào đây ?

- À khi ta đến đây thì Kim Thiết Khẩu còn đánh nhau với Hỏa Linh thánh mẫu .Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì hơi lo lắng nói :

- Hỏa Linh thánh mẫu luyện độc môn tà giáo vô cùng lợi hại lão ca ca giờ này chưa về không biết có chuyện gì xảy ra không ?Thân Phi Quỳnh cười đáp :

- Tuấn đệ yên tâm lão ca ca của người quyết không thua bà ta đâu . . .

- Hà hà . . . Đúng lắm tiểu lão mà thua lão thái bà kia thì coi như xui tận mạng nhé !Cả hai người nghe ra giọng Kim Thiết Khẩu thì đồng thanh ồ lên một tiếng đưa mắt nhìn ra cửa quả nhiên đã thấy bóng lão ở nơi cửa . Kim Thiết Khẩu nghe rằng cười hì hì rồi nhún chân phốc vào trong thấp giọng nói :

- Tiểu lão ta vốn đã đến từ sớm thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui trong người lão đệ người có hai luồng chân khí trệ lưu Nhâm Đốc muốn đạo dẫn nó hòa nhập quy nguyên không phải là chuyện dễ . Cho dù Phương trượng sự thúc của ta Phật môn thiện công tinh thâm nhưng chỉ ít cũng phải mất hai canh giờ mới đạo dẫn nổi hai cổ chân khí này . Đã vậy sau khi tiểu lão đệ người hỏi tiểu huynh thì cũng phải cần thêm một hai canh giờ nữa hành công điều khí tiểu lão ta mấy hôm nay ít được thư thả nhân tiện cơ hội này xuống trấn uống một bữa rượu cho đã cơn ngứa !Thân Phi Quỳnh nhìn bộ dạng và cách ăn nói của lão là đã nực cười hất hàm hỏi :

- Uống rượu uống tận đến giờ này ư ?Kim Thiết Khẩu đưa mấy ngón tay thô tháp sờ lên chiếc mũi cà chua cười nói :

- Ban đầu tiểu lão quên khuấy đến khi uống nhiều rồi mới nhớ chẳng thà uống say rồi đi đâu thì được nhưng lên chùa này thì không xong . . .Thân Phi Quỳnh nghe vậy liền hỏi :

- Sao lại không xong ?

- Ái da cô nương à sao không nghĩ xem đây là nơi nào tiểu lão há dám uống say túy lúy rồi lên đây yết kiến sư thúc ? Tiểu lão đành tìm đến bên khe suối dưới chân núi đánh một giấc cho bay hết mùi rượu rồi mới mò lên đây .Thân Phi Quỳnh chợt nhớ một

(Mất trang 43-46)

hét ...Thân Phi Quỳnh hỏi :

- Còn chuyện gì nữa ?

Kim Thiết Khẩu cười hì hì nói :

- Lão ca ta việc rất nhiều xong chuyện ở đây phải đi Hoài Dương phải xong chuyện ở Hoài Dương phải thì lại đi Bắc Hải .Lão hơi dừng lại đưa tay áo lên chùi bọt mép văng ra rồi nói tiếp :

- Trước hết chuyện ở đây lão ca ta phải nói rõ hết chuyện của lão đệ ...Nói đến đó ánh mắt lão nhìn lên người Nhạc Tiểu Tuấn gật gù mỉm cười tiếp :

- Tiểu sư đệ người vốn luyện qua Nghịch Thiên Huyền Công xuất từ Thiên Trúc Mật Tông toàn thân khí huyết nghịch hành không sợ bất cứ một thủ pháp nào đột kích vào . Nhưng nếu người luyện đến cảnh giới cuối cùng thì có thể tự nghịch dẫn thành thuận từ thuận dẫn thành nghịch tóm lại khí huyết nghịch thuận

tùy tâm mà lưu chuyển đó là đạt đến cảnh giới thặng thừa công phu . Luyện Nghịch Thiên Huyền Công vốn đã khó mà muốn đạt đến trình độ tự nghịch chuyển thuận thì còn khó hơn lên trời . Sự thúc nhủ nhận ra trong người người có hai cổ chân khí lưu chuyển trong hai mạch Nhâm Đốc mà hai cổ chân lực này rất cương mãnh chỉ ít cũng có đến sáu mươi năm công lực đây thật là cơ hội nghìn năm hiếm có . Do vậy sự thúc muốn thành toàn cho người lấy nó bồi tăng thêm nguyên khí của người cho nên đã dùng tiếp dẫn thần công đạo dẫn hai cổ chân khí ấy hòa nhập vào với chân khí căn bản của người làm một cùng dòng lưu trong châu thân . Nhân vì công lực của người giờ đã tăng tiến gấp mười lần có thể nói đạt đến đỉnh thặng thừa nội công cho nên từ nay Nghịch Thiên Huyền Công mà người đã luyện có thể nghịch lưu hay thuận lưu tùy tâm sở dục mà thành . Thử hỏi đáng mừng không chứ ? Thân Phi Quỳnh không ngờ thành tựu của chàng còn ngoài sức tưởng tượng của mình bất giác mừng đến rướm nước mắt reo lên :

- Tuấn đệ xin chúc mừng !Nhạc Tiểu Tuấn cũng mừng khôn xiết chấp tay thi lễ nói :

- Thành tựu này của tiểu đệ đều nhờ ân tứ của Quỳnh tỷ . Ái ... Chỉ có điều hai vị tiền bối Thất Công Bát Công chỉ vì tiểu đệ mà bị người ngầm hạ độc thủ tại hạ nhất định điều tra cho ra hung thủ là ai mới không thẹn với nhị vị tiền bối nơi chín suối .Kim Thiết Khẩu nói :

- Chúng ta chớ nên nói quá xa công lực tiểu sư đệ người hiện tại có thể nói trong võ lâm ít có người địch nổi thể nhưng về kiếm pháp thì chưa ổn chỉ bằng một chiêu tuyệt kiếm lần trước ta dạy người thì chưa được . Sự thúc nhủ ra lão sư đệ người là kỳ tài đời này huyết kiếp toàn võ lâm lần này đều nhờ vào một mình người gánh vác cho nên người muốn ta đem Thiên Sơn Tam Chiết truyền thụ hết cho người . Thiên Sơn Nhất Chiết chính là chiêu lần trước ta truyền cho người hiện tại còn hai chiêu nữa nhưng người phải đi gấp lên Tuyết Sơn cho nên không kịp truyền hết . Giờ ta chỉ dạy cho người chiêu thứ hai Thiên Sơn Nhị Chiết còn chiêu thứ ba chờ người từ Tuyết Sơn về ta sẽ dạy tiếp từ đây trên đường đến Tuyết Sơn người cần phải chuyên tâm luyện cho thành thực mới được .Nói rồi lão đứng lên vẫy tay nói :

- Hảo lão ca ca đã nói hết đến đây ta dạy người xong chiêu kiếm rồi còn phải làm nhiều việc .Thân Phi Quỳnh nhìn lão cười gheo :

- Lão ca tự hồ như lúc nào cũng bận lắm nhỉ !

- Sao lại không bận ? Truyền kiếm xong ta phải đến Hoài Dương phái ...

- A lão ca ca đến Hoài Dương phái làm gì ?

- Đại hội Trích Bát sắp đến đã như nước chảy đến chân bên trong có một âm mưu rất lớn ta phải đến báo cho Huy Khâm Nghiêu đi thông báo với Tổng đại lão gia . Người của Bát đại môn phái đều đến phó ước tốt nhất cần phải lưu lại một nửa bên ngoài nếu không thì tất cả rơi vào bẫy ...Thân Phi Quỳnh nghe khi nào tin lời lão bởi vì phải biết nàng là người trong cuộc nàng biết đại hội này do chính anh rể của nàng là Chúc Thiên Tùng chủ trì bên trong không hề có âm mưu lớn nào sắp đặt trước .

Nhưng cũng không nói ra chuyện bí mật này chỉ hỏi tiếp :

- Vậy lão ca ca đến Bắc Hải làm gì ?

- A đúng rồi !Lão đưa tay lên xoa chiếc mũi cà chua theo cổ tạt cười nói :

- Suýt nữa ta quên mất lão thái bà Hỏa Linh thánh mẫu đã luyện hỏa công đến đệ thập nhị tầng công phu các người sau này gặp bà ta tuyệt đối tránh động thủ với bà ta .Thân Phi Quỳnh tỏ vẻ không tin hỏi :

- Bà ấy lợi hại đến thế sao ?

- Đương nhiên đương nhiên đến lão ca ta cũng không tưởng tượng được là bà ta lợi hại như thế . Vừa trưa này khi động thủ với bà ấy Tiên Thiên Khí Công của ta tuy ám bức được chưởng lực Hỏa Diệm Dao của bà ta trước ngực không thể thi triển ra được . Thế nhưng sau lần đấu nội công đó mặc dầu gọi là bình thủ nhưng bàn tay ta nóng dộp lên như bỏng nước sôi đến vật áo và chòm râu này cũng muốn cháy tiêu, thử hỏi không lợi hại hay sao chứ ? May mà lúc ấy ta dùng tiểu xảo hù được bà ta mới chịu dừng tay, ai đi đường nầy lần nầy ta phải đi Băng Cung một chuyến mới được !Nói đến đó lão bồng hươu tay lên tỏ ý không nói chuyện nữa la toáng lên :

- Thôi thôi người hỏi mãi không thôi ta thì đáp không xong cứ thế thì trễ hết thời gian của lão đệ ...Nói rồi đưa tay ngoắc Nhạc Tiểu Tuấn :
- Lão đệ đến đây chúng ta luyện kiếm !Thân Phi Quỳnh đứng lên nói :
- Thiên sơn thần kiếm là thủy tổ kiếm pháp trong thiên hạ nhất định thần mật vô phương tôi sẽ ra phía ngoài cửa làm hộ pháp cho hai người luyện kiếm !Kim Thiết Khẩu hiểu tâm ý của nàng không muốn nhìn người khác luyện kiếm bèn xua tay cười nói :
- Thân cô nương tiểu lão vốn không xem cô nương là người ngoài, Nhạc lão đệ luyện kiếm cô nương cứ ngồi xem không sao !Nói rồi liền nắm chặt kiếm trước hết tường tận phân tích giảng giải chiêu thứ hai trong Thiên Sơn Tam Chiết kiếm pháp đoạn mới dùng kiếm múa chậm chậm cho chàng xem một vòng .Vừa rồi khi lão phân tích chiêu kiếm thì nghe rất dài nào là biến hóa thế này nào là chuyển kiếm thế kia nhưng đến lúc múa kiếm thì chỉ thấy kiếm đâm tới trước nửa chừng phản hồi gọi là Chiết đoạn thân kiếm trao cho chàng hỏi :
- Như thế người hiểu rồi chứ ?Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu :
- Tiểu đệ hiểu .
- Hảo người thử múa một lần xem !Nhạc Tiểu Tuấn theo ý hết vừa rồi lão làm lướt kiếm ra trước rồi xoay cổ tay phản kiếm trở ngược lại ...Chẳng ngờ Kim Thiết Khẩu nhăn mặt xua tay la lên :
- Hồng bát hồng bát chẳng trúng chút nào !Rồi lão nắm lấy thanh kiếm trong tay Nhạc Tiểu Tuấn vừa giảng giải vừa múa kiếm theo từng phân đoạn nào là xuất thủ như thế nào quán chú nội lực ra sao kiếm phản hồi ra sao tỉ mỉ phân tích cho chàng hay .Nhạc Tiểu Tuấn đối với chiêu thức thứ nhất trong Thiên Sơn Tam Chiết kiếm pháp xem như rất thành thục vậy mà đến chiêu thứ hai nhìn có vẻ đơn giản cũng phải mất cả nửa canh giờ mới múa đúng quyết yếu của chiêu kiếm .Kim Thiết Khẩu lúc ấy mới gật đầu nói :
- Khá rồi đấy người chỉ cần lĩnh hội hết quyết yếu của chiêu rồi từ từ chuyên cần luyện là được . Hảo lão ca ta đi đây !Thân Phi Quỳnh từ nãy giờ không lên tiếng chỉ lẳng lặng nhìn chàng luyện kiếm bây giờ đứng lên hỏi :
- Lão ca ca chúng tôi cũng nên lên đường ngay bây giờ chứ ?
- Đúng đúng !Kim Thiết Khẩu đã nhảy ra đến cửa còn quay đầu lại nói :
- Các người phải tức tốc lên đường từ đây đến Tuyết Sơn đường xa lắm !

17. Vô Lượng Kiếm Phái

Trời những ngày cuối đông, hàn phong từ phương Bắc kéo về càng nhiều mang theo không khí lạnh khiến cả trời đất như muốn đóng cứng .Thế nhưng ở Nam Lăng Đồng gia trang ngược lại không khí nhộn nhịp ngay từ rạng sáng sớm, ngày mồng năm tháng chạp đã thấy người vào ra tấp nập, chỉ cần ai có chút hiểu biết về giang hồ thì đều nhận ra những nhóm người đổ về đây đều là cao thủ của các đại môn phái trong làng võ .Thì ra hiện tại chỉ còn cách ngày đại hội Trích Bát có ba ngày . Bát đại môn phái được thông báo lẫn nhau, tập trung về Đồng gia trang để bàn bạc kế hoạch đối phó với đại hội trái thường này .Nhân vì lần trước chạm trán với vị Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng đều có người của Bát đại môn phái tận mắt chứng kiến bản lĩnh của vị Tổng hộ pháp này, khiến Chương môn của Bát đại môn phái đều để mắt đến chuyện này, cho nên ai cũng tự thân đến đây tụ họp .Tiền sảnh của Đồng gia trang là một khách đường rộng rãi hoa lệ, lúc này đã thấy có mặt khá đầy đủ như : Võ lâm Đại Lão Tổng Trấn Sơn cùng trưởng tử Tổng Văn Tuấn, Tổng quản Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh, Hoa Sơn phái Chương môn nhân Thương Cảnh Vân cùng đệ tử Túc Kiếm Minh, về Thiếu Lâm thì là Hán Dương Đường chủ Vô Trục đại sư xuất lĩnh tam vị đại đệ tử, Hành Sơn phái Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn cùng bốn tay đại cao thủ, Vô Đường phái do tự thân Chương môn nhân Ngọc Huyền Tử chân nhân và Du Long Kiếm Khách Sử Truyền Đình với tám tay kiếm khách, Chung Nam phái có Phi Hồng Dục Sĩ Lục Phi Hồng, Lục Hợp môn đồ Thần Điều Đầu Hối Mạnh Đạt Nhân xuất lĩnh mấy tay môn đồ, duy nhất chỉ còn lại Nga My phái là chưa thấy đến .Trang chủ Đồng gia trang là Kiên Khôn Thủ Đồng Thế Xương vốn xuất thân từ Thiếu Lâm Tự, tính khí khảng khái hiếu nghĩa lần này trong trang của ông đón tiếp quý khách rất trịnh trọng, cho nên từ mấy ngày trước đã

phái gia đình chuẩn bị phòng ốc rất chu đáo, đồng thời còn tuyển thêm bên ngoài một số người về phục vụ . Có thể nói từ trước đến nay Đồng gia trang chưa lần nào có một ngày hội long trọng như thế này, bản thân ông là chủ nhân đương nhiên hơn hờ vui mừng ra mặt .Khi mọi người đang ngồi uống trà nói chuyện phiếm, chờ đợi thêm người của Nga Mi đến thì bắt đầu vào thương lượng bàn bạc, bỗng nghe gia đình chạy vào báo là có Hoài Dương Tam Hiệp đến .Đồng Thế Xương vội đứng lên đi ra nghênh tiếp, quả nhiên đã thấy ba vị lão nhân thần thái oai nghi sóng vai nhau đi vào, bọn họ là Hoài Dương Tam Hiệp : Lão đại Hoài Nam Tử Tế Triết Phu, lão nhị Hoa Đà tái thế Dịch Thanh Lan và Hoài Dương phái Chuổng môn nhân Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu .Đồng Thế Xương chấp tay thi lễ cười reo lên :

- Không ngờ Hoài Dương Tam Hiệp quang lâm, huynh đệ nghênh tiếp chậm, thứ tội, thứ tội !Hoài Dương Tam Hiệp cũng ôm quyền hoàn lễ . Tế Triết Phu cười nói :

- Đồng lão ca khéo nói, chúng ta đã nhiều năm không gặp thật khó có cơ hội như hôm nay hàn huyên cho tận chí bình sinh !Đồng Thế Xương cười lên khà khà nói :

- Ba vị lão ca xin mời vào trong dùng trà .Huy Khâm Nghiêu hỏi :

- Đồng huynh người của Bát đại môn phái đều đã đến cả chứ ?

- Vâng gần như đầy đủ, chỉ còn lại phái Nga My là chưa thấy có người đến .Vừa nói vừa quay người dẫn bọn họ vào khách đường, mọi người thấy bọn họ vào liền cũng đứng lên chào hỏi huyên thuyên .Hoài Dương Tam Hiệp cũng chấp tay vái chào từng người.Tổng Trấn Sơn vội vàng chạy đến hỏi dượng của mình là Huy Khâm Nghiêu :

- Không ngờ Tế huynh Dịch huynh nhị vị đường xa cũng đến đây thật hiếm có !Tế Triết Phu nói :

- Minh chủ có lẽ còn chưa biết ? Tuần trước chính người của Không Động đã đụng độ với tệt phái, huynh đệ và nhị vị sư đệ đây nghe nói các vị tề tựu tại Đồng gia trang, nên mới liền lập tức đến đây . Thứ nhất là nhiều năm rồi bằng hữu không gặp nhau, mấy khi có dịp tề tựu đông đủ tận tụy một bữa . Thứ hai là có chuyện cơ mật muốn đưa ra để mọi người cùng bàn bạc .Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn là người của Hành Sơn phái, nhân vì năm xưa xảy ra chuyện tranh chấp pho Chúc Dung Kinh cho nên hai phái đã tuyệt giao . Bây giờ nghe nói đến người Không Động đụng độ với Hoài Dương phái, nên lão là người đầu tiên quan tâm .Tế Triết Phu nói :

- Hỏa Linh thánh mẫu xuất hiện ở Dương Châu !Trúc Tam Sơn nhú mày hỏi :

- Hỏa Linh thánh mẫu xuất hiện ở Dương Châu ? Để làm gì ?Huy Khâm Nghiêu nói :

- Chuyện này nguyên nhân khởi từ thanh Hấp Kim kiếm . . .Tổng Trấn Sơn nghe vậy thì hỏi ngay :

- Hấp Kim Kiếm là do lão phu phó thác Nhạc Tiểu Tuấn mang đến Quy Vân Trang, không lẽ đã xảy ra chuyện gì ư ?Mọi người giật mình thăm nghĩ :

- Thì ra thanh Hấp Kim kiếm đã bị Tổng đại lão lấy được !Huy Khâm Nghiêu nói :

- Đúng vậy Hỏa Linh thánh mẫu đã giả trò bắt cóc tiểu nữ Huy Huệ Quân, rồi ép buộc chúng tôi dùng kiếm đổi lấy người, chính Nhạc thiếu hiệp đã không ngại đại diện chúng tôi ra mặt . . . Rồi lão đem chuyện Nhạc Tiểu Tuấn đến hẹn ở Lôi Đường cự uyển, chàng đã khôn khéo bắt giữ Chúc Xảo Xảo lấy người đổi người, sau đó trúng một chiêu Hỏa Diệm Dao của Hỏa Linh thánh mẫu .Tổng Trấn Sơn nghe đến đó thì giật mình la lên :

- Nhạc thiếu hiệp trúng Hỏa Diệm Dao của Hỏa Linh thánh mẫu ?Thiếu Lâm phái Vô Trụ đại sư chấp tay trước ngực niệm lớn :

- A Di Đà Phật !Mạnh Đạt Nhân cũng quan tâm hỏi :

- Nhạc lão đệ có sao không ?Một câu này của lão cũng chính là điều mà mọi người cũng nóng lòng muốn biết .Huy Khâm Nghiêu lúc này đem chuyện Nhạc Tiểu Tuấn sau khi trúng thương đưa về Quy Vân Trang, rồi bị người bắt đi cho đến sau đó chặn xe ngựa của Thân Phi Quỳnh gần Hoàng Cương Từ . Tiếp đó là Hỏa Linh thánh mẫu cũng kịp thời xuất hiện, xảy ra chuyện tranh chấp căng thẳng với Thân Phi Quỳnh . Trong lúc bọn họ có hiềm khích, lời lẽ ít nhiều để lộ ra sự hợp tác giữa Không Động và Tuyết Sơn, tợ hồ

như có âm mưu mộng bá chủ Trung Nguyên .Tống Trấn Sơn nghe kể đến đó thì hơi ngớ người rồi gật đầu nói :

- Thế thì đúng rồi, lúc Nhạc lão đệ xuống núi dưới chân Linh Đài Sơn đã gặp một vị lão nhân đọc bốn câu thơ trong đó hai câu đầu : “Ngũ xuất hoa khai lục xuất phi Mãn sơn cảnh sắc ánh hàn huy ”.

Chính là ám chỉ Tuyết Sơn mà Trúc Thu Lan cô nương đã giải ra điều này . Ái . . . Tuyết Sơn Lão Thần Tiên võ công xuất huyền nhập thánh, giờ mà trợ thủ cho phái Không Động thì khác gì hùm chắp thêm cánh . . .Huy Khâm Nghiêu nói :

- Tiểu đệ căn cứ theo khẩu khí của Thân Phi Quỳnh lúc ấy thì hai phái Tuyết Sơn, Không Động đã liên thủ . Chứng như chỉ là Tuyết Sơn phái ba vị tôn nữ hiệp trợ cho Không Động phái mà thôi . Hình như đại tôn nữ của Tuyết Sơn Lão Thần Tiên làm dâu cho Hỏa Linh thánh mẫu . . .Cam Huyền Thông à lên một tiếng nói :

- Không sai, vậy thì chính là thê thiếp của gã Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng rồi !Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn cười ngặt nói :

- Không đúng Chúc Linh Tiên chưa từng lấy chồng thì làm gì lại có con trai ?Huy Khâm Nghiêu nói :

- Í, thế là Hỏa Ma Nữ Chúc Xảo Xảo không phải là con gái của bà ta ư ?Cam Huyền Thông có vẻ hiểu biết chen vào nói :

- Chúc Xảo Xảo là nghĩa nữ của bà ta !Huy Khâm Nghiêu nói :

- Vậy thì biết đâu Chúc Thiên Tùng cũng là nghĩa tử của bà ta ?Mạnh Đạt Nhân nói :

- Nhị vị đạo huynh, tạm thời chớ bàn đến chuyện riêng của Chúc Linh Tiên . Chúng ta trước hết nghe Huy đại hiệp kể tiếp Nhạc lão đệ thực ra thế nào rồi ?Huy Khâm Nghiêu nói tiếp :

- Sau đó do huynh đệ đưa ra kiến nghị song phương tạm thời ngừng tranh chấp, trước hết xem thương thế của Nhạc thiếu hiệp như thế nào ? Nhưng chẳng ngờ lúc vén rèm xe lên thì Nhạc thiếu hiệp đã không cánh mà bay .Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc la lên :

- Chẳng lẽ Nhạc lão đệ lại bị người cướp đi ?

- Không sai !

- Ai làm chuyện này ?

- Ban đầu thì huynh đệ không biết nhưng sau rồi mới biết người này là Kim Thiết Khẩu .Vô Trụ đại sư chen vào hỏi :

- Kim Thiết Khẩu là ai vậy ?Huy Khâm Nghiêu lúc ấy mới kể tiếp, từ khi Nhạc Tiểu Tuấn bị biến mất sau đó một nhân vật xuất hiện tự xưng là Kim Thiết Khẩu, hành nghề xem tướng, lão ta đã cản đường Hỏa Linh thánh mẫu ngầm trợ giúp cho Thân Phi Quỳnh và người Hoài Dương phái rút trước .Phi Hồng Dực Sĩ nói :

- Nói vậy Huy đại hiệp cũng không biết hiện giờ Nhạc lão đệ đang ở đâu ?Huy Khâm Nghiêu nói :

- Không, huynh đệ và nhị vị sư huynh lúc trở về Quy Vân Trang . Sau đó không lâu thì Kim Thiết Khẩu tìm đến . Theo như lão ta nói thì Nhạc thiếu hiệp thương thế đã hoàn toàn hồi phục trước mặt có một chuyện vô cùng quan trọng cần làm . . . Mạnh Đạt Nhân nói :

- Lão ta không nói rõ Nhạc lão đệ ở đâu ư ?Huy Khâm Nghiêu nói :

- Không Kim Thiết Khẩu chỉ cho biết Nhạc thiếu hiệp đi làm một chuyện cực kỳ quan trọng, thiên cơ bất khả lậu . Tống Trấn Sơn có vẻ chăm chú suy nghĩ rồi nói :

- Như vậy người này công lực cực kỳ thâm hậu chỉ có điều chưa từng nghe danh trên giang hồ. Tam đệ có nhận ra lai lịch của người này thế nào không ?Huy Khâm Nghiêu nói :

- Điều này tiểu đệ không biết, chỉ nghe Kim Thiết Khẩu tự nói ra lão đến Quy Vân Trang để nhờ chuyển một tin tức quan trọng đến cho đại ca . Tống Trấn Sơn hơi bất ngờ, hỏi :

- Lão ta nói gì ?Huy Khâm Nghiêu nói tiếp :

- Cứ nghe Kim Thiết Khẩu nói thì đại hội Trích Bát lần này chỉ là một cái bẫy, đối phương đã sắp đặt sẵn để đưa Bát đại môn phái vào tròng . Cho nên cảnh báo Bát đại môn phái không nên cho người đến dự đại hội . . .Vô Đường phái Ngọc Huyền Từ từ đầu đến giờ chỉ lắng nghe, lúc ấy nghe thế hơi tức giận mới lên tiếng :

- Bát đại môn phái chúng ta được mời đi dự đại hội, nếu không đi thì còn ra thế thống gì nữa ?Hành Sơn phái Trúc Tam Sơn cũng nói :

- Đạo huynh nói rất đúng không đi dự đại hội thì danh tiếng mấy trăm năm nay của Bát đại môn phái có còn đứng nổi trong võ lâm không chứ ? Lại nói chỉ có một phái Không Động há chúng ta khiếp sợ chúng sao ?Hoa Sơn Chương môn nhân Thương Cảnh Vân nói :

- Kim Thiết Khẩu cảnh báo là chúng ta không nên đi dự đại hội nhất định là phải có lý do !Huy Khâm Nghiêu nói :

- Kim Thiết Khẩu đã không nói rõ lý do, lão ta chỉ muốn huynh đệ báo lại với đại ca nếu Bát đại môn phái nhất định đến phó hội thì tốt nhất cũng phải phân làm hai nhân lực, một nửa vào phó hội, một nửa ở ngoài chuẩn bị hậu thuẫn chi viện . Tổng Trấn Sơn vượt râu trầm ngâm suy nghĩ, rồi chậm rãi hỏi :

- Lão ta còn nói gì nữa không ?Huy Khâm Nghiêu nói :

- Kim Thiết Khẩu chỉ nói mấy lời như vậy rồi vội vã đi ngay !Bát Quái Chương môn Trịnh Huyền Phong chen vào nói :

- Chúng ta há có thể chỉ nghe mấy lời không chứng cứ, không lý do này mà phải hoảng ? Không Động phái tâm địa manh nha đã từ lâu, lần này chúng tổ chức đại hội Trích Bát thiên viện chúng ta cần nhân cơ hội này cảnh cáo cho chúng một trận mới được . Thiên hạ võ lâm xưa nay quyết không dung cho bất cứ một môn phái nào manh tâm xưng hùng độc bá võ lâm Trung Nguyên . Cho dù bọn chúng có ba đầu sáu tay nhưng Bát đại môn phái chúng ta liên kết lại dưới ngọn cờ chính nghĩa, há không đánh đổ được chăng ?Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn nói :

- Đúng vậy lại Linh Vân lão nhân và Huyền Linh Tẩu thì bản lĩnh chừng nào chứ ? Chúng ta tất cả mọi người đây tuy rằng không dám xưng là tinh anh võ lâm, thế nhưng cũng đều là cao thủ trong Bát đại môn phái . Đơn đầu độc chiến thì có thể không qua nổi chúng, nhưng liên thủ đoàn kết hành động há lại sợ chuyện gì ?Mạnh Đạt Nhân nói :

- Trúc huynh nói chí lý, có điều chúng ta vốn chỉ là Bát đại môn phái . Hiện tại có được chi viện thêm là Hoài Dương phái, nhưng nhân mã cũng có hạn . Không Động phái ngược lại, không chỉ lung lạc Tuyết Sơn mà hầu như tất cả kỳ nhân dị sĩ trong giang hồ, cho đến hắc đạo các phương đều bị chúng mua chuộc, thu nạp dưới trướng, có thể nói nhân mã vượt xa chúng ta . Cứ lấy một mình gã Tổng hộ pháp họ Chúc mà nói, thì ở đây chỉ e không có ai là đối thủ của hắn, nhưng không biết chúng còn có bao nhiêu tên như vậy, huống gì chúng ngầm trong còn có âm mưu ?Trúc Tam Sơn cười nói :

- Cho dù chúng có âm mưu gì há chúng ta lại sợ sao ? Làm gì đi nữa cũng không qua con người, đáng sợ gì nào ?Vô Trục đại sư từ đầu chỉ im lặng lắng nghe lúc ấy lên tiếng :

- A Di Đà Phật ! Lão nạp lúc sắp đi, phương trượng sư huynh có nhờ lão nạp chuyển đến chư vị đạo hữu đây một câu, đó là từ lúc năm xưa Tổng minh chủ nhất định thoái từ ngôi vị võ lâm minh chủ lui về ẩn dật nơi Thiên Hoa Sơn trang mọi người nhân chưa có cơ hội để tuyển chọn một người xứng đáng để kế thừa, kéo dài mãi đến hôm nay mấy mươi năm nay chức Võ lâm Minh chủ xem như bỏ ngõ . Bát đại môn phái tuy danh nghĩa vẫn là một nhà thể, nhưng trên toàn võ lâm thì không có người chủ tể, cảm giác như là một con rắn không đầu . . .Một lời này hết sức đột ngột, thế nhưng cũng là thực tế ai trong lòng lâu nay cũng thầm cảm nghĩ như vậy, nhưng họ chưa có cơ hội nào để giải tỏa chuyện này được .Vô Trục đại sư nói tiếp :

- Cũng may là mấy chục năm nay trên giang hồ không có xảy ra trường đại loạn do đó vẫn bình an vô sự, nhưng nhờ một ngày có biến cố lớn xảy ra thì mọi người khó kịp thời ứng phó thỏa đáng . Như tình hình trước mặt, phái Không Động đột nhiên tuyên bố cử hành đại hội Trích Bát, tuy chưa tuyên bố rõ lý do nhưng nếu thâm đoán cũng biết đây là trường huyết kiếp thanh trừng giữa tà chính hai đại phái . Do vậy

tệ sư huynh có lời cảnh tỉnh chúng ta, bất luận thế nào thì Tổng minh chủ cũng phải đứng ra đảm nhiệm trách nhiệm này trong ngày đại hội .Thứ nhất là để thống nhất hiệu lệnh người của toàn Bát đại môn phái . Thứ hai là tuyên bố rõ lập trường phò nguy đại nghĩa tách rời phân minh giữa hai phái tà chính không để bọn chúng nhân đục nước béo cò, lấy hư danh chính nghĩa mà lập kế xưng hùng tranh bá toàn võ lâm . Đây chính là điều tối hệ trọng nhất cho an nguy của cả Trung Nguyên .Nói rồi lão chấp tay trước ngực vái dài . Bát Quái Chương môn nhân Trịnh Huyền Phong đứng lên nói :

- Đại sư nói rất đúng chức minh chủ bổ trống đã quá lâu, chính vì vậy mà Bát đại môn phái chúng ta cũng ít được liên lạc thông báo lẫn nhau những lúc có chuyện . Như hiện tại đại hội Trích Bát đã đến gần, chúng ta cần có một vị minh chủ để thống lĩnh nhân mã của Bát đại môn phái, nếu tuyển chọn một người đủ tài đủ đức thì lão hũ xin hai tay bầu Tổng đại lão gia .Mọi người nghe một câu này thì ai nấy cũng đều nhao nhao lên bàn tán, nhưng chung quy đều đồng ý là Tổng Trần Sơn lần này phải đứng ra thống lĩnh quần hùng mới được .Tổng Trần Sơn đứng lên chấp tay vái quanh nói :

- Chư vị đạo huynh đệ thật tình . . .Không để lão kịp nói hết câu Võ Đường phái Ngọc Huyền Tử liền cướp lời :

- Minh chủ đây là ý kiến chung của toàn thể Bát đại môn phái, cổ nhân có câu “Làm điều nhân không ai chịu nhường” , minh chủ sao có thể thoái từ được !Tổng Trần Sơn bất đắc dĩ gật đầu nói :

- Như đã là ý của mọi người thì lão hũ không dám thoái từ nữa, có điều ý của lão hũ là chỉ tạm thời đương nhậm danh nghĩa Minh chủ mà thôi, đợi đến khi xong đại hội Trích Bát này, huynh đệ xin nhường lại trách nhiệm này . Lúc đó Bát đại môn phái cần tuyển ra trong làng hậu bối một người trẻ tuổi, đủ tài đủ sức để kế nhậm chức vị này, gánh vác mọi chuyện trong võ lâm . Người ta vẫn nói “sóng Trường Giang lớp sau xô lớp trước” , đương nhiên hậu sinh sở học kiến thức đều phải hơn lớp lão bối chúng ta !Phi Hồng Dục Sĩ nói :

- Đây là hậu ý của Tổng minh chủ, đợi đến sau đại hội Trích Bát này giang hồ trở lại yên tĩnh, chúng ta sẽ tổ chức công khai đại hội Võ lâm Minh chủ, tuyển chọn một người trẻ tuổi hiện tại đảm nhậm chức vị này mới được . Mạnh Đạt Nhân cũng nói :

- Đạo huynh nói rất chí lý nhưng chuyện sau này thì cứ để sau khi qua đại hội Trích Bát chúng ta thương lượng tiếp, trước mặt mọi người nên thảo luận vào vấn đề chính là đối phó với đại hội Trích Bát .Trúc Tam Sơn cười nói :

- Hiện tại Tổng đại lão đã chấp nhận đảm đương chức Minh chủ coi như thống lĩnh toàn chúng ta đến như ước phó, thế nào thì còn phải chờ xem đối phương động tĩnh ra sao rồi mới quyết định hành động . Cứ đến lúc đó một hiệu lệnh của Tổng minh chủ chúng ta nhất nhất tuân theo thì sợ gì không ứng phó được với chúng .Hoa Sơn phái Thương Cảnh Vân nói :

- Sư huynh đại hội đã đến gần lắm rồi, chúng ta nên khởi trình vào ngày nào ?Tổng Trần Sơn không khách khí nữa đứng lên đồng ý nói :

- Trước mặt còn ba ngày nữa mới đến ngày đại hội nhưng người của Nga My vẫn chưa thấy đến, theo ý ngu huynh chúng ta nên chờ đến hết tối nay, nếu như người của Nga My vẫn không đến thì chúng ta quyết định sau trưa ngày mai sẽ khởi hành thế nào ?Mọi người đều tán thành như vậy, bất luận người Nga My đến hay không đến thì bắt đầu từ sau giờ Ngọ ngày mai bọn họ sẽ khởi hành đến Trích Bát thiên viện .*

**Ngãi Đình là một thôn núi nhỏ nằm giữa ranh giới An Huy và Hà Nam, duy nhất chỉ có một con đường đất lót đá chạy xuyên qua thôn .Thế nhưng cả thôn tựa hồ như chỉ là một rừng đào . Lúc này vào tiết đông đào trơ cành trụi lá để chuẩn bị đơm chồi nảy lộc vào tiết xuân, lúp xúp dưới những tàng đào thỉnh thoảng bắt gặp vài mái nhà tranh đơn sơ, thế nhưng trong mắt của những thi nhân lãng mạn thì đây chẳng phải là rừng đào thường gặp nhiều trong thơ Đường đó sao ?

Ghé hỏi nơi nào có quán rượu ?

Mục đồng xa chỉ Hạnh Hoa thôn . . .Thật vậy trong thôn tuy không có mấy hộ nhưng một quán rượu hai chái đơn sơ vẫn thấy khép mình bên đường . Quán chỉ kê mấy chiếc bàn ọp ẹp và vài ba chiếc băng ghế, trước quán dựng một cây sào ngắn với tấm vải trắng thả dài mấy chữ “Đào Thôn Tứ Quán”.Hắn đây là một quán rượu bên đường để tiếp khách bộ hành lỡ bước .

Nhưng lúc này trong quán năm chiếc bàn thì đã thấy ba chiếc có người ngồi .Trên hai chiếc bàn mé Đông, có tám người đều ăn vận trường bào màu xanh, tóc búi cao, thoát nhìn cũng nhận ra họ đều là đạo sĩ . Chiếc bàn kia chỉ có một lão đạo sĩ khác, thân vận bát quái tóc năm chòm chấm ngực, rõ ràng nhìn người này cũng biết thân phận phải cao hơn tám vị đạo sĩ kia .

Có điều trước mặt chín vị đạo sĩ là chín chén trà nóng và mỗi người dùng thêm một tô mì Dương Xuân, không thấy ai dùng rượu cả .Bọn họ từ đầu đến cuối chỉ lặng lẽ ngồi ăn và uống trà, không ai nói với ai một câu nào, thế nhưng chốc chốc thấy có người đưa mắt nhìn ra đường tợ hồ như bọn họ ngồi đây để chờ đợi ai vậy ?Đột nhiên từ xa có tiếng vó ngựa gõ trên đường, phút chốc đã thấy một cỗ xe ngựa hoa từ hướng Đông chạy đến, hai con tuần mã tung vó phóng rất nhanh .Vào đến rừng đào thì xe ngựa chạy chậm lại rồi cuối cùng cùng đỗ lại trước quán rượu, có tiếng người từ trong xe nói vọng ra :

- Lão Tử chúng ta dừng lại cho tiểu thư và Nhạc tướng công nghỉ chân một lát !Người đánh xe chỉ “ừm” một tiếng rồi nhanh nhẹn nhảy xuống vén rèm cửa lên, lập tức từ trong xe bốn thiếu nữ áo xanh nhảy xuống, mặt mày tươi như hoa, tiếp đến là một lão bà mặt mày khác khổ, cuối cùng là một đôi nam thanh nữ tú cùng nhau xuống xe .Không nói cũng biết bọn họ chính là Thân Phi Quỳnh, Nhạc Tiểu Tuấn và bọn người hầu tháp tùng đi Tuyết Sơn .Vào đến quán Hồ đại nương đưa mắt nhìn quanh một vòng, bây giờ nhìn thấy cả chín vị đạo sĩ cắm cúi ăn mì tợ hồ như không để mắt đến bọn họ . Hồ đại nương là nhân vật lịch duyệt giang hồ, nhận ra có chuyện khác thường, thâm nghĩ :

- Chín lão đạo sĩ này thần thái hơi khác thường, chẳng lẽ bọn chúng đang chờ chúng ta ?Quả nhiên không sai, cứ theo thường tình thì khi thấy có một đoàn người lạ vào quán, tự nhiên sẽ đưa mắt nhìn theo phần xạ nhưng cả chín vị đạo sĩ đều cúi đầu ăn tợ hồ như không để ý, nhìn cũng biết là họ cố tình làm như vậy . Mà đã cố tình làm như vậy có nghĩa là có nguyên do của nó !Hồ đại nương rửa thầm trong bụng :

- Hừ nếu các người cố tình gây chuyện với bọn ta thì kể như bọn chúng bây có mắt mà không trông !Chủ quán rượu là một đôi trung niên phu phụ, nhìn thấy lại có khách vào mà rất đông thì hai vợ chồng rất vui mừng, có lẽ hôm nay gặp may nên khách mới ghé quán nhiều như thế.Trung niên chủ quán đơn dả chạy ra cười toe toét cúi người chào đón :

- Công tử tiểu thư mời ngồi ! Các vị dùng gì ạ ?Nhạc Tiểu Tuấn nhanh nhẩu đáp :

- Lão huynh cho mấy chén trà Long Tĩnh, có gì nhắm nháp thì cứ mang ra !Chủ quán dạ dạ liên hồi rồi lại cười hỏi :

- Công tử dùng rượu không ạ ? Ở đây chúng tôi có rượu nếp Dương Xuân rất nổi tiếng !Nhạc Tiểu Tuấn à lên một tiếng nói :

- Chúng ta không uống rượu hay là lão huynh mang cho người đánh xe một bình vậy !Chủ quán dạ thêm một tiếng nữa rồi trở lui vào bếp .Chốc lát vợ chồng chủ quán đã thấy bưng lên bảy chén trà nóng, một hồ rượu Dương Xuân và ít thức nhắm .Tử Kim Tiêu buộc ngựa bên đường rồi bước vào quán. Nhạc Tiểu Tuấn nói ngay :

- Tử huynh mời ngồi đây tiểu đệ đã gọi một bình rượu và thức nhắm cho huynh !Tử Kim Tiêu cúi người nói :

- Đa tạ Nhạc công tử !Ánh mắt Tử Kim Tiêu tự nhiên cũng nhận ra điều khác thường từ chín vị đạo sĩ ngồi ba bàn bên kia, bèn thấp giọng nói nhỏ với Hồ đại nương :

- Đại nương, xem ra mấy lão đạo sĩ này muốn gì ở chúng ta đây ?Hồ đại nương chỉ à lên một tiếng rồi gật đầu không nói gì .Tử Kim Tiêu đã ngồi xuống nhưng ánh mắt vẫn không rời chín vị đạo sĩ, bỗng như lại chợt nhận ra điều gì nhỏ giọng nói tiếp :

-Ồ đúng rồi! Bọn họ hình như là người của Vô Lượng kiếm phái !Hồ đại nương nuốt xong miếng mì trong miệng ngược đầu nhìn lên không chút kiêng kỵ nói lớn :

- Vô Lượng kiếm phái thì đã sao chứ ?- Vô Lượng Thọ Phật !Bỗng nhiên nghe một giọng như chuông ngân lên, niệm phật hiệu rồi nói lớn :

- Vô Lượng kiếm phái xưa nay ít hành tẩu ở Trung Nguyên, vốn không có hề hấn gì với ai, cứ nghe lời vờ rỗi của vị nữ thí chủ kia tợ hồ như không mấy cảm tình với tộ phái ?Hồ đại nương ăn xong bát mì chưa kịp

nhấp một ngụm trà, nghe vậy thì ngẩng đầu lên cười hắc một tiếng nói :

- Hừ chẳng lẽ bọn đạo sĩ các ngươi chẳng phải muốn tìm đến chúng ta đó ư ?Người vừa lên tiếng lúc nãy chính là lão đạo trưởng ngồi một mình, bây giờ một tay chấp trước ngực hơi cúi người nói :
- Thiện tai thiện tai ! Bọn bản đạo đích thực là đang ở đây chờ đợi một vị thí chủ nhưng với nữ thí chủ thì vô can !Hồ đại nương à lên một tiếng cười nhạt hỏi :
- Thế các ngươi chờ ai ?
- Không giấu giếm gì bọn bản đạo chính đang chờ một vị thiếu thí chủ họ Nhạc !
- Họ Nhạc ?Hồ đại nương cười thầm trong bụng nghĩ :
- Thế mà chẳng bảo các ngươi không tìm chúng ta ư ?Nghĩ vậy bà liền hỏi tiếp :
- Tên là gì ?Lão đạo trưởng nói :
- Vị thí chủ này họ Nhạc tên Tiểu Tuấn !Nhạc Tiểu Tuấn thoáng ngạc nhiên, chàng xưa này chưa từng biết đến người của Vô Lượng kiếm phái, sao bây giờ họ lại chờ mình ở đây ?Nhưng đối phương đã nói ra, lẽ nào chàng không lên tiếng, bèn đứng lên ôm quyền nói :
- Tại hạ Nhạc Tiểu Tuấn, không biết đạo trưởng chờ tại hạ ở đây có chuyện gì ?Lão đạo trưởng thấy thiếu niên đứng lên tự nhận là Nhạc Tiểu Tuấn thì liền đứng dậy chấp tay trước ngực hơi cúi người hoàn lễ nói :
- Thiện tai thiện tai ! Thiếu thí chủ nếu đúng là Nhạc Tiểu Tuấn thì kể như bản đạo không uổng công đến chờ ở đây !Nhạc Tiểu Tuấn ngưng mắt nhìn lão đạo trưởng hỏi :
- Không biết đạo trưởng đạo danh xưng hô thế nào ?
- Vô Lượng Thọ Phật ! Bản đạo là Phong Nam Sơn !Thân Phi Quỳnh nghe thì nhú mày chấn động, nghe nói Phong Nam Sơn là Chủ môn nhân Vô Lượng kiếm phái, về kiếm thuật rất tinh thông mới sáng lập ra một môn kiếm phái riêng . Tuy không hành tẩu Trung Nguyên nhưng danh tiếng cũng không kém gì các môn phái Trung Nguyên, lần này đích thân lão ta dẫn tám đệ tử đến đây tìm Nhạc Tiểu Tuấn, nếu không có chuyện gì lớn quyết không khi nào đích thân chủ môn nhân ra mặt .Nghĩ vậy nàng liền đứng lên nói :
- Lão đạo trưởng làm sao biết chúng tôi sẽ đi qua đây mà chờ sẵn ở đây ? Nhất định có người đã thông báo, dám hỏi người này là ai ?Phong Nam Sơn mỉm cười nói :
- Bản đạo tìm Nhạc thí chủ không phải chỉ mới ngày hôm nay, chiều hôm qua vô tình dọc đường gặp một vị bằng hữu cho bản đạo biết Nhạc thí chủ trưa nay sẽ đi qua đây, cho nên bọn bản đạo mới ngồi chờ ở đây, quả nhiên không phí công lần này !Lão nói rất uyển chuyển đủ biết là không muốn nói thẳng ra tước danh người kia .Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Cứ theo khẩu khí của đạo trưởng thì hình như tìm tại hạ đã lâu, không biết có chuyện gì ?Phong Nam Sơn lại cúi thấp đầu nói thẳng :
- Nghe nói Nhạc thí chủ có một thanh Miên thiết nhuyễn kiếm, có thể cho bản đạo mượn xem qua ?- Vâng ! Đạo trưởng như muốn xem tại hạ xin dâng ra ...Vừa nói chàng vừa lấy cuộn kiếm ở thắt lưng trao đến cho đạo trưởng .Phong Nam Sơn vừa nắm cuộn kiếm trên tay thì mặt đã biến sắc, nhìn chăm vào mặt chàng hỏi :
- Không biết Nhạc thí chủ từ đâu mà có thanh nhuyễn kiếm này ?
- Ồ đạo trưởng truy vấn lai lịch của nó, chẳng hay có chuyện gì quan trọng ?Phong Nam Sơn không đáp lời chàng, lão chỉ ấn nhẹ trên đốc kiếm . Chỉ nghe soạt một tiếng, lưỡi kiếm như con linh xà mềm mại lướt ra, kêu lên những tiếng long kong .Có điều thanh nhuyễn kiếm lúc này mũi kiếm đã bị gãy một đoạn chừng ba thốn, đây chính là dấu tích Nhạc Tiểu Tuấn ba lần bị Tống Trấn Sơn đánh gãy kiếm .Phong Nam Sơn lặng người đi một lúc, bỗng hai mắt như hỏa tinh nhìn chàng hỏi lại :
- Nhạc thí chủ có thể nói cho biết do đâu có thanh kiếm này không ?Nhạc Tiểu Tuấn đáp :
- Một vị bằng hữu đã tặng cho tại hạ !

- Ổ thế ư ? Nhạc thí chủ có thể cho biết vị bằng hữu kia là ai không ?Nhạc Tiểu Tuấn hiện tại kinh nghiệm giang hồ cũng đã nhiều, nghe lão truy hỏi thì trầm nghĩ nhanh :
- Xem ra thanh nhuyễn kiếm này có quan hệ mật thiết với người Vô Lượng kiếm phái, ta làm sao có thể nói ra tên họ Trúc Thu Lan được ?Nghĩ rồi chàng nói ngay :
- Đạo trưởng sao không trước hết nói cho tại hạ biết, vì sao lại truy vấn lai lịch thanh kiếm này ?Phong Nam Sơn nhẹ gật đầu đáp :
- Chỉ là tìm kiếm một người !Nhạc Tiểu Tuấn là người thông minh cứ nhìn thấy đích thân vị Chứng môn Vô Lượng kiếm phái tìm đến chàng để truy cho ra một người, vậy người đó nhất định phải là chủ nhân của thanh nhuyễn kiếm này rồi chứ chẳng nghi ?
- Phải chăng người mà đạo trưởng muốn tìm là chủ nhân của thanh kiếm này ?Quả nhiên thấy Phong Nam Sơn gật nhẹ đầu đáp :
- Không sai ! Người mà bản đạo muốn tìm chính là đệ sư huynh Vũ Nam Tiêu ngoại hiệu Nam Mang Tiềm Ẩn .Nam Mang Tiềm Ẩn Vũ Nam Tiêu người này Nhạc Tiểu Tuấn chưa từng nghe qua, chàng chưa nói gì thì Phong Nam Sơn nói tiếp :
- Giờ thì Nhạc thí chủ đã có thể nói cho bản đạo biết chứ ?
- Nói gì ?
- Ồ bản đạo nhận thấy Nhạc thí chủ nhân phẩm cốt cách phi phàm nhất định là người của danh môn chính phái, cho nên hy vọng Nhạc thí chủ nói cho biết do đâu mà có thanh kiếm này ?
- À ... Chẳng phải tại hạ đã nói thanh kiếm này là do một vị bằng hữu tặng ?Phong Nam Sơn nói :
- Thế nhưng Nhạc thí chủ còn chưa nói ra người tặng thanh kiếm này ...Rồi không đợi chàng kịp lên tiếng lão nói tiếp ngay :
- Có lẽ thí chủ còn chưa biết tất cả những thanh nhuyễn kiếm mà đệ phái chế ra đều từ một loại hợp kim đặc biệt, không những có thể chém sắc như chém bùn mà thân kiếm như nhuyễn mềm mại rất khó gãy, cho nên đệ phái từng có một quy định không thành văn bản là : Kiếm còn người còn kiếm hủy người vong ...Mọi người nghe vậy thì chỉ im lặng không ai lên tiếng .Phong Nam Sơn lại nói :
- Đệ phái còn có thêm một quy luật, đệ tử đệ phái không được để người làm nhục, nếu như bị bại kiếm dưới tay người khác thì trước hết dùng một thủ pháp đặc thù để hủy đoạn thân kiếm, sau đó tự tuyệt tâm mạch mà chết theo kiếm . Khi đó nếu đệ phái thấy đó là điều đại nhục cho môn phái thì sẽ xuất động toàn chúng truy tìm người này, cho dù ở tận chân trời góc biển đệ phái cũng nhất định rửa sạch mối nhục này ...Nghe một câu này thì không ít người rung mình, chẳng ngờ người của Vô Lượng kiếm phái chỉ vì một nỗi nhục thua kiếm mà có thể hưng sư động chúng rửa nhục !Nhạc Tiểu Tuấn ngược lại nghe vậy thì chợt nhớ đến lần đầu tiên Tống Trần Sơn nhìn thấy thanh kiếm này đã từng khuyên một câu là thanh kiếm này chớ nên dùng nhiều, nguyên là vì bên trong nội tình thế này .Phong Nam Sơn nói đến đó thì thần sắc trở nên nghiêm túc nói tiếp ;
- Nhạc thí chủ hiện hẳn đã rõ ? Thanh kiếm này đây chính là bảo vật hộ thân của đệ sư huynh, vậy mà thân kiếm đã bị gãy đoạn đúng ba thốn, nó biểu thị cho biết đệ sư huynh đã gặp đại nạn ...- Ái da nguy rồi ! Tại sao lại có sự trùng hợp như thế chứ ?Nhạc Tiểu Tuấn giạt mình kêu lên rồi lại trầm nghĩ :
- Thanh nhuyễn kiếm này ba lần bị Tống đại lão gia dùng đũa đánh gãy, mỗi lần bị gãy một thốn, tất cả vừa đúng ba thốn, chẳng ngờ lại khéo trùng hợp với chỗ bọn họ hủy kiếm !Phong Nam Sơn thấy chàng trầm lặng không nói gì thì nhìn chàng lại nói thêm :
- Người chết thấy xác, bất luận thanh kiếm này ở trong tay Nhạc thí chủ thì thí chủ cũng cần phải có sự giải thích với đệ phái . Do đó chỉ cần Nhạc thí chủ nói ra người nào đã tặng thanh kiếm này thì kể như với Nhạc thí chủ không còn trách nhiệm gì . Đương nhiên đệ phái lúc đó sẽ tìm đến người kia hỏi cho rõ chuyện mà thôi, điều này đã quá rõ ràng, chỉ mong Nhạc thí chủ giúp đỡ cho đệ phái .Nói hết lời lão ta chấp tay trước ngực vái dài tỏ ý thành khẩn .Nhạc Tiểu Tuấn vội xua tay nói :
- Đạo trưởng hiểu nhầm rồi, thanh kiếm này bị hủy không phải ở trong tay đệ sư huynh .

- Ô vậy thì người nào đã hủy nó vậy ?
- Chuyện này nói ra khá dài dòng ...Bấy giờ chàng đành kể chuyện tìm đến Tống Trấn Sơn, chỉ vì để hoàn thành tâm nguyện của sư phụ cho nên phải ba lần tiếp một chiêu kiếm của lão ta và bị lão ta dùng chiếc đũa đánh gãy ba lần .Phong Nam Sơn mỉm cười nói :
- Nhuyễn kiếm của Vô Lượng kiếm phái chế ra bằng một loại hợp kim đặc biệt đến như danh kiếm trong thiên hạ còn khó hủy nổi nó, Tống minh chủ quả thật là kiếm thuật cái thế, nhưng nếu chỉ dùng một chiếc đũa đánh gãy ba lần thì bản đạo thật không dám tin !Nhạc Tiểu Tuấn đã hơi bực mình nghiêm mặt nói :
- Lời tại hạ là thật há phải cần nói dối đạo trưởng ?

18. Đơn Kiếm Phá Trận

Phong Nam Sơn sắc mặt vẫn lạnh nhiên tự hồ như không mấy tin tưởng ở chàng, lại lý luận :

- Hảo ! Cứ xem như lời Nhạc thí chủ là thật, có nghĩa là lúc vị bằng hữu thí chủ tặng kiếm thì kiếm vẫn chưa gãy, như thế là tề sư huynh vẫn còn tại thế ? Tề sư huynh còn tại thế, thì kiếm này không thể một khắc ly thân, vậy mà thanh kiếm này rõ ràng nằm trong tay thí chủ, chuyện này nên giải thích sao đây ?Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai đáp :
- Điều này tại hạ không biết !
- Do vậy mà bản đạo có một lời khuyên chân thành. Nhạc thí chủ nên nói rõ ra người đã tặng kiếm cho thí chủ là ai ?Nhạc Tiểu Tuấn thoáng chút lúng túng nói :
- Điều này tại hạ thật khó mà nói được, vả lại vị bằng hữu của tại hạ gần đây tự nhiên mất tích, tại hạ chính đang đi tìm người này. Đạo trưởng nếu tin nơi tại hạ thì chờ đến khi tại hạ tìm được vị bằng hữu này sẽ hỏi rõ ràng, lúc ấy không ngại ngần dậm mà đến quý phái nói rõ cho đạo trưởng biết, đạo trưởng thấy thế nào ?Phong Nam Sơn mặt hơi giận, gằn giọng nói :
- Nhạc thí chủ đã không nói ra, giờ còn bảo là quý bằng hữu bị thất tích, há chẳng quả là xem bản đạo là đứa trẻ lên ba ?- Những điều tại hạ nói đều là thật tình, quyết không có nửa lời gian dối.Phong Nam Sơn mặt càng trở nên lạnh lùng nói :
- Nhạc thí chủ cần biết, tề phái truy tìm kiếm và người, khi nào chưa truy ra hết nội tình, quyết không ngừng lại.
- Điều này tại hạ biết, thế nhưng...Phong Nam Sơn không để chàng kịp nói hết câu, cướp lời nói ngay :
- Nhạc thí chủ đã biết thì tốt, trừ phi nói ra tên họ quý bằng hữu, nếu xác thực có chuyện này, thì dù quý bằng hữu có thất tích hay không, thì tề phái cũng phải truy tìm cho ra. Còn nếu như Nhạc thí chủ không chịu nói ra, thì tề phái đành phải hỏi đến thí chủ.Nhạc Tiểu Tuấn nhún mày nói :
- Nghe khẩu khí đạo trưởng, tự hồ như không tin lời tại hạ ?
- Ô, kiếm này trong người thí chủ, thí chủ cần có lời giải thích rõ ràng, lời này của bản đạo đã là quá chí tình !
- Vậy theo đạo trưởng, nếu tại hạ không thể giải thích rõ ràng thì phải làm sao ?Phong Nam Sơn ưỡn ngực nói lớn :
- Bản đạo không ngại gì mà xin nói rõ, cứ theo quy luật hành sự của tề phái, thì hiện tại kiếm nằm trong người Nhạc thí chủ, nếu kiếm không gãy thì thí chủ cần nói rõ tề sư huynh hiện ở đâu ? Như kiếm đã gãy thì thí chủ xin giao thi hài của tề sư huynh ra, đồng thời tam bái tạ tội trước thi hài của tề sư huynh !Hồ đại nương tức giận chen vào nói :
- Nói thế mà nghe được ư ?
- Thiện tai, thiện tai ! Nữ thí chủ thông cảm, đây vốn là quy luật của tề phái !Thân Phi Quỳnh từ đầu đến giờ chỉ im lặng theo dõi, lúc ấy mới lên tiếng nói :

- Chuyện của đạo trưởng ngày hôm nay, nhất định là bị người xui giục ?Phong Nam Sơn chấp tay cúi thấp đầu nói :
 - Thí chủ dùng hai chữ xui giục này thật không thỏa đáng, kiểm rõ ràng nằm trong người Nhạc thí chủ, rõ ràng là không giả tí nào ?Thân Phi Quỳnh nói :
 - Nói vậy đạo trưởng quyết không chịu ngừng lại ngang đây sao ?
 - Không sai, bản đạo khổ cực lâu nay mới tìm được Nhạc thí chủ, rồi từ trong người Nhạc thí chủ phát hiện thanh kiếm của tệt sư huynh, há có thể bỏ qua không truy cứu đến cùng ?Thân Phi Quỳnh chống nạnh hỏi :
 - Vậy ý đạo trưởng giờ muốn thế nào ?
 - À, bản đạo đã nói qua, chỉ cần Nhạc thiếu hiệp có lời giải thích rõ ràng, nếu không thì đành giải quyết bằng tỷ đấu võ công. Chỉ cần thắng qua kiểm trận của tệt phái, và thắng được thanh nhuyễn kiếm trong tay bản đạo, thì nội trong ba năm tệt phái quyết không truy hỏi đến chuyện này.
 - Vậy sau ba năm rồi thì sao ?
 - Sau ba năm, tệt phái sẽ có người đến tìm thọ giáo !
 - Hảo, vậy thì sau ba năm, Tuấn đệ đệ ta sẽ có lời giải thích với quý phái.Thân Phi Quỳnh nói rồi chấp tay thi lễ với Phong Nam Sơn, đồng dạng nói :
 - Hiện tại tiểu nữ xin lĩnh giáo đạo trưởng vài chiêu kiếm pháp.“Soạt” một tiếng, kiếm theo lời nói rút ra khỏi vỏ, Hàn Anh kiếm không then là loại kỳ binh bảo khí, sáng ngời lấp lánh đến chói cả mắt.Phong Nam Sơn vừa nhìn thấy thanh kiếm thì giật mình la lên :
 - Tuyệt Sơn Hàn Anh kiếm ! Cô nương là một trong Tuyệt Sơn Tam Anh ?Hồ đại nương hừ một tiếng nhếch mắt nói :
 - Biết rồi sao không xéo đi !Nhạc Tiểu Tuấn vội vàng tiến lên một bước cản lại nói :
 - Quỳnh tỷ tỷ, chuyện này do tiểu đệ mà ra, giờ đạo trưởng đã nói quá rõ, cứ để tiểu đệ giải quyết.Nói rồi ôm quyền xá dài Phong Nam Sơn nói lớn :
 - Đạo trưởng giờ có thể trả kiếm lại cho tại hạ ?Phong Nam Sơn thoáng chút do dự nói :
 - Nhạc thí chủ lượng thứ, thanh kiếm này là tín vật của tệt phái, lý đương nhiên phải thuộc về tệt phái, xin tha lỗi bản đạo không thể hoàn trả.Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì nổi giận nói :
 - Đạo trưởng nói thế không đúng, vừa rồi đạo trưởng rõ ràng nói là chỉ mượn xem, mà đã mượn thì phải trả mới đúng đạo lý, sao giờ đạo trưởng có thể ngụy biện như thế được ?
 - A, lúc ấy muốn xem là vì bản đạo còn chưa dám xác định là kiếm của tệt phái, nhưng nay đã xác định đúng nó là kiếm của tệt phái, bản đạo thân nhậm Chương môn tự nhiên có quyền thu hồi nó lại.
 - Hừ, kiếm này của vị bằng hữu tại hạ tặng, tại hạ hoàn toàn không biết nó là kiếm của quý phái...
 - Không sai, thế nhưng giờ thì Nhạc thí chủ đã chẳng phải biết rồi đó sao ?Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương cứ từng bước bức ép mình thì không còn nhẫn nhịn nổi, bây giờ mặt ứng đỏ lên tức giận thét lớn :
 - Các người thật quá quắt, cho dù là biết kiếm này của quý phái, nhưng kiếm đã là mượn thì nhất định phải trả chứ ? Huống gì đạo trưởng đã nói rõ, theo quy luật quý phái, tại hạ phải tiếp kiếm đạo trưởng ? Nào, trả đây !Nhân trong lúc phấn khích tức giận, chỉ muốn lấy lại thanh kiếm mà Trúc Thu Lan đã tặng cho chàng, chàng chìa mạnh tay ra theo bản năng.
- Không ngờ, lúc này Phong Nam Sơn tay phải đang nắm thanh nhuyễn kiếm không dùng lực nhiều lắm, đột nhiên cảm thấy một luồng hấp lực mạnh “vù” một tiếng, thanh kiếm không cánh mà tự bay vượt khỏi tay lão bay về phía Nhạc Tiểu Tuấn.Nhạc Tiểu Tuấn cũng hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, chàng thấy thanh kiếm bỗng bay vèo đến trước mặt mình, thì giật mình thoái lui một bước đưa tay chụp bắt.Phong Nam Sơn là tay lão luyện giang hồ, sau thoáng ngó người thì trợn mắt kinh ngạc lẫn chấn động vì đã hiểu ra chuyện gì, thầm nghĩ nhanh :

- A, không ngờ tiểu tử này còn trẻ như vậy mà đã luyện nội công đạt đến Cách không hấp vật. Lão lấy lại bình tĩnh cười lớn nói :
- Một chiêu này đủ thấy Nhạc thiếu hiệp đã luyện thành Phật môn Tiếp dẫn thần công, bản đạo bội phục vô cùng, nhưng cũng nguyện tiếp thí chủ vài chiêu tuyệt học !Nói rồi sải bước đi nhanh ra khoảng sân rộng trước mặt quán rượu.Lúc này, cả Nhạc Tiểu Tuấn và Thân Phi Quỳnh cũng không khỏi kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau, nhưng nghe một câu của Phong Nam Sơn, tựa hồ như chuyện đã quá rõ ràng.Chàng lúc ở Vĩnh Trấn Tự được Đại Giác đại sư dùng Tiếp dẫn thần công đạo dẫn hai luồng kinh lực cực mạnh của Thất Công và Bát Công đang lưu chuyển liên tục trong mạch Nhâm Đốc hòa cùng chân khí bản nguyên của chàng. Lúc ấy chân khí của chàng phút chốc tăng lên gấp mười lần, ít nhất cũng đạt đến bảy mươi năm công lực, chính đạo lực cực kỳ thâm hậu này đã lưu trữ lại Tiếp dẫn thần công mà Đại Giác đại sư thi triển, khiến đại sư bằng cách nào cũng không thấu về hết được. Đó là nguyên do tại vì sao trong người chàng lại có Tiếp dẫn thần công.Thân Phi Quỳnh nghĩ ra được điều này thì lòng càng mừng cho chàng, không ngờ trong họa lại đắc phúc mà phúc càng hậu hĩnh như vậy. Nàng tự nhiên không lo lắng gì cho chàng nữa, chỉ nhìn chàng bằng cái nhìn triu mến đầy tin tưởng.Nhạc Tiểu Tuấn chỉ nhún vai cười lớn nói :
- Tại hạ chưa từng luyện qua Tiếp dẫn thần công !Vừa nói chàng vừa bước chân ra khỏi quán rượu.Tám gã đạo sĩ kia và cả bọn Thân Phi Quỳnh đều lục tục theo sau ra ngoài.Một trong tám đạo sĩ kia tiến lên trước mặt Phong Nam Sơn thì lễ cung kính nói :
- Chưởng môn tạm thời để chúng thuộc hạ bày trận, chừng nào Nhạc thí chủ qua được kiểm trận bốn môn rồi thì tiếp kiểm Chưởng môn !Phong Nam Sơn tay vuốt râu thoáng chút trầm ngâm suy nghĩ.Nhưng gã đạo sĩ kia nói tiếp ngay :
- Chưởng môn, đây còn là quy định của bốn phái, chưa thông qua được kiểm trận thì không được giao thủ với Chưởng môn, hy vọng Chưởng môn thuận lòng cho phép !Phong Nam Sơn ngược mắt lên nhìn gã nói :
- Nhạc thí chủ tuy tuổi còn trẻ, thế nhưng đã luyện thành Tiếp dẫn thần công đủ thấy nhất thân công lực đạt đến thẳng thừa, chỉ e kiểm trận bốn phái không làm gì nổi.Gã đạo sĩ cúi đầu nói :
- Đệ tử sẽ dốc toàn lực ứng phó !
- Ái, thôi được, các ngươi phải hết sức cẩn thận mới được !
- Đệ tử tuân mệnh !Nói rồi gã quay lại chấp tay trước ngực thì lễ nói với Nhạc Tiểu Tuấn :
- Nhạc thí chủ vừa rồi đã nghe tể Chưởng môn nói qua, chỉ cần thí chủ qua nổi kiểm trận tể phái, thì có thể giao thủ cùng Chưởng môn nhân.Nhạc Tiểu Tuấn cũng ôm quyền đáp lễ nói :
- Tại hạ đã nói rồi, sẽ tiếp nhận quy luật của quý phái, có điều không biết đại sư huynh xưng hô...Gã đạo sĩ cúi đầu nói ngay :
- Bản đạo Lý Nguyên Dũ, chủ trì kiểm trận tể phái.Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền xá dài lần nữa nói :
- Đạo huynh xin cứ bày trận !Lý Nguyên Dũ quay người lại phát tay ra hiệu một cái, lập tức thấy bảy gã đạo sĩ còn lại chạy nhanh tới sau lưng gã xếp thành bốn cặp trên một trục thẳng. Cặp đầu tiên chính là do Lý Nguyên Dũ và một gã đạo sĩ khác.Nhạc Tiểu Tuấn nhìn bọn họ bày trận thì hơi ngạc nhiên, chàng từng nghe nói đến kiểm trận có La Hán Trận của Thiếu Lâm, Thái Cực Kiểm Trận của Võ Đang uy lực rất mạnh. Thế nhưng, đã nói đến kiểm trận tức là do nhiều tay kiếm thủ liên hoàn lại với nhau theo một quy luật nào đó để tạo thành một sức mạnh tổng hợp mà thường thì thế trận liên hoàn.
- Như trước mặt, chỉ thấy bọn họ đứng thành hàng dọc thành bốn cặp, tựa hồ như không chút liên hoàn nào, hoặc có thì cũng khó phát huy uy lực của nhau.Chàng đang còn ngó người, thì Lý Nguyên Dũ đã chấp tay nói :
- Kiểm trận bốn phái đã bày xong, xin mời Nhạc thí chủ động thủ. Lấy thời gian một tuần hương làm giới hạn, chỉ cần Nhạc thí chủ thông qua trận này là coi như thắng.Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :
- Hảo, tại hạ lĩnh ý !Lý Nguyên Dũ liền lấy ra một chiếc hộp gỗ, mở hộp nắm một nén nhang đốt lên rồi cắm bên sân, đoạn quay trở lại đứng vào vị trí cũ nói :

- Nhạc thiếu hiệp xin phá trận !Như vậy là đã rõ, ý đối phương là chỉ cần chàng vượt qua được bốn cặp này thì xem như phá xong trận, nếu thế thì chừng như không khó ?Chàng nắm kiếm ôm quyền nói :

- Tại hạ đắc tội !Nói rồi chàng sải chân bước tiến tới, đúng lúc chàng động thân, thì Lý Nguyên Dũ cùng thêm gã đạo nhân kia bỗng tách ra làm hai, dạt ra tạo thành thế chân vạc.

Đối phương rõ ràng tách ra tạo thành một cửa quan, tĩnh lập chờ đợi Nhạc Tiểu Tuấn xông qua.Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương bày thế kiếm trận, thế nhưng bỏ hờ không thấy nắm kiếm, đến khi chàng bước lên một bước, mới chợt hiểu người của Vô Lượng kiếm phải đều sử dụng nhuyễn kiếm. Cẩn bản kiếm cuốn tròn trong tay, đến lúc cần thiết thì mới vung kiếm tấn công, thế rất lợi hại.Lúc này chàng còn cách bọn họ đến bốn năm xích, đây chưa phải là khoảng cách xuất thủ thuận lợi, bèn sấn thêm một bước, đối phương vẫn tĩnh lập bất động, nhưng đối phương là người bày trận chờ đợi, chàng là người xông phá trận, không thể dừng chân được, liền sấn thêm một bước nữa.Đúng lúc ấy, chỉ nghe Lý Nguyên Dũ hét lớn :

- Nhạc thí chủ cẩn thận !Tiếp liền, thấy cặp đầu tiên người ra quyền, người ra chưởng nhằm thượng, trung, bổ hai nơi đánh tới.- Quái ! Vô Lượng kiếm trận ra chiêu sao lại dùng quyền, chưởng tấn công ?Nhạc Tiểu Tuấn thấy mình nắm kiếm, còn đối phương thì lại bỏ kiếm dùng quyền chưởng thì bất giác hơi lúng túng khó xử, chân trái lúc ấy vừa định sấn lên vội thu về, đồng thời hậu thoái nửa bộ lách người né hữu chưởng, đó là vì đối phương tuy đánh chưởng, nhưng trong tay còn nắm khoanh kiếm, sợ bên trong có giả trá, xuất liền một thế Thanh Long Thảm Trảo nghênh đẩy tả quyền bên trái.Chuyện kể thì dài, thực tế chỉ trong một cái đưa chân lên rồi rút nhanh về nhẩy ra trong nháy mắt, đúng khi chàng tránh chưởng bên phải đẩy qua bên trái, thì gã đạo sĩ bên phải bằng thế Du Long Diểu Bộ lướt tới sát người chàng, soạt một tiếng kèm theo ánh thép loé lên, rõ ràng đối phương đã xuất kiếm.Người này ra kiếm, đúng chính lúc Nhạc Tiểu Tuấn xoay người thôi thủ đẩy thế quyền của Lý Nguyên Dũ ra, cẩn bản đã bị hờ sườn bên phải, chỉ khi nghe tiếng kiếm thép bung ra kêu lên chàng mới biết.Thực tế, Nhạc Tiểu Tuấn cố tình để hờ sườn bên phải cho đối phương tấn công vào, chàng nghe tiếng gió thì mỉm cười, chẳng quay đầu lui mà kiếm trong tay phải khoát một đường bật ra ngoài.Đúng lúc này thì Lý Nguyên Dũ cũng đã xuất kiếm tấn công tiền bộ, như vậy đối phương tiền hậu hai kiếm đã tạo thành thế gọng kìm. Bọn họ xuất chiêu vừa nhanh vừa đột ngột, nhưng đối với Nhạc Tiểu Tuấn càng nhanh hơn.Chỉ nghe liền hai tiếng kong kong trước sau như cùng lúc, một đường kiếm khoát tròn của chàng đỡ bật hai thanh kiếm của bọn họ ra ngoài.Lý Nguyên Dũ và gã đạo sĩ kia không thể tin được, khi kiếm chạm nhau, bọn họ cảm nhận một luồng kinh lực cực kỳ hùng mạnh chấn động ngược lại thân kiếm, khiến từ tay lên đến vai tê buốt, suýt nữa thì kiếm vượt khỏi tay, cả người còn bị kinh lực chấn thoái lui ba bước mới đứng vững.Lại nói, khi cặp đầu tiên bắt đầu động thủ, thì ba cặp còn lại lập tức xuất kiếm múa tít lên tạo thành ba quan ải đầy ánh kiếm.Nhạc Tiểu Tuấn thấy cặp đầu tiên bị đánh dạt ra, thì đứng yên không tấn công nữa, chàng hơi thấy lạ thầm nghĩ :

- Chẳng lẽ cửa đầu tiên bọn họ đã cho thông qua ?Nghĩ rồi thuận đà xông tới vung kiếm tấn công cặp thứ hai, quả nhiên không thấy bọn họ ra tay, trong lòng chàng khắp khởi mừng, nghĩ không ngờ kiếm trận Vô Lượng kiếm phải lại đơn giản như vậy.Cũng chỉ bằng một chiêu chàng bức được cặp thứ hai thoái ra ngoài, nhưng lần này còn lại hai cặp đột nhiên tiền hậu tạo thành thế ỷ dốc cùng xông tới chủ động tấn công chàng.Mỗi lưỡi kiếm như bốn con linh xà phân làm bốn hướng tấn công ồ ạt, bọn họ nhân học được kinh nghiệm thua của hai cặp trước, cho nên lần này ra chiêu nửa đường thì đều biến ảo kỳ diệu, mà không chiêu nào giống chiêu nào.Nhạc Tiểu Tuấn kiếm ra chiêu hóa giải rất nhanh, nhưng nhanh gì cũng chỉ hóa giải được chiêu thứ hai, thì chiêu thứ ba, thứ tư cũng đã đến bên. Mà hễ khi thấy kiếm chàng lướt tới là bọn người kia thân kiếm, nhất quyết không trực tiếp nghênh chiêu của chàng.Thành nhuyễn kiếm trong tay Nhạc Tiểu Tuấn cùng lúc cương lúc nhu, linh lợi như thần long diểu vắn, nhưng trong đám linh xà cũng khó thoát ra nổi.Qua một hồi, Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương công cũng không công, thủ cũng không thủ, cẩn bản chỉ dùng luân xa chiến để kéo dài thời gian, chàng nghĩ thời gian chỉ giới hạn trong một tuần hương, nếu đấu lâu thì tất thua.Nghĩ vậy, liền thay đổi chiến thuật, thi triển thân pháp kỳ ảo, Tỵ kiếm thân pháp nhanh như chớp công tới người bên phải, nhưng chân vừa khoát bộ, hốt nhiên lướt trở lại người bên trái, gọi là dương Đông kích Tây.Lần này quả nhiên công hiệu, khiến trận kiếm của đối phương bị rối loạn, gã bên trái không kịp trở tay, luỳnh quỳnh đành phát kiếm nghênh đỡ.Keng một tiếng, kèm theo tiếng rên nhỏ, rồi cả người dạt ra ngoài, đúng lúc này ba gã đạo sĩ còn lại công vào phía sau chàng cứu nguy đồng bọn.Nhạc Tiểu Tuấn cười thầm, biết bọn họ đã trúng kế, đảo thân phản bộ, kiếm thuận đà khoát một đường keng keng keng ba tiếng cùng lúc đánh bật tiếp ba kiếm của bọn họ với một kinh lực kinh người.Hiển nhiên công lực của chàng lúc này uyên thâm khôn tả, với bọn đạo sĩ này cẩn bản không chịu nổi chàng dù chỉ ba

thành công lực.Chàng cả người y nhiên bất động, không một chút lay động nhẹ thân hình, còn bọn đạo sĩ đều bị đánh bật ra ngoài đến bảy tám bước, khi ấy thấy phá xong trận chàng liền thâm kiếm về.

Nhưng chưa kịp quay người bỗng nghe tiếng kiếm thép lướt gió vù vù tấn công tới, chàng ngược mắt nhìn bỗng kinh ngạc la lên :

- Ngừng tay !Thì ra, lúc này người tấn công tới không ai khác hơn là Lý Nguyên Dũ và gã đạo sĩ đầu tiên.Lý Nguyên Dũ dừng lại hỏi :

- Nhạc thí chủ có gì chỉ giáo ?Nhạc Tiểu Tuấn hỏi lớn :

- Tại hạ đã đánh bật tám vị, xem như thông qua trận này rồi chứ ?Lý Nguyên Dũ cười đáp :

- Kiếm trận tệ phải có tên là Linh Xà trận, tuy chỉ tám người nhưng đầu tiếp vĩ, vĩ tiếp đầu, căn bản không đầu không cuối. Nhạc thí chủ chưa phá xong trận sao có thể gọi là thông qua được ?

- Ô, vậy theo đạo huynh như thế nào mới được coi là phá xong trận ?

- A, Nhạc thiếu hiệp phải làm sao khiến cho bọn bản đạo không còn khả năng tiếp chiến, thì mới coi là phá xong trận !

- Thì ra là thế !Nhạc Tiểu Tuấn buộc miệng kêu lên, rồi quay đầu nhìn thấy nén nhang đã cháy hai phần ba, chỉ còn thêm một phần ba nữa, bất giác vừa giận vừa nộ, cười lớn nói :

- Vậy thì khó gì ?Thân hình chàng nhanh như chớp xẹt đến trước người Lý Nguyên Dũ, lão muốn nhảy lui tránh cũng không kịp, chỉ bằng một thế cầm nã thủ lão luyện đã hất lão ta văng ngược ra ngoài xa cả hai trượng.Lý Nguyên Dũ không thể ngờ nổi, bản thân gã chưa kịp nhận ra điều gì thì đã bị hất như một kẻ không biết võ nghệ, lăn lóc trên đất đến đứng lên cũng không nổi.Gã đạo sĩ bên phải thấy đồng bọn bị nguy thì chẳng tính toán gì, vung kiếm đâm tới.Nhạc Tiểu Tuấn đôi xong Lý Nguyên Dũ, biết đối phương sẽ công vào, liền quay nghiêng người ra kiếm với kinh lực đến bảy thành nội lực.“Keng” một tiếng, gã đạo sĩ chỉ thấy một cổ nội lực chấn động khôn tả, đến cả nửa người tê buốt, chân thoái lui không tự chủ, kiếm vượt khỏi tay bay ra ngoài xa.Nhạc Tiểu Tuấn tựa như thiên thần giáng xuống, nháy mắt đã hạ hai tên đầu, rồi không cho cặp thứ hai kịp công tới, cả người chàng lướt đến vung tay chop tiếp một tên bên trái, hất văng ra ngoài.Gã đạo sĩ nhìn thấy hai đồng bọn bị đánh văng ra ngoài còn chưa kịp hết kinh động, lúc này ra kiếm cũng không kịp, chỉ rú lên một tiếng người bay như chiếc lá.Tiếp liền đó ba kiếm công tới, Nhạc Tiểu Tuấn chỉ vận kinh lực vào kiếm tiếp đỡ nhẹ một cái, ”keng keng keng... mấy tiếng, kiếm bay tới tả, cả bọn đạo sĩ đương nhiên không thể địch lại nổi với thần lực của chàng, huống gì lúc này chàng đang phát nộ ra tay ?Năm tên còn lại, nháy mắt đều bị đánh văng kiếm, chỉ như trò đùa.Nhạc Tiểu Tuấn thâm kiếm lại cười ha hả quay đầu hỏi Lý Nguyên Dũ :

- Lý đạo huynh, kiếm trận quý phái giờ xem như thông qua rồi chứ ?Lý Nguyên Dũ mặt tái không còn giọt máu, gã nằm mơ cũng không thể tin nổi kiếm trận Linh Xà của Vô Lượng kiếm phái bị phá trong nháy mắt, mà xem ra thua còn thảm hại nữa là khác.Nhưng kiếm trận bị phá đã trở thành sự thật mười mười trước mặt gã, gã chấp tay trước ngực cúi thấp đầu thì lễ nói :

- Nhạc thí chủ công lực thâm hậu mạc trắc, kiếm trận tệ phái đã bị phá, thí chủ đương nhiên đã thông qua !Thân Phi Quỳnh đứng ngoài xem xét, cũng không ngờ kiếm trận của Vô Lượng kiếm phái bị chàng phá nhanh như vậy, bất giác trong lòng vui mừng khôn xiết.Nhạc Tiểu Tuấn quay sang chấp tay hành lễ Phong Nam Sơn nói :

- Hiện tại xin đạo trưởng chỉ giáo ?Phong Nam Sơn nãy giờ theo dõi chàng ra tay, bất giác buột miệng hỏi :

- Chiêu kiếm vừa rồi Nhạc thí chủ sử dụng, bản đạo mấy mươi năm luyện kiếm chưa từng được chứng kiến chiêu thức kỳ ảo nào tuyệt diệu như vậy, không biết có phải là kiếm pháp của Thiên Sơn hay không ?Đúng vậy, chiêu cuối cùng chàng thi triển đánh văng năm kiếm của năm gã đạo sĩ còn lại chính là chiêu kiếm mà Kim Thiết Khẩu đã truyền lần đầu tiên cho chàng. Với chiêu này chàng đã quá thành thực, thâm phát do tâm, biến ảo tùy nghi, chừng như đạt đến trình độ lấy ý xử kiếm, người ngoài nhìn vào thì tựa hồ như một cái khoát tay mà thôi.Nhạc Tiểu Tuấn nghe lão ta nói đúng chiêu kiếm xuất từ Thiên Sơn phái thì không khỏi kinh ngạc, chấp tay nói :

- Nhân lực của đạo trưởng thật cao minh, chiêu kiếm của tại hạ đúng là xuất từ Thiên Sơn môn. Phong Nam Sơn nghe rồi chấp tay trước ngực cúi thấp đầu nói :
- Nhạc thí chủ như đã là môn hạ Thiên Sơn, xin thứ cho bản tăng đắc tội, nhưng bản đạo chỉ vì truy tầm thanh nhuyển kiếm này của tể sư huynh mà tìm đến đây, Nhạc thí chủ thực lòng nói ra cho biết lai lịch của nó, thì bản đạo tự nhiên rút lui ngay. Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói :
- Đạo trưởng ngôn trọng, tại hạ vừa rồi nói ra đều là thực tình, một vị bằng hữu đã tặng kiếm này cho tại hạ, nhưng người ấy hiện tại cũng tự nhiên thất tích không biết đi đâu. Nếu đạo trưởng tin tại hạ, thì xin hẹn sau ba tháng, tại hạ sẽ có lời phúc đáp với đạo trưởng tại quý sơn. Phong Nam Sơn gật đầu nói :
- Đã là môn hạ của Thiên Sơn, bản đạo đương nhiên tin tưởng, vậy bản đạo xin cáo từ trước ! Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay vái dài lần nữa nói :
- Đạo trưởng yên tâm, tại hạ đã nói nhất định sẽ làm ! Phong Nam Sơn cũng chấp tay trước ngực thi lễ lần nữa, rồi quay người bỏ đi, bọn Lý Nguyên Dũ tám người cũng lục tục theo sau. Hồ đại nương thấy bọn đạo sĩ đi rồi mới tiến lên cười ha hả nói :
- Nhạc tướng công hôm nay cho lão bà ta được khai nhãn giới nhé ! Thiên Sơn kiếm pháp thật tuyệt diệu, ta chỉ thấy tướng công tùy tiện vung tay một cái, vậy mà không ngờ đánh bật bọn kia. Xuân Phong chen vào nói :
- Hồ ma ma sao lại nói vậy ? Kiếm pháp của Nhạc tướng công thần kỳ mịch trắc, đến như Hỏa Linh thánh mẫu còn không thắng nổi đấy chứ ! Hồ đại nương toét miệng cười hênh hếch nói :
- Đó, đó... Chính vì nó uyên thâm kỳ ảo, nhưng nhìn thì chẳng ra chiêu pháp chương điển, cho nên mới càng khó hiểu, khó hấp thu ! Nhạc tướng công... Thân Phi Quỳnh không để cho bà ta nói hết câu, nhìn chàng chặc lưỡi nói :
- Tuấn đệ, chiêu kiếm pháp của đệ xuất từ Thiên Sơn, kỳ diệu không ai phá nổi, thế nhưng một chiêu cầm nã thủ của đệ cũng tuyệt diệu kỳ ảo không kém. Ta nhìn thấy đệ thi triển nó nhiều lần, nhưng vẫn không nhận ra được điểm nào, chẳng lẽ nó cũng của Thiên Sơn phải ? Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Tiểu đệ cũng không biết, năm xưa khi sư phụ tại hàn xá dạy võ cho đệ thì dạy một chiêu chộp hất này đầu tiên. Gia phụ từng nói nó là một chiêu cầm nã thủ tuyệt pháp hơn tất cả những môn công phu cầm nã khác, chỉ dạy duy nhất một chiêu phòng thân nhỏ khi bị người ta hiếp đáp. Gia sư lúc ấy vốn không định dạy võ công gì thêm cho tiểu đệ, sau này tiểu đệ đam mê nên khẩn cầu nhiều lần, gia sư mới chịu truyền thụ tiếp, nhưng đều là các tán thủ kiếm pháp, chưởng pháp. Cứ theo như gia sư kể, thì khi người còn trẻ du ngoạn Chung Nam gặp được một vị lão nhân truyền thụ chiêu này, nhưng không biết lai lịch của lão nhân kia, cũng không biết tên họ. Lão nhân kia bảo rằng, sau khi khảo chứng tất cả các môn võ công, thì một chiêu cầm nã này là tuyệt diệu nhất, nó tựa hồ như là môn Cầm Long Thủ của Côn Lôn, thế nhưng không dám đoán chắc như vậy. Thân Phi Quỳnh nghe thì à lên một tiếng gật đầu nói :
- Ta cũng có nghe gia gia nói qua, môn Cầm Long Thủ của Côn Lôn chí tuyệt, không ai phá nổi. Thế nhưng đáng tiếc nó đã bị thất truyền từ lâu, à... Hay đợi đến lúc lên Tuyết Sơn, Tuấn đệ diễn cho gia gia xem vài lần, có thể sẽ nhận ra chăng ? Nói chuyện đến đó, cả bọn đã quay trở lại vào trong quán rượu. Chủ quán thấy khách trở vào thì niềm nở đón tiếp cười nói :
- Công tử, tiểu thư, xin dùng mì kéo nguội mát ! Mọi người liền ngồi vào bàn ăn hết tô mì của mình, Tử Kim Tiêu lấy ra một nén bạc trả cho chủ quán hào phóng nói :
- Lão chủ không cần thối lại ! Đôi phu phụ chủ quán không ngờ được khách cho hậu hĩnh như vậy, mừng mà kinh ngạc, hồi lâu cúi đầu cảm tạ tiễn khách. Vừa ra khỏi quán, chuẩn bị lên ngựa, bỗng Thân Phi Quỳnh nhú mày ngóng mắt ra xa, rồi gọi lớn :
- Hồ ma ma, xem ai đến kìa ! Mọi người ngạc nhiên quay đầu nhìn, lúc này mới nhận ra hai bóng người từ trên đường chạy tới rất nhanh, Hồ đại nương à lên một tiếng nói :
- Xem ra thân pháp của hai người này không tệ tí nào ! Xuân Phong nói :
- Chẳng lẽ lại là tìm đến kiếm chuyện với chúng ta ? Hồ đại nương hừ một tiếng chống tay nói :

- Trừ phi bọn chúng ăn phải gan hùm mật gấu mới dám động đến chúng ta, hừ... Lão bà bà này nhất định bẽ hết xương chúng ra !Nói được mấy câu, đã thấy hai bóng người kia đến gần rồi, Tử Kim Tiêu đã ngồi trước xe, bỗng phát hiện ra la lên :
- A, bọn chúng chính là Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù và Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt !Thân Phi Quỳnh nhú mày hỏi :
- Bọn chúng tìm đến đây làm gì chứ ?Bây giờ hai người kia đã đến trước mặt, chỉ còn cách tằm bốn năm trượng thì dừng lại, quả nhiên là Cửu Chỉ La Hán và Bách Bộ Thần Quyền.Bách Bộ Thần Quyền chưa đến nơi, đã chấp tay thi lễ nói lớn :
- Thân cô nương xin chậm chân !Hồ đại Nương chống tay sẵn tới một bước hất hàm hỏi :
- Họ Viên kia, người đến đây làm gì ?Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt bước lên thêm hai bước cúi người nói :
- Viên Quảng Kiệt yết kiến Thân cô nương !Thân Phi Quỳnh chưa kịp đáp thì Hồ đại nương đã đưa cặp mắt hình tam giác trừng nhìn đối phương và gần giọng :
- Họ Viên, lão bà đang hỏi người đấy !Viên Quảng Kiệt hơi ngớ người, cũng chẳng trách được, lão ta thỉnh danh Bách Bộ Thần Quyền từ mấy mươi năm nay, không phải là nhân vật tầm thường, vậy mà người như Hồ Đại nương dám lớn lời được hay sao ? Rõ ràng là chó ý thể chủ.Nhưng lúc này trước mặt Thân Phi Quỳnh đương nhiên hẳn không dám nổi xung nổi dóa, chỉ quay người nhìn Hồ đại nương một cái cất giọng lạnh lùng hỏi :
- Hồ đại nương, bà hỏi gì ?
- Hừ, lão bá hỏi người tại sao dám chặn đường chúng ta ?Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù tiến lên trước hai bước, chấp tay trước ngực nói :
- Hồ lão bồ tát đã hiểu nhầm rồi, Viên huynh và huynh đệ chỉ phụng mệnh đến bái kiến Thân cô nương mà thôi !Hồ đại nương hỏi :
- Phụng mệnh ai ?Chúc Tường Phù đáp :
- Tổng hộ pháp !Thân Phi Quỳnh nghe nói chính anh rể mình phái đến thì bất giác hỏi :
- Tổng hộ pháp phái người đến đây có chuyện gì ?
- Tổng hộ pháp nhận thấy đã gần đến ngày đại hội Trích Bát, vậy mà Nhị tiểu thư lại trở về Tuyết Sơn, không phải có hiềm khích gì với Hỏa Linh thánh mẫu sao ? Do đó đặc phái huynh đệ đến khuyên Nhị tiểu thư nhanh quay lại Trung Nguyên.Hồ đại nương hỏi :
- Đây là hảo ý của Hỏa Linh thánh mẫu sao ?Thân Phi Quỳnh nghe bà ta hỏi một câu này tự nhiên giật mình, xem ra chừng như chính Hỏa Linh thánh mẫu muốn cản trở không để nàng quay về Tuyết Sơn. Nhưng tại vì sao bà ta lại ngăn cản ? Đã vậy Kim Thiết Khẩu từng nói Tuyết Sơn gặp biến, chẳng lẽ chính Hỏa Linh thánh mẫu đã ngầm ngầm bày trò gì ?Nghĩ đến đó, liền ngược mắt lạnh giọng hỏi :
- Các người đến đây, đại thư ta có biết không ?Viên Quảng Kiệt cười cười đáp :
- Tổng hộ pháp phái huynh đệ đến đây, đại tiểu thư cũng biết !
- Thế có thư không ?
- Tổng hộ pháp bảo chỉ cần bọn huynh tường trình trước mặt Nhị tiểu thư, nên không viết thư.Thân Phi Quỳnh cười nhạt nói :
- Các người tưởng ta tin nổi sao ?
- Bọn huynh đệ làm sao dám lừa Nhị tiểu thư !Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù cũng chấp tay trước ngực niệm Phật nói :
- A Di Đà Phật ! Tại hạ đã quy y tam bảo, thụ trì ngũ giới, người Phật môn không dám nói dối !Hồ đại nương chỉ tay hẳn nhe răng cười hên hếch nói :

- Hạng ác tăng chẳng chừa thịt chó như người mà cũng xưng là đệ tử Phật môn ! Hắc, hắc...Thân Phi Quỳnh mảy liễu nhủ lại lạnh giọng nói :

- Xem ra các người có ý ngăn cản đường chúng ta ?Viên Quảng Kiệt nói :

- Huynh đệ không dám !Thân Phi Quỳnh nói xong không cần để ý đến bọn chúng, quay đầu nói :

- Tuần đệ, chúng ta lên xe !Viên Quảng Kiệt nói :

- Nhị tiểu thư mình giám, Tổng hộ pháp ra lệnh huynh đệ đến đây, thứ nhất cung kính khuyển giải Nhị tiểu thư quay lại, thứ hai là mời vị Nhạc tướng công này cùng xuất giá đồng hành.Giờ thì Thân Phi Quỳnh đã rõ, bọn chúng nhất định do Hỏa Linh thánh mẫu phái đến cản đường, bất giác phần nộ trầm giọng thét lớn :

- Các người to gan !Vừa đúng lúc ấy, bỗng nghe một giọng âm vang như sấm dậy truyền lại :

- Nhị tiểu thư bớt giận, bọn chúng đúng là được Tổng hộ pháp phái đến !Tiếp liền lời nói, chỉ thấy một lão nhân thân hình thấp lùn, ăn vận cổ quái lưng thắt dây đai, hai mắt trắng dã, miệng rộng, môi dày trông càng kỳ quái.

Theo sát bên lão nhân kỳ quái này lại là một trung niên phụ nhân xem chừng tuổi ngoài ba mươi, ăn vận diêm dúa chói mắt, má phấn môi son, lưng ông ông ẹo, nhưng thân pháp quả nhiên cũng không kém gì lão già kia. Cứ nhìn bọn họ lướt bên nhau, tựa hồ như hình với bóng.Thân Phi Quỳnh kinh động quay đầu nhìn, bỗng la lên :

- Đoàn Bá Dương, là người !Thì ra, lão gia béo tròn này chính là Tả hộ pháp phái Không Động Trục Vĩ Long Đoàn Bá Dương.Trung niên phụ nhân gầy ốm theo sát bên mình lão là bạn lữ của lão tên là Vưu Nhị Nương, bà ta luôn theo sát bên người Đoàn Bá Dương không rời nửa bước.Trục Vĩ Long Đoàn Bá Dương mắt như cười mà không cười, gật đầu đáp :

- Chính là huynh đệ, Thân cô nương không thấy kỳ lạ lắm chứ ?Nói đến đó, bọn họ hai người đã đến bên cạnh Viên Quảng Kiệt và Chúc Tường Phù.Thân Phi Quỳnh chẳng hoài nghi gì trong lòng nữa, hất hàm hỏi :

- Hỏa Linh thánh mẫu phái người đến đây làm gì ?Đoàn Bá Dương cười nham hiểm :

- Thân cô nương đoán sai rồi, huynh đệ phụng mệnh giáo chủ đến mời Nhạc thiếu hiệp !Thân Phi Quỳnh giật mình thầm nghĩ :

- Cứ nghe hắn nói, tựa hồ như Không Động giáo chủ Cô Sơn chủ cũng đã hạ sơn !Đoàn Bá Dương hơi ngừng lại rồi cười nói tiếp :

- Giáo chủ nghe nói Nhạc thiếu hiệp là đẳng lương tài đời nay nên mong mỗi diện kiến, sợ hai vị Viên huynh, Chúc huynh đây không mời được, nên phái thêm huynh đệ theo đến đây. Trước mặt Nhị tiểu thư, cung thỉnh Nhạc thiếu hiệp một chuyến đăng sơn !Thân Phi Quỳnh phất tay áo hừ một tiếng nói kiên quyết :

- Tà muốn lên Tuyết Sơn, ai dám cản đường ta ?Đoàn Bá Dương cười khùng khúc trong lòng hòng nói :

- Nhị tiểu thư muốn hỏi Tuyết Sơn, đương nhiên không ai dám ngăn cản, thế nhưng...

- Thế nhưng sao chứ ?Đoàn Bá Dương đưa cặp mắt cú dầy ác ý nhìn Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười nói :

- Nhị tiểu thư hỏi Tuyết Sơn với chuyện cung thỉnh Nhạc thiếu hiệp của huynh đệ chẳng liên quan gì nhau !Lời này đã quá rõ, hắn phải nói thẳng rằng :

- Người về Tuyết Sơn thì cứ về, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn thì phải lưu lại đây !Bây giờ Nhạc Tiểu Tuấn cũng nghe ra lời của lão ta, nhưng có Thân Phi Quỳnh ra mặt, chẳng chẳng lên tiếng nói gì.Thân Phi Quỳnh lạnh lùng nói lớn :

- Không được, Nhạc đệ phải theo ta lên Tuyết Sơn.Trong đôi mắt trắng dã như cá chết của Đoàn Bá Dương lộ chút lúng túng, gượng cười nói :

- Điều này thật khó cho huynh đệ.

- Hừ, khó gì chứ ? Người chỉ trở về phục mệnh bẩm báo rằng, đến mời nhưng người ta không đồng ý !
- Giáo chủ lệnh xuất như son, ai dám không tuân ? Huống gì huynh đệ tự thân đến nơi, Nhạc thiếu hiệp không đi không được, chỉ có điều khó nhất cho huynh đệ là hiện tại trước mặt Nhị tiểu thư, huynh đệ...Lão nói đến đó cổ tình bỏ lửng câu nói, rồi cười khúc khúc mấy tiếng trong họng. Thân Phi Quỳnh cười nhạt nói :
- Bởi vì Nhạc Tiểu Tuấn là nghĩa đệ của ta, ta sẽ bảo hộ cho Tuấn đệ, đúng vậy chứ ?
- Không sai ! Huynh đệ chính nghĩ vậy !
- A, vậy thì người yên tâm. Tuấn đệ muốn theo người đi yết kiến Sơn chủ hay không thì tùy hấn quyết định, há Thân Phi Quỳnh ta ngăn cản được ? Nhưng giả như Tuấn đệ không muốn đi, ta quyết không nhúng tay vào, Tả hộ pháp người cứ việc làm gì thì làm ! Đoàn Bá Dương nghe mà mặt dâng lên, chừng như chưa tin vào tai mình cười, cúi người nói :
- Thân tiểu thư nhất định không nhúng tay vào ư ?
- Chẳng sai. Ý ta nói như Tả hộ pháp người mời không được thì cứ dùng vũ lực cưỡng bức Tuấn đệ, ta quyết không nhúng tay vào ! Đoàn Bá Dương vui mừng khắp khối, chấp tay xá dài nói :
- Đa tạ Thân tiểu thư, chỉ cần tiểu thư có một câu này là đủ ! Thân Phi Quỳnh chỉ cười nhạt trong lòng không nói gì thêm, đương nhiên vừa rồi chính tận mắt nàng chứng kiến thần lực của Nhạc Tiểu Tuấn, lòng rất tự tin. Bằng vào một lão hộ pháp của Không Động thì quyết không thể động nổi, dù chỉ một cọng lông chân của chàng, chứ đừng nói đến chuyện muốn bắt ! Đoàn Bá Dương quay đầu nhìn Nhạc Tiểu Tuấn, chỉ thấy chàng khoan tay an nhiên không chút biểu hiện trên mặt thì hơi chột dạ, chấp tay thi lễ nói :
- Vừa rồi huynh đệ nói hấn Nhạc thiếu hiệp đã nghe, giáo chủ ngưỡng mộ thiếu hiệp oai nghĩa, nên mới phái huynh đệ đến tiếp giá hồi tề sơn một chuyến, không biết ý Nhạc thiếu hiệp thế nào ? Nhạc Tiểu Tuấn cười điềm nhiên nói :
- Tại hạ và quý giáo chủ bình sinh không hề quen biết, làm sao dám làm phiền ? Vả lại tại hạ đã hứa với Quỳnh tỷ tỷ lên Tuyết Sơn, chỉ phiền Đoàn lão hồi báo với giáo chủ, như ngày sau có duyên, tại hạ sẽ tự đến bái kiến. Đoàn Bá Dương trầm giọng nói :
- Nhạc thiếu hiệp vừa rồi cũng nghe chính Thân tiểu thư nói, nếu thiếu hiệp đồng ý thì cô ta cũng không ngăn cản. Bốn giáo chủ ngưỡng vọng thiếu hiệp mong mỗi muốn gặp, hiện tại đang chờ tại Hoàng Sơn, người trong võ lâm cầu gặp giáo chủ cực khổ, thiếu hiệp há lại bỏ lỡ cơ hội này ? Nhạc Tiểu Tuấn cười mỉm đáp :
- Tại hạ đã nói không thể không đi Tuyết Sơn, quý giáo chủ có thịnh tình như vậy tại hạ xin tâm lĩnh, nhưng không thể đi được ! Đoàn Bá Dương cười lên ha hả, nói :
- Nhạc thiếu hiệp nên biết, xưa nay giáo chủ xuất lệnh như son, không ai có thể nghịch cải, thiếu hiệp tốt nhất nên suy nghĩ kỹ ! Nhạc Tiểu Tuấn cất tiếng cười lớn đáp ngay :
- Tại hạ tuy hành cước giang hồ chưa lâu, nhưng cũng ngón xuất như son, quý giáo chủ ra lệnh Đoàn lão đến mới là quyền của quý giáo chủ, nhưng đi hay không là quyền của tại hạ. Đoàn lão giờ xin phiền chuyển lời của tại hạ về bẩm cáo với quý giáo chủ. Vừa Như Thị từ đầu đến giờ đứng sát bên người Đoàn Bá Dương, bây giờ không để lão kịp nói, đưa tay cản lại cất ngang :
- Tả hộ pháp của ta à ! Nhạc thiếu hiệp đã không muốn đi thì thôi ! Đoàn Bá Dương nói :
- Không được, giáo chủ có lệnh cho lão phụ đến mời, Nhạc thiếu hiệp không đi, thì lão phụ làm sao hồi sơn phục mệnh ? Nói rồi lão đưa đôi mắt cá trắng đã nhìn chàng hỏi lại :
- Nhạc thiếu hiệp thật không nghĩ lại sao ? Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai đáp :
- Tại hạ đã nói hết, còn gì phải suy nghĩ !
- Hảo ! Đoàn Bá Dương cười gằn mấy tiếng, gật đầu nói :

- Thân tiểu thư vừa rồi đã nói quyết không nhúng tay vào chuyện này. Nhạc thiếu hiệp lại cự tuyệt không đi, thật là rượu mời không uống đòi uống rượu phạt !Nhạc Tiểu Tuấn ngược mắt nhìn đối phương cười cười hỏi :
- Tại hạ trước nay chưa từng được thưởng thức rượu phạt, không biết mùi vị thế nào ?
- Hắc, hắc... Nhạc thiếu hiệp khẩu khí khá lắm ? Nhưng đừng tưởng không mời được thiếu hiệp, là Đoàn mỗ chịu bó tay !
- Tùy Đoàn lão !
- Hảo ! Đã thế Đoàn mỗ lĩnh vài chiêu tuyệt học của Nhạc thiếu hiệp !Dứt lời, người lướt tới, xuất tay trao cho vào người chàng bằng thế Xích thủ phục long.Trọc Vĩ Long Đoàn Bá Dương thân phận trong Không Động cực cao, đương nhiên nhất thân võ công không nói cũng biết thế nào rồi, ở địa vị lão thì thường ngay ít khi tự thân xuất thủ. Không xuất thủ thì thôi, đã xuất thủ tất có chuyện lớn, mà lão phải nắm chắc đến bảy phần mới động chiến.Trọc Vĩ Long thành danh đã mấy mươi năm trên giang hồ, xưa nay cũng ít gặp đối thủ, tự nhiên lần này động thủ trước một thiếu niên không lấy gì làm xuất sắc, lão vốn không xem vào đâu, nên một trao cực nhanh nhưng dùng chỉ ba thành công lực.Chẳng ngờ Nhạc Tiểu Tuấn đến chân cũng không di động, khi tay trao đối phương sắp chạm trước ngực, chàng mới nghiêng nhẹ nửa người trên né tránh.Nhân vì khi tấn công vào Đoàn Bá Dương thì triển chiêu đã nhanh, mà thân pháp càng nhanh, nên sau một chiêu rơi vào khoảng không thì song phương gần như đối vị.Đoàn Bá Dương nói :
- Nhạc thiếu hiệp quả nhiên thân thủ bất phạm !Miệng nói, tay lại tung tiếp một chưởng thứ hai vào ngực chàng.
- Đoàn lão quá khen !Vừa nói tay vừa từ từ đẩy ra một chưởng nghênh tiếp.Đoàn Bá Dương lúc mới phát chưởng, tưởng chàng không dám chống đỡ, nên vốn chỉ dùng bốn thành công lực, không ngờ thấy chàng dám ra chưởng trực tiếp nghênh chiêu thì cười thầm trong lòng kêu lên :
- Người muốn chết, rồi gia thêm ba thành công lực vào chưởng của mình.Nhạc Tiểu Tuấn ban đầu cứ ngỡ đối phương chưởng lực chỉ có thế, thì cười thầm nghĩ :
- Không ngờ Tả hộ pháp của Không Động cũng chỉ chừng này... !Nhưng khi hai chưởng tiếp nhau bộp một tiếng, chàng bỗng cảm thấy chưởng lực của đối phương tăng gấp bội, lúc này nếu muốn vận lực phản kháng cũng chẳng kịp.Thế nhưng, phải biết chàng luyện thành Nghịch mạch thần công, không cần phải tụ lực phản kích, mà chỉ cần gặp phải ngoại kình thâm nhập cơ thể, thì lập tức công lực khởi tụ một cách tự nhiên.Đoàn Bá Dương khắp khởi đắc ý, nhưng đột nhiên cũng nhận thấy chưởng lực của chàng thiếu niên này lập tức biến thành cương mãnh khôn tưởng, lão giật mình chưa hiểu ra điều gì. Nhưng một lão kinh nghiệm giang hồ có thừa, đương nhiên ứng biến kịp thời, lão vội đề tụ chân lực đến mười hai thành vào chưởng.Nói ra thì dài, nhưng thật sự hai chưởng tiếp nhau, rồi diễn biến trong cái nháy mắt, đến hít thở một hồi hoàn khí cũng không kịp, chỉ nghe bình thêm một tiếng cực mạnh, cả người Đoàn Bá Dương bị bắn ngược về sau bốn năm bước, khí huyết trong người tợ hồ như muốn loạn đảo.Lại xem Nhạc Tiểu Tuấn bình chân như vại, trên môi hiện nụ cười, rõ ràng không hao tổn chút sức lực.Vưu Như Thị thấy bạn lữ trúng thương thì hốt hoảng chạy đến đỡ lão, chỉ thấy sắc mặt Đoàn Bá Dương biến đến mấy lần, vội ré giọng hỏi :
- Đoàn huynh, có sao không ?Đoàn Bá Dương mắt còn đờ đẫn nhìn Nhạc Tiểu Tuấn tợ hồ như không tin nổi chuyện vừa xảy ra, một thiếu niên tuổi đôi mươi mà có thể tiếp nổi lão một chưởng với mười hai thành công lực sau bốn mươi năm tu luyện ? Vậy mà đối phương không mấy may đối sắc mặt, tợ hồ như trong người thiếu niên tiềm tàng một thân lực không thể tưởng tượng nổi !Vưu Như Thị thấy bạn lữ còn tức thở chưa nói được, thì ré giọng la lên :
- Họ Nhạc kia, ta sẽ bằm ngươi ra !Nói rồi, bà ta bỏ Đoàn Bá Dương một mình, kiếm rút khỏi võ nhẩy xông vào Nhạc Tiểu Tuấn.Hồ đại nương liền phóng ra chặn đầu, chỉ tay la lên ;
- Vưu yêu nữ, ngươi dám hỗn xược !Vưu Như Thị thét lớn :
- Ngươi là ai mà dám cản ta ?
- Hắc, hắc... Đến Hồ đại nương mà ngươi cũng không biết ư ?Nhạc Tiểu Tuấn sấn tới cản đường nói :

- Hồ đại nương, chuyện này của tại hạ, cứ để tại hạ giải quyết !Hồ đại nương nghe chàng nói vậy mới lui ra, Vũ Như Thị mặt giận tím tái nói :
- Người nhanh rút kiếm ra !Lúc này Đoàn Bá Dương đã trấn tĩnh trở lại, lão tiến lên nói :
- Vũ Nhị Nương, bà nhanh lui ra ! Nhạc thiếu hiệp quả nhiên thân thủ phi phàm, chúng ta không phải là đối thủ !Nói rồi lão quay mặt chấp tay xá dài nói với Nhạc Tiểu Tuấn :
- Nhạc thiếu hiệp thân hoài tuyệt kỹ, thần lực quá nhân, huynh đệ quyết không chiếm nổi thượng phong, xin cáo từ !Hiển nhiên, trong đường hành cước giang hồ, lão chưa từng ra chưởng mà xuất tận mười hai thành công lực bao giờ. Cho nên biết không xứng là đối thủ của chàng mới đành xuống nước chịu thua trước để hạ đài !Nhạc Tiểu Tuấn vội chấp tay nói :
- Đoàn lão quá khen, vừa rồi may Đoàn lão nương tay nhượng chiêu !Đoàn Bá Dương không còn mặt mũi nào để nói tiếp câu thứ hai, xá dài mấy cái nữa rồi quay người lững thững bỏ đi.Vũ Như Thị nhìn chăm Nhạc Tiểu Tuấn rít lên :
- Đoàn huynh ta có chuyện gì, thì ta tìm người thanh toán !Nhạc Tiểu Tuấn cười đáp :
- Nhạc Tiểu Tuấn luôn cung hầu phương giá !
- Hừ !Vũ Như Thị nguýt dài một tiếng tức giận, rồi quay ngoắc người ngúng ngoẩy chạy theo chân Đoàn Bá Dương. Bọn Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù và Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt vừa rồi tợ hồ như đã hết phận sự của chúng, nên lúc này thấy Tả hộ pháp bỏ đi, thì chúng cũng lập tức chuồn nhanh.

19. Thi Triển Thần Lực

Thân Phi Quỳnh từ nãy giờ đứng xem, liên tưởng từ chuyện Kim Thiết Khẩu cho biết Tuyết Sơn có biến đến giờ liên tiếp mấy lần bọn họ bị cản đường, mà tợ hồ như đều chỉ do người của Không Động, hoặc gián tiếp hoặc trực tiếp ra tay. Chẳng lẽ Tuyết Sơn có biến liên quan gì với người Không Động sao ?Lại nghĩ, giờ nếu cứ tiếp tục đi bằng xe ngựa nhất định sẽ bị bọn chúng tìm cách ngăn cản, chỉ e đến khi lên Tuyết Sơn thì chậm mất ?Nàng nghĩ nhanh một kế, bèn quay đầu nói :

- Tuấn đệ, chúng ta rõ ràng bị người Không Động tìm cách cản đường, ta có cách này đánh lạc hướng của chúng. Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu hỏi :
- Cách gì ?Thân Phi Quỳnh nói :
- Giờ Hồ ma ma và bọn Xuân Phong cứ tiếp tục lên xe phóng theo đường cái mà đi, ta và Tuấn đệ sẽ kiếm ngựa khác theo đường tắt mà đi, như vậy mới đánh lạc hướng bọn chúng được !
- Hay lắm !Xuân phong reo lên, rồi nói :
- Vậy bọn tiểu tỳ nên lên đường ngay bây giờ chứ ?
- Ừm !Bây giờ bọn họ thi lễ Thân Phi Quỳnh và Nhạc Tiểu Tuấn, rồi lên ngựa. Từ Kim Tiêu chẳng đợi dặn dò liền ra roi đánh xe ngựa đi. Thân Phi Quỳnh và Nhạc Tiểu Tuấn liền rẽ sang hướng khác tìm đến một trấn nhỏ mua một đôi ngựa, rồi theo đường tắt lên Tuyết Sơn. Tuyết Sơn còn có tên Đại Tuyết Sơn, tuyết đóng quanh năm không tan, trời đất chỉ một màu trắng xóa, nơi này ngoài những người lên kiếm thảo dược quý, thì rất vắng dấu chân người. Nơi mà Tuyết Sơn Lão Thần Tiên ẩn cư được gọi là Trường Xuân cốc, nằm trong một sơn cốc.

Mặc cho bên ngoài tuyết đóng băng quanh năm, thế nhưng trong sơn cốc này vẫn ấm áp như mùa xuân, cho nên mới có tên là Trường Xuân cốc. Trưa hôm ấy bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Thân Phi Quỳnh đến dưới chân ngọn Tuyết Sơn, mới bỏ ngựa đi bộ. Lãnh phong rít qua, tuyết rơi không nhiều, nhưng khắp nơi trùng trùng lớp lớp những ngọn núi lớn nhỏ đều phủ một lớp tuyết trắng xóa mênh mông bất tận. Nhạc Tiểu Tuấn dọc đường được Thân Phi Quỳnh kể trong Trường Xuân cốc cảnh sắc tứ quý như xuân không thua gì cảnh Giang Nam, giờ lên đây chỉ thấy toàn tuyết là tuyết thì không khỏi ngạc nhiên, vừa chạy vừa hỏi :

- Tuyết Sơn quanh năm đóng băng, làm sao có thể một Trường Xuân cốc bốn mùa như xuân được nhỉ ?Thân Phi Quỳnh đưa mắt nhìn quanh mỉm cười nói :

- Tuấn đệ, hẳn người nhìn thấy ở đây băng tuyết mênh mông, không khả năng có một sơn cốc bốn mùa như xuân ?
- Nhưng Trường Xuân cốc là nơi tỷ tỷ trưởng thành, đương nhiên là phải có, tiểu đệ nếu như người ta chưa đặt chân đến đó ắt không tin nổi !
- Đúng vậy, ai chưa đến đó thì thật khó tin, nhưng Trường Xuân cốc là một nơi rất ẩn mật, năm xưa được gia gia ta phí công sức đến mấy năm dùng từng tảng băng lớn đem về vít lấy cốc khẩu, người không biết thì dù đứng ngay trước cốc khẩu cũng không phát hiện ra !
- Có chuyện vậy sao ?
- Ừm, cũng sắp đến rồi, chúng ta đi nhanh ! Nhạc Tiểu Tuấn thi triển khinh công phóng chạy theo chân Thân Phi Quỳnh, hai người như hai cánh nhạn phương Bắc lướt đi trên tuyết, chân tựa hồ như không hề chạm đất. Trên vùng băng tuyết này, nếu người bình thường đi lại rất khó khăn, bởi vì chân luôn lún sâu trong tuyết, nhưng với bọn họ thì không hề phí sức, đồng thời chạy càng nhanh thì người càng ấm nên căn bản không hề thấy lạnh. Qua một hồi lâu, bọn họ đến trước một vách núi băng dựng đứng cao có đến mấy mươi trượng. Thân Phi Quỳnh bỗng dừng chân lại, quay đầu nói :
- Đến nơi rồi ! Nhạc Tiểu Tuấn dừng lại theo nàng, đưa mắt ngó ngác nhìn vách núi tuyết dựng đứng, thán kinh ngạc nghĩ :
- Cốc khẩu ở đâu ? Chẳng lẽ đã đến nơi ? Cốc ở đây ư ? Thân Phi Quỳnh cười vẻ bí mật nháy mắt hỏi :
- Tuấn đệ, người thử tìm xem, cốc khẩu ở đâu ? Vách núi chạy dài cả mấy mươi trượng, đâu đâu cũng tuyết đóng trắng như nhau không có một chỗ nào đáng khả nghi, mặc dầu đã được nàng cho biết cốc khẩu bị vít bởi băng khối, nhưng cũng đành chịu, lắc đầu mỉm cười đáp :
- Tiểu đệ không tìm ra nổi. Thân Phi Quỳnh giọng ngọt ngào :
- Hảo, theo tỷ tỷ ! Cuối vách núi tuyết phía bên trái là một vực thẳm, tuy nhìn chỉ thấy tuyết trắng như nhau, nhưng cũng có thể đoán ra được bên dưới là một vực tuyết rất sâu. Thân Phi Quỳnh bước đến vách núi tuyết, đưa tay rút thanh Hàn Anh kiếm ra chỉ vào một chỗ tuyết cao tầm người từ từ đâm sâu vào. Chỉ thấy nàng dùng lực đưa lưỡi kiếm cắt thành một vòng tròn chừng một xích, rồi thu kiếm lại, cuối cùng dùng tay đẩy nhẹ, lập tức khối tuyết tròn từ từ chuyển động trượt hẳn vào trong để lộ ra một miệng hang.
- Hảo, chúng ta vào đi ! Thân Phi Quỳnh nói rồi liền nhún mình nhảy nhẹ vào bên trong. Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên nói :
- Thì ra cốc khẩu nằm ở đây, ngay trước mắt mà tiểu đệ không thể nhận ra nổi ! Vừa nói chàng vừa nhún chân nhảy vào trong. Thân Phi Quỳnh thấy chàng nhảy vào rồi, khi ấy mới bẻ khối băng vừa rồi bị cắt tiện, đặt trở lại miệng cốc, dùng lực đẩy trở ra vừa khít kín, cười nói :
- Đây vốn là một sơn cốc tự nhiên, năm xưa gia gia đang sơn tìm nơi ẩn tích, vô tình phát hiện cốc núi này, bên trong tránh được gió mà lại ấm áp, cho nên mới đặt tên là Trường Xuân cốc. Sau đó đưa cả nhà lên đây ẩn cư, nhưng vì sợ người ngoài phát hiện, cho nên đã dùng nhiều khối băng lớn từ nơi khác mang về đây lấp bít cửa cốc, dần dần những khối băng theo thời gian liền dính với nhau thành một khối không hề để lại dấu vết. Một lần ra vào chỉ cần dùng kiếm khoét một lỗ tròn, sau đó đặt khối băng vừa khoét trở lại, chẳng mấy chốc thì miệng cốc sẽ lập tức liền với nhau, người ngoài nếu không biết, sẽ không bao giờ tìm vào đây được.
- À, thì ra là như vậy ! Ở trong cốc, quả nhiên không còn nghe thấy tiếng hàn phong rít qua, nhiệt độ cũng ấm hẳn lên. Đưa mắt nhìn đã thấy một con đường nhỏ tự nhiên chạy sâu vào trong, ánh sáng mờ nhạt cũng đủ nhìn thấy để đi. Hai người đi theo cốc đạo chừng hai dặm thì vượt ra khỏi cốc khẩu, khoảng không trước mặt mở rộng ra. Nhạc Tiểu Tuấn bỗng nghe những tiếng ì ầm vang lên dội vào vách núi, không khí cũng bỗng trở nên lạnh. Nhạc Tiểu Tuấn hít sâu một hồi nói :
- Ở đây lạnh thật ! Thân Phi Quỳnh không nói gì, nắm lấy tay chàng kéo đi thêm chừng mười bước, rồi quay người chỉ lui phía sau nói :

- Người nhìn lui xem !Nhạc Tiểu Tuấn quay đầu nhìn lên, mới phát hiện ra từ trên cao tầm hơn trăm trượng, một thác nước dài như con rồng đổ xuống phía ngoài, thì ra vừa rồi bọn họ đi ngang qua dưới một thác nước, cho nên không khí mới trở nên lạnh như vậy. Một cảnh hùng vĩ thơ mộng mà trong đời chàng chưa từng nhìn thấy bao giờ, từ đây ngược mắt nhìn thẳng lên đã có thể nhìn thấy bầu trời nhỏ bé bị hạn chế bởi những vách núi dựng đứng, không khí bên trên rõ ràng không thể truyền xuống sâu được dưới cốc núi này. Thân Phi Quỳnh lại dẫn chàng men theo chân vách núi mà đi, trên đầu con thác vẫn đổ ầm ầm, nhưng không khí giờ đây đã ấm hẳn lên, thiên nhiên tạo nên cảnh vật thật là kỳ lạ !Đi chừng hai mươi trượng nữa thì ra đến một khoảng trống bằng phẳng, bầu trời theo đó cũng mở ra, từ đây có thể nhìn thấy núi trùng điệp vây quanh tạo nên một bức bình phong che chắn những cái khắc nghiệt bên ngoài của thiên nhiên, để tạo thành một căn nhà quanh năm ấm áp, cây cỏ xum xuê, thực không khác gì cảnh trời xuân ở Giang Nam, duy nhất một điều là ánh sáng có phần hơi thiếu !Nhạc Tiểu Tuấn phóng tầm mắt chiêm ngưỡng cảnh vật ở đây mà không khỏi kinh ngạc thốt lên :

- Đẹp tuyệt ! Đây là Trường Xuân cốc ?Rồi chẳng quay đầu nhìn Thân Phi Quỳnh, mắt sáng lên thú vị nói :

- Vào đến Trường Xuân cốc khiến tiểu đệ nhớ đến một nơi cách biệt với thế giới bên ngoài, ký tải trong Đào Hoa Nguyên Ký của Đào Tiềm !Thân Phi Quỳnh ứng hồng đôi má nói :

- Chẳng phải sao, ở đây cũng có đất trồng trọt, cũng có hồ đánh cá, nói chung một vài gia đình có thể sinh sống ở đây suốt đời !Nhạc Tiểu Tuấn chắc lưỡi tán thán :

- Trường Xuân cốc thiên đạo cảnh xuân trong mùa đông, lấy núi làm thành, lấy thác làm hảo, kiên cố hùng vĩ mà nên thơ diễm lệ.

- Ái da, không ngờ gia gia của Quỳnh tỷ chẳng những là người có võ công cái thế, mà còn là một kỳ nhân lãng mạn phiêu dật, biết tận hưởng hết cái thú của trời đất, đúng là một Lão Thần Tiên !Nhạc Tiểu Tuấn mãi mê ngắm nhìn cảnh sắc trời đất, đối với chàng ở đây mọi cảnh vật chừng như đều khác lạ tuyệt mỹ mà không nơi nào có thể có được, căn bản quên hẳn hiện tại trước mặt. Thân Phi Quỳnh chỉ mỉm cười ngọt ngào nhìn chàng không nói gì. Bọn họ cả hai không để ý lúc này đã xuất hiện một bóng người cao lớn đứng cách họ không xa, mắt cứ chăm chăm nhìn Nhạc Tiểu Tuấn. Thân Phi Quỳnh bỗng phát hiện ra người này, liền chạy đến reo lên :

- A, Tư Đồ bá bá !Nhạc Tiểu Tuấn bị tiếng nàng đánh động sự tỉnh lại, lúc này quay đầu nhìn mới thấy một lão già to lớn nhưng lưng hơi còng xuống mắt đang chăm nhìn mình. Lão già ồm một tiếng, rồi cất giọng oang oang như sấm hồi :

- Tiểu tử kia là ai ?Thân Phi Quỳnh đáp :

- Đây là Nhạc Tiểu Tuấn, môn hạ Thiên Sơn phái, kết nghĩa tỷ đệ với diệt nữ. Rồi nàng quay lại vẫy tay Nhạc Tiểu Tuấn lại, giới thiệu :

- Tuấn đệ, nhanh đến ra mắt Tư Đồ bá bá. Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay vái dài lão già, nói :

- Vãn bối Nhạc Tiểu Tuấn bái kiến Tư Đồ lão tiên bối !Tư Đồ lão nhân nguyên là nhân vật thành danh mấy mươi năm về trước, ngoại hiệu Độc Bích Khai Thiên Tư Đồ Dực. Lão thấy chàng thiếu niên anh tuấn khôi ngô thì cười ha hả nói :

- Tiểu huynh đệ, thì ra ngươi là môn hạ Thiên Sơn phái, nhất định công lực kiếm pháp tinh thâm lắm nhé !Rồi lão nghiêng đầu hỏi Thân Phi Quỳnh :

- Nhị cô nương không phải cùng Đại cô nương xuống núi, sao lại đột nhiên về đây ? Thân Phi Quỳnh :

- Tôi về thăm gia gia, gia gia khỏe chứ ?

- A, cô nương về không khéo rồi, chỉ sợ khó gặp được Lão Thần Tiên. Thân Phi Quỳnh vừa vào đến cốc nhìn thấy Tư Đồ Dực vẫn bình thường thì lòng đã hơi mừng, thầm nghĩ hẳn không có chuyện gì xảy ra, chẳng ngờ lúc này nghe nói vậy thì giật mình hỏi vội :

- Gia gia đi đâu chẳng ?Tư Đồ Dực nheo mắt già cười đáp :

- Lão Thần Tiên có đến năm mươi năm nay không hề rời khỏi cốc nửa bước, có thể đi đâu được chứ ? Sau khi các vị cô nương đi rồi, Lão Thần Tiên hơi buồn vì vắng vẻ, nên đã bế quan nhập định !

- Bé quan nhập định ?Thân Phi Quỳnh cảm thấy kỳ quái, một nhân vật như gia gia nàng võ công đạt đến cảnh giới thông huyền nhập thánh, giờ lại tự nhiên bé quan nhập định để luyện gì thêm chứ ?Nên biết, một người khi đã luyện công đạt đến cảnh giới thông huyền nhập thánh, biết cùng trời đất thì tùy tâm sở dục, như nhập định tiếp tục luyện công phu, chỉ e đã không thu thập được gì thêm nữa, thậm chí có thể ngược trở lại bị tẩu hỏa nhập ma. Đó là cái lý Cùng Tắc Phản. Trong lòng nghĩ nhanh rồi hỏi :
- Tư Đồ bá bá, gia gia trước lúc bé quan nhập định, có từng nói là luyện công phu gì không ?Tư Đồ Dực lắc đầu đáp :
- Không, từ sau khi các vị cô nương đi rồi, không lâu thì Cô Sơn Chủ đến thăm hàn huyền với Lão Thần Tiên đến ba ngày ba đêm. Lão Thần Tiên lần này bé quan nhập định có thể có liên quan đến câu chuyện với Cô Sơn Chủ, không chừng. Lão Thần Tiên đang tu luyện một môn công phu truy tầm phép trường sinh bất lão. Thân Phi Quỳnh nghe nói Cô Sơn Chủ đến viếng, thì lòng hơi sinh nghi nói :
- Nói vậy gia gia nhập định sau lúc Cô Sơn Chủ về rồi, gia gia cũng không nói gì với bá bá ư ?
- A, Chuyện Lão Thần Tiên bé quan nhập định, lão hũ nghe Lê Tẩu nói. Thân Phi Quỳnh ngạc nhiên hỏi :
- Hừ, Lê Tẩu là ai ?- Lê Tẩu là người được Đại cô nương phái đến thị hầu Lão Thần Tiên. Đại cô nương sợ sau khi Nhị cô nương và Tam cô nương đi rồi, Lão Thần Tiên nhập định không ai thị hầu chăm sóc, cho nên phái Lê Tẩu đến, nghe đâu Lê Tẩu trước đây từng hầu bên cạnh Hỏa Linh thánh mẫu. Thân Phi Quỳnh nghe thế thì giật thót mình, nhận ra tình hình không ổn, buột miệng la lên :
- Sao tôi không hề nghe Đại thư nói ?
- Ồ, Chính khi đó Cô Sơn Chủ mang đến, bà nói Đại cô nương lo cho Lão Thần Tiên, đây cũng là tấm lòng hiếu thảo.
- Hừ, nhất định bên trong có nguyên do rồi ! Thân Phi Quỳnh cắt ngang rồi vội giục :
- Chúng ta nhanh vào trong xem gia gia !Lại quay đầu giục Nhạc Tiểu Tuấn :
- Tuấn đệ, chúng ta đi !Không đợi Tư Đồ Dực kịp nói gì thêm, nàng phóng người chạy nhanh vào trong một động khẩu. Tư Đồ Dực nhìn theo nàng lắc đầu chắc lưỡi :
- Từ nhỏ đến lớn Nhị cô nương tính tình vẫn thế, chẳng đổi tí nào !Rồi lững thững bước theo chân nàng vào động. Thân Phi Quỳnh vốn nghe Kim Thiết Khẩu nói Tuyết Sơn có biến, mà chuyện khả năng xuất phát từ người của gia gia, giờ đây nàng nghe nói có Lê Tẩu nào đó được đại thư phái đến, chừng như là người của Hỏa Linh thánh mẫu thì càng hoảng hồn. Chân chạy tợ hồ như không chạm đất, tiếp ngay theo sau nàng là Nhạc Tiểu Tuấn, chàng lúc này cũng gấp theo chân Thân Phi Quỳnh, cảnh vật ở trong động căn bản không còn lòng dạ nào để mắt nhìn. Qua một lúc, bọn họ đã đến cuối cốc, trước mặt một vách núi đá chận ngang, nhìn thấy ngay một cửa thạch động khá lớn, bên trên đề mấy chữ vào vách đá “Trường Xuân động phủ”. Trước động phủ là một bậc cấp mười mấy bậc.Thân Phi Quỳnh chẳng chạy theo từng bậc cấp mà nóng lòng tung người phóng ào lên trên bậc cấp cuối cùng. Đột nhiên lúc ấy từ trong động phủ một bóng người nhảy ra chặn đường thét lớn :
- Dừng lại, ngươi là ai mà dám đến làm náo động Trường Xuân động phủ ?Thân Phi Quỳnh dừng chân lại đưa mắt tức giận nhìn người này, chỉ thấy đó là một trung niên phụ nhân vận áo lục, tay cầm trường kiếm, nét mặt vẻ xảo trá, thét lớn :
- Ta là ai ư ? Ta hỏi ngươi là ai mới phải ?Trung niên phụ nhân quét mắt nhìn bọn họ hai người rồi hất hàm hỏi :
- Tư Đồ lão nhị thủ giữ cốc khẩu, các ngươi làm sao vào tận đây được ?Thân Phi Quỳnh dương đôi mày liễu nói :
- Ngươi từ đâu đến ? Đã biết Trường Xuân động phủ, há lại không biết ta là ai ?Từ trong động phủ lại có người nghe ngoài này tiếng cãi ồn ào liền chạy ra, trung niên phụ nhân vừa rồi bèn hỏi :
- Thực ra ngươi là ai ?Thân Phi Quỳnh ưỡn ngực nói :

- Ta là Thân Phi Quỳnh, các người nghe rồi, sao còn không xéo đi !Trung niên phụ nhân áo lục quay lại nói nhỏ với người vừa rồi :
- Nhanh vào trong thông báo !Phụ nhân vừa chạy ra liền gạt đầu rồi quay người vọt nhanh vào trong động phủ. Nháy mắt, theo chân trung niên phụ nhân vừa rồi đi ra, còn có thêm một phụ nhân khác thân vận trường y thiên thanh mặt mày sắc xảo, tóc bới cao, mi liễu mắt dài, quả nhiên là đẹp, nhưng cái đẹp thực đánh đả !Thân Phi Quỳnh bủm môi hừ một tiếng hỏi :
- Người có phải là Lê Tẩu không ?Thanh y phụ nhân ẻo người thướt tha bước tới, cười đáp :
- Cô là Nhị tiểu thư ư ? Tiệp thiếp chính là Lê Tẩu, phụng mệnh Đại tiểu thư đến đây thị hầu Lão Thần Tiên.
- Hừ, ta từ chỗ Đại tiểu thư đến đây, sao không hề nghe nói gì cả ?Lê Tẩu nhoẽn miệng cười lả lơi nói :
- Úi da, Nhị tiểu thư của tôi à, may mà tiệp thiếp theo chân Cô Sơn Chủ đến đây, nếu không thì người ta cho rằng tiệp thiếp mạo danh thâm nhập vào đây với mưu đồ gì !Nói đến đó, bà ta bỗng a lên một tiếng quay đầu nói :
- Hương Châu, Hương Ngọc, các người sao không nhanh đến ra mắt Nhị tiểu thư !Hai phụ nhân kia liền tiến lên cúi người chào :
- Bọn tiểu nữ yết kiến Nhị tiểu thư. Thân Phi Quỳnh không để mắt đến chúng hắt hàm hỏi :
- Gia gia ta đâu ?Lê Tẩu đáp :
- Hội bẩm Nhị tiểu thư, Lão Thần Tiên chính đang tham thiên nhập định đã được ba tháng.
- Gia gia ta nhập định luyện công phu gì ?Lê Tẩu cười cười đáp :
- Lão Thần Tiên luyện công phu gì, tiệp thiếp không biết, Lão Thần Tiên đã không nói, tiệp thiếp nào dám hỏi ? Lão Thần Tiên trước lúc bế quan nhập định, chỉ nói lần này bế quan phải đến ba năm, trong thời gian nhập định luyện công, tuyệt đối không ai được vào quấy nhiễu !
- Hảo, vậy thì ta vào hỏi gia gia !Nói rồi nàng khoát chân định đi. Lê Tẩu thất kinh vội đưa tay cản lại la lên :
- Nhị tiểu thư, không được !
- Hừ, người dám cản ta ?
- Tiệp thiếp không dám, thế nhưng Nhị tiểu thư nên nghe tiệp thiếp nói một lời.
- Nói đi !
- Tiệp thiếp nghe nói Nhị tiểu thư cũng là người luyện võ nghệ rất cao cường, đúng chứ ?
- A, hay là người định thử bản lĩnh của ta ?Lê Tẩu mỉm cười nói :
- Nhị tiểu thư hiểu nhầm rồi, tiệp thiếp chỉ nghĩ Nhị tiểu thư đã là người luyện võ công, đương nhiên hiểu rằng lúc một người đang nhập định luyện công, nếu như bị người ngoài làm kinh động thì sẽ ra sao chứ ?Thân Phi Quỳnh khựng người, rồi trấn tĩnh lại cười nói :
- Người thật khéo ăn nói !Lê Tẩu cười ngọt ngào nói tiếp :
- Nhị tiểu thư quá khen, tiệp thiếp chỉ là nhắc nhở tiểu thư lúc này không thể đánh động Lão Thần Tiên.
- Ủm, vậy gia gia ta bao giờ mới xả công ?Lê Tẩu làm như nhầm tính, rồi cười đáp :
- Mười ngày, Lão Thần Tiên cứ mỗi mười ngày thì xả công một lần, xả công chỉ chừng một buổi ăn uống hoa quả và phục dùng một loại linh dược đặc chế, trong thời gian này mới có thể cùng người nói chuyện.
- Vậy thì ta phải đợi thêm mấy ngày nữa ?
- Tính ra lần này đã nhập định được ba hôm, hử Nhị tiểu thư phải chờ thêm bảy hôm nữa... Rồi nháy nháy mắt ra vẻ thân thiết nói :

- Nhị tiểu thư đường xa nghìn dặm về thăm hân rộg rãi thời gian, tạm thời vào nghỉ, tiện thiếp sẽ cho người làm thức ăn mang lên, bấy ngay qua nhanh thôi mà !Thân Phi Quỳnh phát một cử chỉ dứt khoát nói :
- Không ! Ta không thể lưu lại trên núi lâu được, ta về thăm gia gia, nhất định phải nhìn thấy người mạnh khoẻ mới yên tâm. Lê Tẩu bởi một nữ cười làm duyên nói :
- Nhị tiểu thư xin cứ yên tâm, tiện thiếp vốn thị hầu bên cạnh Thánh mẫu, lần này vinh hạnh được Đại tiểu thư để mắt tới, nói lảm Thánh mẫu mới chịu để tiện thiếp đến đây thị hầu Lão Thần Tiên, tiện thiếp chăm sóc rất mực chu đáo, Nhị tiểu thư xin cứ yên tâm là được !Thị hầu bên cạnh Thánh mẫu mấy tiếng này lọt vào tai nàng khiến nàng càng giật mình sinh nghi, nói ngay :
- Không được, ta đã về đến Tuyết Sơn lẽ nào không gặp gia gia, người chớ nói nhiều !Lê Tẩu trở mặt ngạc nhiên la lên :
- Nhị tiểu thư sao không nghe lời khuyên của tiện thiếp ?
- Ta muốn gặp gia gia, người lôi thôi gì chứ ?Lê Tẩu lắc đầu nói :
- Nhị tiểu thư xin thứ tội tiện thiếp thất lễ, Nhị tiểu thư tuy rằng là tôn nữ của Lão Thần Tiên, nhưng tiện thiếp thân nhận trọng trách thị hầu bên cạnh Lão Thần Tiên, quyết không thể để ai đánh động Lão Thần Tiên trong lúc đang nhập định, dù có chết cũng phải ngăn cản. Thân Phi Quỳnh nghe bà ta nói cũng không phải không có lý, giờ làm náo động cũng không phải là sách hay bèn thấp giọng nói :
- Ta chỉ muốn vào xem gia gia ta, quyết không làm náo động đến người là được !- Không được !Lê Tẩu nói rất cương quyết :
- Trong lúc Lão Thần Tiên đang bế quan nhập định, bước vào nửa bước cũng không được, nhỡ xảy ra chuyện. A, làm kinh động đến Lão Thần Tiên tiện thiếp có chết cũng không tiếc, nhưng tiện thiếp biết ăn nói thế nào với Đại tiểu thư đây ?Thân Phi Quỳnh nhìn thấy thái độ của Lê Tẩu vẻ thành khẩn thiết tha thì đã hơi mềm lòng.

20. Biển Cổ Tuyết Sơn

Nhạc Tiểu Tuấn từ đầu đến giờ đứng im lặng bên cạnh nàng theo dõi, chàng nhận ra thái độ Lê Tẩu có vẻ thành thật, nhưng trong đôi mắt bà ta thỉnh thoảng cứ liếc láo liến, toát lên nét gian xảo giảo hoạt, nên lòng dạ sinh nghi. Khi ấy thấy Thân Phi Quỳnh đã mềm lòng, thoáng chút lúng túng khó xử, chàng liền dùng truyền âm nhập mật nói với Thân Phi Quỳnh :

- Quỳnh tỷ, mục ta rất giảo hoạt ma mãnh, lời lẽ xảo biện, chớ nên tin !Thân Phi Quỳnh được chàng nhắc nhở thì lấy lại tự nhiên, trầm giọng nói :
- Chuyện gia gia ta nhập định luyện công, ta vốn không hay biết, mà Đại thư ta cũng chẳng hề nói gì, cho nên ta mới trở về xem thực hư thế nào, đương nhiên ta làm chủ chuyện này, không cần người quan tâm, còn không nhanh tránh đường ra ư ?Lê Tẩu da mặt hơi biến, nhưng vẫn đứng cản trước bậc cấp cúi đầu nói :
- Nhị tiểu thư vẫn cố chấp không nghe lời khuyên của tiện thiếp, tiện thiếp thân nhận trọng trách, nếu tiểu thư nhất quyết đòi vào thì trước hết hãy giết tiện thiếp !Nói hết câu, quả nhiên bà ta quỳ thụp xuống phủ phục ngay trước mặt Thân Phi Quỳnh.Thân Phi Quỳnh thấy bà ta hành động như vậy thì nhất thời ngớ người.Nhạc Tiểu Tuấn lâu nay hành cước giang hồ bên cạnh Trúc Thu Lan, chàng học được rất nhiều kinh nghiệm quý giá, thấy Lê Tẩu quỳ thụp xuống thì lòng sinh nghi, vội la lên :
- Quỳnh tỷ tỷ, đề phòng bà ta giả trò...Chàng nói chưa hết câu, đột nhiên thấy Lê Tẩu ngừng nhanh đầu lên, khoẻ môi hiện nụ cười gian hiểm. Đồng lúc, tay phải hai ngón búng nhẹ một cái, một làn phấn trắng rất mịn, bằng mắt người thường không thể nào nhận thấy được.Nhạc Tiểu Tuấn mắt chăm chú theo dõi bà ta, nên đã nhận ra hành động nhỏ này, liền phát tay đẩy một chưởng tới. Chàng lúc này công lực cực kỳ thâm hậu, tuy chỉ là một cái phát tay rất nhẹ, nhưng cũng đủ tạo thành một cổ kinh lực đẩy vào khoảng cách giữa Thân Phi Quỳnh và Lê Tẩu.Thân Phi Quỳnh căn bản không nhận ra hành động của Lê Tẩu, mãi khi Nhạc Tiểu Tuấn phát động kinh lực đẩy làn phấn mịn kia tản ra ngoài thì mới giật thót người nhảy về sau

một bước. Lê Tẩu thấy ngón ám toán của mình bị thất bại, lại bị kinh lực của Nhạc Tiểu Tuấn làm chấn động, người vẫn quỳ, nhưng lại lướt nhanh về phía sau nửa bước, rồi đứng phắt dậy cười khanh khách nói :

- Không ngờ một gã thanh niên trẻ như ngươi lại có công lực thâm hậu đến thế ! Thân Phi Quỳnh mắt lạnh như băng sương, rút phắt thanh Hàn Anh kiếm ra phần nộ thét lớn :

- Nữ tặc nhân, ngươi dám giở trò man trá ? Xem ra Hỏa Linh thánh mẫu phái ngươi đến đây là có âm mưu ! Lê Tẩu sắc mặt trầm tĩnh cười nói :

- Nhị tiểu thư nói vậy không đúng tiện thiếp chỉ vì sợ Nhị tiểu thư làm kinh động hại đến Lão Thần Tiên, cho nên mới đành giở hạ sách... Thân Phi Quỳnh lạnh giọng cắt ngang :

- Ngươi chớ nên tiếp tục xảo ngôn lệnh sắc ? Còn không chịu thú thủ chịu trói, định để bốn cô nương ra tay ?

- A,... Nhị tiểu thư như đã một mực muốn gặp Lão Thần Tiên, vậy tiện thiếp xin dẫn đường ! Nói rồi, lần này quả nhiên bà ta quay người vọt vào trong, chỉ nhìn thân pháp cực nhanh cũng biết không phải là tay vừa ! Thân Phi Quỳnh thấy bà ta trốn chạy, thét lớn :

- Dừng lại ! Vừa nói tung người chạy theo vào động phủ. Nhạc Tiểu Tuấn sợ nàng xảy ra chuyện gì, liền lướt người bám theo. Chuyện xảy ra chỉ trong cái chớp mắt, lúc chàng phóng chân vào sâu trong động, thì thấy Lê Tẩu đã rẽ ngoặt ở cuối đường. Thân Phi Quỳnh chưa kịp đến đó, đột nhiên “vù, vù”, hai bóng người vọt ra chặn đường. Nàng dừng lại đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai người này thân vận trường bào màu xám, mặt che kín một nửa chỉ để lộ đôi mắt hung hung tà ác. Thân Phi Quỳnh giật mình, không ngờ trong sâu Trường Xuân động phủ này lại bị người ngoài thâm nhập nhiều như vậy, tức giận thét hỏi :

- Các người là ai ? Còn không mau tránh ra cho ta ư ? Dứt lời, nàng phóng tới một chưởng, trong lúc cảm phần một chưởng đánh ra cũng đủ vận đến tám thành công lực, vả lại nàng từng luyện qua Kim Hình Chưởng nên một chưởng này không tầm thường tí nào. Nhưng chỉ nghe “bình” một tiếng, cả người Thân Phi Quỳnh bị dội lui mấy bước. Lão nhân áo xám bên phải vừa tiếp một chưởng, thân hình y nhiên bất động, mắt tợ hồ như không có chuyện gì xảy ra. Bây giờ nghe giọng Lê Tẩu the the từ sâu trong động nói vọng ra :

- Nó chính là Nhị tiểu thư Thân Phi Quỳnh, Nhị lão không được để nó thoát ! Thân Phi Quỳnh sau phút kinh ngạc, lúc này nghe nói thế mới đưa mắt nhìn, thì ra hai người này là hai lão già, tuy đã che mặt nhưng từ ánh mắt cho đến thân hình dáng dấp tương tự nhau, nhất thời chưa biết bọn họ lai lịch thế nào, liền chia kiếm thét hỏi :

- Các người là ai ? Lão bên phải trầm giọng nói :

- Hắc ! Người là tôn nữ của Lão Thần Tiên, vậy mà đến bọn lão phu hai người, cũng không nhận ra được ư ? Thân Phi Quỳnh nhũn mày, chợt nhớ ra bèn hất hàm hỏi :

- Các người phải chăng là Không Động Tứ Hạo ?

- Hà hà..., Người biết rồi thì tốt ! Thì ra hai lão nhân này là nằm trong nhóm Không Động Tứ Hạo, bọn họ vốn là sư thúc của Không Động Sơn Chủ Cơ Linh Vân, vai vế cực cao. Nghe nói bọn người này là anh em sinh bốn, từ lúc sinh ra đầu tóc đã trắng như cước, nên mới có danh Không Động Tứ Hạo. Bây giờ đã thấy hai lão già từ từ cởi bỏ tấm màn che mặt để lộ hai khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, thoạt trông tợ hồ như được đúc ra từ một khuôn. Thân Phi Quỳnh tức giận quát hỏi :

- Tuyết Sơn và Không Động xưa nay không thù không oán, các người sao lại xâm nhập vào động phủ của gia gia ta ? Lão già bên trái cười nói :

- Tiểu nha đầu, người biết gì hử ?

- Huynh đệ lão phu hai người chính phụng mệnh Sơn Chủ đến đây làm hộ pháp cho Huyền Linh Tẩu. Huyền Linh Tẩu là hiệu xưng của Tuyết Sơn Lão Thần Tiên. Thân Phi Quỳnh đành giọng nói :

- Không cần, ta đã về đây có thể làm hộ pháp cho gia gia ta, các người nhanh đi đi ! Lê Tẩu lúc này đã thò đầu ra ở động đạo, ré giọng nói :

- Thân Phi Quỳnh, người trong lòng ngẫm có âm mưu, há ta không biết sao ?Thân Phi Quỳnh càng tức giận nói lớn :
 - Người bảo ta có âm mưu gì kia chứ ?Lê Tẩu cười lớn nói :
 - Nói người biết, ta đã sớm nhận được thư của Thánh mẫu chuyển đến, bảo rằng người muốn tạo phản, chạy theo một tên mặt trắng họ Nhạc, định trở về núi ăn trộm Thiên Niên Ngạc Bảo của Lão Thần Tiên... Thân Phi Quỳnh nghe thì giận tím gan, chĩa kiếm thét lên :
 - Tiệp nhân, người dám nói bậy !Nàng định bỏ nhào người nhảy tới tấn công, nhưng lão già bên trái đã chặn đường nói :
 - Tiểu nha đầu, người nên ngoan ngoãn dừng lại cho lão phu !Lê Tẩu được nước càng cười vang khanh khách nói :
 - Nhị tiểu thư à, chẳng lẽ ta nói không đúng sao mà hững hờ hờ vậ chứ ?Thân Phi Quỳnh mặt xanh như thiếc, nhưng bị hai lão già chặn đường đành dừng lại, hằm hằm tức giận nói :
 - Nhị vị nếu còn không chịu tránh đường, chớ trách tôi vô lễ !Lê Tẩu cười nói tiếp :
 - Nhị tiểu thư, nhị vị lão nhân đây đến làm hộ pháp cho Lão Thần Tiên, người bội phản Lão Thần Tiên lại còn lớn mồm, Nhị lão giờ sẽ bắt người đem đến trước mặt Lão Thần Tiên xử trí, để xem loại mặt dày chạy theo trai, xem người còn dám lu loa nữa không ?
 - Hừ, con tiệp nhân, người dám sỉ nhục bổn cô nương !Nói rồi nhảy tới, nhưng liền bị lão già bên trái phát tay đẩy ngược trở lại, nàng điên tiết thét lớn :
 - Lão tặc, rõ ràng các người mưu đồ hãm hại gia gia ta, ta nhất định thí mệnh với lũ các người...Lão già bên trái mắt lộ hung quang giọng ầm ầm như chuông vỡ rít lên :
 - Con nha đầu, người dám vô lễ với lão phu !Nhạc Tiểu Tuấn không biết lai lịch của Không Động Tứ Hạo, nhưng thấy Thân Phi Quỳnh hai lần bị đẩy lui, đủ hiểu bọn họ rất lợi hại, khi ấy liền sấn tới gần Thân Phi Quỳnh nói :
 - Quỳnh tỷ tỷ, để tiểu đệ tiếp bọn họ !Lê Tẩu càng cười tợn chỉ tay nói :
 - Tên mặt trắng, người rõ ràng lấy trứng chọi đá, thật không biết tự lượng sức hươu non !Nhạc Tiểu Tuấn ưỡn ngực dong dạc nói :
 - Chưa hẳn đã thế !Lão già bên phải nheo mắt nhìn chàng một cái trầm giọng quát :
 - Thăng nhãi, lão phu chỉ bằng một ngón tay đủ đánh văng người !
 - Hà hà... Vậy thì thử xem !Thân Phi Quỳnh nhắc chàng :
 - Tuấn đệ, Không Động Tứ Hạo là sư thúc của Cơ Sơn Chủ, võ công cực cao, người phải cẩn thận mới được.Nhạc Tiểu Tuấn cười vang nói :
 - Người có võ công cao cường cần phải có thêm nghĩa khí chính trực mới đáng gọi là đại trượng phu, như hạng người tâm địa sài lang, chuyên làm chuyện ác, võ công có cao đến đâu há đáng để người kính sợ ?Lão già bên phải nghe thì phát nộ, cười gần mấy tiếng nói :
 - Thăng nhãi, khẩu khí người chẳng nhỏ tí nào !Nói rồi, quả nhiên thấy tay phải chỉ dùng một ngón trở chĩa ra, nhắm ngực chàng điểm tới.Đối phương đã nói chỉ dùng một ngón tay đánh văng chàng, chàng vốn đã luyện thành Nghịch mạch Thần công nào sợ thủ pháp cách không điểm huyệt ? Nên làm ra vẻ ung dung cười nói :
 - Lão trượng niên kỷ không nhỏ, hử hử hử cũng rất lớn !Cười nói mà người không hề có chút gì né tránh.
- Khoảng cách hai người chỉ tầm một trượng, với người có công lực tinh thâm như Không Động Tứ Hạo, căn bản xuất thủ là đến nơi, đối phương muốn né tránh cũng không kịp.Một chỉ điểm tới quả nhiên trúng đích, vào huyệt Cửu Vĩ của chàng, nhưng chẳng những chàng không bị hất văng mà còn đứng yên bất động, thần thái y nhiên tươi cười như không.Cả hai lão nhân thật không thể tin nổi vào mắt mình, bằng một chỉ lực của bọn họ, thì đến những cao thủ trên giang hồ còn ít người tiếp nối, vậy mà một thiếu niên tuổi chừng

hai mươi, lại không chút động thanh sắc đón nhận một chỉ lực của lão ta ?Lão nhân bên phải kinh ngạc đến mắt long lên, bất giác cất tràng cười dài quái dị nói :

- Tiểu tử ngươi khá thật, hãy tiếp thêm lão phu một chiêu này !Nhạc Tiểu Tuấn biết chuyện hôm nay đối phương không bao giờ nhượng sức, phải thi thố hết bản lĩnh của mình mới được, bèn chẳng chút khách khí cười sang sảng nói :

- Lão trượng như có ý chỉ giáo, đừng nói một chiêu, đến ba chiêu tại hạ cũng xin hầu tiếp !Hai lão già bất giác đưa mắt nhìn nhau, lão bên trái thấp giọng nói :

- Tiểu tử này xem ra lai lịch chẳng nhỏ !Lão bên phải lại cất tiếng cười như sấm, rung động cả thạch động, nói :

- Cứ cho là có lai lịch, nhưng lão phu nhất định bữa hăn ra !Nói rồi ánh mắt lão như hai đóa hỏa tinh nhìn chằm vào mắt Nhạc Tiểu Tuấn gần giọng :

- Tiểu tử, ngươi cẩn thận !Nói rồi, tay phải giơ lên từ từ phát ra một chiêu cực mạnh.Lão già này vốn gầy ốm như que củi, lúc này xoè tay tung ra một chiêu mới nhận rõ năm ngón tay xoè rộng hơn người bình thường, chẳng khác gì bàn tay quý.Nhạc Tiểu Tuấn đứng yên bất động, ngấm vận tụ chân lực, chờ đến khi chiêu lực đến gần trước người mới vùng tay lên nghênh tiếp.Chỉ nghe “Bình” một tiếng, hai chiêu chạm nhau phát ra tiếng nổ lớn, kinh phong như lôi động, hai người đều thoái lui một bước.Đến lần này thì mặt lão già bên phải biến sắc, lão một chiêu đánh ra đã vận đến tám thành công lực, vậy mà cả hai đều thoái lui một bước, căn bản lão không chiếm một chút ưu thế nào.Nhưng Không Động Tứ Hạo thân phận đã cao, công lực tinh thâm, lẽ nào chịu bề mặt trước một thiếu niên thuộc hàng cháu chắt, lão đành giọng nói :

- Tiểu tử, ngươi dám tiếp thêm lão phu một chiêu nữa !Nhạc Tiểu Tuấn vừa rồi tiếp một chiêu cũng không khỏi thầm kính phục công lực thâm hậu của đối phương, nhún vai cười nói :

- Vừa rồi tại hạ đã nói, lão trượng đánh ba chiêu tại hạ cũng tiếp, xin cứ tự nhiên xuất thủ !

- Hảo, ngươi xem đây !Rồi chẳng chút khách khí giữ thế diện, lão sấn tới vùng song chiêu phát ra thế như bài sơn đảo hải dũng mãnh vô cùng.Lần này song chiêu của lão đánh ra không nghe tiếng kinh phong rít mạnh, nhưng phải biết rằng toàn bộ kinh lực ẩn tàng bên trong, khi chiêu đối phương tiếp xúc thì mới phát huy thâm nhập nội phủ đả thương toàn bộ tâm mạch. Đây chính là Hàm Long chiêu thành danh mấy mươi năm trước của huynh đệ Không Động Tứ Hạo mà người trên giang hồ nghe phải khiếp đảm !Nhạc Tiểu Tuấn tuy không hề nghe đến Không Động Tứ Hạo, đương nhiên cũng chẳng hề biết đến Hàm Long chiêu, nhưng nhìn thấy đối phương lần này ra chiêu thế rất mạnh mà lại vô thanh vô tức, biết bên trong tất hàm ẩn biến hóa. Chàng tụ đủ chân khí, ý dẫn mạch chuyển nghịch lưu rồi phát ra ở song chiêu, giơ lên trực tiếp nghênh đón.Lần này bốn chiêu tiếp nhau không nghe tiếng nổ dữ dội, mà chỉ phát ra những tiếng âm trầm dội vào vách núi kéo dài bất tuyệt, vách núi bị kinh lực chấn động mạnh đất đá rơi xuống như mưa.Nên biết, Nhạc Tiểu Tuấn đã luyện Nghịch Mạch Huyền Công đến trình độ thuận nghịch do tâm, lại thêm mấy mươi năm công lực của Thất Công, Bát Công truyền vào khiến công lực chàng tăng tiến gấp mười lần, đã thế ba thành công lực Tiếp Dẫn thần công của Đại Giác đại sư lưu lại trong nội thể của chàng, tạo thành một sức mạnh ghê gớm. Lúc này song chiêu của lão già đánh tới, chàng tiếp nhận một cách nhẹ nhàng.Lão già bên trái đã nhận ra thần lực của thiếu niên, vội la lên :

- Lão Tứ, nhanh tránh ra, lão phu tiếp hăn một chiêu !Lão già bên phải được gọi là lão Tứ cả người bị bắn lùi sau mấy bước trán đổ mồ hôi, rõ ràng lão vừa rồi bị chấn động rất mạnh, xem lại Nhạc Tiểu Tuấn cũng bị thoái lui, nhưng vẻ mặt không chút đổi sắc.Bây giờ thấy lão già bên trái nói vậy, liền rút từ thắt lưng ra một cây tẩu bằng trúc có nhiều đốt ngắn, chậm rãi nói tiếp :

- Tiểu tử, binh khí ngươi đâu ? Lão phu muốn thử ngươi vài chiêu binh khí.Nhạc Tiểu Tuấn cười đáp :

- Rất tốt, lão trượng đã có ý chỉ giáo, tại hạ xin hầu tiếp. Có điều tại hạ nghĩ rằng nhị vị đã xuất hiện ở đây tất chẳng khi nào chịu nhượng đường cho Quỳnh tử tỷ, hay là nhị vị cùng vào một lần thì đỡ tốn thời gian !Lão già mặt tím tai cười gần nói :

- Tiểu tử, ngươi thật là cuồng vọng !Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai cười nói :

- Nhị vị lão trượng có lẽ không nguyện liên thủ chỉ giáo ? Nhưng tại hạ chẳng khách khí mà nói thật, trừ phi

nhị vị lão trượng nhanh chóng rời khỏi Trường Xuân cốc, bằng không chớ nghĩ đến chuyện cùng tại hạ động thủ !Chàng biết đối phương nhất định không khi nào chịu thôi, cho nên mới buông lời cuồng ngạo khích bác cho bọn họ nổi giận.Lão già bên phải quả nhiên giận cực thành tiểu, ngửa cổ cười khan một tràng chỉ tay nói :

- Cuồng tử, không ngờ ngươi dám buông lời như vậy trước mặt bọn lão phu !Lão già bên trái có chút trầm tĩnh hơn, xoay xoay chiếc cán tẩu trong tay nhướn mày nói :

- Tiểu tử, lão phu mỗi khi xuất thủ thì ngươi chỉ có vài phần hy vọng sống sót, thế nhưng giờ huynh đệ lão phu liên thủ tấn công, thì ngươi đến một phần vạn hy vọng sống thoát cũng không còn. Lão phu nhận thấy ngươi còn trẻ tuổi mà đã tu tập đến trình độ ấy, cho nên tiếc mà để cho ngươi một con đường sống, tốt nhất chớ nên buông lời kích nộ lão phu mới hay !Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền xá xá mấy cái nói ngay :

- Đa tạ hảo ý của lão trượng, tại hạ cũng có lời khuyên, tại hạ trong võ lâm tuy chỉ là kẻ tiểu bối hậu học, tuy không biết lai lịch của Không Động Tứ Hạo. Nhưng vừa rồi cứ như Quỳnh tỷ tỷ nói, nhị vị thân phận là sư thúc của Cơ Sơn Chủ, dù thấy thân phận rất cao, mà võ công cũng cực kỳ thâm hậu, tứ vị thành danh được như thế quả không dễ tí nào. Lại nói Tuyết Sơn và Không Động vừa có quan hệ thông gia, lại vừa liên thủ với nhau hành động, dù thấy hai nhà thân thiết với nhau thế nào rồi ? Hiện tại nhị vị thâm nhập vào tận Trường Xuân cốc, há không thấy hành động này làm tổn thương hòa khí hai nhà ? Tại hạ chỉ có một lời khuyên, nhị vị nhanh rời khỏi động phủ này thì tốt nhất !Lê Tẩu bỗng nhiên lên tiếng chen vào :

- Ngươi thật là đồi trắng hóa đen, đảo lộn thị phi, nhị vị lão nhân đây chính do Cơ Sơn Chủ phái đến hộ pháp cho Lão Thần Tiên.Thân Phi Quỳnh nghe bà ta lên tiếng, tức giận chĩa kiếm mắng :

- Tiện nhân kia, ngươi dám nói xàm, bốn cô nương trước hết bỏ ngươi ra !Dứt lời, chỉ thấy nàng tung người vọt vào trong đuối theo.Lão già bên phải phát chưởng đánh tới, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn đã phóng trước, liền nhảy tới đưa tay nghênh tiếp đỡ cho Thân Phi Quỳnh.Chàng vừa ra chiêu vừa nói lớn :

- Quỳnh tỷ, cứ nhanh đuối bắt tặc nữ kia, hai lão già này đã có tiểu đệ đối phó !

- Bình, bình...Phút chốc chàng thi triển võ công đấu nhau với hai lão già ác liệt...Lại nói, Thân Phi Quỳnh cảm giận Lê Tẩu thẩu xương thẩu cốt, trong lòng lại nôn nóng xem tình hình của gia gia, bây giờ thấy Nhạc Tiểu Tuấn đã cầm chân được bọn nhị Hạo, nàng liền nắm kiếm phóng vào trong đuối theo Lê Tẩu, miệng thét lớn :

- Ngươi chạy đi đâu, tiện nhân !Lê Tẩu quay người chạy, nhưng chính lúc quay người từ tay bà ta lại vung ra một cái, chỉ thấy có đến mười vật gì to như dây cước trắng sáng dài ngắn không giống nhau bay ngược trở lại trước người Thân Phi Quỳnh.Ồ trong thạch đạo được thiết kế như một hành lang, chỉ có điều hai bên vẫn là vách đá dựng đứng nhưng khoảng cách khá rộng, dọc hành lang được thắp sáng bởi những ngọn đèn mở trừa cháy sáng.Thân Phi Quỳnh nghe tiếng gió đã kịp nhìn thấy mười mấy sợi thép sáng lóng bay ngược lại, đồng thời đầu mỗi dây kèm là một chiếc móc câu to nhỏ ngắn khác nhau, đầu móc câu có màu trắng sáng khác thường, thậm hiểu nó được tẩm độc.Thân Phi Quỳnh vội vung kiếm lên phát ra định chém cản lại mười mấy móc câu.Lê Tẩu cười khanh khách nơi :

- Nhị tiểu thư của tôi, Hàn Anh kiếm sắc như chém bùn, nhưng chớ nghĩ chém đứt nổi thập nhị ngân câu của ta nhé !Lê Tẩu tuy nói là vậy, nhưng thấy kiếm ánh lướt tới liền thâu hồi mười hai chiếc móc câu, rồi vung tay tiếp chiêu thứ hai, chủ động tấn công.Mười hai chiếc móc câu to nhỏ dài ngắn khác nhau, dài thì dành tấn công ngắn thì phòng hờ trước thân, vô cùng lợi hại.Thân Phi Quỳnh thấy bà ta xử dụng một lần mười hai chiếc móc câu mà vừa thâu kiếm đã thấy móc câu lại lớp lớp bay tới, nàng vung kiếm phát liên bảy tám kiếm cực nhanh.Kiếm quang loang loáng, thế nhưng không chém trúng được chiếc móc câu nào, ngược lại một chiếc móc câu trúng vào thân áo, soạt một tiếng, bị rách cả mấy thốn.Thân Phi Quỳnh vô cùng tức giận, nàng trong tay nắm đoản kiếm đương nhiên khó địch với loại binh khí lợi hại như móc câu của bà ta. Khi ấy nghĩ nhanh phải tiếp cận áp chiến mới được, liền thi triển khinh công tuyệt đỉnh, Thiên y thân pháp, cả người xoay nhanh như chiếc vù lướt tới sát người Lê Tẩu, miệng hét dài một tiếng chết, đồng thời kiếm ba xích phóng ngay vào ngực bà ta.Lê Tẩu trong tay thập nhị ngân câu chỉ sở trường đấu với tầm dài, lúc này vừa đắc thủ một chiêu, không ngờ Thân Phi Quỳnh nhanh như làn khói áp sát vào người, nháy mắt đã thấy Hàn Anh kiếm lướt tới trước ngực, muốn trở tay cũng không kịp. Giật thót mình à lên một tiếng, rồi tay buông nhanh chùm móc câu, nhảy phóc người vào trong tháo chạy.Thân Phi Quỳnh một chiêu đắc thủ

khi nào chịu để đối phương chạy thoát, hươi kiếm thét lớn :

- Tiệm nhân, chạy đâu cho thoát !Cả người như ánh chớp vụt lướt theo, bảo kiếm chém một nhát với chiêu Thiên ưng bích hổ, thế cực hiểm.Nháy mắt đã thấy kiếm lướt tới đến trước người Lê Tẩu chừng ba thốn, bỗng nhiên trước mặt ánh thép loáng lên, rồi kong một tiếng, tay kiếm nàng bị chấn động mạnh suýt nữa thì kiếm vượt khỏi tay.Lê Tẩu đã thoát người ra ngoài tám trượng dừng chân lại cười lên khanh khách, trong tay bà ta giờ đây đã có thêm một thanh ngân câu dao rất mạnh nhưng ánh thép xanh đỏ bất phân, dù thấy là loại kỳ binh dị khí.Thân Phi Quỳnh khựng cả người sửng sốt, thanh Hàn Anh kiếm trong tay nàng được gia gia đặc chế, chẳng kém gì thần binh linh khí, chém sắt như chém bùn. Vậy mà vừa rồi đối phương chỉ dùng một thanh ngân câu dao tiếp đỡ một chiêu thế cực mạnh của nàng còn bị chấn động cả người, dù thấy công lực bà ta quyết không thua kém gì nàng !Tự nhiên lúc này trong đầu nàng chợt nhớ đến một người, bà ta xưng là Lê Tẩu, chẳng lẽ chính là Lê Cơ hóa danh ?

Lê Cơ là một trong hai tỷ nữ tâm phúc luôn hầu bên cạnh Cơ Sơn Chủ.Nàng nhớ ra điều này chính là vì thanh câu dao trên tay phụ nhân, nó chẳng phải là thanh Ngô Câu kiếm đặc chế của Cơ Sơn Chủ sao ?Trong đầu nghĩ vậy, lạnh giọng hỏi.

- Người là Lê Cơ ?Chỉ thấy Lê Tẩu nhoèn miệng cười ẻo lả đáp :

- Tùy người, muốn gọi sao cũng được !Thân Phi Quỳnh giờ thì biết chắc điều nàng nghĩ không sai, nghiêng rằng hỏi :

- Gia gia ta và Cơ Sơn Chủ vốn chẳng có thù oán, các người manh tâm xâm nhập vào đây hãm hại gia gia ta là có ý gì ?Lê Cơ nháy mắt cười cười, trước sau vẫn đáp :

- Nhị tiểu thư nói vậy không đúng, tôi chỉ vâng mệnh Sơn Chủ đến đây thị hầu Lão Thần Tiên.

- Thôi được, Cơ Sơn Chủ và gia gia ta thâm giao mấy mươi năm nay, ta không truy vấn nhiều, giờ người nhanh rời khỏi đây !

- Rời khỏi đây ? Nhị tiểu thư nói nghe đơn giản, tôi giờ mà đi thì khi hồi sơn phục mệnh ăn nói thế nào với Sơn Chủ đây ?Thân Phi Quỳnh chứa kiếm nói :

- Ta không cần biết, nhưng nếu người còn ngoan cố không đi, thì chớ trách ta hạ thủ vô tình !

-Ồ, chẳng phải vừa rồi chúng ta đã động thủ đó sao ? Nhị tiểu thư cứ thi thố bản lĩnh, tôi xin tiếp giáo !Thân Phi Quỳnh đại nộ thét lớn một tiếng, rồi vung kiếm lên đâm tới một chiêu.Lê Cơ cười khanh khách nói lớn :

- Đúng rồi, chúng ta bằng kiếm pháp đấu một phen phân cao thấp !Trong lời nói, chỉ thấy bà ta hoa kiếm một đường phát khai lưỡi kiếm của nàng, câu dao lợi hại ở chỗ độ cong của nó, nên bạt kiếm ra ngoài mà đầu lưỡi dao vẫn còn lướt tới trước ngực đối phương, đây chính là chiêu Bát thảo tầm xà.Thân Phi Quỳnh thấy kiếm bị đánh bạt ra, đồng thời lưỡi kiếm còn lướt tới liền lách người kịp tránh, rồi tung tay trái bằng một chưởng.Lê Cơ không ngờ đối phương ứng phó cũng nhanh, vội giơ chưởng lên tiếp chiêu.Bốp một tiếng, hai thân hình xấp vào nhau rồi lại tách ra.Lê Cơ đã có chủ ý vừa đánh vừa thủ, cho nên người dạt ra là tung nhẩy vào trong.Thân Phi Quỳnh chân vừa chạm đất liền nhún người phóng ngược trở lại với chiêu thứ hai.Lê Cơ đành quay người chống trả.Nháy mắt bọn họ tạo thành một cặp đấu ác liệt.Thân Phi Quỳnh bằng vào sở học Tuyệt Sơn tuyệt kỹ, thanh Hàn Anh kiếm thi triển như rồng bay phượng múa, kiếm ra chiêu biến hóa kỳ ảo.Lê Cơ ngược lại võ học hấp thu chân truyền từ Cơ Linh Vân, lại thêm thanh Ngô Câu kiếm trong tay phát huy đến cực điểm tuyệt học, cả hai không ai dám khinh địch, từng chiêu từng chiêu quyết dành lấy thế thượng phong, quả là một cặp kỳ phùng địch thủ.Trong hành lang, ánh đèn cháy sáng soi tỏ, giờ đây ánh kiếm loang loáng ngời ngời, thế nhưng bọn họ đấu với nhau qua chừng ba mươi chiêu thì say kiếm, căn bản không còn để ý gì bên ngoài.Lúc này, có một bóng người từ bên ngoài chạy nhanh vào trong, thấy bọn họ đấu kịch liệt thì người này chạy nhẹ chân lại quan sát.Đột nhiên người này la lớn :

- Quỳnh tỷ, để tiểu đệ !Thân Phi Quỳnh đang đấu kịch liệt, bỗng nghe chính là giọng Nhạc Tiểu Tuấn, ghé mắt nhìn thì đúng là chàng đã chạy vào đến nơi, bất giác phấn chấn vui lên.Chàng đang đấu với bọn nhị Hạo, giờ chạy vào đây, có nghĩa là đã thắng bọn họ ngoài đó chứ chẳng nghi ?

Nàng mừng, ngược lại Lê Cơ thì cả kinh. Bà ta là người võ công chẳng tầm thường, cơ trí lại hơn người, đương nhiên nhìn tình hình cũng đoán ra vấn đề, trong đầu nghĩ nhanh, rồi bật cười ré lên ;

- Tiểu tử mặt trắng, người đến vừa khéo !Kiếm vừa phát một chiêu nửa chừng, bỗng nhiên quay người nhào về phía Nhạc Tiểu Tuấn ra chiêu tấn công ngay lập tức. Thân Phi Quỳnh đang đấu với bà ta đến hồi gay cấn, không ngờ bà ta đột nhiên bỏ mình lại trở sang tấn công Nhạc Tiểu Tuấn, tức giận thét lên :

- Yêu phụ...Anh kiếm loang loáng phóng truy theo Lê Cơ. Nhưng nàng vừa phóng tới, thì một kiếm của Lê Cơ rơi vào khoảng không, bà ta nhất thời khựng người. Đương nhiên Lê Cơ không thể biết được Nhạc Tiểu Tuấn thi triển Tị kiếm thân pháp, khi kiếm vừa rồi vào khoảng không, thì bóng người chàng lại xuất hiện trở lại, Lê Cơ giật mình định nhảy lui nhưng đã không còn kịp. Cổ tay kiếm của bà bị nắm cứng, muốn vận khí giật ra cũng không được !Thân Phi Quỳnh phóng kiếm bổ tới nơi, thấy Nhạc Tiểu Tuấn đã dùng thế cầm nả thủ không chế bà ta, thì chỉ phóng mũi kiếm điểm vào huyệt đạo trên người đối phương, rồi giật thanh kiếm trong tay, lại cởi cả kiếm từ thắt lưng bà ta trao cho Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Tuấn đệ, thanh kiếm này là bảo vật của Cơ Sơn Chủ, người tạm thời giữ lấy. Nhạc Tiểu Tuấn đưa tay tiếp lấy. Thân Phi Quỳnh đưa tay sửa lại mái tóc, hỏi :

- Hai lão tặc kia đâu rồi ?

- Bọn họ đã đi.

- O, Tuấn đệ thắng chúng chứ ?

- Thắng thật hiếm. Lê Cơ tuy người đã bị điểm huyệt nhưng thần trí và giác quan vẫn bình thường, nghe vậy thì lên tiếng hỏi :

- Các người thả ta chứ ? Thân Phi Quỳnh quay đầu lạnh giọng nói :

- Người không thể đi, theo chúng ta vào trong. Nói rồi nàng nắm lấy tay Lê Cơ kéo đi vào trong. Nhạc Tiểu Tuấn bước theo. Đến cuối đường hành lang là một thạch thất, thoạt trông giống như một khách phòng với chiếc bàn đá Bát tiên và mấy chiếc ghế Thái sư, tuy tất cả đều bằng đá, thế nhưng chạm trổ rất công phu tinh xảo, trông rất nhẹ nhàng.

Bốn phía thạch thất có thể nhận ra đến năm cánh cửa, đương nhiên cũng đều làm bằng đá. Thân Phi Quỳnh lại vung tay điểm thêm mấy chỗ huyệt đạo trên người Lê Cơ, chĩa kiếm hăm dọa :

- Gia gia ta không việc gì thì ta sẽ tha người, còn nếu có chuyện gì xảy ra thì chẳng những lấy đầu người để tế, mà Không Động sẽ bị họa diệt môn !Nói rồi tới đưa tay đẩy một cánh cửa đá, bước vào trong. Nhạc Tiểu Tuấn cũng liền theo chân nàng bước vào trong, chỉ thấy gian thạch thất vuông vức tầm hai trượng, lợi dụng một cột thách nhủ rủ xuống thiết kế thành một chiếc đèn treo, từ đây ánh sáng tỏa ra khắp nơi, thoạt nhìn chẳng khác gì một ngọn Thủy Xương Đăng !Bên phải thạch thất có một chiếc giường đá điêu khắc cũng không kém phần tinh tế, bên trên một lão nhân tuổi hạc có đến ngoài tám mươi, tóc trắng như cước phủ kín vai, râu dài quá ngực, hai mắt nhắm nghiền, hai hàng mi cũng trắng, phủ xuống gần như che kín mắt. Không nói cũng biết, vị này chính là Tuyết Sơn Huyền Linh Tẩu, mà người trong giang hồ võ lâm vẫn thường tôn kính xưng Lão Thần Tiên. Thân Phi Quỳnh nhìn thấy gia gia thì chạy tới đứng bên giường, hơi nghiêng người gọi nhỏ :

- Gia gia, con về đây !Chẳng ngờ Huyền Linh Tẩu vẫn nghe, từ từ mở mắt ra nhìn nàng !Nhạc Tiểu Tuấn lúc này đã theo chân nàng đứng sau lưng, chàng nhìn thấy Lão Thần Tiên mặt xám xanh, người tiêu tụy gầy ốm, tựa hồ như rất mệt mỏi, nhất là lúc này mở mắt ra nhìn thì thần sắc không khác thuốc như người luyện công, thậm chí có gì thất thần ngơ ngác. Nhạc Tiểu Tuấn hơi ngỡ người, một nhân vật truyền thuyết như Lão Thần Tiên đương nhiên không khi nào lại có một thần khí bất ổn như thế. Lúc này Thân Phi Quỳnh ghé sát mặt nàng đến bên mặt gia gia mình, đương nhiên không nhìn thấy rõ như chàng, nàng chỉ gọi lên :

- Gia gia khỏe chứ ?Lão Thần Tiên nhìn thấy tôn nữ của mình, đôi môi khô rám của lão máy động chừng như muốn nói điều gì, thế nhưng không thể phát ra thành tiếng. Thân Phi Quỳnh đã nhận thấy điều khác thường, đưa mắt nhìn tận mắt gia gia hỏi :

- Gia gia trong người có gì không ổn sao ?Lão thần Tiên vẫn y nhiên không nói được. Nhạc Tiểu Tuấn lên tiếng :

- Lão Thần Tiên đã nhìn thấy Quỳnh tỳ, nhưng căn bản muốn nói mà không thể nói ra tiếng !
- A, sao lại thế này ?Nàng hoảng hốt, mặt thất sắc, hai tay lay nhẹ người gia gia thốt lên :
- Gia gia, gia gia làm sao vậy ?Lần này thì nàng đã nhìn rõ gia gia, sắc mặt tái xanh thất thần, môi máy động mà không thể thốt thành lời, nàng thương xót ôm chầm lấy lão khóc gào lên :
- Gia gia, gia gia bị làm sao...Đột nhiên nàng ngưng bật tiếng khóc, buông nhanh Lão Thần Tiên ra, trên mặt lạnh băng băng đầy sát khí, rít lên :
- Nhất định là tiện nhân họ Lê, ta phải xé người mới được !Nói rồi chưa kịp quay người, đột nhiên ở cửa xuất hiện một bóng người thét lớn :
- Ái da, người còn dám giết người diệt khẩu !Cả Thân Phi Quỳnh và Nhạc Tiểu Tuấn giật mình quay lại, chỉ thấy đó là một thiếu nữ còn trẻ, thân vận hồng y, chân đi ủng cao, tay nắm một thanh kiếm sáng loáng giống như thanh kiếm của Thân Phi Quỳnh.Thiếu nữ mắt hạnh mày kiếm, môi son mũi thẳng, khuôn mặt trái xoan bầu bĩnh xinh đẹp, nhưng lúc này mắt phủ đầy hàn khí lạnh lùng, khiến người ta thấy phải thè lưỡi tránh xa !Thân Phi Quỳnh reo lên :
- A, tam muội, người đến vừa khéo.Nhạc Tiểu Tuấn giờ mới hiểu ra, chàng vốn trên đường đi đã được Thân Phi Quỳnh kể cho biết, bọn họ có ba chị em, đại tỷ là Thân Phi Loan kết hôn với nhi tử của Hỏa Linh thánh mẫu là Chúc Thiên Tùng. Nàng là thứ hai, và tam muội chính là thiếu nữ này, cô tên là Thân Phi Yến.Thân Phi Yến mặt lạnh như băng nói :
- Đương nhiên ta đến vừa khéo, nếu không thì các người mưu sự đã thành !Thân Phi Quỳnh ngó người hỏi :
- Tam muội nói gì thế ?Thân Phi Yến cười nhạt nói :
- Trong lòng người thừa biết, há còn phải hỏi...Nói đến đó, ánh mắt bắt gặp gia gia cô ta ngậy người ngồi trên giường bất giác rơi nước mắt ré lên :
- May mà ta đến kịp, người... Quả nhiên tán tận lương tâm, đến gia gia người cũng hại...Đột nhiên ánh kiếm loáng lên, nửa lời chẳng nói, phóng kiếm đâm thẳng vào ngực Thân Phi Quỳnh thế cực hiểm !

21. Thiên Địa Đại Hội

Thân Phi Quỳnh chưa hiểu ắt giáp gì thì bị Tam muội của mình phóng kiếm đâm tới cực hiểm, nàng đành nhún chân nhảy né tránh, miệng la hoảng lên :

- Tam muội, người làm gì vậy ?Thân Phi Yến hai mắt ngầu đỏ, cầm phẫn thét lớn :
- Chớ gọi ta là Tam muội !Trong tiếng thét, lại vung kiếm chém tới.Thân Phi Quỳnh chỉ lách người né tránh, ba chị em bọn họ từ nhỏ luyện võ nghệ cùng nhau, kiếm pháp, thân pháp đều quá quen thuộc, chỉ thấy xuất chiêu là biết kiếm sẽ như thế nào, nên căn bản né tránh không mấy khó khăn.
- Tam muội, người điên à ?Thân Phi Yến lạnh giọng thét lớn :
- Người thật chẳng biết xấu hổ, cầu kết cùng người ngoài kéo về ngầm trộm Thiên Niên ngọc bảo của gia gia, chính người mới điên !Lần thứ ba Thân Phi Quỳnh bị Tam muội tấn công đành giơ kiếm chống đỡ, một chiêu Phi Vân Xuất Đỉnh, đánh bật kiếm Tam muội ra ngoài, phẫn nộ nói :
- Ngừng tay, người nghe ai nói thế chứ ?Thân Phi Yến thâu hồi trước kiếm, cười khinh bỉ nói :
- Muốn người không biết, tốt nhất chớ làm, người cần gì phải hỏi ta nghe ai nói chứ ? Huống gì trăm nghe không bằng một thấy, người lương tâm tán tận, dùng Mê thần dược lén cho gia gia uống, nếu không nhanh đưa thuốc giải ra thì chớ trách ta không niệm tình chị em.Thân Phi Quỳnh nghe thì vừa giận vừa tức thét lên :
- Hảo ! Người chờ đây, để ta đem Lê Cơ vào đây hỏi là biết rõ ngay !Thân Phi Yến vung kiếm cản đường, nhất giọng nói :

- Không cần hỏi, há ta chẳng biết người định giết người diệt khẩu hay sao ? Nói người biết, chính ta đã giải khai huyết đạo cho Lê Cơ, rồi bà ta đã nói hết âm mưu của các người. Đúng tại lúc này, đột nhiên “ầm” một tiếng, cánh cửa đã bị đánh sập xuống, một lão già cao lớn hùng hục xông vào, thở phì phì xem ra mười phần tức giận, chỉ tay vào mặt Thân Phi Quỳnh gầm lên như sấm :
- Ái da, Nhị nha đầu, ta cứ ngỡ người trở về thăm Lão Thần Tiên, không ngờ người manh tâm dẫn người ngoài vào đây tạo phản...Người này chính là Tư Đồ Dực, lão nói chưa dứt lời thì thân hình dềnh dàng sấn tới bổ một chưởng, lại hét :
- Tiểu tử, nha đầu, hai người thật lớn gan dám lừa lão phu, thách các người liên thủ, ta nhất định bổ đôi hết...Lão ta thành danh Độc Bích Khai Thiên đương nhiên một chưởng bổ tới công lực kinh hồn. Nhạc Tiểu Tuấn thấy lão tấn công tới, thế chưởng hùng hậu quyết chẳng thua kém gì bọn Không Động Tứ Hạo, bèn nhảy người né tránh, miệng la lên :
- Tư Đồ tiên bối, trước hết nên làm rõ chuyện...Tư Đồ Dực một chưởng không trúng thì càng giận dữ, gầm lớn :
- Như vậy còn chưa rõ ràng ư ? Hừ, tặc đồ, chết ! Lại thêm một chưởng thế như Thái sơn áp đỉnh áp tới trước ngực chàng. Nhạc Tiểu Tuấn thấy lão già thô lỗ hùng hổ tấn công mà chẳng chịu nghe nói hết lẽ, tức giận gờ chưởng lên nghênh tiếp chẳng cần khách khí.Ầm ! Một tiếng vang trầm lặng không dứt dội, chưởng lực của Tư Đồ Dực quả nhiên bị hóa giải vô thanh vô tức, cả người Nhạc Tiểu Tuấn chỉ hơi dao động thoái nhẹ nửa bước. Độc Bích Khai Thiên Tư Đồ Dực thân thủ phi phàm, đang cơn tức giận phát một chưởng phải đến tám thành công lực, thấy thiếu niên hóa giải dễ dàng thì kinh động vô cùng. Lão thầm nghĩ :
- Ái, không lẽ hần luyện được Phật môn Tiếp Dẫn Thần công ? Tuy nghĩ vậy, nhưng bản lĩnh của lão ta chẳng phải tầm thường, cười gằn mấy tiếng gật đầu nói :
- Tiểu tử khá lắm, tiếp lão phu thêm chưởng này ! Đúng lúc ấy, đột nhiên “kong” một tiếng ngân dài, thì ra Thân Phi Quỳnh vừa xuất kiếm không chế một kiếm của Thân Phi Yến, đánh giọng hét lớn :
- Các người ngừng tay ! Tư Đồ Dực chính định đánh chưởng ra, nghe vậy thu chưởng lại, giọng như sấm hỏi :
- Nhị nha đầu, người còn gì muốn nói ? Thân Phi Quỳnh mặt lạnh như băng, giọng sắc như dao :
- Các người một người như chấp phụ của ta, một người là tỳ muội cùng một huyết thống với ta, ta muốn hỏi các người một câu, các người tin lời ta hay là tin lời của người ngoài manh tâm xúi giục ? Bị hỏi một câu này cả hai nhất thời khựng người, nhưng Tư Đồ Dực liền hỏi ngay :
- Người định nói là Lê Tẩu ?
- Lê Tẩu ư ? Thân Phi Quỳnh nhếch môi cười nhạt nói tiếp :
- Các người có biết thân phận đích thực của hần không ? Tư Đồ Dực giờ thì lúng túng thật sự, lắp bắp nói :
- Chẳng lẽ bà ta không phải là Lê Tẩu ? Thân Phi Quỳnh hừ một tiếng nói :
- Tiệp nhân kia chính là Lê Cơ, một trong hai nữ hầu thân cận của Cơ Sơn Chủ Không Động phái ! Tư Đồ Dực bán tín bán nghi lắp bắp trong miệng :
- Bà ta được Cơ Sơn Chủ đích thân dẫn theo đến bảo lưu lại thị hầu Lão Thần Tiên, Cơ Sơn Chủ mấy mươi năm nay thâm giao với Lão Thần Tiên, lẽ nào...Thân Phi Quỳnh giơ tay cắt ngang, chỉ vào người gia gia nàng nói :
- Gia gia bị con yêu nữ ám toán, chẳng nói năng cũng chẳng nhúc nhích, lão theo gia gia ta đã mấy mươi năm, kinh nghiệm giang hồ phong phú, chẳng lẽ không nhận thấy gia gia ta làm sao ư ? Tư Đồ Dực nghe thì chấn động cả người la lên :
- Không phải Lão Thần Tiên đang nhập định luyện công ư ? Hỏi thì hỏi, nhưng thân hình lão như một làn khói lướt nhanh đến bên giường, lúc này quả nhiên đã nhận ra sắc mặt Lão Thần Tiên khác thường, mắt ngật đại thất thần, thoáng ẩn hiện nét phần khí. Thấy tận mắt cảnh này, Độc Bích Khai Thiên Tư Đồ Dực cả người rung lên đầy phẫn nộ, da thịt trên mặt rung giật liên hồi, qua một lúc mới thất thanh nói :

- Lão Thần Tiên công lực xuất thần nhập hóa, làm sao lại...Đột nhiên lão quay phắt người thét lớn :
- Để lão phu chạy ra bắt yêu phụ Lê Cơ vào đây, Lão Thần Tiên bị gì, hỏi thì biết ngay !Thân Phi Quỳnh cười nhạt lắc đầu cản lại :
- Chậm mất rồi, khi yêu phụ thấy thân thể bị bại lộ, há ở lại đây chịu trời ?Tư Đồ Dực lạng người lưng búng trong miệng :
- Con tặc nhân này... Ái, lão phu nhất định bắt ngươi về đây !Nói rồi, chẳng chịu để Thân Phi Quỳnh ngăn cản, tung người vọt ra khỏi thạch thất.Thân Phi Yến thu hồi lại, cúi thấp đầu mặt hổ thẹn chín đỏ ấp úng nói :- Nhị thư,... Tiểu muội có lời trách lầm Nhị thư...Thân Phi Quỳnh cười nói :
- Chúng ta là tỷ muội, sai biết lỗi thì bỏ qua, nhưng ta hỏi Tam muội một câu, ngươi làm sao cũng chạy về Tuyết Sơn ?Thân Phi Yến nói :
- Thánh mẫu nói Nhị thư...Nói mấy tiếng, cô ta ngược mặt lên rồi lén nhìn Nhạc Tiểu Tuấn một cái, lúc này mới nhận ra chàng khôi ngô tuấn tú, khiến người nhìn phải động lòng, bất giác cô thẹn chín mặt đến tận tai, cúi nhanh đầu tránh ánh mắt chàng.Thân Phi Quỳnh ngược lại nghe Tam muội nhắc đến Hỏa Linh thánh mẫu thì tức hận cũng đỏ bừng cả mặt nói :
- Lão yêu bà này rõ ràng dùng chuyện vu khống, ngấm máu phun người, rõ ràng vu khống ta về trộm Thiên niên ngọc bảo. Hừ, món nợ này ta nhất định thanh toán !Tiếp rồi nàng liền nắm tay Tam muội giới thiệu hai người với nhau :
- Đây là Tam muội Thân Phi Yến, đây là nghĩa đệ của ta Nhạc Tiểu Tuấn, Tuấn đệ, Tam muội chỉ mới mười tám tuổi, ngươi cứ gọi nó một tiếng Yến muội là được.Rồi lại nói với Phi Yến :
- Tuấn đệ môn hạ Thiên Sơn phái, võ công cực cao, ngươi gọi Nhạc đại ca.Thân Phi Yến mặt vẫn còn thẹn đỏ, ngược lên nhìn chàng lí nhí chào trong miệng :
- Nhạc đại ca !Nhạc Tiểu Tuấn cũng đành lên tiếng chào lại :
- Yến muội !Chàng gọi miễn cưỡng không tự nhiên, mặt cũng ứng đỏ lên vì thẹn.Thân Phi Quỳnh lúc ấy mới đem chuyện Đại Giác sư bảo nàng trở về Tuyết Sơn kể cho Phi Yến nghe, rồi sau đó vào đây đã xảy ra những chuyện gì.Thân Phi Yến mặt phần nộ rít lên :
- Cơ Sơn Chủ mấy mươi năm nay thâm giao với gia gia, lần này bà ta giở trò này là có ý đồ gì ?Bọn họ nói chuyện với nhau đến đó thì đã thấy Tư Đồ Dực quay trở lại, mặt thất vọng, đương nhiên không truy kịp Lê Cơ.Thân Phi Yến chạy tới hỏi :
- Tư Đồ bá bá, không đuổi kịp yêu phụ sao ?Tư Đồ Dực mặt hổ thẹn phần hận nói :
- Ái,... Lão phu đáng chết, lão phu sống đã đến chừng này tuổi đầu còn bị con yêu phụ lừa, lão phu thật vô cùng hổ thẹn với Lão Thần Tiên...Thân Phi Quỳnh nói :
- Tư Đồ bá bá, không nên tự trách mình như thế nữa. Yêu phụ tuy đã chạy, nhưng chạy đâu cho thoát, chúng ta giờ kéo đến Không Động thanh toán món nợ này. Nhưng trước mặt cần phải cứu gia gia mới là quan trọng, lão xem gia gia bị yêu phụ dùng thủ đoạn ám toán nào ?Tư Đồ Dực trầm ngâm nói :
- Lão Thần Tiên tuy luyện đạt đến thông huyền đạt thánh, muốn ám toán người quyết không dễ, duy nhất có một khả năng...Thân Phi Yến hỏi :
- Thế nào chứ ?
- Dục độc !Tư Đồ Dực buông gọn hai tiếng, rồi lại nói :
- Thế nhưng muốn hạ độc Lão Thần Tiên cũng không phải dễ...Thân Phi Yến hiểu ra gật đầu nói :
- Đúng vậy, gia gia nội lực tinh thâm, chỉ cần phát hiện ra trong cơ thể trúng độc, gia gia có thể tự vận công đẩy độc ra ngoài dễ dàng.Tư Đồ Dực nói :
- Cho nên, chỉ có một cách là dùng mạn tính độc dược, cứ trường kỳ đánh độc từng chút một mới khiến Lão Thần Tiên không đề phòng, đến khi độc tính lâu ngày tích lũy trong tạng phủ, lúc ấy dù phát hiện thì vận công đẩy ra cũng đã muộn...Thân Phi Quỳnh nói :

- Tư Đồ bá bá nói rất chí lý, yêu nữ kia nhất định trong suốt ba tháng vừa qua đã dùng mạn tính độc được ngâm hại gia gia. Thân Phi Yến cảm hận nói :
- Yêu nữ Lê Cơ này nếu bị ta bắt gặp, nhất định bách kiếm phân thân mới hả mối hận này ! Tư Đồ Dực nói :
- Tam cô nương, lúc này không phải là lúc phát tác phần nộ, cần phải nghĩ xem phương pháp nào có thể giải độc cứu Lão Thần Tiên mới đúng. Thân Phi Yến reo lên :
- Đúng, chúng ta giải độc bằng cách nào đây ? Thân Phi Quỳnh nói :
- Muốn giải độc cho gia gia, trước hết cần phải xem xét gia gia trúng loại độc được nào, sau đó mới tìm cách giải được. Tư Đồ Dực gật đầu nói :
- Không sai, độc được có nhiều loại, không thể sai nhầm. Trước hết cần phải phân biệt rõ độc tính, rồi mới thi thủ cứu trị. Thân Phi Yến nói :
- Chúng ta phải làm sao đây ? Thân Phi Quỳnh nói ngay :
- Chỉ còn một cách đi tìm Cơ Linh Vân và Hỏa Linh Tiên đòi thuốc giải ! Thân Phi Yến gật đầu nói :
- Đúng, chúng ta đi. Muội nghe nói lần này đại hội Trích Bát, Cơ Sơn Chủ cũng đến, hay là chúng ta tìm đến Hoàng Sơn ? Thân Phi Quỳnh quay đầu nói :
- Không được, gia gia thân trúng kỳ độc, cần phải có người chăm sóc bên cạnh, Tam muội lưu lại chăm sóc gia gia, Tư Đồ bá bá thủ hộ động phủ. Chuyện tìm Cơ Sơn Chủ lấy thuốc giải, cứ để mình ta và Tuấn đệ đi là đủ. Tư Đồ Dực than dài nói :
- Cơ Sơn Chủ đã không nghĩ tình thâm giao hạ độc thủ, giờ các vị đi chỉ e khó lấy được thuốc giải. Thân Phi Quỳnh thoáng chút suy nghĩ rồi nói :
- Trước hết ta đến gặp Đại thư, Cơ Sơn Chủ như không chịu đưa thuốc giải ra, thì chúng ta sẽ quyết một phen với bà ta. Tư Đồ Dực thoáng chút ngần ngại đưa mắt nhìn Thân Phi Quỳnh nói :
- Không Động cao thủ như mây tụ vân tập, Nhị cô nương...
- Ta không sợ ! Nhạc Tiểu Tuấn bỗng chen vào nói :
- Quỳnh tỷ tỷ, tiểu đệ nhớ đến một chuyện. Thân Phi Quỳnh quay đầu hỏi :
- Chuyện gì ? Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Chúng ta lần này lên Tuyết Sơn chính là do lão ca ca truyền đạt ý của Đại Giác sư, tiểu đệ nghĩ lão ca ca nhất định đã sớm phát hiện ra âm mưu của Không Động, lão ca ca nhất định sẽ giúp chúng ta. Thân Phi Quỳnh vui mừng reo lên :
- Đúng nhé, chỉ cần lão ca ca chịu trợ giúp, thì chúng ta nhất định thắng. Thân Phi Yến ngạc nhiên hỏi :
- Nhị thư, lão ca ca là ai ? Thân Phi Quỳnh đáp :
- Lão ca ca là môn hạ của Thiên Sơn phái lão nhân, công lực cao thâm, chuyện này kể ra rất dài, để sau này có dịp ta sẽ kể cho Tam muội nghe, giờ chúng ta phải đi đây !

Ngày đại hội Trích Bát mồng tám tháng chạp rồi cũng đến ! Bây giờ chỉ mới vào đầu giờ ty, trước mặt Hoàng Sơn Trích Bát thiền viện, một con đường lát đá chạy dài từ chân núi lên chính đang có một đoàn người lục tục đi lên. Đoàn người này chính do Võ lâm đại lão Tổng Trấn Sơn dẫn đầu, và sau đó là người của Bát đại môn phái, duy nhất chỉ có người của Nga My là không thấy đến. Trong đoàn gồm có Tổng Trấn Sơn, Tổng Văn Tuấn và Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh là người của Thiên Hoa sơn trang, Hoa Sơn phái Chuồng môn nhân Thương Cảnh Vân và môn nhân Túc Kiếm Minh, Hành Sơn phái Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn, Chung Nam phái Phi Hồng Dực Sĩ Lục Phi Hồng, Bát Quái môn Chuồng môn nhân Trịnh Huyền Phong và Cam Huyền Thông, Lục Hợp Môn Thần Điều Đầu Hối Mạnh Đạt nhân, Hoài Dương tam hiệp và thêm một số cao thủ hàng nhất lưu. Cuối cùng là Võ Đường phái Ngọc Huyền Tử và Du Long Kiếm Khách Sử Truyền Đình, Thiếu Lâm phái có La Hán Đường chủ Vô Trụ đại sư và Kiền Khôn Thủ Đồng Thế Xương cùng tám tay cao thủ. Hai bên đại môn Trích Bát thiền viện lúc này có tám thiếu niên thân vận kinh trang bó sát người màu xanh, tuổi chỉ chừng mười bảy mười tám, lưng đeo trường kiếm, trên ngực áo thấy

đeo phù hiệu nhỏ đề hai chữ Nghênh Tân.Đoàn người vừa đặt chân lên bậc cấp cuối cùng, thì liền thấy một trong tám thiếu niên áo xanh hoành ngang chặn đường chấp tay cúi người hỏi :

- Xin hỏi chư vị là người môn phái nào ?Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh sấn lên hai bước hoàn lễ đáp :

- Võ lâm tiền nhiệm Minh chủ Tổng đại lão gia, cùng Chương môn Bát đại môn phái : Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Hành Sơn, Chung Nam, Bát Quái, Lục Hợp và cả Hoài Dương Tam Hiệp tiếp thư mời đến dự đại hội. Phiên lão đệ vào trong thông báo vị chủ trì đại hội ra nghênh tiếp chúng ta !Nói câu này Hoắc Vạn Thanh có phần khoa trương, đương nhiên một sơ hở không phải tất cả các vị Chương môn nhân đều đến dự. Thế nhưng, nói vậy cũng chỉ biểu thị có ý tôn trọng lời mời đối phương mà thôi.Chính tại lúc bọn họ nói với nhau, thì liền thấy từ bên trong một lão già cao gầy, thân vận hoàng bào, dáng bộ hấp tấp bước đến chấp tay vái dài thi lễ Tống Trần Sơn, nói :

- Tống lão gia, chư vị Chương môn, đại sư, đạo trưởng quang lâm đại hội, huynh đệ nghênh tiếp trễ, xin rộng lượng tha thứ !Tống Trần Sơn đưa mắt nhìn đã nhận ra người này chính là Hữu hộ pháp Không Động, Lạc Ban Đình, trong lòng hơi giận thầm nghĩ :

- Đại hội hôm nay rõ ràng một tay Không Động tổ chức, Cơ Linh Vân lại tự đề cao thân phận, thực quá đáng.Nghĩ vậy, nhưng cố vờ vuốt râu quay đầu hỏi :

- Hoắc tổng quản, người này là ai ?Hoắc tổng quản cũng tức giận, Không Động chỉ phái một tay Hữu hộ pháp ra nghênh tiếp Chương môn Bát đại môn phái, thử hỏi lễ ở chỗ nào ?Nghe hỏi vội quay người đáp :

- Hội bẩm lão gia, người này là Hữu hộ pháp Không Động, Lạc Ban Đình !Lạc Ban Đình đương nhiên cũng đã nhận ra ánh mắt không thiện ý của đối phương vội tiến lên thi lễ lần nữa nói :

- Tống lão gia thứ tội, tại hạ chính là Lạc Ban Đình nhậm chức Hữu hộ pháp Không Động, thế nhưng hôm nay trong đại hội này nhận thêm chức Tổng nghênh tân, đại biểu đại hội nghênh tiếp quý khách các phương các phái, hy vọng Tống đại lão gia lượng thứ !Vái dài xong đứng thẳng người lên, quả nhiên bây giờ mọi người mới để ý, phù hiệu gần ngực trái của lão ta có đến ba chữ Tống Nghênh Tân.Tổng nghênh tân đương nhiên chuyên chấp trách nghênh tiếp khách !Tống Trần Sơn cười nhạt một tiếng hỏi :

- Nói vậy đại hội ngày hôm nay không phải do Cơ Sơn Chủ đứng ra chủ trì ?Một câu này còn có thâm ý trách Cơ Linh Vân đã không tự thân ra tiếp.Lạc Ban Đình vội cúi người nói :

- Hội bẩm Tống lão gia, Cơ Sơn Chủ ngài phát khởi đại hội này, đương nhiên sẽ đến. Có điều lúc này xa giá còn chưa đến nơi nên không tiếp quý khách được, hy vọng chư vị quý khách rộng lượng hải hà.Tống Trần Sơn bật cười khinh thị, nói :

- Xem ra chúng ta đến sớm nhỉ !Lạc Ban Đình bồi một nụ cười đáp :

- Tống lão gia và chư vị quý khách tạm thời vào trong dùng trà.Dã đến đương nhiên phải vào, Tống Trần Sơn phát tay nói :

- Phiên Tống nghênh tân dẫn đường !

- Vâng, vâng !Lạc Ban Đình gật đầu đáp lia lịa, rồi quay người đi trước dẫn đường, cả đoàn người theo chân lão ta xuyên qua sân tiền đến trước một đại điện cực lớn, chỉ thấy bên trên hoành ngang tám biển gỗ sơn son thếp vàng bốn chữ Đại Hùng bảo điện, có lẽ hiện tại tạm thời mượn làm hội trường.Qua hết sân tiền, quả nhiên thấy dưới đất đã trải thảm vàng từ đây vào đến trong đại điện, cửa điện mở toang, ngay bên dưới cửa điện một tấm vải được giăng ngang đề bốn chữ khác Thiên Địa Đại hội.Tống Trần Sơn nhìn thấy bốn chữ này bất giác cười thầm, nghĩ :

- Thiên Địa Đại hội là quái gì chứ ? Danh bất chính, ngôn bất thuận, chỉ bốn chữ này cũng thấy bọn chúng dương danh khoa trương, chẳng biết định làm trò trống gì đây ?Trên bậc thềm là một hành lang rộng chừng nửa trượng có đặt hai chiếc bàn dài hai bên, sau mỗi chiếc bàn đều có hai thiếu nữ áo vàng mặt xinh như hoa.

Trên bàn bên phải phủ một tấm vải đỏ, không nói cũng biết là để cho khách đến dự hội ký tên vào đó như các đại hội vẫn thường làm.

Thế nhưng chiếc bàn bên trái để một chiếc mâm gỗ với nhiều mảnh vải gấm đỏ tía, không biết để làm gì. Nhân vì hai chiếc bàn dài kê sát nhau ngay cửa vào, chỉ để chứa một lối đi vừa hai người tranh nhau, rõ ràng là bọn họ cố ý sắp đặt như vậy. Hay nói cách khác, muốn vào hội trường chỉ một con đường duy nhất theo lối này từng người một mà vào. Tiếp đó, hai bên hành lang còn có thêm tám tay thiếu niên võ sĩ giống như tám tay thiếu niên thủ vệ bên ngoài đại môn, áo xanh, trong kiếm thất lưng, mặt mày lạnh lùng, tuy tuổi chỉ chừng mười bảy mười tám, thế nhưng chỉ nhìn ở giữa hai đầu mày ẩn ước sắc xanh cũng biết bọn họ đều có luyện qua bằng môn dị công. Trên ngực mỗi người đeo phù hiệu tròn với hai chữ ngênh tân, nhưng không nói cũng biết bọn họ làm nhiệm vụ thủ vệ bên trong ngăn ngừa biến cố xảy ra. Lạc Ban Đình dẫn đám quần hùng vào đến hai chiếc bàn dài thì dừng chân lại, quay người nói :

- Tổng lão gia, xin mời lưu danh lại đây ! Một hoàng y thiếu nữ liền nắm lấy một quan bút đã chậm đầy mực hai tay cung kính đưa đến trước mặt Tổng Trần Sơn nói :

- Mời quý khách đề tên ! Tổng Trần Sơn đưa mắt nhìn tám vải gấm trải rộng trên bàn thấy đề hàng chữ Danh sách quý khách các đại môn phái tham dự Thiên Địa đại hội.

Lão là người đầu tiên, liền nắm lấy quan bút đề xuống viết chữ Tổng Trần Sơn. Hoàng y thiếu nữ đón lại quan bút rồi trao tiếp cho Tổng Văn Tuấn. Lúc này Lạc Ban Đình lại dẫn Tổng Trần Sơn sang bàn bên trái, một vị hoàng y thiếu nữ khác nắm lên một miếng vải gấm đỏ tía vuông vức đề hai chữ Quy Tân, mỉm cười nói :

- Quý khách dự hội xin mang lên phù hiệu này mới nhập hội trường ! Miệng buông lời thánh thót như ngọc, mặt tươi cười khiến người ta khó cự tuyệt, rồi dừng lại trước mặt Tổng Trần Sơn. Như vậy là khách vào dự đại hội trước hết đề tên, rồi đến mang phù hiệu mới vào hội trường. Hoàng y thiếu nữ nhanh nhẹn dùng chiếc kim nhỏ gắn miếng vải gấm lên ngực trái Tổng Trần Sơn, đoạn cúi người thi lễ nói :

- Đa tạ ! Cả đoàn người nhất nhất đều làm xong thủ tục này mới vào hội trường, hội trường vốn là một đại điện rất rộng lớn có thể chứa vài trăm người, nhưng lúc này dựng một màn vải vàng rất rộng giăng ngang bộ Phạt che kín bên trong, bên trên bốn chữ lớn Thiên Địa đại hội. Ngay dưới bốn chữ lớn đỏ đặt sẵn một chiếc án dài, sau án là hai chiếc ghế Thái sư bọc gấm chỗ dựa rất cao, biểu thị người có thân phận cao nhất mới tọa vị tại đây, hai bên còn có thêm hai chiếc ghế nhỏ khác.

Hai bên tả hữu chiếc án ngoài ra còn có thêm bốn chiếc ghế tua bọc gấm khác. Đối diện với trường án là chín hàng ghế, nhưng chỉ ba hàng ghế đầu là bọc gấm xanh cách biệt, đây là hàng tọa vị của Quy Tân. Từ hàng ghế thứ tư trở đi chỉ là những hàng ghế bình thường, dùng để tiếp khách thấp hơn và hàng đệ tử. Lạc Ban Đình dẫn bọn Tổng Trần Sơn đi thẳng đến hàng ghế Quy Tân, còn một số môn nhân đệ tử thì ngồi lại ở những hàng ghế sau. Số khách thương đến dự đại hội cũng càng lúc càng đông, đương nhiên những người được mời đến dự đại hội thân thế cũng không nhỏ, nhưng chung quy chỉ là anh hùng cất cứ một phương, nói chung lần này quần hào hắc bạch lưỡng đạo gần như tập trung đầy đủ. Anh hùng các phương, lục lâm các xứ, hiếm khi có dịp tụ hội đông như thế này, người quen cũ, người mới biết tay bắt mặt mừng nói chuyện ồn ào hẳn lên. Đương nhiên câu chuyện của bọn họ cuối cùng vẫn là đặt nhiều nghi vấn xoay quanh đại hội Thiên Địa này ? Đến lúc nhận ra người ngồi hàng ghế đầu có mặt Tổng đại lão gia, thì ít nhiều đều cảm thấy yên tâm, tiếng ồn ào bàn tán cũng giảm xuống. Tổng Trần Sơn mấy mươi năm trước đã đăng quang nhậm chức võ lâm minh chủ, thanh danh và uy tín rất lớn, trong võ lâm trước đây có bất cứ chuyện hiềm khích thù hận lớn nhỏ nào, cũng đều nhờ đến Tổng Trần Sơn giải hòa dàn xếp. Chỉ từ hai năm trở lại đây, Tổng Trần Sơn lui về ẩn cư ở Thiên Hoa sơn trang, nên người ta ít thấy ông xuất hiện trên giang hồ, thế nhưng không vì thế mà uy tín và oai danh của ông bị lu mờ. Đại hội Thiên Địa lần này quần hùng đều linh cảm hung nhiều lành ít, nhưng giờ đây nhìn thấy có mặt Tổng minh chủ và những người đứng đầu Bát đại môn phái tham gia, thì tự tin đại hội không đến nỗi quá hung hiểm. Thời gian chậm chậm trôi qua, bây giờ đã sắp hết giờ, trong thiên viện bỗng trở lên một hồi chuông ngân dài. Đây đó có người thốt lên :

- Bắt đầu rồi ! Tiếng chuông chưa dứt, thì hành lang bên trái bỗng trở nên tiếng nhạc du dương nghe thật êm tai. Trong tiếng nhạc, góc màn bên trái được kéo nhẹ lộ ra một lối đi, đi đầu là một bạch diện thư sinh, thân vận trường bào màu thiên thanh, lưng thắt trường kiếm tua bạc. Bạch diện thư sinh mặt sáng mày rậm, tay phải nắm lỏng chiếc quạt, thân thái oai nghi anh tuấn, miệng thoáng hiện nụ cười, chân từng bước đỉnh đạc bước đến gần chiếc trường án thì dừng lại. Quần hùng dự đại hội đương nhiên ngoài một số người như : Tổng Trần Sơn, Vô Trụ thiên sư, Cam Huyền Thông, Mạnh Đạt Nhân, Lục Phi Hồng đã có lần giáp mặt

người này thì biết ngay chính là vị Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng. Số còn lại nhận không biết, cho nên đã nghe thấy nhiều tiếng xì xầm bàn tán. Lại nói, lúc này tiếp liền theo chân Chúc Thiên Tùng gồm có Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu, Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt, Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu, Ngũ Xoa chân nhân Văn Thiên Lô, Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù, Tương Tây Song Thi Bế Mục Cương Thi và Tam Nhân Cương Thi, Phần Sương Báo Đăng Cao, bọn họ ra xong thì tự sắp từ phải qua trái đứng bên trái tấm màn. Gần như cùng lúc với bọn Chúc Thiên Tùng đi ra, thì từ bên phải cũng liền thấy bức màn kéo ra, một đoàn người khác xuất hiện. Đi đầu là một thiếu phụ xinh đẹp như đóa phù dung, người cao thon thả, tuổi ước chừng hai bảy hai tám, mặt hạnh mây liễu, thân vận áo màu cánh trà, lưng thắt trường kiếm tua bạc, người này chính là Thân Phi Loan, phu nhân của Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng, đồng thời là vị đại tiểu thư trong Thanh Sát Thủ. Tiếp liền sau đó là Hỏa Ma Nữ Chúc Xảo Xảo toàn thân vận áo đỏ, rồi đến một lão bà tóc bạc trắng, thân vận thanh y, chính là Mãi Hoa Bà Bà Trúc Tâm Cơ.

Kế theo bà ta là một người khiến bọn Tống Trấn Sơn cảm thấy kinh ngạc nhất, chính là Trúc Thu Lan.

Sau đó đến Vũ nữ nương, Vũ Như Thị, Đoạt Mệnh Bà Tử Vu bà bà, cuối cùng là nữ nhân từng mạo danh Xuân Mai thâm nhập vào Thiên Hoa sơn trang, người này tên thật là Liễu Thanh Thanh. Cả đoàn người đến bên phải trường án thì dừng chân lại, cũng xếp thành một hàng ngang đứng nghiêm túc. Sau khi hai đoàn người này yên vị xong, liền thấy tiếp đó là hai lão nhân từ hai bên tả hữu tấm màn bước ra, hai lão nhân thân vận trường bào màu lục, mặt hao hao giống nhau, đầu tóc bạc như cước, dưới cằm để chòm râu sơn dương lựa thưa. Hai lão gia đồng bước đến hai bên trường án thì dừng lại, hơi cúi người chào hai đoàn người kia. Chúc Thiên Tùng vội vàng đáp lễ nói :

- Nhị lão mời ngồi ! Hai lão nhân áo lục cũng không khách khí, liền bước đến hai chiếc ghế trong bốn chiếc ghế bọc gấm tả hữu trường án ngồi xuống. Quần hùng dự hội phần lớn đều đã nhận ra hai lão nhân này, trong lòng hơi cảm thấy lạ, thầm nghĩ :

- Hai lão này chẳng phải trong nhóm Không Động Tứ Hạo sao ? Nhưng ở đây chỉ xuất hiện hai người, vậy còn hai người nữa đâu ? Trong lúc mọi người còn đang suy nghĩ bàn tán, thì liền thấy Phần Sương Báo Đăng Cao lấy từ trong người ra một tấm thiếp hồng lớn, bước lên một bước đồng dạng nói lớn :

- Hôm nay ngày mồng tám tháng chạp... Lão hơi dừng lại để cho mọi người chú ý mà im lặng rồi mới hắng giọng nói tiếp :

- Tại Trích Bát thiên viện này, Thiên Địa đại hội được tổ chức lần đầu, chúng tôi xin trân trọng tuyên bố đại hội bắt đầu... Vị chủ trì đại hội lần này là Chúc Tổng hộ pháp, xin mời lâm vị ! Mọi người hơi ngạc nhiên, không ngờ đại hội này do Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng chủ trì. Chúc Thiên Tùng thần thái uy nghi phát nhẹ chiếc quạt trong tay, rồi từng bước đi đến chiếc ghế bên trái cạnh hai chiếc ghế Thái sư bọc gấm đỏ sau chiếc án, rồi dừng chân lại, đầu hơi cúi nhẹ coi như ra mắt toàn trường. Đăng Cao nhìn về hàng nữ tướng bên phải nói lớn :

- Xin mời phu nhân Tổng hộ pháp lâm vị ! Thân Phi Loan bước đến chiếc ghế bên phải đối xứng với chiếc ghế của Chúc Thiên Tùng qua hai chiếc ghế Thái sư, hơi khập người nghiêng hành lễ ra mắt. Hiện tại mọi người nhìn thấy hai chiếc ghế Thái sư cao nhất chưa có người ngồi đều thầm đoán ra được chính là tọa vị của Không Động phái Cơ Sơn Chủ và Hỏa Linh thánh mẫu chứ chẳng nghi ! Bọn họ tự khai đại hội, đương nhiên phần nào đề cao mình, nhưng trước mặt các đại danh đại phái võ lâm, mà làm thế thì cũng hơi cuồng vọng lắm vậy. Lại nghe Đăng Cao lớn tiếng nói tiếp :

- Cung thỉnh Giáo chủ, Phó giáo chủ quang lâm ! Giáo chủ, Phó giáo chủ đương nhiên chính là Cơ Sơn Chủ và Hỏa Linh thánh mẫu.

Có điều khiến người ta hơi ngạc nhiên, Không Động phái Chương môn xưa nay chỉ tự xưng là Sơn Chủ, cũng như Cơ Linh Vân từ lúc kế nhiệm Chương môn đến giờ chỉ gọi Cơ Sơn Chủ. Vậy mà hiện tại Đăng Cao lại lớn tiếng tuyên bố Giáo chủ, không biết bọn họ định sáng lập giáo phái gì đây ? Lúc này chỉ thấy sau lời của Đăng Cao, tấm màn vàng từ từ được kéo hẳn sang hai bên để lộ một lối đi. Bước ra đầu tiên là bốn trung niên phụ nhân áo xanh, lưng đeo trường kiếm tua xanh phân thành hai cặp, bước đi chậm rãi. Cặp đi đầu, một người tay nắm thanh kiếm hình lưỡi lửa, người còn lại tay nắm thanh trường đao chim ưng.

Bọn họ đến sau hai chiếc ghế Thái sư thì sắp thành hàng chữ nhất mà đứng nghiêm túc. Sau cùng mới đến một lão bà toàn thân hồng hào, tóc điểm trắng, mặt dài cằm nhọn, chỉ nhìn cũng nhận ra ngay chính là Hỏa

Linh thánh mẫu, bà ta đi thẳng đến chiếc ghế Thái sư bọc gấm đỏ bên phải thì dừng lại, nhưng chưa ngồi ngay. Đến lúc này, Hỏa Linh thánh mẫu vừa xuất hiện thì không khí toàn hội trường trở nên căng thẳng, hơn cả trăm cao thủ quần hùng như im phăng phắc, tựa hồ như cây kim rơi trên nền đá cũng nghe thấy tiếng. Tiếp đến, từ sau bức màn lại có thêm hai lão già bước ra, người đi bên trái mình ngắn bụng tròn, mặt hết như lão thái bà chính là vị Tả hộ pháp Không Động Đoàn Bá Dương, người đi bên phải cao gầy, mặt choạc mắt nhỏ, chính là Hữu hộ pháp Không Động Lạc Ban Đình, như hiện tại còn nhậm chức Tổng nghênh tân. Ngay sau hai vị Tả Hữu hộ pháp, một vị lục y thiếu phụ đỡ tay một lão nhân dáng người gầy nhỏ từng bước đi ra.

Lão nhân tóc bạc đồng nhan, với người luyện công đạt đến đồng nhan thì lẽ ra thần thái quắc thước, mặt hồng mắt sáng mới đúng. Vậy mà lão nhân này chỉ thấy hai mắt mờ đục, thần sắc mệt mỏi, đến bước đi tựa hồ không nổi phải cần đến một người dìu đi ! Vị lục bào lão nhân này không nói cũng đoán ra được chính là Không Động phái Chứng môn nhân Cơ Sơn Chủ Cơ Linh Vân. Trung niên phụ nhân áo lục diu lão chính là một trong hai thị nữ thân cận. Không Động sơn chủ xưa nay danh chấn thiên hạ, công lực đạt thông huyền nhập thánh, là bạn thâm giao với Tuyết Sơn Lão Thần Tiên, hiện tại trước mặt già yếu đến nỗi không thể tự đi được, lẽ ra phải nên quy ẩn vui cùng thú sơn tùng dã hạc. Vậy mà giờ lại đứng ra khai đại hội, sáng giáo xưng chủ, nếu người có mắt tinh tế suy xét thì cũng nhận ra ngay đây là một màn kịch, mà đạo diễn chính là Hỏa Linh thánh mẫu mượn danh tiếng của Cơ Sơn Chủ mà thôi ! Lúc Không Động Cơ Sơn Chủ xuất hiện, do Chúc Thiên Tùng chỉ đạo, cả đoàn người lập tức vỗ tay âm lên chào đón. Đương nhiên, tiếng vỗ tay nhiệt liệt chỉ xuất phát từ người của Không Động, quan khách võ lâm quần hùng đến dự chỉ ngồi yên giữ thái độ bàng quan, không ai vỗ tay phụ họa. Không Động Cơ Sơn Chủ được lục y phụ nhân dìu đến ngồi xuống trên chiếc ghế Thái sư bên trái, hai vị Tả Hữu hộ pháp và lục y phụ nhân phân ra đứng hầu ngay sau lưng cẩn thận hộ trì. Hỏa Linh thánh mẫu chờ đến khi Không Động Cơ Sơn Chủ ngồi xuống rồi mới từ từ ngồi xuống ghế bên cạnh gọi là giữ đúng lễ ! Tiếp đó mới đến Chúc Thiên Tùng và phu nhân Thân Phi Loan cùng ngồi xuống, duy nhất còn hai chiếc ghế trống, hẳn chính là hai chỗ dành cho hai lão còn lại trong Tứ Hạo chưa kịp đến ! Đăng Cao hắng giọng rồi đồng thanh nói lớn :

- Tiếp đến... Chúng tôi xin trình lên danh sách nhưng vị cao nhân tham gia khởi phát sáng lập Thiên Địa Giáo...Lão ta vừa dứt lời, liền thấy Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu không biết từ bao giờ đã rời khỏi chỗ đứng ra ngoài, lúc này cử chỉ cung kính từ trước điện bước vào.

Tiếp theo sau lão ta là hai hoàng y thiếu nữ, trên tay mỗi người bưng một chiếc mâm bạc, mâm bạc được phủ khăn gấm thêu hoa văn, bên trên lại là một cuốn sách mỏng gáy vàng. Sách Nghị Phu đi thẳng đến trước trường án mới dừng chân lại. Chủ trì đại hội Tổng hộ pháp Chúc Thiên Tùng lúc ấy từ từ đứng dậy. Sách Nghị Phu quay người nắm lấy hai cuốn cẩm nang trên mâm, hai hoàng y thiếu nữ lập tức trở gót lui ra ngoài. Sách Nghị Phu hai tay cung kính dâng hai cuốn cẩm nang trình lên. Chúc Thiên Tùng người chỉ hơi cúi nhẹ, đưa tay đón lấy hai cuốn cẩm nang. Sách Nghị Phu lúc ấy mới coi như xong nhiệm vụ của mình, quay trở lại cánh trái đứng nguyên vị trí của mình. Quần hùng nhìn một loạt động tác của bọn họ xem ra nghiêm túc long trọng, nhưng rõ ràng đều đã có sự sắp đặt trước, một điều suy nghĩ nhất là trong hai cuốn cẩm nang kia, cứ theo như lời tuyên bố của Đăng Cao thì phải là danh sách những người khởi phát sáng lập cái gọi là Thiên Địa Giáo, nhưng những người đó là ai ? Chính vì thế mà lúc này ai ai cũng chăm theo dõi từng li từng tí mọi hành động của bọn họ và chờ đợi... Chúc Thiên Tùng tiếp lấy hai cuốn cẩm nang rồi không ngồi xuống nữa, đưa đôi mắt sáng như lưu tinh quét một vòng toàn trường, cuối cùng tay phải đặt chiếc quạt vào thắt lưng, đoạn giở cuốn cẩm nang nằm trên cùng, đồng thanh cất tiếng nói :

- Bốn giáo định danh Thiên Địa Giáo, trời che phủ tất cả, đất chở mang tất cả, xưa nay thánh hiền tuần kiệt, không ai là không lập thân giữa trời đất. Sông núi hải hồ tuy rộng bao la, dài vô tận, nhưng không gì là không nằm trong trời đất, cái nghĩa trời đất rộng lớn bao la quán xuyên vạn vật, há không lớn lắm sao ? Lấy Thiên Địa lập giáo chính là dung nạp tất cả các môn các phái thống nhất làm một nhà, thiên hạ vô lâm tự nhiên hợp nhất, không còn phân biệt tà chính, không còn chia rẽ quý tiện, mọi giang hồ phân tranh từ đó mà cũng bị diệt trong vô hình, đó chính là cái lẽ đảo lộn của Thiên Địa Giáo. Thiên hạ thống nhất, vô lâm hòa hợp, tinh anh võ học cũng nhân đó mà được phát huy rộng lớn, mục đích duy hộ đại đạo, đây là tôn chỉ của bốn giáo ! Nói đến đó, gã hơi dừng lại, hắng giọng một tiếng rồi mới bắt đầu chậm rãi nói tiếp :

- Bốn giáo ngày hôm nay mừng tám tháng chạp năm Bính Ngọ, triển khai đại hội lần thứ nhất tại Trích Bát thiên viện này, trình trọng tuyên bố công cử Cơ Linh Vân vốn Không Động Sơn Chủ làm Giáo chủ, Chúc Linh Tiên vốn Không Động Sơn Chủ làm Phó Giáo chủ...Nói đến đó đã thấy từ dưới quần hùng bắt đầu có

tiếng xì xào to nhỏ bàn luận.Chúc Thiên Tùng vờ như không để ý, tiếp tục nói vào vấn đề chính :

- Tiếp đến, tôi xin công bố danh sách nhưng vị cao nhân trong võ lâm các phái tham gia khởi sáng lập giáo, thứ nhất...Mọi người nghe tuyên bố danh sách những người tham gia lập giáo thì tự nhiên yên lặng trở lại lóng tai lắng nghe.
- Thứ nhất... Vị tiền Võ lâm minh chủ Tống Trần Sơn... Vừa nghe đọc đến tên Tống Trần Sơn, thì bất giác quần hùng ó lên kinh ngạc. Tống Trần Sơn như bị điện giật, dựng người đứng lên la lớn :
- Hãy khoan !

22. Thiên Địa Giáo

Bây giờ như đã được sắp đặt cụ thể, Lang Sơn Nhất Bái vừa thấy Tống Trần Sơn đứng lên cắt ngang lời Chúc Thiên Tùng thì vội bước tới xua tay nói :

- Tống lão gia, nếu có ý kiến gì thì xin đợi đến lúc Chúc Tổng hộ pháp đọc xong rồi phát biểu, đến lúc đó mọi người mới cùng nghe rõ ràng được, bây giờ xin tạm thời ngồi xuống cho.Lúc Tống Trần Sơn và Sách Nghị Phu nói với nhau, thì Chúc Thiên Tùng đã tiếp tục đọc tiếp tên từng người :
- Đại biểu Thiếu Lâm phái Vô Trụ thiền sư và Đồng Thế Xương, đại biểu Võ Dương phái Ngọc Huyền Tử và Sử Truyền Đình, Hoa Sơn Chuông môn nhân Thương Cảnh Vân, đại biểu Hành Sơn phái Trúc Tam Sơn, đại biểu Chung Nam phái Lục Phi Hồng, Bát Quái môn Chuông môn nhân Trịnh Huyền Phong, và Cam Huyền Thông, đại biểu Lục Hợp môn Mạnh Đạt Nhân, Hoài Dương phái Hoài Dương Tam Hiệp Huy Khâm Nghiêu, Tế Triết Phu và Dịch Thanh Lan...Chúc Thiên Tùng đọc rất nhanh, một hồi đọc hết danh sách của những người đang ngồi ở hàng ghế giành cho quý tân.Đến lúc này, thì không riêng gì Tống Trần Sơn, mà tất cả người của Bát đại môn phái và Hoài Dương Tam Hiệp đều đứng bật dậy.Tống Trần Sơn mày nhíu lại cất tiếng âm trầm nói :
- Chúc chủ tọa không cần đọc tiếp nữa, Tống mỗ hiện tại trước mặt anh hùng thiên hạ trình trọng tuyên bố phủ nhận đã ký tên trong danh sách những người khởi phát sáng lập cái gọi là Thiên Địa Giáo này. Cũng trình trọng phủ nhận việc công cử Giáo chủ và Phó Giáo chủ, xin Tống hộ pháp xóa tên cho...Hoa Sơn phái Chuông môn nhân Thương Cảnh Vân cũng lớn tiếng nói :
- Tống đại lão gia nói rất đúng, bốn nhân tin tưởng rằng trước đại hội này, người của các đại môn phái không ai tham gia vào chuyện khởi phát sáng lập giáo, càng không có chuyện công cử Giáo chủ. Tống chủ tọa cần phải minh bạch làm rõ chuyện này mới đáng gọi là danh chính ngôn thuận.Tiếp đó người của Thiếu Lâm, Võ Dương, Hành Sơn, Chung Nam, Lục Hợp, Bát Quái và Hoài Dương, đều là những người vai vế cực cao trong Bát đại môn phái thì ai nấy không khỏi giật mình kinh động. Nhưng lúc này bọn họ đứng lên phủ nhận thì hơi yên dạ, cũng lập tức đứng lên nhao nhao theo. Hỏa Linh thánh mẫu đến lúc này mới thấy từ từ đứng lên, hai mắt như hỏa tinh quét toàn trường một vòng, xua tay nói lớn :
- Chư vị chớ làm náo động, bốn tòa đương nhiên có lời phúc đáp công khai chính đáng trong chuyện này, để chư vị tận mắt công nhận mọi chuyện đều danh chính ngôn thuận...Nói rồi bà không kịp để Tống Trần Sơn lên tiếng, giọng hàm uy lực gọi lớn :
- Lạc Ban Đình !Lạc Ban Đình dạ ran một tiếng, khúm núm bước nhanh đến trước trường án cúi người cung kính nói :
- Có thuộc hạ !Hỏa Linh thánh mẫu cất giọng the thé hỏi :
- Trong Bát đại môn phái có những người nào được mời mà không đến ?Thì ra, bà ta hỏi Lạc Ban Đình vì lão phụ trách Tống nghênh tân, nhưng mọi người còn chưa biết bà ta tự xưng hỏi chuyện này làm gì ?Lạc Ban Đình cung kính đáp :
- Hội bẩm Phó giáo chủ, trong Bát đại môn phái chỉ còn phái Nga My là chưa thấy đến.Hỏa Linh thánh mẫu phất tay áo, Lạc Ban Đình tự động lui ra, Hỏa Linh thánh mẫu lại gọi lớn :
- Sách Nghị Phu !

- Có thuộc hạ !Sách Nghị Phu đáp lớn đồng thời nhanh chân cung kính bước đến trước trường án.Hỏa Linh Thanh Mẫu thần thái lạnh lùng đầy uy quyền hỏi lớn :
- Bổng giáo khai đại hội công bố sáng lập giáo, phát thiệp mời đến Chưởng môn Nga My Liên Sinh đại sư, lão ta chẳng những không phái người đại diện đến tham gia, rõ ràng là khinh thị bổng giáo. Người nói đi, trên giang hồ, người dám mạo phạm khinh thị bổng giáo chịu tội gì ?Sách Nghị Phu cúi đầu đáp lớn :
- Khinh thị và kháng cự bổng giáo, chết !Hỏa Linh thánh mẫu lại hỏi :
- Nếu như là một môn phái thì sao ?Sách Nghị Phu đáp :
- Diệt môn !Hỏa Linh thánh mẫu sắc mặt trở nên lạnh, buông rõ từng tiếng :
- Hảo ! Sách Nghị Phu, chuyện này ta giao cho người toàn quyền hành sự !
- Thuộc hạ tuân mệnh !Sách Nghị Phu đáp lớn rồi lui ra ngoài.Một chiều này khiến toàn trường rung động, đương nhiên đối phương chọn cách hạ độc thủ khai trường huyết kiếp đối với Nga My là để phủ đầu tất cả các đại môn phái và quần hùng các phương.Hỏa Linh thánh mẫu bây giờ mới đưa mắt nhìn Tổng Trấn Sơn nói :
- Tổng Trấn Sơn, người nói là không hề ký tên vào danh sách lập giáo cũng không hề công cử Giáo chủ, Phó giáo chủ, đúng không ?Từ ba mươi năm nay, chưa từng người nào dám kêu đích danh tên Tổng Trấn Sơn, mà lại ngay trước mặt quần hùng đông đảo thế này. Vậy mà hôm nay bà ta lại dám đối diện gọi đích danh Tổng Trấn Sơn, hiển nhiên có ý đề cao thân phận của mình, và những người còn lại đều chỉ là thuộc hạ !Tổng Trấn Sơn giữ trấn tĩnh đứng bất động, giọng như sấm đáp :
- Không sai, quý giáo nên làm cho rõ chuyện này !Hỏa Linh thánh mẫu cười nhạt nói :
- Giấy trắng mực đen còn rành rành ra đó, chẳng lẽ có người nào giả mạo bút tích của người chẳng ?Nói đến đó, bà quay đầu nhìn Chúc Thiên Tùng ra lệnh :
- Tổng hộ pháp, đem cẩm nang ghi danh sách trình đến cho Tổng Trấn Sơn tận mắt chứng kiến xem có đúng là bút tích của lão ta hay không ?Chúc Thiên Tùng nhìn Hỏa Linh thánh mẫu thoáng chút ngần ngại nói :
- Phó giáo chủ... Hỏa Linh thánh mẫu hừ một tiếng cắt ngang :
- Người sợ lão ta hủy bỏ cẩm nang chẳng ? Người yên tâm, Tổng Trấn Sơn xưa nay thanh danh rất lớn, lại là người danh môn chính phái, đương nhiên không khi nào làm chuyện bỉ ổi hèn mạt như vậy bao giờ, người cứ đưa đến đi !
- Chúc Thiên Tùng dạ một tiếng, rồi vẫy tay gọi Lang Sơn Nhất bái Sách Nghị Phu đến, ra lệnh :
- Người đem cẩm nang danh sách đến cho Tổng đại lão gia xem !Sách Nghị Phu nhận mệnh, hai tay nắm lấy cuốn cẩm nang mang đến trước mặt Tổng Trấn Sơn mỉm cười nói :
- Tổng lão gia, mời xem !Tổng Trấn Sơn hai tay đón lấy cuốn cẩm nang, lật đến trang thứ ba, ngay dưới ba chữ lớn “Người phát khởi”, tên đầu tiên trong danh sách quả nhiên đề ba chữ Tổng Trấn Sơn mà đúng là bút tích của lão, không giả tí nào !!!Đương nhiên, đây là đối phương giả mạo bút tích của lão, thế nhưng giả mà đến bản thân lão cũng không thể nhận ra một điểm nào khác thường thì thật là siêu tuyệt.Tổng Trấn Sơn nhất thời lặng người, rồi trao cuốn cẩm nang qua cho Hỏa Sơn Chưởng môn nhân Thương Cảnh Vân xem.Hỏa Linh thánh mẫu ánh mắt quất sáng hàm nét đắc ý nhìn Tổng Trấn Sơn hỏi :
- Người xem kỹ rồi chứ ? Đúng là bút tích của Tổng Trấn Sơn người chứ ?Tổng Trấn Sơn phần nộ trong lòng, phát ra thành tiếng cười dài nói :
- Các người thật cao minh ! Thế nhưng, Tổng mỗ chưa từng ký tên vào cẩm nang này, vậy mà trên cẩm nang lại có tên. Nhưng chữ ký hơi loạn khiến lão phu không khỏi hoài nghi chữ ký của mình !Hỏa Linh thánh mẫu đưa ánh mắt sắc lạnh quét nhìn toàn trường rồi hỏi :
- Các người xem xong hết rồi chứ ? Có lẽ đều cho rằng chữ ký trong cẩm nang kia đều là giả mạo ?Lúc này mọi người đã chuyển tay nhau xem, cuốn cẩm nang cuối cùng đến tay Dịch Thanh Lan, rồi gấp lại trao cho Sách Nghị Phu.Sách Nghị Phu trở lại tri trình dâng cho Chúc Thiên Tùng.Mạnh Đạt Nhân cười gằn nói :

- Thánh mẫu nói khéo lắm, nhưng chúng ta nếu không nói chữ ký kia là giả, chẳng lẽ chúng ta thừa nhận đã ký tên vào đó ?Hỏa Linh thánh mẫu cười nhạt mấy tiếng nói :

- Tốt lắm, trong võ lâm xưa nay thị phi hắc bạch căn bản khó phân định, chư vị như cứ trọng vọng nhân vật võ lâm một thời, cho rằng bốn giáo giả mạo tên của các người trong cấm nang lập giáo, đương nhiên cũng có nghĩa là không cam chịu thôi ở đây. Đã thế thì chúng ta cứ đứng theo quy luật võ lâm xưa nay, bằng vào bản lĩnh công phu quyết định một trường thị phi, không biết chư vị nghĩ thế nào ?Đối phương đã chính thức khiêu chiến, chẳng lẽ Bát đại môn phái khiếp sợ ?Tống Trần Sơn vuốt râu cười khà khà đáp ngay :

- Thánh mẫu đã có ý như vậy, lão phu đương nhiên chẳng khi nào thoái thác.Thiếu Lâm phái Vô Trụ thiền sư chấp tay trước ngực lên tiếng :

- A Di Đà Phật ! Quý phái hẳn là đã chuẩn bị trước chuyện này ?Hỏa Linh thánh mẫu cười nhạt một tiếng không đáp, quay đầu lạnh giọng lên tiếng ra lệnh cho Chúc Thiên Tùng :

- Tổng hộ pháp, khách đến dự hội có ai không phục, thì do người ra mặt tiếp họ vài chiêu, đến lúc nào tất cả tâm phục khẩu phục thì thôi. Còn nếu người nào vu khống gây chuyện khích bác, lung lạc quần hùng, có ý đối đầu với bốn giáo, người cứ giết không kể là ai.Khẩu khí cuồng vọng và đầy sát khí.Chúc Thiên Tùng cúi người đáp lớn :

- Thuộc hạ tuân mệnh !Đáp rồi liền đứng lên rời khỏi chỗ, bước đến trước mặt Tống Trần Sơn chấp tay nói :

- Tống lão gia, chư vị chưởng môn nhân, vị nào có ý chỉ giáo xin ra quảng trường trước thiền viện !Tống Trần Sơn tức giận đến biến sắc mặt hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Sao ? Hỏa Linh thánh mẫu không nguyện tự xuất thân chỉ giáo ư ?Chúc Thiên Tùng cười cười nói :

- Tống lão gia hiểu nhầm, chỉ cần chư vị thắng nổi tại hạ, thì Phó giáo chủ đương nhiên sẽ tự thân xuất đầu. Thế nhưng, chư vị nếu như đến tại hạ cũng không thắng nổi, thì Phó giáo chủ há cần phải xuất trường chỉ giáo ?Hành Sơn Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn tức giận cười gằn mấy tiếng chỉ tay nói :

- Trúc mỗ tại giang hồ hành cước gặp không ít người, thế nhưng chưa từng nghe thấy người nào dám buông lời cuồng ngạo đến thế này !Chúc Thiên Tùng chỉ đưa ánh mắt khinh thị liếc nhìn nhanh lão ta một cái nói :

- Đó chỉ tự trách các hạ thiếu văn thiếu kiến !Rồi lại chấp tay thi lễ Tống Trần Sơn lần nữa nói :

- Tống lão gia, mời !Tống Trần Sơn tuy rất cảm tức lời cuồng ngạo của gã thư sinh này, thế nhưng thân phận Minh chủ võ lâm, đương nhiên không cần nhiều lời đầu khẩu, chẳng nói thêm tiếng nào, lão hất vạt áo rồi quay người cất bước đi ra ngoài tiền viện.Hỏa Sơn Chưởng môn nhân Thương Cảnh Vân và những người khác cũng liền lục tục bước theo.Chúc Thiên Tùng miệng mỉm cười, phất nhẹ chiếc quạt, thần tình thư thái sải bước đi, tiếp liền đến bọn Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu cũng tháp tùng theo sau.Sau cùng là đám quần hùng các phương cũng rời chỗ ngồi ra ngoài quảng trường. Lúc này, ở trên hành lang hai chiếc bàn kia đã được dọn đi, thay vào đó là hai chiếc ghế Thái sư bọc gấm đỏ được đem tới kê sát bên nhau.Giao chủ Cơ Linh Vân vẫn do trung niên phụ nhân dìu đi, hai bên Tả Hữu nhị vị hộ pháp theo tháp tùng, và Hỏa Linh thánh mẫu. Một đoàn ra ngoài, hai người ngồi lên hai chiếc ghế Thái sư giám sát đấu trường.Vẫn như bên trong hội trường, bên trái là bọn Sách Nghị Phu, bên phải là những nữ tướng như Thân Phi Loan, Hỏa Ma Nữ, Mãi Hoa Bà Bà, Vưu nhị nương, Đoạt Mệnh bà bà, đứng thành hàng ngang chữ nhất.Chúc Thiên Tùng thần thái ung dung, ôm quyền thi lễ hỏi :

- Tống lão gia tự thân xuất trường chỉ giáo chứ ?Tống Trần Sơn thấy hấn cổ tình khiêu chiến với mình thì phát nộ, suýt nữa thì buột miệng thét lên một câu :

- Người không xứng đáng !Thế nhưng nếu làm vậy thì mất đi phong độ Võ lâm đại lão, do vậy chỉ ừm một tiếng, quay đầu trầm giọng gọi :

- Tuần nhi, đem kiếm lại !Tống Văn Tuấn liền nhẩy ra, cúi người nói nhanh :

- Cha, Chúc Tổng hộ pháp so với hài nhi tuổi tác hơn kém không nhiều, hẳn tuyệt đối không xứng đáng động thủ cùng cha, hay là để hài nhi xuất trận đầu tiếp hấn vài chiêu xem thử hấn bản lĩnh cao đến đâu, lại dám buông lời cuồng ngạo khiêu chiến với Bát đại môn phái ?Tống Trần Sơn thầm biết trường ác đấu

hôm nay đối phương đã có chủ động chuẩn bị, Hỏa Linh thánh mẫu không ra đấu mà chỉ phái Chúc Thiên Tùng, rõ ràng hẳn ta phải có một bản lĩnh cao cường chứ chẳng nghi !

Thế nhưng, ở vào địa vị tuổi tác như lão, nếu đấu với hẳn thì quả hạ thấp mình, may mà Tống Văn Tuấn được lão truyền thụ võ nghệ từ lúc còn nhỏ, hấp thụ gần như toàn bộ võ công của lão, quyết không tầm thường.

Khi ấy gật đầu cười nói :

- Hảo ! Thế nhưng người này nhất định võ nghệ cao cường, con phải thận trọng mới được !Tống Văn Tuấn cúi người đáp :

- Hải nhi biết !Nói rồi bước ra giữa sân cách Chúc Thiên Tùng tầm bảy tám xích thì dừng chân lại, ôm quyền nói :

- Tại hạ Tống Văn Tuấn trước hết xin tiếp Tống hộ pháp vài chiêu !Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù thấy vậy cũng liền nhẩy ra nói :

- Tống hộ pháp, để thuộc hạ tiếp trận này.Chúc Thiên Tùng phát tay cản lại nói :

- Không cần !Cửu Chỉ La Hán đành quay trở lại chỗ của mình.Chúc Thiên Tùng mắt như lưu tinh nhìn nhanh Tống Văn Tuấn một lượt, rồi ngẩng cao đầu nói :

- Người là Tống Văn Tuấn, hậu duệ của Tống lão gia ư ?Tống Văn Tuấn nghe thì phát nộ, đối phương hỏi một câu trích thượng rõ ràng không xem chàng vào đâu, chàng bèn cười gần mấy tiếng nói :

- Không sai, bổn công tử chính là Tống Văn Tuấn, còn người vừa là cao đồ Giáo chủ Cơ Linh Vân, vừa là nghĩa tử của Phó giáo chủ Chúc Linh Tiên chứ gì ?Tống Văn Tuấn cố tình gọi thẳng húc Cơ Linh Vân và Chúc Linh Tiên, đương nhiên chọc đúng chỗ giận của đối phương, chỉ thấy hắn nhú mày, ưỡn ước sắc xanh, chứng tỏ can khí đã xông lên, gần giọng :

- Người đã muốn lĩnh giao cùng ta, vậy thì tiếp chiêu !Hắn chẳng rút kiếm ra, chỉ thấy chiếc quạt trong tay xếp lại, chân bước thẳng tới một bước, xuất quạt điểm tới huyệt Trung Đình trên người Tống Văn Tuấn.Chỉ bằng một bộ tiến thẳng trung cung xuất thủ, thần thái rất cao ngạo tự thị, đủ thấy căn bản không coi Tống Văn Tuấn vào đâu.Tống Văn Tuấn trường kiếm chưa xuất khỏi vỏ, nhẩy người né tránh, miệng la lớn :

- Chúc Tống hộ pháp, sao không rút kiếm ra ?Tống Văn Tuấn quả nhiên không hổ thẹn là công tử của Tống đại lão gia, thân pháp mau lẹ, khí độ khảng khái, đối phương chưa xuất kiếm thì nhất định chưa ra chiêu.Chúc Thiên Tùng cười nhạt nói :

- Chúc mỗ muốn xem Tống gia bách kiếm uy lực đến chừng nào ? Chừng nào người bức được ta rút kiếm, thì lúc ấy ta sẽ tự ra kiếm.Tống Văn Tuấn thường ngày cũng là một thiếu niên cao ngạo tự thị, thế nhưng đối phương xem ra còn cao ngạo tự thị hơn, khiến gã bất giác tức giận nhưng không thể làm gì được. Chỉ cười gần gật gù nói :

- Hảo ! Các hạ khẩu khí quả nhiên chẳng nhỏ, Tống mỗ ngược lại xem người không xuất kiếm thì làm thế nào tiếp nổi kiếm của ta đây !Soạt, dứt lời quả nhiên rút kiếm ra khỏi vỏ, chẳng nói thêm tiếng nào, kiếm vung lên phát chiêu Phi vân xuất đỉnh, thế như mãnh xà bổ tới.Tống Trần Sơn xuất thân từ Hoa Sơn phái, do đó Tống Văn Tuấn kiếm ra chiêu đầu chính nằm trong Hoa Sơn kiếm pháp, nhưng kiếm vừa được nửa đường thì bỗng nhiên đổi sang Xuyên vân liệt thạch lại là kiếm pháp của Thiên Sơn phái.Vừa ra chiêu đã biến ảo, rõ ràng Tống Văn Tuấn chẳng chút khách khí với đối phương, chỉ thấy ánh kiếm loang loáng, chiêu này hết chiêu khác đã tiếp.Tống Văn Tuấn ra kiếm đã nhanh, nhưng Chúc Thiên Tùng xem ra còn nhanh hơn chàng nửa bộ, người lách nhẹ thoát giữa những ánh kiếm của đối phương.Soạt một tiếng, chiếc thiết phiến trong tay quả nhiên đánh bật lưỡi kiếm Tống Văn Tuấn ra ngoài.Chỉ mỗi chiêu đầu, mà Chúc Thiên Tùng cũng đã thi triển thân pháp hết sức kỳ ảo, bọn người Bát đại môn phái nhìn không khỏi hoa mắt lên.Tống Trần Sơn giật mình thâm kêu lên :

- Tuyệt Sơn Thiên Y Thủ Pháp !Chỉ có Thiên Y Thủ Pháp của Tuyệt Sơn không coi trọng hình thức, tùy thủ xuất chiêu, nhưng phá giải hết tất cả thủ pháp các phái.Nói thì chậm, lúc ấy bọn họ thì đấu cực nhanh, trong nháy mắt đã thấy Tống Văn Tuấn ra liền mười mấy chiêu tự hồ như dòng suối chảy mãi bất tận, nhưng thi chung Chúc Thiên Tùng vẫn phiêu hốt giữa làn kiếm ảnh, đã vậy thỉnh thoảng còn tiếp cận khiến Tống

Văn Tuấn có phần lúng túng không ra được hết chiêu. Tổng Văn Tuấn bị đối phương nhập nội theo sát như hình với bóng, thanh trường kiếm trong tay chừng như không thể phát huy được sở trường của nó, khiến Tổng Văn Tuấn tức giận thét lớn một tiếng, lướt kiếm phản thủ chém một đường. Chỉ thấy Chúc Thiên Tùng cười nhạt mấy tiếng, người tựa như chiếc lá lướt nhẹ ra ngoài một bộ tránh kiếm. Tổng Văn Tuấn một kiếm đẩy được đối phương ra ở tầm xuất kiếm thuận lợi, liền thi triển ngay Tổng gia bách kiếm chủ động tấn công, không để đối phương áp sát như vừa rồi. Chúc Thiên Tùng giờ đây cả người đã lọt vào màn kiếm ảnh của Tổng Văn Tuấn, cũng không còn dám khinh địch, Tổng gia bách kiếm quả nhiên vô cùng lợi hại, từng chiêu đều là tuyệt chiêu sắc sảo kỳ diệu. Tuy vậy thế kiếm của Tổng Văn Tuấn tựa hồ như lúc nào cũng chậm hơn chiếc quạt trên tay Chúc Thiên Tùng nửa chiêu, nên căn bản đều bị hóa giải nửa chừng. Nháy mắt, bọn họ đã giao thủ hơn ba mươi chiêu, quần hùng đứng xem đấu, giờ chỉ còn thấy hai bóng người một trắng một xanh loáng thoáng trong màn kiếm ảnh và màn quạt. Với những người khác thì tặc lưỡi thán phục hai người trẻ tuổi võ công đều cao thâm, nhưng với Tổng Trần Sơn thì nhìn mà lạnh cả người ! Bởi vì Tổng Trần Sơn là người hiểu rõ nội tình nhất, Tổng Văn Tuấn lúc này xuất kiếm đã dụng hết Tổng gia bách kiếm mà đấu. Phải biết Tổng gia bách kiếm vốn xuất từ Thiên Sơn Dật Tẩu, từ mấy năm nay ít người hóa giải nổi hết Tổng gia bách kiếm.

Huống gì Tổng Văn Tuấn tranh tiên xuất kiếm, lẽ ra Chúc Thiên Tùng phải chậm hơn Tổng Văn Tuấn nửa chiêu mới đúng. Vậy mà giờ đây chiếc quạt trong tay Chúc Thiên Tùng ngược lại cực nhanh, trong từng chiêu đều thấy nghênh đầu đón chiêu hóa giải chẳng chút khó khăn, rõ ràng là sau mà đến trước, há chẳng phải là hơn nửa chiêu đó sao ? Phân tích kỹ hơn, Tổng Văn Tuấn vừa ra chiêu đầu chưa hết thì bị chiếc quạt trong tay đối phương ra sau đến trước điểm tới phá giải, Tổng Văn Tuấn nửa chừng đành phải hóa chiêu thứ hai, nhưng chiêu thứ hai chưa dứt thì liền bị chiếc quạt lại điểm tới hóa giải như thường, buộc Tổng Văn Tuấn lại biến chiêu thứ ba. Nói tóm lại, hơn ba mươi chiêu đã qua, Tổng Văn Tuấn ra chiêu nửa chừng bắt buộc dĩ nhiên phải biến chiêu, hay nói cách khác là một chiêu chưa thành ! Tổng Trần Sơn kinh động là phải ! Tổng gia bách kiếm mấy mươi năm nay được mệnh danh vô địch không ai phá giải nổi, vậy mà giờ đây toàn bộ bị phá giải bởi một thanh niên tuổi chỉ huynh đệ với Tổng Văn Tuấn, thử hỏi không khiến lão ta chấn động sao được ? Nên biết rằng, muốn phá kiếm pháp của một môn phái, cần phải có sự nghiên cứu rất kỹ, đều ra đối sách tỷ đấu mới thành công. Cứ thế cũng đủ biết đối phương nhất định đã có sự chuẩn bị ra một thủ pháp đặc thù để phá giải chứ chẳng nghi ! Tổng Trần Sơn càng nhìn mặt càng đỏ gay thì giận lẫn kinh, chính lúc định lên tiếng ngăn cản trận đấu, đột nhiên nghe tiếng cười nhạt của Chúc Thiên Tùng nói :

- Đủ rồi, Tổng gia bách kiếm rốt ráo cũng chỉ chừng ấy mà thôi ! Dứt lời, thân hình xoay nhanh lướt tới sát bên người Tổng Văn Tuấn, xuất thủ bạt kiếm. Lướt người bạt kiếm, thủ pháp của hắn xem ra bình thường không có chương pháp, thế nhưng cao thủ tinh mắt mới nhận ra chỗ uyên thâm kỳ ảo của nó. Tổng Văn Tuấn lúc ấy đang trên đà ra kiếm, thấy đối phương xoay người nhập nội vùng tay bắt kiếm thì giật mình, vội thu kiếm thì đã chậm một bước. Lưỡi kiếm bị hai ngón tay của Chúc Thiên Tùng kẹp cứng. Tổng Văn Tuấn trong cơn nguy cấp, vội xoay tay rút kiếm, đồng thời tay trái phóng ra một chưởng vào người đối phương. Chúc Thiên Tùng tay trái hai ngón kẹp lưỡi kiếm, tay phải chiếc quạt chỉ thấy phẩy nhẹ một cái, miệng thét lớn :

- Xéo đi ! Tổng Văn Tuấn một chưởng không thành, ngược lại bị một lực đạo cực mạnh, khiến cả người lẫn kiếm bật ngược ra ngoài ngồi phịch trên đất. Chúc Thiên Tùng không truy kích, mà đến nhìn một cái cũng không thèm, tỏ ra cao ngạo khí độ hơn đối phương, phe phẩy chiếc quạt trước ngực nói :

- Còn vị nào muốn chỉ giáo nữa không ? Tổng Văn Tuấn lúc này chống kiếm tung người đứng dậy, mặt chín đỏ vì thẹn, định xông vào trí mạng, nhưng Tổng Trần Sơn đã ra hiệu, khiến gã đành thoái lui. Hoắc Vạn Thanh tiếp sau liền tung người nhảy ra thét lớn đầy tức giận :

- Hoắc mỗ xin lĩnh giáo cao chiêu ! Gần như cùng một lúc với lão ta, lại thấy Hành Sơn phái Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn cũng phóng ra, lớn tiếng nói :

- Hoắc tổng quản xin chậm tay, huynh đệ muốn xem tuyệt kỹ Không Động ra sao, trận này xin nhường huynh đệ vậy ! Hoắc Vạn Thanh còn chưa kịp đáp thì đã nghe Chúc Thiên Tùng cười nhạt nói :

- Nhị vị hà tất phải tranh nhau, có hứng thì cả hai vị cùng vào một lượt ! Trúc Tam Sơn mắt long lên, cười ha hả nói :

- Các hạ thân phận Tổng hộ pháp Thiên Địa Giáo hẳn cũng hiểu lễ số giang hồ ? Người coi bọn lão phu là

hạng gì chứ ?Chúc Thiên Tùng cười khinh mạn đáp :

- Động thủ tỷ đấu mạnh thắng yếu thua, lấy võ công mà luận cao thấp, há phải bàn đến thân phận ?Trúc Tam Sơn bị nói một câu giận đến đỏ mặt, cười gằn một tiếng, rút phất thanh kiếm bản lớn từ trên lưng chia thẳng vào người Chúc Thiên Tùng quát lớn :

- Rất tốt, lão phu hôm nay phải giáo huấn loại cuồng đồ không biết trời cao đất rộng này !Hoắc Vạn Thanh thấy Trúc Tam Sơn đã cực nộ, thân phận lão ta cũng là Chương môn nhân Hành Sơn phái, nên không tiện tranh đấu, bèn tự động thoái lui.Chúc Thiên Tùng chỉ nheo mắt nhìn xéo Trúc Tam Sơn một cái, cười nhạt nói :

- Người phải chăng ngoại hiệu nhân xưng Kim Tinh Linh Viên Trúc Tam Sơn ?

- Không sai, chính là lão phu.

-Ồ... Người vừa nói định giáo huấn ta ?

- Đúng, chính lão phu vừa nói thế !Chúc Thiên Tùng gấp chiếc quạt trước ngực lại, chỉ thẳng vào người Trúc Tam Sơn nói lớn :

- Vừa rồi tại hạ chỉ vì muốn chiêm ngưỡng Tổng gia bách kiếm cho nên mới cùng Tổng Văn Tuấn động thủ ba mươi ba chiêu rưỡi, ba mươi ba chiêu rưỡi chính là một phần ba của bách kiếm, tuy chưa được một nửa, nhưng...Nói đến đó hấn cố tình hơi dừng lại, đưa mắt nhìn thẳng Trúc Tam Sơn nói tiếp :

- Đến như kiếm pháp của Hành Sơn tại hạ cũng có nghe qua, nhưng nếu muốn giáo huấn tại hạ thì chỉ sợ không nổi, chẳng hay các hạ định giáo huấn tại hạ mấy chiêu đây ?Lời này, hàm ý bên trong mọi người đều hiểu ra, hấn chỉ nhận muốn chiêm ngưỡng Tổng gia bách kiếm cho nên mới đành diễn ba mươi chiêu, đến như Hành Sơn kiếm phái thì chẳng đáng vào đâu !Kim Tinh Linh Viên đương nhiên là biết tâm ý đối phương, nhưng lờ đi hỏi :

- Người nói đi !Chúc Thiên Tùng ngẩng cao đầu nói :

- Thiên hạ tuy rộng lớn, thế nhưng dưới kiếm Chúc mỗ chỉ e không mấy người qua nổi mười chiêu, nhưng tại hạ giờ chỉ dùng chiếc quạt tầm thường này tiếp các hạ mười chiêu vậy !Dưới kiếm của hấn ít khi ai qua nổi mười chiêu, vậy mà với Trúc Tam Sơn thì chỉ dùng quạt tiếp mười chiêu, hàm ý đối phương không đủ tư cách để hấn dùng đến kiếm !Trúc Tam Sơn cực nộ thành tiểu, ngựa cổ cười gằn mấy tiếng gật gù hỏi :

- Các hạ tự tin đến thế sao ?

- Đương nhiên, chỉ cần các hạ qua nổi mười chiêu xem như tại hạ thua !

- Thua thì phải thế nào ?Chúc Thiên Tùng xòe chiếc quạt kêu lên một tiếng “soạt” phe phẩy mấy cái, cười khinh thị nói :

- Tại hạ thân làm Tổng hộ pháp Thiên Địa Giáo xuất trận lĩnh giáo chư vị, thì coi như đại biểu cho Thiên Địa Giáo, lấy chuyện thắng thua phân định thị phi. Vừa rồi Phó giáo chủ cũng đã có lệnh rõ, thắng thì phải thắng cho các vị tâm phục khẩu phục, tại hạ nếu bại thì cùng nghĩa là Thiên Địa Giáo bại, mà Thiên Địa Giáo mỗi khi đã bị bại, thì sau này trong thiên hạ vô lâm sẽ không bao giờ còn nghe nhắc đến ba chữ Thiên Địa Giáo.Mấy câu này khiến quần hùng bất giác không khỏi động sắc mặt, đến người của Thiên Địa Giáo cũng không khỏi cảm thấy hấn buông lời quá tự phụ.Trúc Tam Sơn ngựa cổ cười dài một tràng chấn động không gian nói :

- Hảo ! Lão phu tuy không phải đại biểu cho cả Bát đại môn phái thế nhưng lão phu đủ tư cách đại biểu cho Hành Sơn phái đến dự hội, chỉ cần có một lời này của Chúc Tổng hộ pháp, lão phu nguyện lĩnh giáo mười chiêu vậy !Chúc Thiên Tùng trở chiếc quạt trong tay cười nói :

- Mời !Trúc Tam Sơn hoành ngang thanh kiếm bản lớn bốn xích, ngưng thần tụ khí nói :

- Lão phu trong kiếm có kiếm, các hạ cẩn thận !Chúc Thiên Tùng thần thái vẫn thản nhiên cười đáp :

- Tùy nghi các hạ !Mọi người nghe một câu này của Trúc Tam Sơn không hiểu câu trong kiếm có kiếm là hàm ý gì ?Nên biết, năm xưa khi xảy ra chuyện xích mích giữa Hành Sơn và Không Động, sau trận chiến ấy Hành Sơn thủ bại. Từ đó ít thấy người Hành Sơn đi lại trên giang hồ.

Hai ba mươi năm nay, đương nhiên Hành Sơn không giây phút nào quên được mối nhục ấy, chỉ chờ có ngày rửa nhục trả thù, lần này Trúc Tam Sơn đại biểu Hành Sơn đến phó hội, tất đã có sự chuẩn bị trong lòng. Một lời, kiếm trong có kiếm hãn không phải tầm thường rồi !

- Hảo, các hạ tiếp kiếm !Chỉ thấy thân hình nhỏ thó của Trúc Tam Sơn, vậy mà sử dụng thanh kiếm bản lớn dài bốn xích, xem ra với chiều dài thân hình lão không hơn kém là bao.Kiếm vung lên, một chiêu bình thường không có gì biến hóa, nhưng cũng thấy kiếm tạo một đạo hàn quang, căn bản bóng người bị lu mờ đi trước kiếm, tựa hồ như trong phút chốc bóng người biến mất.Quần hùng toàn trường đến dự hội, ai cũng đều là hành gia kiếm pháp, lúc này nhìn Trúc Tam Sơn ra kiếm không khỏi ngẫm gât đầu tán thán, quả nhiên lão ta không hổ danh người đứng đầu một đại kiếm phái.Thế nhưng, không thấy Chúc Thiên Tùng di động thân hình, cũng không hề né tránh, tay phát liên tục, quạt xòe ra nghênh tiếp chiêu kiếm.Trúc Tam Sơn ra kiếm cực nhanh, đương nhiên nháy mắt kiếm quạt xáp nhau, lão chỉ cảm thấy bị màn quạt lướt tới, thân kiếm bị một lực chấn động mạnh, thanh kiếm bật nhanh ra ngoài không một tiếng động nhỏ.Nên biết rằng, trong động thủ binh khí càng lớn càng nặng thì càng có ưu thế khi đấu lực, thanh kiếm trong tay Trúc Tam Sơn thuộc loại cự kiếm, vốn không hề sợ bị tiếp xúc, vậy mà không ngờ bị một chiếc quạt tầm thường trong tay đối phương đánh bật ra.Trúc Tam Sơn chỉ thoáng chút kinh động, miệng phát ra tiếng cười gằn, cả người tá lực đối phương tung bỗng lên không tầm ba trượng, rồi bổ nhanh xuống, đầu dưới chân trên.Cự kiếm rung nhanh tạo ra một màn kiếm ảnh từ không trung chộp xuống đầu đối phương như mưa rào gió bắc.Thế kiếm chưa đến mà kiếm khí đã đến, chu vi tầm hai trượng vuông tròn đầy sát khí khiến người ta đứng gần không khỏi giật mình.Đây chính là tuyệt chiêu Ô Vân Phủ Đỉnh trong Hành Sơn kiếm pháp, đến Vô lâm đại lão Tổng Trấn Sơn mệnh danh đại kiếm gia nhìn thấy cũng phải tặc lưỡi tán thán.Chúc Thiên Tùng là người trong cuộc đấu, nhưng cũng như bao người đứng xem, ngẩng đầu lên nhìn, thần thái thản nhiên chừng như không một chút chuẩn bị.Mãi đến khi lớp kiếm vân phủ xuống gần đỉnh đầu mới thấy quạt trong tay vung lên xòe nhanh ra, đồng thời cả người xoay nhanh như con vù lên cao, nhìn không khác gì hình một kim thao đột khởi tỏa hào quang.Mọi người chỉ kịp nghe “kong kong...”

Một loạt động binh khí chạm nhau, chỉ ít cũng phải bảy tám tiếng gần như cùng một lúc.Trúc Tam Sơn tuy chỉ ra một chiêu Ô Vân Phủ Đỉnh nhưng kỳ thực bên trong hàm chứa đến bảy tám kiếm, đủ thấy tốc độ ra kiếm nhanh đến chừng nào rồi.Khi những tiếng binh khí chạm nhau, thì cũng là lúc ánh kiếm, ánh quạt biến mất, đến tiếng cuối cùng thì Trúc Tam Sơn lần nữa mượn lực chấn từ chiếc quạt của đối phương tung người vọt tiếp lên không trung, lần này đã thấy cao cỡ đến năm trượng.Quần hùng bất giác đồng thanh ồ lên một tiếng, phải biết rằng người có khinh công thắng thừa bất quá cũng chỉ tung người cao ba bốn trượng là siêu hạng. Vậy mà lần này Trúc Tam Sơn chỉ tá lực chân của đối phương để tung người lên không năm trượng, đủ biết kiếm pháp của Hành Sơn có chỗ độc đáo đặc thù không môn kiếm pháp nào có được.Nói thì dễ, nhưng lúc ấy lại nhanh, khi người tung ngược lên không rồi bổ nhanh xuống, nhưng lần này kiếm phát ra năm đạo kiếm ảnh, thế không mềm mại uyển chuyển như vừa rồi, mà kiếm khí rít lên dữ dội như trăm thác đổ ghềnh.Chúc Thiên Tùng từ đầu đến giờ chỉ một thái độ thản nhiên cao ngạo, nhưng lúc này cũng đã thay đổi sắc, ánh mắt ngừng lại nghiêm trọng ngược nhìn đối phương.Chừng như đến lúc này trong lòng gã mới cảm thấy ra rằng, dùng quạt để đối kiếm với Chiêu môn kiếm phái như Trúc Tam Sơn là quá khinh địch !Trúc Tam Sơn ra chiêu này là chiêu Thiên Long Tầm Huyết còn ảo diệu hơn cả chiêu vừa rồi, nhưng lúc này Chúc Thiên Tùng tay hoành ngang quạt trước ngực, không thấy gã nhún chân, nhưng thân hình bỗng vọt thẳng lên không, đúng vừa lúc Trúc Tam Sơn từ trên năm trượng bổ xuống tầm ba trượng, song phương tiếp xúc với nhau ngay trên không trung.

23. Bản Lĩnh Tổng Hộ Pháp

Mọi người kinh ngạc, chỉ kịp nhìn thấy thân hình Chúc Thiên Tùng tung ngược người lên không, chứ không kịp nhìn gã đã ra chiêu như thế nào.

Khi song phương tiếp xúc với nhau, chỉ nghe vang lên “kong” một tiếng chấn động không gian, rồi hai thân hình lần này bị chấn động mạnh văng ra hai phía tả hữu. Cũng trong tích tắc ấy, mọi người còn kịp thấy từ thanh cự kiếm của Trúc Tam Sơn những tia lửa loé ra chói mắt.Ban đầu mọi người cứ ngỡ đó là vì kiếm quạt chạm nhau mà gây nên ánh lửa, nhưng đến lúc thấy những ánh lửa kia bay vọt thẳng theo hướng của Chúc Thiên Tùng mới biết là không phải.Cao thủ đương nhiên thân thủ cũng khác người thường, một số người đã kịp nhận ra đó là những vật gì thì buột miệng la lên :

- Phi kiếm !Quả nhiên không sai, năm thanh kiếm nhỏ xú phóng thẳng vào người Chúc Thiên Tùng, lúc này còn đang lơ lững trên không trung.Bấy giờ mọi người mới hiểu ra hàm ý câu nói trong kiếm có kiếm của Trúc Tam Sơn.

Phải biết khi thân hình ở trên không, thì xoay sở né tránh chiêu của đối phương là khó, huống gì lúc này cả hai đều bị chấn động sau một chiêu mà bắn ra ngoài, cho nên Trúc Tam Sơn chọn đúng thời cơ này hạ sát thủ thì thật là lão luyện.Chúc Thiên Tùng không hổ danh là Tổng hộ pháp của Thiên Địa giáo, bấy giờ người chưa chạm đất, nghe tiếng gió và tiếng la lên của quần hùng thì biết có biến, ngoái đầu nhìn nhanh thì kịp nhận ra năm lưỡi kiếm nhỏ đã đến sau lưng. Lúc này đừng nói là né tránh, ngay đến phất quạt đỡ kiếm cũng chẳng kịp. Trong tình thế nguy cấp, tay trái phất tay áo một cái phất ra kinh lực chống đỡ. Nói thì dài, chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt. Khi Trúc Tam Sơn phất ra quai chiêu cuối cùng thì đột nhiên cảm thấy trời đất tối mờ, cả người đột nhiên rơi phịch xuống đất.Gần như cùng lúc này Chúc Thiên Tùng phất tay áo một cái, rồi cả người cũng nhào xuống, nhưng chỉ lão đảo vài bước là trầm ổn lại được ngay, vội đưa tay áo lên nhìn mới thất sắc khi nhận ra tay áo bị kiếm đâm thủng năm lỗ nhỏ bằng đầu đũa, mặt hấn không khỏi biến sắc. Xoay người lại, án quạt trước ngực, nhưng nhìn thấy Trúc Tam Sơn còn nằm trên đất chưa đứng lên, bất giác cất tiếng hỏi :

- Người sao vậy ?Lúc này quần hùng cũng đã nhận ra cái ngã người của Trúc Tam Sơn có gì khác thường, Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh và Thần Điều Đầu Hối đứng tương đối gần nhất, liền cùng chạy đến bên Trúc Tam Sơn.Hoắc Vạn Thanh vội hỏi :

- Trúc đại hiệp, đạo huynh trúng thương ở đâu ?Trúc Tam Sơn lúc này được hai người đỡ đứng dậy, đưa mắt nhìn quanh người một lúc thấy không một chút thương tích, trong lòng thầm thấy kỳ quái buộc miệng nói :

- Lạ thật trên người huynh đệ không hề trúng thương !Mạnh Đạt Nhân nói :

- Trúc huynh vừa rồi làm sao lại té xuống ?Trúc Tam Sơn ử mắt đáp :

- Lúc huynh đệ phát ra năm ngọn tiểu phi kiếm, bỗng nhiên thấy đầu óc choáng váng, định đề khí trấn tĩnh lại nhưng khí không tụ được, cho nên mới ngã xuống, chuyện này thật huynh đệ chưa từng gặp qua !Mạnh Đạt Nhân nghe nói thì trong lòng cũng sinh nghi, Hành Sơn phái luyện pho kiếm Đằng Không Phi Kiếm thì chỉ bằng một cổ chân khí tung người lên không, mà thi triển kiếm pháp, với nhân vật cao nhất trong Hành Sơn phái đương nhiên kiếm thuật đã đạt đến cảnh giới thặng thừa, xưa nay chưa từng để lạc một chiêu.Trong lòng nghĩ nhanh rồi hỏi :

- Trúc huynh giờ thử vận chân khí xem thế nào ?Trúc Tam Sơn là tay lão luyện giang hồ, nghĩ lại mấy mươi năm nay bằng pho Đằng Không Phi Kiếm mà thành danh, tỷ đấu đã không biết mấy trăm lần, nhưng chưa từng xảy ra hiện tượng như thế này.

Bấy giờ nghe nói vậy liền nhắm hờ mắt lại hít vào một hơi rồi vận hành chân khí, nhưng vừa vận khí thì đột nhiên phát hiện chân khí lúc như có lúc như không, chung quy không thể vận hành theo ý muốn được.Mạnh Đạt Nhân nhận ra nét đổi sắc trên mặt Trúc Tam Sơn liền vội hỏi :

- Trúc huynh thấy thế nào ?Trúc Tam Sơn mở mắt ra nhú mày thốt lớn :

- Kỳ quái thật, huynh đệ phát hiện chân khí trong người lúc có lúc không, như bị thất tán. Hiện tượng này huynh đệ mấy mươi năm luyện công chưa từng gặp qua.Nói đến đó lão ừm một tiếng rồi thấp giọng ghé đầu nói :

- Chư vị đạo huynh giờ cũng thử vận khí kiểm tra xem có gì khác thường không, nhưng nhớ đừng để lộ ra sắc mặt !

Mọi người nghe Trúc Tam Sơn nói một câu này thì giật mình, đương nhiên ý lão hoài nghi bên trong đã có chuyện mờ ám gì đây ? Khi ấy ai nấy ngậm vận khí, nhưng chẳng phát hiện được điều gì khác thường.

Trúc Tam Sơn thấy thế buồn rầu nói :

- Ái, có lẽ huynh đệ đã già rồi chăng ?Mạnh Đạt Nhân nói :

- Có lẽ vừa rồi lúc thi triển chiêu kiếm đã quá vận chân khí nên chân khí bị thất tán cũng nên ?Bỗng nghe Tống Văn Tuấn chen vào nói :

- Cha, hài nhi lúc vận khí cũng cảm thấy chân khí không ngừng tụ được !

Tổng Trần Sơn kinh ngạc la lên :

- Có chuyện vậy sao ?Mạnh Đạt Nhân trong lòng thầm nghĩ :

- Trúc Tam Sơn và Tổng Văn Tuấn đều đã động thủ qua với Chúc Thiên Tùng, giờ cả hai đều nhận ra chân khí trong người bị phát tán không đề tụ được, chẳng lẽ bên trong có gì cổ quái chăng ?Chúc Thiên Tùng lúc này đứng ở xa, nhìn thấy đám quần hùng to nhỏ với nhau mà không ai ra đấu, liền phất quạt mấy cái về không kiên nhẫn, lên tiếng hỏi :

- Chư vị bàn bạc xong chưa, có vị nào muốn chỉ giáo tại hạ ?Chưởng môn nhân của Bát Quái môn là Trịnh Huyền Phong liền rút thanh trường kiếm bước ra trường đấu, cúi đầu hành lễ nói :

- Bần đạo bất tài cũng nguyện tiếp lĩnh Tổng hộ pháp vài chiêu.Chúc Thiên Tùng vừa rồi nhận được bài học từ trận đấu của Trúc Tam Sơn cho nên không dám khinh địch mà dùng quạt đấu với kiếm, bấy giờ cũng liền rút thanh trường kiếm tua bạc bên hông ra, chấp tay hoàn lễ nói :

- Tại hạ xin hầu tiếp đạo huynh !Trịnh Huyền Phong nhìn thấy thần thái ngạo nghễ khinh bạc của đối phương thì hơi tức giận, nhưng thầm nghĩ :

- Người này tuổi trẻ tài cao, nhất thân võ công đạt đến thặng thừa hỏa hầu, đúng là bậc kỳ tài đời nay. Đáng tiếc một điều là không đứng vào hàng chính phái quân tử, lại đầu nhập làm môn hạ phái Không Động, không những trở thành đại địch của Bát Quái môn, mà sau này nhất định còn là mối đại họa cho võ lâm. Xem ra ta phải trừ khử hắn mới được.Trịnh Huyền Phong niên kỷ đã ngoài bảy mươi, râu tóc bạc trắng, lúc này tĩnh lập bất động, đầu óc chỉ để vào một ý niệm là trừ đại họa cho võ lâm, hai mắt như hai ngôi hỏa tinh nhìn chằm chằm vào mặt Chúc Thiên Tùng không hề chớp.Chúc Thiên Tùng bắt gặp ánh mắt này thì bất giác thấy một luồng khí lạnh chạy suốt cả người, thầm nghĩ :

- Ánh mắt lão ta đầy sát khí, tựa hồ như nhất định bằng mọi giá phải lấy được mạng ta mới chịu thôi !Tuy nghĩ như vậy nhưng vẫn trầm tĩnh nói :

- Đạo trưởng xin ra chiêu ! Trịnh Huyền Phong như sức tĩnh, chấp một tay trước ngực cúi đầu nói :

- Thiện tai ! Thiện tai ! Bần đạo xin lĩnh chỉ !Tả bộ bước tới một bước kiếm trong tay phải khoát ra, kiếm khí vang lên vù một tiếng, ba đạo kiếm ảnh lướt tới.Kiên Tam Liên, đây là một chiêu khởi thức trong pho Bát Quái kiếm của Bát Quái môn, tuy không có gì kỳ ảo nhưng nghe kiếm khí và tốc độ ra chiêu cũng đủ nhận ra tạo chỉ kiếm thuật của đối phương.Đương nhiên Bát Quái môn lập nên pho kiếm pháp này là lấy từ sự biến hợp kỳ ảo Tám Tám Sáu Tư quẻ trong Kinh Dịch để lập kiếm chiêu. Kiền Tam Liên tuy chỉ là chiêu khởi thức nhưng cũng là chiêu nền tảng biến hóa cho tất cả sáu mươi ba chiêu kế tiếp.Chúc Thiên Tùng tay chấp thanh Thanh Bình kiếm, khoát chân trái ra ngoài nửa bộ, thân hình thấp xuống tránh chiêu của đối phương, mắt nhìn thẳng, tay kiếm đẩy nhẹ ra tựa hồ như một động tác chèo thuyền.Trịnh Huyền Phong thấy chiêu đầu đã hết, đối phương quả nhiên tránh kiếm không mấy khó khăn, lão liền xoay thân hình tạo thành một góc độ khác, kiếm trong tay trở ngược, ra chiêu thứ hai.Từ chiêu Kiền Tam Liên biến thành chiêu Ly Trung Hư, hai lần kiếm hoành ngang kịp chặn thế kiếm đâm tới của Chúc Thiên Tùng, đồng thời hai điểm kiếm ảnh điểm vào hai đại huyệt trên người đối phương.Chúc Thiên Tùng không ngờ lúc đối phương ra kiếm cản thế kiếm của mình, ở giữa còn hàm ẩn hai điểm kiếm ảnh như vậy, trong miệng phát ra tiếng cười nhạt, cả người lách sang phải, thanh Thanh Bình kiếm rung lên.Chỉ thấy khi Thanh Bình kiếm tung lên phát ra hàng trăm điểm kiếm hoa, cả không gian trước mắt lập tức tạo thành một bức màn kiếm ảnh như hoa anh đào rơi lả tả trong làn xuân phong.Trịnh Huyền Phong thần tình bất loạn, thấy kiếm ảnh đổ xuống như mưa nhưng không hề xao động, thân hình lúc tả lúc hữu, kiếm trên tay hết hơi lên lại phất xuống. Người bên ngoài đứng nhìn không biết thì chỉ nghĩ lão đạo sĩ chính đang làm phép trừ tà mà thôi !Nguyên là trong Bát Quái kiếm, lúc thi triển, chân đạp bát môn, kiếm phát theo bát quái.Chỉ thấy kiếm ảnh của Trịnh Huyền Phong tựa như Bát Quái lập trận vây tròn lấy đối phương, tiếp liền chỉ nghe “keng, keng...” nhiều tiếng kiếm thép chạm vào nhau, rồi toàn bộ kiếm ảnh tiêu mất như sau cơn mưa trời lại sáng.Trịnh Huyền Phong thi triển Bát Quái kiếm pháp đến đỉnh thặng thừa, lúc này phá được màn kiếm ảnh thực hư bất phân của đối phương, liền công vào một kiếm.Chúc Thiên Tùng một chiêu huyền ảo bị phá, bỗng thấy ánh kiếm loang lên đâm tới, liền thi triển kiếm ra chiêu nghênh tiếp.Nhưng hễ kiếm của Chúc Thiên Tùng vừa phóng ra là kiếm ảnh của Trịnh Huyền Phong lại biến mất, đồng thời ở một góc độ khác kiếm ảnh lại xuất hiện.Nguyên

đây chính là chỗ kỳ diệu của Bát Quái kiếm, bởi vì nguyên lý kiếm pháp hoàn toàn dựa vào Tiên Thiên Bát Quái, phân làm Hữu, Thương, Sinh, Đồ, Tử, Cảnh, Kinh, khai, tám cửa. Chỉ cần một khi đối phương đã rơi vào trận thế Bát Quái thì không khác gì rơi vào Bát Quái đồ của Gia Cát Lượng năm xưa, không còn phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, đầu loạn mà mất phương hướng, tâm trí rối bời, đó chính là lúc đối phương sẽ ra tay. Người ngoài nhìn thì tất rõ, thế nhưng bản thân Chúc Thiên Tùng lúc này đã rơi vào kiếm trận, hề vừa thấy bóng đối phương ra kiếm là biến mất chẳng khác gì như một bóng ma ẩn hiện dị thường. Nên biết Không Động phải manh tâm xưng bá võ lâm từ lâu, cho nên căn bản suốt hai mươi năm nay thấu thập các pho kiếm của các môn phái khác trên võ lâm về nghiên tập, tìm cách phá giải, đương nhiên Bát Quái kiếm cũng không ngoại lệ. Thế nhưng bọn họ có điều chưa biết hết, Trịnh Huyền Phong luyện Bát Quái kiếm so với nguyên bản Bát Quái kiếm pháp đại thể tương đồng, nhưng tinh hoa biến ảo bên trong thì hoàn toàn khác nhau. Cho nên Chúc Thiên Tùng giờ mới bị vây khốn trong Bát Quái kiếm của Trịnh Huyền Phong. Chúc Thiên Tùng là môn hạ của Cô Sơn Chủ võ học hấp thụ chân truyền đồng thời còn là con bài chủ trong đại hội quyết định này, đương nhiên cũng không phải là nhân vật tầm thường. Lúc này thấy đã ra tám kiếm, đều bị đối phương hóa giải một cách vô hình, lại thêm một kiếm ban đầu nữa là chín chiêu, cứ theo như gã nói lúc đầu thì đối phương chỉ cần qua được mười chiêu thì hẳn sẽ tự chịu thua. Nghĩ thế trong đầu phát giận, hắt thét dài một tiếng, rồi đột nhiên gập hẳn người xuống làm hai khúc, mũi Thanh Bình kiếm chống xuống đất cong vòng, hai chân tá lực tung thẳng người lên không, chân trên đầu cao tầm hai trượng. Chính lúc thì thân kiếm khua nhanh tạo ra chín làn kiếm ảnh tiếp lấy tám đạo kiếm hư ảo của Trịnh Huyền Phong. Quần hùng đứng bên ngoài theo dõi trận đấu đến hồi kịch liệt. Tổng Trấn Sơn vừa nhìn thấy một thế ưỡng người ra kiếm kỳ diệu của Chúc Thiên Tùng, bất giác kêu lên :

- Phân Quang kiếm pháp ! Một chiêu kiếm này, trong đám quần hùng đến dự hội, duy nhất chỉ có đại hành gia như Tổng Trấn Sơn mới gọi lên được tên pho kiếm pháp này, còn những người khác đều ngớ người há hốc mồm miệng kêu không ngớt :

- Tuyệt !

- Tuyệt ! Không sai, chiêu kiếm của Chúc Thiên Tùng vừa phát ra chính là chiêu Cửu long thủ thủy trong Phân Quang kiếm pháp. Chính là pho kiếm do Cô Sơn Chủ và Không Động Tứ Hạo tinh nghiên mấy mươi năm chuyên dùng để phá Bát Quái kiếm pháp. Một người một khi đã bị vây trong Bát Quái trận đồ thì duy nhất là độn thổ hay thăng thiên mới dễ dàng thoát khỏi vòng vây. Nhưng ở đây Chúc Thiên Tùng vọt lên không bằng thế Lý ngư đảo đỉnh thì càng kỳ ảo hơn, thân hình vừa tung lên lại phát kiếm ra chiêu, tám kiếm ứng phó với tám làn kiếm ảnh của đối phương, còn đường thứ chín đương nhiên chính là kiếm quyết định ! Trịnh Huyền Phong bấy giờ nhìn thấy đối phương tung người lên không thoát ra khỏi kiếm trận của mình, đồng thời ra chiêu kỳ ảo thì giật mình thầm nghĩ nhanh :

- Tên này thật không dễ đối phó ! Chính đạo kiếm ảnh trùn xuống vừa khéo xóa tan tám làn kiếm ảnh của Trịnh Huyền Phong, còn đạo kiếm ảnh thứ chín thì nhắm thẳng vào người, khiến lão không kịp suy nghĩ gì, hút chân khí vào kiếm đưa lên chống đỡ.

Với Trịnh Huyền Phong đương nhiên nghĩ rằng đối phương ra một chiêu chín kiếm, tất bên trong tám kiếm đầu là ảo, kiếm thứ chín mới là thật, cho nên giờ kiếm chống đỡ. Tuy về thế thì bất lợi, nhưng lấy nội công tu tập thì có phần hơn, lão phần nào tự tin trong lòng.

Nhưng lão đã tính nhầm, chín đạo kiếm ảnh của Chúc Thiên Tùng phát ra xem tựa hồ như tiền hậu bất đồng, nhưng kỳ thực chỉ cùng một lúc nên mới có tên là Phân Quang kiếm pháp, chỉ vì kiếm xuất cực nhanh, tạo nên ảo ảnh như vậy, nhưng bên trong chín kiếm đó đều là thật, quyết không một kiếm ảo ! Đứng bên ngoài đương nhiên nhận ra rất rõ, Hoa Sơn chương môn nhân Thương Cảnh Vân và Võ Dương Ngọc Huyền Tử thấy tình hình nguy hiểm thì không hẹn mà đồng rút phát kiếm ra nhảy vào cứu ứng. Bát Quái môn Cam Huyền Phong vốn cũng nhìn thấy sư huynh thất thế gặp nguy, nhưng còn đang do dự, lúc này kịp nhìn thấy Ngọc Huyền Tử và Thương Cảnh Vân nhảy ra thì cũng la lớn :

- Sư huynh, cẩn thận ! Người theo đó ra kiếm xông tới ứng trợ. Trên thực tế chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt, kịp nghe “keng, keng, keng...”, chín tiếng liên tiếp nhau đinh tai nhức óc, khiến người ta phải sồn cả gai óc. Phải biết thanh kiếm trong tay Thương Cảnh Vân là thanh Thái Bạch kiếm, vung lên phát kiếm tạo màn kiếm ảnh trắng xóa một vùng. Còn thanh kiếm trong tay Ngọc Huyền Tử lại là Thanh Cương kiếm, đồng thời xuất chiêu tạo nên màn kiếm xanh lè như lửa trong lò đồng chín tới. Hai nhân vật này thân phận

cực cao trong võ lâm, vậy mà lúc này cũng không giữ nổi thân phận của mình cũng như lễ số quy luật giang hồ, cùng lúc phát kiếm ứng cứu, đã thấy tình hình lúc bấy giờ nguy kịch đến chừng nào rồi. Bấy giờ, sau loạt tiếng kiếm thép chạm nhau thì kiếm ảnh hoàn toàn biến mất, âm thanh dư hưởng thêm một lúc nữa rồi cũng tiêu mất, toàn trường lặng lẽ phẳng phất không một tiếng thở mạnh. Thế nhưng, bằng mắt thì toàn trường đã nhận ra Chúc Thiên Tùng chân đạp trên đất, khuôn mặt anh tuấn giờ đây xanh như thiết, trong đôi mắt phát hàn quang ấy đờ đờ sát khí. Cặp mày rậm nhứt chặt, ngưng thần tụ khí, cổ gượng tạo lại phong độ uy lẫm của mình, thế nhưng vẫn không sao che được hơi thở gấp của mình. Trịnh Huyền Phong cả người chết lặng với thanh kiếm trong tay nói đúng hơn chỉ còn đốc kiếm với lưỡi kiếm cụt tầm nửa xích, thì ra vừa rồi lão một lúc phải tiếp đến bảy kiếm của Chúc Thiên Tùng ! Lão râu tóc vốn đã bạc trắng, giờ đây bị rơi bởi lấp lên mặt, khiến khuôn mặt của lão trong phút chốc tựa hồ như già đi thêm hai mươi tuổi. Đương nhiên nếu không có Thương Cảnh Vân và Ngọc Huyền Tử vừa rồi đỡ cho hai kiếm đầu tiên thì không biết hiện giờ lão đã ra sao rồi ? Lúc này hai người kia tay vẫn đang nắm vững kiếm đứng bên cạnh lão, phòng hộ. Chỉ có Cam Huyền Phong vì chậm một bước nên không kịp nhập cuộc, lúc này chạy lại bên cạnh chưởng môn sư huynh gấp giọng hỏi :

- Sư huynh có sao không ? Trịnh Huyền Phong có lẽ đến lúc này hồn phách mới trở về trong thể xác, hơi nghiêng đầu nhìn Cam Huyền Phong lạc giọng thốt lên :

- Không...Lão không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng đáp được tiếng “không”, thì bỗng thấy đầu óc choáng váng cơ hồ ngã khuỵu trên đất. Cam Huyền Phong cả kinh vội hai tay đỡ lấy thân hình lão hỏi :

- Chưởng môn sư huynh làm sao vậy ? Trịnh Huyền Phong sau giây phút nghỉ sức, mới cất giọng thều thào nói :

- Kỳ quái, ngu huynh...đột nhiên cảm thấy chân khí thất tán...Cam Huyền Phong nói :

- Sư huynh nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi điều khí. Cam Huyền Phong vừa nói vừa đỡ người sư huynh ngồi xuống. Không động thủ thì không việc gì, nhưng hễ cùng đối phương đánh nhau, quá vận chân khí thì lập tức chân khí bị đứt đoạn, tựa hồ như thất tán. Thử hỏi tình hình này không đáng khả nghi đã trúng phải ám toán của đối phương hay sao ?

A, nhất định chính là khi chúng ta cả đoàn chuẩn bị nhập hội trường, mỗi người được vị hoàng y cô nương gắn lên người mảnh vải gấm đỏ tía đề hai chữ Quý Tân đã ngầm hạ độc thủ ?

Thiên Địa giáo lần này công khai mở hội tuyên bố lập giáo, ý đồ đen tối xưng bá toàn võ lâm Trung Nguyên, với bọn họ thì trở ngại lớn nhất đương nhiên là Bát đại môn phái, giờ đây tất cả cao thủ tinh anh của Bát đại môn phái đã nằm gọn trong tay chúng, đương nhiên mộng đồ vương coi như đã thành ! Cam Huyền Thông chỉ suy luận trong đầu đến đó thì không cách gì nén cơn giận, người chồm lên như con mãnh hổ, gầm một tiếng cực lớn chỉ tay nói :

- Chúc Thiên Tùng, thủ đoạn của các ngươi thật bỉ ổi, tâm địa thật hiểm độc đen tối, dám lợi dụng cơ hội hạ thủ đánh độc Tấn công kỳ độc lên người chúng ta, thảo nào ngươi cuồng ngạo lớn lối dám tuyên bố không có ai qua nổi người mười chiêu, các ngươi há không sợ sự công phần của toàn võ lâm ư ? Chúc Thiên Tùng ngó người chau mày hỏi :

- Cam Huyền Thông, ngươi nói gì chứ ? Cam Huyền Thông cười nhạt mỉa mai nói :

- Ta nói gì trong lòng ngươi hẳn đã quá rõ rồi còn phải hỏi ! Chúc Thiên Tùng quát lên một tiếng khảng khái nói tiếp :

- Chư vị là cao thủ đứng đầu trong võ lâm, tại hạ chỉ bằng vào bản lĩnh sở học mà thắng, nào có giở thủ đoạn gian xảo nào ? Hừ nếu còn chưa phục thì cứ cùng Chúc mỗ thử vài chiêu. Đột nhiên lúc ấy thấy Hỏa Linh thánh mẫu từ trên ghế Thái sư đứng phắt dậy, giọng lạnh như băng cắt ngang :

- Chúc Thiên Tùng, không cần nhiều lời với chúng. Bát đại môn phái đã không kể lễ luật giang hồ tỷ đấu dùng nhiều hiệp ít, vậy thì chúng ta hành động cũng không cần khách khí giữ lễ. Bây đầu, cùng xông lên, đằng nào thì ngày hôm nay giữa ta với chúng một mất một còn quyết định thiên hạ, người của Bát đại môn phái quyết không để thoát một tên ! Lời này bà ta nói với Chúc Thiên Tùng, nhưng cũng là một mệnh lệnh tổng công kích. Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu thân phận là Phó tổng hộ pháp, vừa nghe hạ lệnh, đương nhiên thì hành ngay. Lập tức thấy lão ta dẫn một đoàn người gồm : Phần Sương Báo Đăng Cao, Cửu Chỉ La

Hán Chúc Tường Phù, Tương Tây Song Thi Bân Lô, Bân Điện và Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt và Ngũ Xoa Chân nhân, tay nắm binh khí bức vây tới đám quần hùng. Chỉ thấy một đoàn nữ tướng vẫn còn đứng yên chưa ai bước tới. Lúc này nếu như để mắt chú ý thì có thể nhận ra ngay sau lưng Mai Hoa bà bà Trúc Tam Cô có một thiếu nữ thần sắc ra vẻ nôn nóng, hai mắt cứ nhìn đau đáu ra đại môn thiên viện như chờ đợi ai, xem ra trong lòng rất sốt ruột, cô ta chính là Trúc Thu Lan. Lại nói, Vô Lâm Đại Lão Tổng Trần Sơn mắt nhận thấy tình hình không ổn, một trường huyết kiếp khó tránh khỏi, bèn quay đầu hỏi nhanh :

- Trịnh huynh, Trúc huynh, nhị vị còn chiến đấu được không ? Trúc Tam Sơn nói :

- Huynh đệ cảm thấy chân khí thất tán, nhưng căn bản không có gì đáng ngại. Tổng Trần Sơn lão đưa ánh mắt nhìn Vô Trụ thiên sư và Ngọc Huyền Tử nói :

- Tình thế trước mắt đã rất gấp, đại sư nhanh ra lệnh cho đệ tử bày La Hán trận làm thế đoạn hậu khi chúng ta rút lui. Tám vị đệ tử Vô Đường bày kiếm trận lưu động phòng hộ cứu người trúng Tấn công độc không chiến đấu được. Chúng ta cần phải bảo trì trận địa chặt chẽ mới mong kéo dài trận đấu với bọn chúng. Vô Trụ thiên sư và Ngọc Huyền Tử liền gật đầu quay đi ra lệnh cho đệ tử. Mười tám vị đệ tử cao thủ Thiếu Lâm liền dàn La Hán trận, chuẩn bị di động kịp thời cứu ứng.

Tổng Trần Sơn nhìn thấy người của Thiếu Lâm và Vô Đường đã bày thế trận khá nghiêm túc thì ngẫm gật đầu, rồi ghé miệng nói nhỏ mấy câu với Thương Cảnh Vân, đoạn nắm lấy thanh trường kiếm trong tay, bước hẳn lên trước. Đám cao thủ Thiên Địa giáo sát bên nhau binh khí trong tay đang từng bước tiến tới, lúc này bỗng thấy Tổng Trần Sơn một mình một kiếm bước ra trước thần thái oai hùng tiến thì không khỏi giật mình đều thoái lui một bước. Chỉ nhìn thấy thế cũng đủ thấy uy danh Vô Lâm Nhất Kiếm một thời của Tổng Trần Sơn vẫn còn in đậm dấu ấn trong đầu các cao thủ võ lâm. Duy chỉ có một mình Chúc Thiên Tùng đứng yên bất động, người ta ra kiếm, ngược lại gã thì cho kiếm vào vỏ, chấp tay thi lễ cùng Tổng Trần Sơn nói :

- Tổng đại lão gia hân muốn tự ra tay chỉ giáo chăng ? Tổng Trần Sơn mắt phát hàn quang đầy uy lực, trầm giọng cười mấy tiếng :

- Hắc, hắc... Gã thiếu niên, ngươi muốn động thủ cùng lão phu thì thật chưa xứng, nhanh gọi Chúc Linh Tiên ra đây ! Chúc Thiên Tùng nghe khẩu khí đối phương ra vẻ cao ngạo trưởng bối, thì phát nộ, cười lớn rồi nói :

- Ngươi... Gần như cùng lúc này, Tổng Trần Sơn cũng kịp nhận ra điều gì, vội la lên :

- Ngươi... Hai người trước sau một phần trăm giây cùng thét lớn một tiếng rồi khựng người nhìn nhau. Đường nhiên bọn họ nhìn nhau bằng hai cái nhìn khác biệt. Chúc Thiên Tùng nhận ra thần sắc của Tổng Trần Sơn hơi khác thường, thì đáp ứng hỏi :

- Tại hạ sao chứ ? Hai ánh mắt của Tổng Trần Sơn dán chặt lên khuôn mặt của Chúc Thiên Tùng khiến gã không khỏi lúng túng, nên giọng nói mới bất bình thường.

Tổng Trần Sơn nhìn chằm một lúc nửa khuôn mặt Chúc Thiên Tùng rồi mới đổi giọng nói :

- Chúc tổng hộ pháp phải chăng nhũ danh là Long Quân ? Thì ra lúc này giáp mặt với Chúc Thiên Tùng lão chợt phát hiện nét quen quen trên mặt Chúc Thiên Tùng, và thêm một nốt ruồi son bị khuất dưới cánh mày trái rậm rịt. Còn nhớ trước đây khi Nhạc Tiểu Tuấn tìm đến Thiên Hoa sơn trang cầu kiến Tổng Trần Sơn chỉ là vì muốn hoàn thành hai tâm nguyện của sư phụ chàng.

Tâm nguyện thứ nhất chỉ cần Tổng Trần Sơn gật đầu chỉ điểm là giải quyết xong, nhưng Tổng Trần Sơn còn chưa nói ra.

Tâm nguyện thứ hai là tìm lại người con trai độc nhất của sư phụ chàng bị mất tích mười năm về trước, thế nhưng chỉ biết một đặc điểm duy nhất là người này bên mày trái có nốt ruồi son, và tên gọi là Long Quân. Đường nhiên Tổng Trần Sơn chưa nói ra thì Nhạc Tiểu Tuấn không biết sư phụ mình Vô Danh lão nhân là ai ? Nhưng với Tổng Trần Sơn thì quá biết rõ Vô Danh lão nhân là em rể của lão, chồng của nhị muội, họ Trần tên Khải Tiên. Phu phụ họ Trần này nhân có chuyện bất hòa mà ly thân có đến hai mươi năm, chỉ cần lão chịu gật đầu đứng ra giảng hòa là xong. Đó là chuyện vì sao Tổng Trần Sơn giao chiếc ngọc bội của mình cho Nhạc Tiểu Tuấn mang đưa đến cho tam muội là Huy phu nhân. Chính là muốn tam muội đi

khuyến giải nhệ muội của mình. Quan hệ như thế, đứa bé mất tích mười sáu năm về trước chính là ngoại đệ của Tống Trần Sơn, gọi lão bằng cậu cậu. Bấy giờ Chúc Thiên Tùng nghe đối phương hỏi mình nhủ danh có phải là Long Quân không ? Thì nhất thời ngớ người, trong tiềm thức sâu xa, Chúc Thiên Tùng cảm thấy cái tên này rất quen, thế nhưng không nhớ ra, chỉ lắc đầu đáp :

- Tại hạ không phải tên Long Quân, Tống đại lão gia có lẽ đã nhầm chẳng ? Tống Trần Sơn càng lúc càng nhìn thấy nét mặt của Chúc Thiên Tùng rất giống với Trần Khải Tiên, trong lòng thầm tin chín mười phần là đúng, bèn hỏi tiếp một câu :

- Người năm nay bao nhiêu tuổi ? Chúc Thiên Tùng lần này nghe thì ngớ người, nhưng chưa kịp đáp, bỗng nghe tiếng Hỏa Linh thánh mẫu quát lớn :

- Tống Trần Sơn, người dám khiêu chiến với bốn giáo chủ, bốn phó giáo chủ cho người được mãn nguyện. Dứt lời, chỉ thấy bà ta nắm thanh trường kiếm hình lưỡi lửa trong tay trung niên phụ nhân, tung người rời khỏi ghế Thái sư vút xuống nhẹ như chiếc lá. Tống Trần Sơn đương nhiên nhận ra bà ta làm vậy là để cắt đứt câu hỏi của lão với Chúc Thiên Tùng, liền cười phá lên nói :

- Cũng được, đợi lão phu phân một trận cao thấp với người xong rồi thì hỏi cũng chưa muộn. Hỏa Linh thánh mẫu ngưng kiếm định thần nhìn xoáy vào mặt đối phương gần giọng :

- Hôm nay giữa ta và người không phải phân cao thấp mà phân định sinh tử mới thôi. Đột nhiên tay kiếm phóng tới trước người Tống Trần Sơn. Tống Trần Sơn cười lớn :

- Hảo, hảo... Lão phu không tin người lấy nổi mạng Tống mỗ. Trong khi nói thì kiếm cũng đã từ từ phóng ra. Đại cao thủ ra chiêu tỷ đấu không như người thường, chiêu hết sức bình thường, thế nhưng kiếm chưa đến mà kiếm khí đã trùm người đối phương, cái gọi là kiếm khí này cũng đủ lấy mạng đối phương trong nháy mắt rồi ! Trong Bát đại môn phái, vừa rồi lúc Tống Trần Sơn bước ra đối mặt thì đã giao cho chương môn Hoa Sơn Thương Cảnh Vân bàn bạc cùng

Lục Hợp môn Thần Điều Đầu Hối, tìm cách đối phó. Trong lúc Tống Trần Sơn đang nói chuyện, Thương Cảnh Vân cùng Thần Điều Đầu Hối phân tích nhanh tình hình ta và địch cụ thể rồi phân phối nhân thủ chuẩn bị đối đầu.

Cho nên lúc này thấy quần ma nhất loạt xông vào, thì không ai hoảng loạn hay lúng túng mà mỗi người theo sự phân công cũng đã tự tìm lấy đối thủ cho mình. Vô Trụ thiền sư tay chống nhanh ngọn thiền trượng xuống đất, “soạt” một tiếng rút phất thanh trường kiếm, treo vô kiếm trên cây trượng rồi bước tới chấp tay trước mặt Chúc Thiên Tùng nói :

- Lão nạp xin thỉnh giáo Chúc thí chủ ! Nên biết tăng chúng Thiếu Lâm tự xưa nay rất ít dùng đến kiếm, cho nên có người ngộ nhận Thiếu Lâm tự không thiện dụng kiếm thuật. Thật ra trong thất thập nhị nghệ thì Đạt Ma kiếm chiếm vị trí đầu tiên, chỉ có điều phải tu tập đến hàng trưởng lão thì mới được phép luyện Đạt Ma kiếm, cho nên ít người biết là như vậy. Vô Trụ thiền sư tự nhiên bỏ thiền trượng dùng kiếm tất có tính toán, đồng thời không nói cũng biết kiếm pháp sắp thi triển sẽ là Đạt Ma kiếm. Chúc Thiên Tùng tuy trẻ tuổi nhưng đã tinh tập nghiên cứu qua tất cả các môn kiếm pháp, thâm hiểu Đạt Ma kiếm uy lực thế nào cho nên không dám khinh địch, liền rút trường kiếm ra ôm quyền thi lễ nói :

- Được đại sư chỉ giáo, thật vạn hạnh !

- Chúc thí chủ, mời !

- À, tại hạ bình sinh cùng người động thủ không bao giờ ra chiêu trước !

- Đã vậy lão nạp xin đắc tội ! Dứt lời, kiếm trong tay vút xéo lên tạo nên một đường kiếm quang như sao băng, ánh thép lướt đến nghe rợn người. Chúc Thiên Tùng chẳng dám khinh thường, chuyển người né tránh rồi ra chiêu đối địch. Tiếp liền bên kia cũng thấy chương môn Hoa Sơn Thương Cảnh Vân động thủ cùng Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu. Sách Nghị Phu trước nay chỉ bằng đôi tay trần động thủ trong trường hợp quá bức bách, lúc này thấy người đấu với mình là chương môn Hoa Sơn kiếm phái, đương nhiên là lão không dám coi thường, liền rút chiếc thiết tiêu trong lưng ra đấu. Phải biết rằng Hoa Sơn kiếm pháp chỉ đứng sau Tống gia bách kiếm. Tính ra thì Thương Cảnh Vân còn là sư đệ của Tống Trần Sơn, cho nên bản lĩnh kiếm thuật phải thuộc vào hàng thượng thừa, khi nào nhân vật như Sách Nghị Phu lại dám khinh

thì ?Trận đấu có vẻ dữ dội mãnh liệt nhất là Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh và Phần Sương Báo Đăng Cao.Chỉ thấy Hoắc Vạn Thanh hét lớn một tiếng, chẳng nói thêm lời thứ hai, song chưởng tung ra nhảy vào tấn công ngay.

Đăng Cao cũng là tay đại cao thủ, quyền chưởng ăn miếng trả miếng rất nhanh.Ngoài ra còn có mấy trận đấu Kiên Khôn Thủ Đồng Thế Xương đánh nhau cùng Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt, Phi Hồng Dực Sĩ Lục Phi Hồng đấu với Ngũ Xoa Chân nhân Vạn Thiên Phong, Thần Điều Đầu Hối Mạnh Đạt Nhân đấu với Tả hộ pháp Đoàn Bá Dương, Cam Huyền Thông đấu với Lạc Ban Đình. Hoài Nam Tử Tế Triết Phu liên thủ cùng lão nhị Dịch Thanh Lan tiếp đấu với huynh đệ Tương Tây Song Thi Bân Lôi, Bân Điện.Duy nhất còn lại hai người Võ Dương Ngọc Huyền Tử và Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu tay cầm trường kiếm đứng trước La Hán trận của phái Thiếu Lâm. Bọn họ làm nhiệm vụ giám trận, cho nên không nhảy vào đấu, nhưng nhiệm vụ của họ cũng chẳng nhẹ tí nào.Bởi vì người của Bát đại môn phái lúc này đều đã bị trúng Tấn công độc, thượng sách là tốc chiến tốc thắng, còn nếu như kéo dài khiến chân khí hao tổn thì độc tính trong người phát tác.La Hán trận chiếm một góc của quảng trường trước Đại Hùng bảo điện trận thế rất ổn định do Ngọc Huyền Tử và Huy Khâm Nghiêu chỉ huy chuẩn bị ứng phó khi có người bị thất thủ.Ngoài ra còn có Tống Văn Tuấn, Trúc Tam Sơn và Trịnh Huyền Phong, bọn họ giờ đây bị Tấn công độc phát tác, thần trí ngũ quan bình thường nhưng không có khả năng để nhảy vào tham chiến. Bởi vậy bọn họ chỉ đứng bên cạnh La Hán trận để dự phòng bất trắc mà thôi.Tất cả mọi sắp đặt và chuẩn bị đều do Thần Điều Đầu Hối Mạnh Đạt Nhân chỉ đạo, xem ra lão ta làm quân sư không thẹn, đấu đấu cũng ổn thỏa, thích đáng.Quảng trường trước đại viện lát toàn đá thanh, lúc này tạo nên một trận hỗn chiến mà đều là cao thủ hàng nhất lưu trong võ lâm, thực không phải là điều dễ thấy.Chỉ nghe những tiếng la hét hòa vào những tiếng binh khí chạm nhau kinh người, phút chốc trước thiên viện Phật môn tạo nên một trường huyết đấu kinh thiên động địa.

24. Bày Trận Cự Địch

Trong trường kịch đấu, Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh và Phần Sương Báo Đăng Cao là dữ dội nhất, bọn họ nội trong mười chiêu đầu chẳng ai chịu nhường ai nửa bước, trực tiếp nghênh chưởng nghe ầm ầm .Sau một chưởng vừa dứt, Đăng Cao mặt đỏ rần rần hét dài một tiếng, rồi xông tới như con báo say máu tung tiếp một chưởng trí mạng vào giữa ngực Hoắc Vạn Thanh .Hoắc Vạn Thanh vội đưa chưởng lên chống đỡ, thế nhưng lúc này chân khí trong người tiêu hao không ít, một chưởng phát ra nhưng lực bất tòng tâm, “bình” một tiếng, cả người bị bật mạnh về sau, ngực tựa hồ như vừa bị trúng một quả chùy ngàn cân, khí huyết đảo ngược không gượng lại nổi, chân lão đảo thoái lùi sáu bảy bước .Đăng Cao một chưởng đắc thủ, cười vang ha hả vô cùng đắc chí :

- Chẳng ngờ danh chấn thiên hạ Kim Giáp Thần chẳng qua cũng chỉ. ..Nhưng hai tiếng “có thể” cuối câu chưa kịp nói ra hết, thì Kim Giáp Thần như con mãnh hổ trúng thương, dồn hết toàn bộ chân lực cuối cùng vào hai quyền, phóng cả người lao vào thí mạng .Kim Giáp Thần vừa mới trúng một chưởng cực mạnh giờ lại lao vào với tốc độ kinh hồn thực nằm ngoài suy nghĩ của Đăng Cao, khi lão phát hiện ra thì cả người như chết khựng lại .Chỉ vừa kịp đưa tay lên thủ trước ngực, thì “bình” một tiếng long trời đất, cả người tung hắt lên khỏi mặt đất văng về sau tầm hai trượng rơi phịch xuống đất .Hoắc Vạn Thanh vừa rồi trong cơn cực nộ đã dốc hết toàn lực mấy mươi năm khổ luyện vào một chưởng kết liễu đối phương này, cho nên khi Đăng Cao bắn người về sau thì Hoắc Vạn Thanh cũng không gượng lại được, hộc ra một vòi máu tươi, đồng thời ngã khụy xuống đất .Ngọc Huyền Tử giám sát đấu trường thấy vậy liền phát tay ra hiệu cho hai môn đệ áo xám chạy đến đỡ lấy người Hoắc Vạn Thanh mang lùi về sau .Huy Khâm Nghiêu lập tức lấy ra bình thuốc trị thương mà trước đó Vô Trụ thiền sư đã trao cho ông, mở lấy thuốc nhét vội vào mồm Hoắc Vạn Thanh .Nên biết Hoắc Vạn Thanh trong người bị trúng Tấn công độc, vừa rồi nhân đấu với Đăng Cao liền chín mươi chưởng, độc tính đã phát tác, đến chưởng trí mạng cuối cùng, đã dốc hết bình sinh chân lực, cho nên nội tạng bị chấn động mạnh, xem ra nội thương chẳng nhẹ tí nào .Lúc này, đấu với Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt là Kiên Khôn Thủ Đồng Thế Xương cũng đã hơn ba mươi chiêu, nhân công lực bị thất tán cho nên trúng phải một quyền của Viên Quảng Kiệt vào vai, bật người về sau bốn năm bước, ngã người trên đất .Viên Quảng Kiệt lúc ấy đắc thủ cười gằn một tiếng, rồi không bỏ lỡ cơ hội, nhảy người tới định bồi tiếp thêm một quyền kết liễu đời đối phương .Đúng lúc ấy chỉ thấy hai bóng xám lướt tới chắn ngang trước mặt Đồng Thế Xương, kiếm múa tít vun vút bảo vệ.Trong thế đánh tới cực nhanh không thấu

hồi lại được, quyền của Viên Quảng Kiệt tuy đánh bật được hai tay kiếm thủ Võ Dương, thế nhưng gã cũng bị trúng một kiếm vào cánh tay, “ái” lên một tiếng rồi bật ra sau. Hai tay kiếm thủ chỉ bảo vệ cho Đồng Thế Xương, để một kiếm thủ khác lo diu Đồng Thế Xương về sau, rồi cũng tự động rút lui, không ham đánh nhau với Bách Bộ Thần Quyền Viên Quảng Kiệt. Có thể nói trường huyết chiến đã đến đỉnh đầu, nguyên do cũng chỉ vì người của Bát đại môn phái đều trúng phải Tán công độc, nên quyết tốc chiến tốc thắng, ngoài ba mươi chiêu chỉ e khó kháng cự nổi. Đến như Thương Cảnh Vân đấu với Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu cũng đã thấy chuyển biến mạnh. Thương Cảnh Vân rất cơ cảnh, thấy đối phương vừa cản kiếm của mình thì đã kịp phát hiện đối phương thuận tay ra chưởng, cười nhạt một tiếng rồi cũng tung tay trái một chưởng ra chống đỡ. “Bốp” một tiếng âm trầm, hai chưởng đụng nhau, cả Sách Nghị Phu lẫn Thương Cảnh Vân đều bị chấn lùi về sau một bước. Thương Cảnh Vân thường ngày cũng có tính tự thị tự cao, lúc này trực đầu chưởng với một nhân vật thuộc hàng bàng môn tả đạo, đương nhiên không coi vào đâu, nhưng chẳng ngờ một chưởng này song phương bình thủ, thì không khỏi giật mình kêu lên :

- Đại lực kim cương chưởng ! Nguyên là Đại lực kim cương chưởng phát ra vô thanh vô sắc, nội lực tiềm tàng ngay tại chưởng tâm, đến khi tiếp xúc với chưởng của đối phương thì mới bộc phát ra. Sách Nghị Phu sau khi dùng tay trái tiếp Thương Cảnh Vân một chưởng, chuyển chiếc tiêu sang tay trái, cười hì hì nói :

- Thương chưởng môn nhân tiếp huynh đệ một chưởng nữa xem. Nói rồi vận kinh lực vào tay phát chưởng đánh ra. Một chưởng đánh ra rất chậm, thế nhưng nhìn thì cũng biết ngay là Bích Không chưởng, nhưng thực chất bên trong có chỗ không giống. Nên biết, Bích Không chưởng mỗi lần xuất ra kinh phong cực mạnh, chưởng xuất là đã nghe tiếng kinh, thế nhưng một chưởng đánh ra của Sách Nghị Phu vẫn âm nhu nhẹ nhàng. Thương Cảnh Vân thân phận chưởng môn nhân của một đại môn phái, đương nhiên đã nhận ra chỗ khác lạ này, thế nhưng cũng không nhường đối phương, dương thủ lên tiếp chiêu của đối phương. Thế nhưng, khi hai chưởng chạm nhau, Thương Cảnh Vân bỗng nhiên cảm thấy trong cổ kinh phong của đối phương còn hàm ẩn thêm một cổ kinh phong sắc mạnh thứ hai, bất giác trong đầu chấn động mạnh, vội thốt lên :

- Í, Thôi tâm chưởng ! Thương Cảnh Vân mấy mươi năm luyện kiếm đến độ tinh thâm, kiếm thông tâm, tâm động kiếm động, khi này bị cổ kinh lực thứ hai chấn động mạnh vào tâm tạng, ý không nghĩ mà tự phát theo tâm, vung mạnh kiếm lên một đường. Sách Nghị Phu thì thố đắc thủ một chưởng Thôi Tâm chưởng, còn chưa hết mừng, nằm mộng cũng không ngờ trong một tích tắc ấy đối phương đột nhiên ra kiếm. Nên biết, thông thường người ta hoặc ra chưởng và kiếm hai chiêu cùng một lúc, hoặc kiếm ra trước rồi nhân cơ đánh ra chưởng sau, đó là nguyên lý ra kiếm không cần vận nhiều kinh lực, nhưng khi đã ra chưởng, kinh lực toàn bộ tập trung ra kiếm vốn đã khó mà đề tụ chân lực vào kiếm càng khó hơn. Lúc này tay trái nắm ống tiêu, vốn dụng tiêu bằng tay phải, đương nhiên trong cơn nguy cấp cũng vung tiêu lên cản đường kiếm lại, nhưng không thể nào điều luyện và mạnh được bằng tay phải. Chưởng tiếp xúc không phát ra thành tiếng nổ, nhưng khi cả người Thương Cảnh Vân bị chấn động bật ngược về sau thì cũng chính là lúc kiếm dụng hết tâm “Keng”

“Phụt” Một tiếng binh khí chạm nhau kèm theo một tiếng chém ngọt. Rồi một tiếng rú thảm thiết. ... Thương Cảnh Vân bắn người rơi về phía sau, thì Sách Nghị Phu cũng bị chém xả một đường từ bả vai xuống đến tâm ngực, máu tuôn thành vòi ngã xuống, mắt còn trợn trừng như chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra, đã tử mệnh tại đương trường. Thương Cảnh Vân chân khí gần như cạn kiệt, phải chống kiếm gượng người lại nhưng đầu óc quay cuồng tối sầm rồi cũng thả người lăn quay trên đất. Gần như cùng lúc này, đấu với Cửu Chỉ La Hán Chúc Tường Phù là Du Long Thần Kiếm Sử Truyền Đỉnh, đấu với Tương Tây Song Thi Bán Lôi, Bán Điện là Hoài Nam Tử Tế Triết Phu và Dịch Thanh Lan, đấu với Ngũ Xoa Chân nhân và Phi Hồng Dực Sĩ, bốn người trước sau bị công lực thất tán đành phải bỏ đấu rút về sau cố thủ. Bát đại môn phái rõ ràng là càng đấu càng bị thiệt hại nhiều, thế địch tự nhiên càng lúc càng đứng mãnh, tạo thành một áp lực rất lớn. Ngọc Huyền Tử đứng giám sát đấu trường, nhìn thấy Thương Cảnh Vân chân lực thất tán, người đứng lên không nổi, vội vàng phái người ra diu về sau, trong lòng lo lắng vô cùng. Nếu tình hình cứ như thế này thì tất cả mọi người sẽ bỏ mạng tại đây chớ chẳng nghi. Thương Cảnh Vân sau khi được diu về, xoa bóp ấn ma một hồi thì thần trí tỉnh lại, giọng thều thào nói :

- Ngọc Huyền đạo huynh hãy gọi mọi người thối lui. Đối phương đã ngầm thi gian kế, chúng ta càng động thủ thì độc tính càng phát tác nhanh, lúc này thoái lui tập trung tìm đường đột phá vòng vây mới hy vọng thoát nạn ... Ngọc Huyền Tử nói :

- Đạo huynh cứ tạm thời nghỉ ngơi, tình hình trước mắt chỉ sợ muốn ngừng lại cũng không còn kịp nữa rồi .Thương Cảnh Vân thở dài than :

- Đây là đại kiếp vận !Đương nhiên phải hiểu rằng, các cao thủ của Bát đại môn phái đến phó hội hôm nay đều là trụ cột của võ lâm Trung Nguyên, nếu như hôm nay bọn họ không bị đối phương hạ Tán công độc thì chẳng bao giờ bị thua nhanh đến như vậy .Hiện tại trước mắt chỉ còn lại bốn người đang quyết đấu với Hỏa Linh thánh mẫu, Vô Trụ thiên sư đấu với Chúc Thiên Tùng, Mạnh Đạt Nhân đấu với Đoàn Bá Dương và Cam Huyền Thông đấu với Lạc Ban Đình .Lại nói Võ Lâm Đại Lão Tổng Trấn Sơn một kiếm trong tay chẳng khác nào rồng được gió, vùng vẫy kinh hồn, thế nhưng không ngờ đấu đến ngoài bốn mươi chiêu mà vẫn không hạ nổi Hỏa Linh thánh mẫu.Trong đầu Tổng Trấn Sơn lúc đấu nảy ra hai điều đáng nghĩ :

- Một là vừa rồi tận mắt chứng kiến Chúc Thiên Tùng khi đấu với Tổng Văn Tuấn đã phá giải được Tổng gia bách kiếm. Thứ hai là mọi người đã bị trúng Tán công độc của đối phương, nếu dốc toàn lực quyết đấu thì nội trong năm mươi chiêu, nếu không thắng được đối phương, khi mà chân lực bị thất tán thì cái bại sẽ là điều chắc chắn. Đến như bản thân lão là người có nội lực tinh thâm hàng thượng thừa, mà nhiều lần cũng chỉ nằm trong bảy tám chục chiêu là nhiều .Cho nên trong lòng ông ta có hai đường suy tính. Thứ nhất mỗi khi động thủ thì xuất chiêu phải là sát chiêu, nhất định trong vòng hai mươi chiêu phải hạ cho được Hỏa Linh thánh mẫu. thế nhưng sau khi giao thủ với Hỏa Linh thánh mẫu thì mới biết là đối phương chẳng những công lực tinh thâm mà kiếm pháp tựa hồ như cũng kỳ dị vô cùng . Xem ra kế này không thông được . Chỉ sợ hiện tại đấu với bà ta phải ngoài năm trăm chiêu mới phân thắng bại .

Suy tính thứ hai là cố kéo dài trận đấu không thi triển chân lực, tránh cùng đối phương tiếp chiêu mà chỉ hóa giải, hoặc tránh né kiếm của đối phương mà thôi .Hiện tại thì lão đang chọn phương sách thứ hai để đấu với Hỏa Linh thánh mẫu .Lại nói Vô Trụ thiên sư cũng có suy tính giống như Tổng Trấn Sơn, thanh trường kiếm trong tay thi triển Đạt Ma kiếm pháp thế rất uy mãnh, nhưng bên trong rất ít tự nội lực, đấu nhau xem như bình thủ với Chúc Thiên Tùng .Mạnh Đạt Nhân và Cam Huyền Thông phân đấu với hai tay Tả Hữu hộ pháp.

Mạnh Đạt Nhân vốn đa mưu túc trí nên cũng nhận ra tình hình lúc này, địch đông mình ít, đã vậy người nào cũng bị ngầm trúng Tán công độc, cho nên trong lúc đấu với Đoàn Bá Dương chỉ những lúc bắt đắc dĩ mới tiếp chiêu của đối phương, còn lại đều né tránh hoặc hóa giải chiêu mà thôi .Cam Huyền Thông nhất thân sở học so với chương môn sư huynh Trịnh Huyền Phong có phần kém hơn, nhưng kiếm trong tay thi triển Bát Quái kiếm cũng thần tốc kỳ ảo không kém, có điều ra kiếm lấy tốc độ làm loạn kiếm đối phương là chính, chứ không tự chân lực nhiều, cho nên đấu với Lạc Ban Đình cũng xem như bình thủ .Đoàn Bá Dương người lùn thấp, nhưng xử dụng thanh trường kiếm dài gần như cùng với người lão, lúc này đánh rất hăng .Mạnh Đạt Nhân chỉ nương theo thế kiếm đối phương mà hóa giải. Lão vốn thành danh với kiếm Lục Hợp kiếm pháp, nguyên lý lấy nhu khắc cương, mặc cho đối phương tấn công ào ạt, nhưng kiếm trong tay Mạnh Đạt Nhân lúc nào cũng hòa hoãn theo kiếm đối phương quấn lấy dứt không ra, điều đó khiến cho Đoàn Bá Dương càng thêm tức giận, mũi thở phì phì .Mạnh Đạt Nhân cười thầm trong lòng, chính lúc này Thương Cảnh Vân hạ được Sách Nghị Phu thì cười lên hì hì cổ tình nói lớn :

- Cam huynh, Thương chương môn đã lấy tiết tên họ Sách rồi, chúng ta đấu với hai tên hộ pháp này, cũng nên kiếm chút huyết của chúng mới được .Cam Huyền Thông đương nhiên hiểu tâm ý, liền gạt đầu phá lên một hồi cười nói :

- Hảo chúng ta phải tiêu thập hai con chó cầy chủ căn càn này .Đoàn Bá Dương quả nhiên nghe vậy thì điên tiết gầm lên :

- Mạnh sói . Người thật là lớn mồm, ông vượn cổ người. Xem kiếm .Mạnh Đạt Nhân thấy đối phương trúng kế phần nộ thì chỉ cười nhạt .Khi thấy Đoàn Bá Dương vung tay kiếm chém mạnh vào bằng cả hai tay, hết sức bình sinh thì mừng khắp khởi . Kiếm chỉ thuận theo kiếm đối phương mà gạt nhẹ ra ngoài, quả là cao thủ dùng “tám lạng bạt thiên cân” .Khi kiếm đối phương bị gạt chệch ra ngoài, thừa lúc đối phương hở sườn liền phóng chỉ theo chữ Hợp điểm vào huyệt Kỳ môn dưới nách của Đoàn Bá Dương .Lục Hợp Thần Chỉ là môn công phu cực kỳ lợi hại, xưa nay vốn thành danh “Thần chỉ” trong biệt môn này, huống hồ gì Đoàn Bá Dương bị chọc giận nên chỉ muốn lấy một kiếm trực đấu với đối phương, hở sườn quá rõ, khi ấy muốn nhay né cũng không kịp .“Hự” một tiếng, Đoàn Bá Dương cả người rung mạnh lên như quả cầu bị kim đâm vào ngã long lóc trên đất, thanh kiếm cũng rút lẩn theo người .Mạnh Đạt Nhân không ham truy kích, đắc thủ

liền nói lớn :

- Cam huynh, chúng ta không nên đấu nhiều .Quả nhiên Cam Huyền Thông cũng tung người nhảy ngược về sau, để lại một mình Lạc Ban Đình đứng khựng người ngơ ngác .Cả đấu trường giờ chỉ còn lại hai cặp là Tống Trần Sơn đấu với Hỏa Linh thánh mẫu và Vô Trữ thiên sư đấu với Chúc Thiên Tùng .Bất đại môn phái lúc này thêm Mạnh Đạt Nhân và Cam Huyền Thông còn bảo toàn chân khí tháo lui phòng thủ, cho nên cũng cảm thấy lực lượng có phần mạnh lên một chút .Hỏa Linh thánh mẫu nhìn thấy tình hình toàn đấu trường thì tức giận thét lên :

- Các ngươi là đồ ăn hại, còn không nhanh vào tấn công. Hôm nay tuyệt đối không thể để cho bất cứ tên nào thoát khỏi nơi đây .Một tiếng quát này cũng đủ cho bọn Lạc Ban Đình chẳng dám chần chừ, liền cùng với Cửu Chỉ La Hán, Tương Tây Song Thi, Ngũ Xoa Chân nhân và một số lâu la khác, nhào tới La Hán trận xông đánh .Bọn Vu bà bà, Mải Hoa bà bà Trúc Tam Cô, Liễu Thanh Thanh và Hỏa Ma Nữ, lúc này cũng đã thấy rút binh khí nhảy xuống bậc thềm hợp cùng với bọn người kia tấn công .Trong nháy mắt tình hình hoàn toàn đấu trường vốn một đấu một, giờ trở thành một cuộc hỗn đấu loạn đả, gập đầu chém đó .Ngọc Huyền Tử vốn chỉ đứng giám trận và phòng thủ tuyến sau, thấy tình hình chuyển biến không ổn, lúc này cũng liền cùng Huy Khâm Nghiêu, Mạnh Đạt Nhân và Cam Huyền Thông vận động toán La Hán trận nghênh chiến ác liệt .Đến như bọn Tống Văn Tuấn, Trúc Tam Sơn, và Trịnh Huyền Phong từ đầu đến giờ chỉ tịnh dưỡng chân khí, giờ đây cũng gượng xuất kiếm chiến đấu một mất một còn. Xem ra trường huyết chiến đã đến hồi kịch liệt gay gắt nhất .Tống Văn Tuấn rút kiếm xông tới Liễu Thanh Thanh thét lớn :

- Tiệp nhân, bổn công tử lấy mạng ngươi .Liễu Thanh Thanh đã xâm nhập vào Thiên Hoa sơn trang dưới cái tên là Xuân Mai, bây giờ cười nhạo ta lên :

- Ngươi tưởng đây là Thiên Hoa sơn trang ư ?‘Keng’”, chỉ tiếp nhau một kiếm đầu, chân khí trong người Tống Văn Tuấn lập tức thất tán, khiến cả người không trụ nổi, lão đảo về sau . Liễu Thanh Thanh đắc thắng xông tới định kết liễu đối phương, may lúc ấy có một đệ tử Thiếu Lâm tự vung kiếm đến cản đường, coi như cứu được Tống Văn Tuấn thoát hiểm .Trúc Tam Sơn và Trịnh Huyền Phong cũng cùng là một cánh, chỉ tiếp được Vu bà bà và Mải Hoa bà bà một chiêu thì phải thoái lui, muốn đấu nhưng lực bất tòng tâm, phải nhờ người của Thiếu Lâm đến tiếp ứng mới thoát nạn .Mười tám tay cao thủ Thiếu Lâm tự bố trí La Hán trận vốn rất mật thiết nhưng lúc này vì hỗn đấu tạo thành những nhóm nhỏ, nhưng từng nhóm hợp lại cũng tạo được một sức mạnh tổng hợp đủ để cự lại đối phương . Bọn họ tất cả chỉ dùng thiết trượng, lấy trường đấu làm sở trường, không để cho đối phương kịp áp sát tới người.Một trường hỗn đấu kinh thiên động địa, chỉ thấy trước quảng trường Trích Bát thiên viện người phóng nhao nháo, kiếm vung tua tủa, trượng bát âm ầm ầm, cuồng phong rít gió. Thật tận mắt chứng kiến mới thấy hết sự tàn khốc của sự tranh đoạt võ lâm Trung Nguyên .Có lẽ phải ba bốn mươi năm mới thấy lại một trường huyết chiến ghê rợn như vậy, khiến người ta nhìn không khỏi phải thở dài .Nên biết toàn bộ người của Bất đại môn phái lúc này như cùn đường, với họ sinh tử giờ đây để ngoài tâm, chỉ biết kháng cự với lũ ma đầu lâu được chừng nào hay chừng ấy, có lẽ là kháng cự đến khi nào không còn một người nào trong bọn họ nữa mới thôi .Trong phút chốc đã nghe thấy vài tiếng rú thê thảm vang lên, rõ ràng đã có người trúng thương ngã lăn trên đất .Thương Cảnh Văn nhìn thấy cảnh đấu trường máu đổ thịt rơi, gượng chống kiếm đứng lên hít sâu một hơi lấy hết sức lực nói lớn :

- Chư vị đạo huynh, đừng nghĩ gì đến huynh đệ, có thể đột phá vòng vây thì tập trung phá vây thoát thân. Chỉ cần Bất đại môn phái có người thoát khỏi đây, liền hợp với tất cả võ lâm Trung Nguyên nhất định sẽ trừ khử được lũ ác ma này. Nếu như chậm chân, có lẽ ngày hôm nay phải đồng ư quy tận tại Trích Bát thiên viện này .Một lời này lão lấy hết hơi sức bình sinh cuối cùng để nói, vang như sấm, nhưng khi tiếng nói cuối cùng vừa dứt thì cả người không gượng nổi đổ ầm xuống trên nền gạch .Hỏa Linh thánh mẫu cười lên hắc hắc nói :

- Các ngươi nằm mộng hay sao mà nghĩ đến chuyện phá vòng vây ?Tống Trần Sơn gạt mũi kiếm đối phương, thét lớn :

- Chúc Linh Tiên, lão phu tuy niên kỷ đã cao, nhưng hôm nay nhất định lấy mạng ngươi vì võ lâm trừ đại họa mới được .Kiếm theo lời xuất, lần này ra chiêu quả nhiên vô cùng tinh thâm lợi hại, bức Hỏa Linh thánh mẫu thoái liên mấy bước .Đột nhiên chính ngay lúc ấy có tiếng niệm phật rất lớn từ không trung vọng lại :

- A Di Đà Phật !Mọi người đang đánh nhau loạn xạ, nhưng không ít người nghe thấy tiếng miệng phật ngân cao thì bất giác nhảy lùi lại, hoặc đưa mắt nhìn xem .Chỉ thấy từ bên ngoài đại môn, một vị hòa thượng

thân cao như một vị hộ pháp bước vào, trong tay cầm một thanh cổ kiếm, mắt như lưu tinh phát quang, tiến vào trường đấu .Tiếp ngay theo chân lão hòa thượng là một vị hòa thượng khác thân vận bạch cà sa, sau cùng là bốn nữ nhân ăn vận không giống nhau, thế nhưng bọn họ người nào cũng cầm trên tay trường kiếm, khí thế hào hùng .Tống Trần Sơn vừa nhìn thấy mấy người này thì vui mừng khôn tả vội gọi lớn :

- Liên Sinh đại sư, các người đến hay lắm .Rồi phất một kiếm đẩy lui Hỏa Linh thánh mẫu, phóng lùi ra sau chặn đường bốn nữ nhân, gọi lớn :

- Tam muội, gã thiếu niên đang đấu nhau với Vô Trụ thiền sư chính là Long Quân của Tam muội bị thất tích từ mười sáu năm về trước đây .Lúc này bọn Huy Khâm Nghiêu đều đã kịp nhận ra bọn người vừa đến, gồm có phương trượng Phục Hổ tự, phái Nga Mi, Liên Sinh đại sư, Huy phu nhân, Huy Huệ Quân, Tiểu Thúy và thêm một phụ nhân khác mà Tống Trần Sơn vừa gọi là Tam muội .Trung niên phụ nhân, tam muội của Tống Trần Sơn vốn ẩn dật trên Cửu Hoa sơn mười mấy năm nay, chính Huy phu nhân vừa gọi về .Hỏa Linh thánh mẫu mặt biến sắc tái xanh, tức giận rít lên :

- Nhị lão đầu, nhanh chặn bọn chúng lại, tuyệt đối không để cho tên nào thoát thân .Nhị lão mà bà ta vừa gọi là Đại Hạo và Tam Hạo trong Không Động Tứ Hạo, còn hai người Nhị Hạo và Tứ Hạo đi Tuyết Sơn chưa kịp về .Bọn họ thân phận cực cao, nãy giờ không tham gia trường đấu, đương nhiên có nhiệm vụ khác, giám sát trường đấu, chỉ cần người của Bát đại môn phái có ai định đột vây thì do bọn họ hai người ra tay cản lại .Thế nhưng, tình hình lúc này có biến chuyển. Bát đại môn phái nãy giờ bị vây khốn, chống chọi rất vất vả, lúc này bỗng nhiên thấy Nga Mi phái Liên Sinh đại sư một đoàn sáu người xông vào thì tinh thần phấn chấn hẳn lên .Chính vì vậy mà Hỏa Linh thánh mẫu mới ra lệnh cho Đại Hạo, Tam Hạo ra tay chặn họ lại .Hai lão già đầu trắng xóa, nghe lệnh “ừm” một tiếng, rồi vù vù hai thân hình lướt nhanh như hai cánh chim ưng.Thế nhưng gần như cùng một lúc bọn họ phóng ra tiền điện, thì từ bên ngoài tiến lại có một bóng người nhanh như làn khói xám xông vào .Bóng người này xông vào hết sức nhanh và đột ngột, thoát nhìn không biết vô tình hay cố ý mà đâm xầm vào hai lão già kia đang sóng vai phóng ra .Nếu như có đâm sầm vào thì cũng chỉ đâm vào một người, chẳng ngờ khi ba bóng người sáp vào nhau, chỉ nghe Đại Hạo và Tam Hạo “ôi” lên một tiếng. “Bịch, bịch, bịch” ba thân hình rơi xuống trên đất, chân lão đảo tự thoái về sau một vài bước .Đại Hạo và Tam Hạo lấy làm kỳ lạ, chẳng hiểu người nào mà chẳng mắt chẳng mũi lại phóng bừa vào người mình, lúc này trướng mắt nhìn, chỉ thấy một lão già, người gầy choắt, mặt tam giác, mắt hỏm, môi mỏng, mũi hếch, mày thưa, thoát trông chỉ một mặt phá tướng, không yếu mệnh thì cũng khó nuôi .Trên tay người này còn nắm hai bên hai chiếc bao bố lớn, chính hai chiếc bao này vừa rồi đã đựng vào người bọn họ, không biết bên trong đựng gì mà nghe ra cũng rất nặng .Lão nhân mặt chuột mũi hếch kia đưa cặp mắt ti hí nhìn bọn họ, rồi đặt hai chiếc bao bố xuống đất, thở hắt ra, tức giận nói lớn :

- Nhị vị lão đầu chạy đi đâu mà như ma đuổi, chẳng xem huynh đệ trong tay mang cái gì đến đây, đựng mạnh như trời giáng. May mà huynh đệ lanh tay lẹ mắt kịp nắm vững, bằng không để cho hai chiếc bao bố này lăn lóc trên đất, há chẳng phải uống tử hai mạng người rồi hay sao ?Không nói cũng biết nhân vật cổ quái này chính là Kim Thiết Khẩu .Đại Hạo không nhận ra lão già mặt choắt mũi hếch này lai lịch thế nào, thế nhưng sau cú va chạm vừa rồi, lão đáp người trầm ổn trên đất, cũng đủ thấy công lực không phải tầm thường .Lão chẳng dám khinh thường đối phương, chỉ lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là ai, thứ cho lão phu thấy lạ lắm .Với bọn không Động Tứ Hạo xưa nay coi trời bằng vung, nói ra lời ấy kể như cũng là quá khách khí lắm rồi .Kim Thiết Khẩu đưa cặp mắt lơnh nhìn hết người này đến nhìn người kia một lúc, toét miệng cười hềh hềch xoa tay nói :

- Nhị vị lão ca đây hẳn là Đại Hạo và Tam Hạo trong không Động Tứ Hạo danh chấn thiên hạ ? Huynh đệ dọc đường làm ăn được người phó thác mang đến cho nhị vị lão ca hai người .Người kia bảo huynh đệ chỉ cần mang hai người này đến cho nhị vị lão ca, nhất định nhận được tiền thưởng hai mươi lượng. Hi hi. .. hiện tại người đã đưa đến, nhị vị xin kiếm hàng, huynh đệ xin tiền thưởng rồi còn phải đi kiếm ăn .Lão nói câu cuối cùng, miệng cười, tay xoa xoa vào nhau với vẻ mặt cầu tài .Đại Hạo hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn hỏi :

- Người đâu ?Kim Thiết Khẩu chỉ tay vào hai chiếc bao bố, bồi nụ cười nói :

- Ở trong bao, huynh đệ từ dưới chân núi vác lên đây phải đến mười bảy mươi tám dặm đường, suýt gãy cả lưng. Thực tình kiếm chút đỉnh tiền không dễ chút nào, hi hi. ..Trong võ lâm thiên hạ, xưa nay ít có người nhìn biết mặt không Động Tứ Hạo mà dám xưng mình hai tiếng huynh đệ .Thế nhưng, bọn Đại Hạo Tam

Hạo chừng như cũng hơi gồm con người quái dị này nên không dám phát tác, chỉ thấy Tam Hạo hát hàm hời :

- Người nhanh mở bao ra xem .Kim Thiết Khẩu thở phù một hơi, lắc lư cười nói :

- Huynh đệ vác người đến đây muốn gảy lưng, giờ thở còn chưa kịp ra hơi, xin nhị vị lão ca tự mình đến mở đi cho .Đại Hạo tức giận nói :

- Tam đệ, người đến xem bên trong bao là người nào .Lúc này Trúc Thu Lan từ đầu đến giờ đứng trên hành lang sốt ruột lo lắng, nay nhìn thấy Kim Thiết Khẩu thì tươi hẳn sắc mặt, như lâu ngày gặp người thân, phóng người chạy xuống reo lên :

- Lão ca ca, chàng. ..Kim Thiết Khẩu quay đầu lại nhìn thấy nàng, toét miệng cười cắt ngang :

- Chớ nôn, chớ nôn. .. “Chàng” đang ở sau đây, lão ca đến trước một bước .Chàng mà bọn họ vừa thốt lên là ai đây nếu chẳng phải là Nhạc Tiểu Tuấn ? ***** Trở lại chuyện Nhạc Tiểu Tuấn và Thân Phi Quỳnh, hai người nhân vì chuyện đại hội Trích Bát thiên viện vào ngày mồng tám tháng chạp đã đến trước mắt, cho nên bọn họ nôn nóng ngày đêm đi không nghỉ lên Hoàng Sơn .Sáng hôm ấy là ngày mồng tám tháng chạp, bọn họ đến chân Hoàng Sơn. Hai con tuấn mã liên tục phóng mấy ngày đêm liền, may mà thuộc loại tuấn mã được chọn lựa kỹ càng nên mới không bị ngã khuỵu dọc đường.

Hai người bỏ ngựa thì triển khinh công chạy lên núi. Hoàng Sơn hùng vĩ, cảnh núi non trùng trùng điệp điệp, càng lên cao mây càng thấp dưới chân, thiên nhiên tạo ra muôn màu sắc tuyệt đẹp. Thế nhưng họ lúc này chẳng còn lòng dạ nào đâu mà ngắm cảnh tiêu dao .Đang chạy bỗng Thân Phi Quỳnh dừng chân lại, thấp giọng la lên :

- Í, Tuấn đệ, người nhìn kia !Nhạc Tiểu Tuấn dừng chân lại, theo tay nàng chỉ, mới thấy dưới một gốc tùng già có hai bóng người một nam một nữ ngồi bên nhau, lưng quay về phía bọn họ, bên cạnh còn thấy hai chiếc bao bố .Vì ở xa, Nhạc Tiểu Tuấn căn bản không nhận ra điều gì khác lạ, chàng chỉ nghĩ hẵn là một đôi nam nữ tình tứ rũ nhau đến đây ngắm cảnh mà thôi .

Cho nên mặt chàng hơi ửng đỏ, lí nhí nói :

- Quỳnh tỷ phát hiện ra chuyện gì sao ?Thân Phi Quỳnh nói :

- Mỹ nhân áo xanh kia dáng rất giống Lê Cơ, hay ta thử đến đó xem sao .Nhưng lúc này bọn họ đưa mắt nhìn lại thì thấy dưới gốc cây tùng chỉ còn lại nữ nhân áo xanh, còn nam nhân kia thì biến đâu mất. Chuyện chỉ xảy ra trong một tích tắc, khi bọn họ quay đầu nói chuyện với nhau mà thôi .Điều này càng khiến Thân Phi Quỳnh sinh nghi, liền tung chân chạy đến .Nhạc Tiểu Tuấn thấy thế cũng chạy theo nàng .Thân Phi Quỳnh chân chạy còn cách gốc tùng chừng mấy trượng, thì đã reo lên :

- Tuấn đệ, nhanh lên đây, quả không sai. .. Chính là Lê Cơ .Nhạc Tiểu Tuấn chân vừa chạy vừa thốt lên :

- Vậy sao ?

- Không sai, hì hì. .. chúng ta đợi các người đã lâu lắm rồi .Giọng một ông già the the cất lên chói tai, nhưng giọng rất quen.Nhạc Tiểu Tuấn vui mừng la lên :

- A, lão ca đây phải không ?

- Tiểu lão đệ, người làm ta chờ đến sốt cả ruột .Theo lời nói, một bóng người trên tàng cây tùng xanh nhẹ thả rơi xuống đất .Hai người nhìn kỹ lại thì quả nhiên chính là Kim Thiết Khẩu .Lão đưa đôi mắt lơ lửng nhìn quanh rồi cất tiếng cười lớn :

- Các vị tiểu thư mau nhanh ra hết đi cho .Lập tức từ khắp nơi các bụi rậm còn có thêm năm bóng người khác nhảy ra.Kim Thiết Khẩu toét miệng cười nói tiếp :

- Các vị cô nương thua cuộc rồi đấy nhé, ta đoán Nhạc lão đệ sẽ đi qua đây, quả chẳng sai. Hai bình rượu thua ta, nhất định phải chung, không được quít đấy .Thì ra bọn năm người này chính là Hồ đại nương, và bọn Xuân Phong bốn người .Thân Phi Quỳnh chừng như đã hiểu ra vấn đề, nhìn thấy Lê Cơ ngồi im bất động chừng như đã bị điểm huyệt, bèn quay đầu hỏi :

- Lão ca ca, huynh làm sao biết được mà không chế yêu phụ này ?Kim Thiết Khẩu toét miệng cười đáp :

- Chẳng phải hần từ Tuyết Sơn tháo chạy hay sao ?Nhạc Tiểu Tuấn chen vào nói :
- Hì hì. .. Sơn nhân mà không biết được quá khứ vị lai, há có thể gọi là thần toán sao ?
- Hì hì. .. Chẳng giấu gì lão đệ, chính bọn không Động Nhị Hạo đã khai ra cho tiểu ca nghe đấy .Thân Phi Quỳnh thốt lên rồi hỏi tiếp :
- Nói thế lão ca ca đã gặp bọn Nhị Hạo và Tứ hạo ?Kim Thiết Khẩu chỉ tay vào hai chiếc bao bố trên đất cười nói :
- Không những gặp mà bọn chúng còn nằm cả trong hai bao bố này .Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì lấy làm kỳ lạ, cất tiếng hỏi :
- Lão ca ca .Kim Thiết Khẩu xua tay ngăn lại, nói :
- Đừng hỏi nhiều, các người tưởng đại hội trên Trích Bát thiên viện yên tĩnh lắm sao ? Nói cho các người biết người của Bát đại môn phái hiện tại đang bị vây khốn, nếu không kịp thời lên cứu ứng chỉ e họ sẽ tiêu tùng hết.Nhạc Tiểu Tuấn vội hỏi :
- Chuyện nghiêm trọng vậy sao ? Hảo, lão ca ca, chúng ta đi thôi .Kim Thiết Khẩu lắc đầu, giọng rề rà nói :
- Lão ca chính là vì chờ các người, nếu không thì đã lên đó trước rồi. Tiểu lão đệ, chuyện ngày hôm nay vai trò của người vô cùng quan trọng, lão tặc bà họ Chúc kia vô cùng lợi hại, chỉ có người là đối thủ. Đến đây, giờ ta dạy người chiêu cuối cùng trong Thiên Sơn Tam Chiết .. . Nhạc Tiểu Tuấn thoáng chút hoài nghi :
- Chiêu kiếm thứ ba này khó không ? Vừa học là dùng được ngay sao ?- Hì hì. .. Đương nhiên, nếu không lão ca ca ta lại nói điều vô bổ. Nào, ghé sát lại đây mau .Nhạc Tiểu Tuấn nghe lời ghé sát người đến bên miệng lão, chỉ nghe lão to nhỏ mấy câu rồi thôi .Nhạc Tiểu Tuấn ngó người lấp bắp trong miệng :
- Sau khi ra chiêu thứ hai, chỉ việc chéch kiếm lên trái chùng ba thốn thôi à ?- Hì hì chính vậy .- Đơn giản thế thôi ư ?Kim Thiết Khẩu nhún vai nói :
- Xem đơn giản như vậy, nhưng nó là toàn bộ tinh hoa của Thiên Sơn Tam Chiết, người chớ xem thường. Cần nhớ kỹ nhé, thôi lão ca ca ta đi trước một bước đây, nếu chậm e không kịp. Nói rồi hai tay nắm lấy hai chiếc bao bố lên, quay đầu nói thêm :
- Yêu phụ này giao cho các người đấy .Lão thân hình đã tung lên không, chợt như còn nhớ điều gì, chỉ nghe thấy lời lão ta vọng lại :
- Các vị cô nương nhớ là đã thua ta hai bình rượu đấy nhé .Lão thân hình nhỏ thó, hai tay xách hai người ngồi trong bao, vay mà lướt đi vùn vụt lên núi tợ hồ như xách hai chiếc bao không.Nhạc Tiểu Tuấn cũng quay đầu lại hỏi :
- Quỳnh tỷ, chúng ta cũng đi thôi.Thân Phi Quỳnh nói :
- Yên tâm, có lão ca ca ra tay trợ giúp, nhất định không có chuyện gì xảy ra đâu . Yêu phụ Lê Cơ này giờ đã nằm trong tay chúng ta, trước hết phải buộc hần phải khai ra là đã hạ độc gì trên người gia gia, rồi lấy thuốc giải .Nhạc Tiểu Tuấn như chợt nhớ ra, gật đầu đáp :
- Quỳnh tỷ nói rất phải .Thân Phi Quỳnh liền vung tay vỗ “bốp” một cái lên vai Lê Cơ, khiến bà ta từ từ tỉnh lại, ngược mắt nhìn lên mới thấy chính là bọn Nhạc Tiểu Tuấn, Thân Phi Quỳnh đang đứng vây quanh mình thì giật thót mình, trong lòng thầm kêu lên :
- Sao ta lại lọt vào tay con nha đầu này ?Thân Phi Quỳnh mặt lạnh như tiền hỏi :
- Lê Cơ, người không nghĩ ra tại sao lại rơi vào tay ta nhỉ ? Ta có thể nể mặt Cơ Sơn chủ mà tha chết cho người, thế nhưng người phải trả lời cho thực những điều ta hỏi, chỉ cần nửa câu giả dối thì chớ trách ta độc ác .Nàng vừa nói hết câu, liền nghe “soạt, soạt. ..” mấy tiếng, kèm theo ánh thép loáng lên, thì ra bọn Xuân Phong cả bốn người đồng loạt, nhất tề rút phát đoản kiếm ra đây về hăm dọa .Lê Cơ nhìn thấy không khỏi chần động, nhưng chợt phát hiện ra nơi này là đâu, bèn cười nhạt nói :
- Nhị tiểu thư, nên biết đây không phải là Đại Tuyết Sơn chứ ?Thân Phi Quỳnh hừ một tiếng nói :

- Bất kể đây là đâu, nhưng người đã nằm trong tay ta rồi thì phải đáp lời ta hỏi mới mong sống sót .Lê Cơ cười ngặt nghèo nói :
- Các người có lẽ còn chưa biết, ở đây cách Trích Bát thiên viện chưa đến hai mươi dặm, vốn thuộc phạm vi cấm địa của Thiên Địa giáo rồi .- Hừ, thế nào là Thiên Địa giáo chứ ?
- A, hẳn là người chưa biết, bắt đầu từ giờ Ngọ ngày hôm nay, Thiên Địa giáo chính thức công khai lập giáo trên võ lâm, thống nhất toàn Trung Nguyên, một vùng trong phạm vi hai mươi dặm quanh Trích Bát thiên viện sẽ trở thành nơi cấm địa bất khả xâm phạm .Thân Phi Quỳnh mới hỏi ra, chẳng ngờ bọn người không Động lâu nay rắp tâm âm mưu, chính là tổ chức Thiên Địa giáo xưng bá võ lâm, bèn lạnh giọng nói :
- Hừ, Không Động phái các người mà cũng khẩu khí lớn vậy ư ?

25. Truy Lùng Hung Thủ

Lê Cơ nghe Thân Phi Quỳnh nói vậy thì bủn xỉn nói :

- Người không tin ư ? sao không thử lên Trích Bát thiên viện mà xem , lúc này chỉ e Bát đại môn phái đã phủ phục xưng thần .Nhạc Tiểu Tuấn la lớn :
- Ta nhất định không tin .Lê Cơ mắt bỗng sáng lên chỉ tay nói :
- Các người nhìn xem, chẳng phải là vệ binh tuần sơn đến đó ư ?Vừa nói hết câu , bọn Thân Phi Quỳnh chưa kịp đưa mắt nhìn , đã nghe giọng nói ồm ồm như sấm động hồi vọng tới :
- Các người là ai ?Một đoàn người gần mười người lướt tới ào ào , khí thế hùng hổ .Khi cả bọn người đến gần , chỉ thấy một lão nhân mặt đen râu ria xồm xoàm chậm chân lại , tựa hồ như cố ý làm vậy để tỏ thân phận mình hơn tám người kia .Nhạc Tiểu Tuấn lúc này đã nhận ra một số trong bọn họ chính là Xuyên Tây Tam Lang Hoàng Diện Trầm Cửu, Bạch Tỵ Lang Bách Thắng , Đoàn Vỹ Lang Trương Siêu , Thiết Bút Lý Bách Khôi , Cương Trảo Hà Bá Thông và Hồ Trảo Tôn Vô Hại. Ngoài ra còn có mấy tên nữa mà chàng chưa từng gặp , mấy người này đều là thuộc hạ của Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu .Thân Phi Quỳnh không thèm quay lại lạnh lùng nói :
- Có ta ở đây , các người không nhanh xéo đi hay sao? Cương Trảo Hà Bá Thông hùng hổ nói :
- Người là ai mà dám lớn lối với đại gia ? Muốn. ..Chữ “chết” chưa kịp thoát ra cửa miệng , bỗng “bộp, bộp” liên hai cái tát nẩy lửa , chính là Hồ Trảo Tôn Vô Hại lướt tới đánh liên .Hà Bá Thông nhìn thấy thượng nhân của mình thì cup mặt xuống.Tôn Vô Hại cúi người chấp tay thi lễ Thân Phi Quỳnh, nói :
- Tiểu nhân không biết Nhị cô nương ở đây , bọn thuộc hạ có lời vô lễ , những mong cô nương tha tội .Lê Cơ giọng the thé rít lên nói :
- Hồ Trảo Tôn ngươi chỉ nhìn thấy Nhị cô nương mà không thấy ta ở đây hay sao ? Chủ của ngươi, Triệu Quang Đầu hiện giờ ở đâu ?Hồ Trảo Tôn ngó người ngược mắt lên nhìn thấy trung niên phụ nhân áo xanh đang bị bọn Xuân Phong bốn người cầm kiếm vây quanh , ngơ ngác hỏi :
- Chuyện gì thế này ?Chính lúc đó , một giọng như hổ gầm từ không trung vọng lại :
- Người nào hỏi đến lão phu ?Hồ Trảo Tôn vừa nghe thấy thì rúm người lại , đứng ra sau cung kính thốt lên :

- Chủ nhân đến .Thì ra vừa rồi Lê Cơ hỏi đến Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu, có lẽ chính lão ta đang xuất hiện .Tiếp liền theo đó hai bóng người cao lớn xuất hiện cực nhanh , khi đến gần hơn đã thấy một người thân vận bố y màu tro , người gầy đét như cây trúc, khuôn mặt không chút biểu hiện thần sắc của sự sống , đến đôi mắt cũng trắng dã như con sói đói .Người này chính là Hồ Thường Ngao Vô Kỵ vốn cùng với Hồ Trảo Tôn Vô Hại là hai thuộc hạ tâm phúc của Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu.Nơi nào có Hồ Trảo Tôn Vô Hại thì chưa hẳn có Hắc Hồ Thần , nhưng nơi nào có Hồ Thường Ngao Vô Kỵ xuất hiện , thì ngay sau đó đã có mặt Hắc Hồ Thần .Hiện tại ngay sau lưng Hồ Thường Ngao Vô Kỵ là một lão nhân mặt lớn mày rậm, mặt đen như đất nồi , toàn thân vận y phục một màu đen tuyền , không nói cũng biết chính là nhân vật được coi là hung thần trong làng hắc đạo , Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu .Nguyên là Triệu Quang Đầu

được nhận mệnh lệnh thống lĩnh cả nghìn nhân mã phân làm nhiều nhóm trấn thủ cả vùng quanh Trích Bát thiên viện , bán kính hai mươi dặm .Thân Phi Quỳnh nhìn thấy bọn người này không chút hoảng sợ , cười nhạt nói :

- Lê yêu phụ, người tưởng bầy lang sói này có thể cứu nổi người ư ? Nếu người không đáp thực lời của ta , thì ngay cả Cơ Sơn chủ đến đây cũng không cứu nổi người .Hổ Thường Ngao Vô Kỵ thân hình như bộ xương khô lướt tới , giọng âm trầm lạnh lùng như tiếng quỷ đói vọng về từ địa phủ :

- Nha đầu lớn mật thật , người dám buông lời vô lễ trước mặt Hắc Hổ Thần , người chết .Chẳng nói thêm lời thứ hai , đã thấy cánh tay quỷ của lão thò ra khỏi ống tay áo chụp tới , lúc này mới kịp nhận ra năm ngón tay khô khốc tựa xương bọc da , móng tay dài ngoằn có màu đen , đủ thấy móng có tẩm độc .Nhạc Tiểu Tuấn thấy hiểm , liền nhảy đến chắn ngang hết lớn :

- Xéo đi !Bằng một thế cầm nã thủ cực nhanh , đến Hổ Thường Ngao Vô Kỵ cũng bất ngờ , chỉ nghe lão hú dài một tiếng như tiếng sói , cả người bị Nhạc Tiểu Tuấn chụp trúng cổ tay hất văng ra ngoài.Thế nhưng Hổ Thường Ngao Vô Kỵ thành danh không nhỏ , thân hình bị hất văng chẳng khác gì chiếc lá nhẹ rơi trên đất , đến một tí bụi cũng không bay lên , căn bản không hề bị ngã .Hổ Thường Ngao Vô Kỵ chân vừa chạm đất liền định xông vào , nhưng lúc ấy Hắc Hổ Thần khoát tay găm lên :

- Người lui ra !Hắc Hổ Thần vừa rồi tận mắt thấy Nhạc Tiểu Tuấn bằng một thế cầm nã thủ hất văng thuộc hạ tâm phúc thân cận nhất của mình đến ngay cả lão cũng không nhận ra được chiêu thức của chàng thế nào , thì trong lòng đã biết là tay thiếu niên này chẳng phải đơn giản , cho nên mới quyết định ra mặt .Ánh mắt lão ta đã nhìn ra Thân Phi Quỳnh , rồi lại nhìn thấy Lê Cơ thì không khỏi ngơ ngẩn hỏi :

- Nhị cô nương , chuyện này thế nào ?Thân Phi Quỳnh biết rõ lai lịch của Hắc Hổ Thần không nhỏ , nhưng hắt hàm quát :

- Ở đây không có chuyện của người !Triệu Quang Đầu tựa hồ như bị gáo nước lạnh tạt vào mặt , ánh mắt lão sắc lạnh , long lên trầm giọng nói :

- Lão phu là Tổng trấn tuần sơn , Nhị cô nương cũng biết Lê Cơ là Nhị Cơ , tả hữu thị hầu của Cơ Sơn chủ , chúng ta đều là người một nhà, không nên gây khó dễ cho nhau. Nếu như có chuyện gì hiểu lầm thì cứ đến trước mặt giáo chủ bẩm cáo . Nhị cô nương bắt Lê Cơ như vậy. ..Thân Phi Quỳnh quát mắt quát :

- Triệu Quang Đầu , ta đã nói ở đây không có chuyện của người , chớ nên xen vào .Hắc Hổ Thần Triệu Quang Đầu sắc mặt sạm lại , đành giọng nói :

- Nhị cô nương nói vậy không đúng , cho dù đây là chuyện riêng của cô nương , thế nhưng lão phu thân phận Tổng trấn tuần sơn , ở đây đương nhiên thuộc địa phận cấm địa sở tại của lão phu, làm sao không nhúng tay vào được chứ ?Thân Phi Quỳnh hừ lên một tiếng lạnh lùng nói :

- Không Động phái diệt vong đã ở trước mắt , người còn “Tổng trấn tuần sơn” cái quái gì ? Còn chưa nhanh xéo đi cho khuất mắt ta ư ?Lần này thì ánh mắt Hắc Hổ Thần long lên quát :

- Nhị cô nương , người vừa nói gì ?

- Hừ ta nói gì người không nghe rõ ư ?Hắc Hổ Thần trầm giọng :

- Nhị cô nương người định tạo phản ư ?- Hừ ta từ Tuyết Sơn đến đây chính là muốn tìm Chúc Linh Tiên thanh toán .Hắc Hổ Thần giờ thì mới hiểu ra tâm ý của đối phương , cười lớn thành một tràng dài chấn động cả sơn cốc , nói :

- Thì ra nhị cô nương đã đổi tâm thay ý , lão phu trước hết bắt người về Trích Bát thiên viện mới được .Thân Phi Quỳnh giọng đầy tức giận :

- Triệu Quang Đầu người dám ?

- Hắc hắc, lão phu sao không dám ?Nói rồi lão sấn tới , nhưng Nhạc Tiểu Tuấn đã quát lớn :

- Đúng yên !Hắc Hổ Thần thấy vừa rồi Nhạc Tiểu Tuấn hất văng Hổ Thường Ngao Vô Kỵ thì biết chàng không phải là tay tầm thường , khi ấy cười gằn nói :

- Hảo, người dám ra mặt anh hùng , để lão phu thân thập tiểu tử ngươi trước .Nói rồi khoát chân sấn tới , Hắc Hổ Thần quả nhiên danh bất hư truyền , khí thế hung mãnh , tay phải giơ ra , bàn tay sắc đen to lớn gấp hai lần người thường , chộp tới .Thân Phi Quỳnh la lên :

- Tuấn đệ, cẩn thận , Hắc hổ độc chưởng .Nhạc Tiểu Tuấn không coi Hắc Hổ Thần vào đâu , quay đầu nói :

- Quỳnh tỷ có nghe nói “họa hổ không thành ra họa cầu” , chứ ? tiểu đệ chung quy chỉ coi bọn chúng như bọn chó ngao chạy rong giang hồ thôi .Một câu nói này khiến bọn Xuân Phong nghe không nhịn được cười nổi , cười ầm lên .Hắc Hổ Thần vốn hung danh chấn động làng hắc đạo , xưa nay tự thị cao ngạo , đầu nhập Thiên Địa giáo , nhậm chức Tổng tuần sơn dưới tay có cả ngàn thuộc hạ .

Nay bị Nhạc Tiểu Tuấn coi như con chó ngao thì tức giận đến cả người tung lên , râu tóc dựng đứng.

Lão vốn ra tay chộp một trảo bình thường , nhưng khi nghe vậy thì cả người biến chiêu nhào tới như một con hổ vồ mồi , miệng gầm lên :

- Tiểu tử , một câu này của ngươi đủ khiến lão phu phải ăn tươi tim gan ngươi mới hả giận . Thì ra Hắc Hổ Thần còn ăn tim gan người sống .Hắc Hổ Thần có ngón Hổ Phong Bát Thức chấn danh giang hồ , xưa nay vốn ít người tiếp nổi lão ta ba thức , một chưởng đánh ra bao gồm cả tám thức , chính là vì quá sức phần nộ .Nhạc Tiểu Tuấn không chút tránh né , giơ chưởng lên trực tiếp nghênh chiêu .Chỉ nghe “bình bình” liên chín tiếng cực lớn , cuồng phong nổi dậy , đá chạy cát bay mù trời , người của cả hai bên bị chấn động đến phải thoái lùi cả trượng mới đứng vững . Khi đất đá tản dần mới thấy Nhạc Tiểu Tuấn chân thoái lui cả bước dài , mặt trắng xanh .Hắc Hổ Thần ngược lại chân lùi cả xích , tóc râu rối bời , mắt hung quang giờ đây thất thần , trên ngực có dấu chưởng ấn nát cả áo ngoài .- Chưởng lực kinh hồn .Lão ta chỉ thốt lên được mấy tiếng rồi như chiếc bong bóng xì hơi , hộc ra một vòi máu tươi rồi ngã phịch xuống tắt thở .Thì ra khi Nhạc Tiểu Tuấn nghe lão ta ăn cả tim gan người sống thì bất giác phần hận , quyết trừ hại cho giang hồ , nên tiếp liền tám chưởng , chưởng thứ chín không chút nương tay đánh nát ngực đối phương. Hắc Hổ Thần danh chấn giang hồ , bọn Hổ Trảo Tôn Vô Hại , Hổ Thường Ngao Vô Kỵ và các lâu la khác xưa nay vốn chỉ dựa vào Hắc Hổ Thần mà tác quái. Lúc này tận mắt chứng kiến chủ nhân mình bị một chưởng bỏ mạng đương trường thì hồn tiêu phách tán , mạnh tên nào tên nấy chạy ;Nhạc Tiểu Tuấn thét lớn như sấm :

- Các người đứng lại cho ta !Hổ Trảo Tôn Vô Hại cả người khựng lại , run lấy bầy nói :

- Nhạc thiếu hiệp. ..Nhạc Tiểu Tuấn nghiêm nét mặt đầy uy phong nói :

- Ta biết các người chỉ là tay chân của Hắc Hổ Thần , thường ngày dựa oai hùm làm ác , nhưng cũng không đến nỗi là loại đại ác , ta chẳng cần giết đâu. Lý Bạch Khôi, Hà Bá Thông , các người cũng đều là lục lâm thảo khấu , nhưng thường ngày cũng biết đến thể nào là nghĩa khí , chỉ vì mê muội gia nhập ác đảng. ..Cả bọn tám chín tên rúm cả người lại , phủ phục dưới đất xin tha mạng .Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt nói :

- Nếu ta muốn hạ thủ thì các người đã không còn cơ hội để xin tha , ta đã nói là không giết các người đâu , nhưng bắt đầu từ giờ phút này phải mau cải tà quy chính , rửa tay đồ tể làm con người mới . Thiên Địa giáo sẽ bị diệt trừ trong trứng nước . Triệu Quang Đầu chính là cái gương lớn cho các người đấy , thôi nhanh xuống núi đi .

- Người vừa nói gì ?

- Ta nói gì , người không nghe rõ ư ?

- Người vừa nói là huynh đệ của bọn ta ?

- Kim Thiết Khẩu nhún vai cười đáp :

- Còn phải hỏi , các người cả thấy bốn huynh đệ , đi đâu mất hai người rồi ?Đại Hạo cười lên khùng khục hỏi :

- Người nói rằng trong hai bao bố kia là hai lão đệ của ta chẳng ?Kim Thiết Khẩu húng hiếng đôi mắt lơ lửng nói :

- Tin hay không tùy người .

- Để lão phu xem thử .Tam Hạo vừa nói xong đã nhanh như chớp chớp lấy chiếc túi vải trên tay trái Kim Thiết Khẩu .Thế nhưng , lão đã nhanh , Kim Thiết Khẩu còn nhanh hơn , rút tay lại cười hì hì nói :
- Không được , hai chiếc túi vải này phải trước ba mặt bảy mây mới được mở ra .Đại Hạo lão luyện giang hồ , tính tình thâm trầm kỹ lưỡng , lúc này đã nhận ra thân thủ của lão nhân này nhất định trên cả bọn họ , thế nhưng khó tin nổi Nhị Hạo và Tứ Hạo cùng lúc bị bắt nhốt trong hai túi vải này .Ánh mắt lão chăm nhìn vào Kim Thiết Khẩu nói :
- Thực ra ngươi định bao giờ mới chịu mở hai túi vải này ra cho lão phu xem thử ?Kim Thiết Khẩu định đáp , bỗng ánh mắt lão sáng lên ngưng nhìn ra ngoài đại môn , reo lên :
- Các người xem , chính chủ hàng đã đến rồi kia .Bọn Đại Hạo , Tam Hạo nghe vậy liền ngoái đầu nhìn theo tay lão , chỉ thấy một lão nhân áo quần xốc xếch , râu tóc dài bạc trắng đang phóng vào .Chính lúc ấy Kim Thiết Khẩu nhân lúc bọn họ ngoái đầu nhìn , liền hai tay xách hai túi vải chạy vọt ra cửa đón đầu lão nhân kia la lên :
- Lão ca sao giờ này mới tới , khiến tiểu lão chờ đến sốt cả ruột .Lão già chạy đi nói , nhìn thấy đầu trường ác liệt , trong đó có bọn người của Thiếu Lâm và Võ Đang thì thét lên như sấm dậy :
- Bọn ác tăng Thiếu Lâm và đạo sĩ thú vị Võ Đang kia mau nhanh đến đây nộp mạng .Vừa thét vừa định xông tới , nhưng Kim Thiết Khẩu đã mặt nhăn mày nhó đón đầu , miệng la bài bài :
- Lão ca tạm thời bớt nóng , để huynh đệ ta có lời giải thích ...Lão nhân đã nhận ra Kim Thiết Khẩu , khựng người lại đứng trước mặt lão ta hỏi :
- Lão huynh có phải chính là người coi bói Kim Thiết Khẩu lần trước lão phu gặp không ?Kim Thiết Khẩu nhoeo cười đáp :
- Không sai , huynh đệ chính là gã coi bói Kim Thiết Khẩu , lần trước trên Bát Công sơn đã bốc cho lão huynh một quẻ , bên hôm nay đến đây nhất định sẽ tìm được hung thủ đích thực , huynh đệ bói không sai đấy chứ ?Bạch phát lão nhân chấp tay nói :
- A ... Đa tạ lão huynh người .Kim Thiết Khẩu cũng nâng nâng hai chiếc túi vải lên , cười hì hì nói :
- Chúng ta đều là người một nhà , chớ nên khách khí . Hì hì ... Không biết lão huynh định cảm tạ tiểu lão thế nào đây ?Bạch phát lão nhân khoát tay nói :
- Nhất định hậu tạ , thế nhưng trước hết tránh ra để lão phu thanh toán bọn tăng đạo Thiếu Lâm, Võ Đang này cái đã .Kim Thiết Khẩu vẫn giang tay chằng ngang Bạch phát lão nhân lại , nói :
- Huynh đệ chưa từng nói với lão huynh , hung thủ là người Thiếu Lâm, Võ Đang kia mà .Bạch phát lão nhân phát nộ gất lên :
- Không cần người nói , lão phu cũng tự biết chính là bọn chúng , nhanh tránh ra .Kim Thiết Khẩu vẫn giang tay cản đường nói :
- Nếu lão huynh người nhất định tìm người của Thiếu Lâm và Võ Đang để trí mạng thì đại sai rồi .Bạch phát lão nhân trợn mắt kinh ngạc thốt lên hỏi :
- Nói vậy hung thủ sát hại lão Thất , lão Bát của ta là kẻ nào ?Thì ra vị Bạch phát lão nhân này chính là Ngũ Công Trang Công Định , hôm đó trên Bát Công sơn , lão nhân vì thấy cái chết của Thất Công và Bát Công dấu tích để lại tựa hồ như là Thái Cực Điểm và Bát Nhã thiên chương , cho nên cho rằng hung thủ nhất định phải là người của Thiếu Lâm và Võ Đang .Kim Thiết Khẩu nghe lão ta hỏi mình , thì bất giác đắc ý cười phả lên, lắc lư chiếc đầu nhỏ choắt nói :
- Đây chính là duyên cớ mà tiểu lão hẹn lão huynh đến Trích Bát thiên viện này vào ngày hôm nay , huynh đệ đảm bảo nhất định sẽ tìm được hung thủ đích thực .Ngũ Công Trang Công Định chẳng thể kiên nhẫn được , gất giọng hỏi :
- Người nói nhanh đi , hung thủ là kẻ nào chứ ?Kim Thiết Khẩu hai tay nhấc hai chiếc bao vải lên cao hơn đáp :

- Hai kẻ hung thủ , huynh đệ đã sớm nhốt chúng vào đây rồi , chính là đợi huynh đến ba mặt bảy mày hỏi cho rõ ràng .Nói đến đó , lão đặt hai chiếc bao vải xuống đất , rồi quay nhìn Đại Hạo, Tam Hạo vẫy tay nói :

- Nhị vị lão ca cũng nhanh lại đây , hai người trong bao vải này có quan hệ với nhị vị đấy .Đại Hạo không thể nào lần nổi ra lai lịch của lão nhân nhỏ thó kỳ quái này , thế nhưng chỉ bằng vào khẩu khí của lão ta cũng nhất định có lai lịch chẳng nhỏ .

Nhất là đối với hai chiếc bao vải này , cứ nghe lão ta nói thì tựa hồ như chính là Nhị Hạo và Tứ Hạo đang ở trong đó . Lão ban đầu quả thực không tin , nhưng lúc này xem ra không tin cũng không được , bèn cử bước đi tới .Kim Thiết Khẩu lúc ấy đã nhìn thấy đã đầy đủ mặt Ngũ Công Trang Công Định , Đại Hạo và Tam Hạo , mới nói :

- Trước lúc huynh đệ mở chiếc túi vải này ra , có một lời nói trước , sau khi hai túi vải này được mở ra thì tốt nhất cả ba vị chớ nên kích động mạnh mà nổi nóng hỏng chuyện . Cần phải nghe huynh đệ giải thích rõ mọi chuyện xem đúng hay không mới được .Ngũ Công Trang Công Định , Đại Hạo và Tam Hạo đều gật đầu , vẻ căng thẳng nặng nề .Kim Thiết Khẩu chẳng nói thêm lời nào nữa , xắn tay áo lên nhanh nhẹn mở giây hai chiếc túi để lộ ra hai người .Ngũ Công Trang Công Định buột miệng hỏi :

- Hai người này là ai ?Nhưng với bọn Đại Hạo, Tam Hạo thì bị chấn động mạnh đồng thanh la lớn :

- Ái ... Đúng là lão Nhị và lão Tứ .Lão Nhị , lão Tứ đương nhiên chính là hai người còn lại trong Không Động Tứ Hạo .Đại Hạo mặt tái xanh đầy phần nộ sẵn tới thét hỏi :

- Thất phu , người đã làm gì Nhị đệ , Tứ đệ của ta ?Nhị Hạo và Tứ Hạo hai người ngồi trong hai chiếc túi vải mắt nhắm nghiền , thần thái thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra , thoát trông chẳng khác gì tăng nhân nhập định . Thế nhưng , không cần nói rõ cũng đủ biết bọn họ đều bị khống chế huyết đạo rồi .Tam Hạo nhanh tay nhảy tới vùng chưởng đánh nhẹ vào người Nhị Hạo và Tứ Hạo để giải khai huyết đạo . Thế nhưng , cả hai vẫn ngồi yên bất động , rõ ràng là lão ta không thể giải khai nổi huyết đạo trên người bọn họ .Kim Thiết Khẩu đưa tay cản lại , cười cười nói :

- Huynh đệ ta vừa rồi đã nói qua , nhị vị tốt nhất nên trấn tĩnh lại một chút , chớ nên xung đột . Cứ để huynh đệ ta nói rõ ra hết mọi chuyện thì sẽ rõ .Đại Hạo mặt hầm hầm tức giận thét lớn :

- Nói đi .Kim Thiết Khẩu tay vuốt chòm râu sơn dương lơ đãng dưới cằm , cười nói :

- Huynh đệ chỉ điểm huyết trên người bọn họ , thực ra không có gì nguy hại , chỉ cần sau khi kinh huyết giải khai thì bình an vô sự . Còn như chuyện ...Nói đến đó , lão a lên một tiếng quay đầu sang nhìn Đại Hạo nói tiếp :

- Đúng rồi , Đại Hạo lão huynh hẳn biết rõ lão Nhị và lão Tứ của các người có luyện qua hai môn Đại Thủ Ấn và Ngô Công Chỉ chứ ?Tam Hạo hắt hàm nói :

- Bọn huynh đệ chúng ta mỗi người luyện một môn công phu đặc biệt , trên giang hồ còn ai lại không biết chuyện này chứ ?Kim Thiết Khẩu đưa mắt nhìn Ngũ Công Trang Công Định nhún vai cười nói tiếp :

- Vậy thì chẳng đúng sao chứ ? Đại Thủ Ấn đánh trúng người thương tích để lại giống như Bát Nhã Thiên Chưởng của Thiếu Lâm . Người luyện thành Ngô Công Chỉ khi xuất thủ bằng song chỉ , ngón trỏ và ngón giữa đánh trúng người chính để lại hai điểm nhỏ màu đỏ gần giống với Thái Cực Điểm của Võ Đang . Hiện tại thì lão huynh hẳn đã rõ rồi chứ ?Ngũ Công Trang Công Định mắt lộ hung quang gần giọng quát :

- Nói thế lão Thất, lão Bát của ta chính bổ mạng bởi tay hai tên thất phu này . Lão phu hôm nay nhất định đòi lại nợ máu này ...Vừa nói vừa định xung đột , nhưng Kim Thiết Khẩu vội xua tay cản lại khuyên giải :

- Chớ nên nóng như vậy , biết hung thủ sát nhân chính là hai người bọn họ , thế nhưng bản thân Nhị Hạo và Tứ Hạo cũng là kẻ bị hại . Không Động Tứ Hạo thành danh trên giang hồ có đến bảy mươi năm nay , tính tình tuy cổ quái , nhưng tâm trạng nghĩa khí , thử nghĩ tại sao phải hạ thủ bĩ ỉ đến thế chứ ? Đương nhiên bọn họ làm vậy cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ mà thôi , cho nên huynh đệ chỉ khống chế huyết đạo là vì lẽ đó .Đại Hạo nghe ra bên trong tất có nội tình , nhú mày hỏi lớn :

- Người nói vậy có nghĩa là sao ?Kim Thiết Khẩu nhún vai nói :

- Bởi Nhị Hạo và Tứ Hạo đều bị Hỏa Linh thánh mẫu ngầm hạ thủ đánh mê thần dược vật , không riêng gì hai người , mà chỉ e tất cả đệ tử Không Động phái đều trúng chiêu này của bà ta ...

26. Hữu Duyên Năng Tương Ngộ

Lại nói , bọn Nhạc Tiểu Tuấn , Thân Phi Quỳnh vừa lúc này cũng kịp chạy vào đại môn . Nhìn thấy đấu trường đầm máu , Nhạc Tiểu Tuấn nhân đã được Kim Thiết Khẩu dẫn trước , cho nên mắt chỉ đưa nhanh tìm mục tiêu của mình là Hỏa Linh thánh mẫu .Hỏa Linh thánh mẫu càng đánh càng trở nên hung dữ , nhìn thấy tình hình ngày càng trở nên bất lợi cho mình , bà vùng thanh kiếm lưỡi lửa đánh càng dữ dội khiến Tống Trần Sơn bất đắc dĩ thoái lui .Nguyên là sau khi đấu nhau có đến trăm chiêu , Tống Trần Sơn nhân vì độc tính trong người phát tán , cho nên chiêu thức mặc dầu vẫn tinh luyện , nhưng đã thấy ứng biến chậm hơn trước nhiều . Nhạc Tiểu Tuấn đã nhìn thấy cặp đấu của bọn họ , liền rút thanh Ngô câu kiếm nắm chắc trong tay sẵn chân bước nhanh tới .Thân Phi Quỳnh ngược lại , quan tâm đến Mãi Hoa bà bà Trúc Tâm Cơ , bởi vì gia gia nàng bị trúng Mê Thất Tấn . Nàng nghĩ rằng thuốc giải hãn phải nằm trong người bà ta .

Đưa mắt nhìn một vòng , bỗng phát hiện ra đại thư Thân Phi Loan đang đấu một thanh y phụ nhân sử dụng song kiếm rất tinh , người này chính là Trần phu nhân , tam muội của Tống Trần Sơn . Đại thư luyện thành pho Tuyết Sơn Phi Phụng kiếm pháp ra chiêu kỳ ảo , biến hoá mau lẹ , thể nhưng trung niên phụ nhân trước sau vẫn luôn hóa giải đánh trả lại được , nàng thời không biết người này là ai .Chính đang lúc băn khoăn trong lòng , bỗng nghe có tiếng người nói nhỏ bên tai :

- Ê , Thân cô nương , nhanh đến cản đại thư người lại , nếu cứ để mẹ chồng con dâu đánh nhau thì mạng thể này chẳng là đại nghịch thiên đạo lắm ư ?Chỉ cần nghe khẩu khí người này cũng biết ngay là Kim Thiết Khẩu , Thân Phi Quỳnh ngớ người thầm kêu lên :

- Mẹ chồng con dâu ? Đại thư gã cho Chúc Thiên Tùng , làm sao lại là mẹ chồng con dâu với trung niên phụ nhân này được chứ ?Thế nhưng trước nay lời Kim Thiết Khẩu nói ra chưa từng sai cho nên nàng không hoài nghi gì cả .Lại đưa mắt nhìn ở chỗ khác , Mãi Hoa bà bà Trúc Tâm Cơ chính lúc này bị Huy phu nhân dùng kiếm đánh bức không thoát ra nổi , đến quỳnh tay quỳnh chân , vừa đánh vừa tru tréo . Thấy vậy nàng liền quay đầu ra lệnh cho Xuân Phong, Hạ Vũ mấy câu , rồi tự mình nắm thanh Hàn Anh kiếm khoát lên một đường , kiếm trước người sau phóng tới trận đấu của Thân Phi Loan la lớn :

- Đại thư dừng tay .Thân Phi Loan thì triển Tuyết Sơn Phi Phụng kiếm pháp đã đạt đến biến ảo tinh hoa , cả người đầm mồ hôi , nhưng vẫn không sao thắng nổi trung niên phụ nhân này dù chỉ nửa chiêu . Trong lòng bây giờ rất cảm phiền , kiếm phát chiêu Phi phụng Ma vân điểm ra bảy tám kiếm quang nhắm vào người Trần phu nhân . Bỗng nghe bên tai tiếng Thân Phi Quỳnh gọi lớn , tiếp đó là ánh kiếm loáng lên . Keng , keng ... Liền bốn năm tiếng , toàn bộ chiêu kiếm đều bị Thân Phi Quỳnh hóa giải bằng chiêu Loan Phụng Hòa Minh .Trần phu nhân vốn không có ý dả thương đối phương , nên lúc này nhìn thấy Thân Phi Quỳnh thì cũng liền cất kiếm nhẩy lui sau .Thân Phi Loan thu trường kiếm lại , phát nội hỉ :

- Người chẳng phải đi Tuyết Sơn , sao lại đến đây ?Thân Phi Quỳnh đỡ một kiếm của đại thư , bước đến nói ngay ;

- Đại thư biết không , gia gia đã gặp chuyện rồi .Thân Phi Loan sửng sốt :

- Chuyện gì xảy ra ?Thân Phi Quỳnh vội nắm tay đại thư kéo đến một góc rồi nói sơ qua mọi chuyện . Thân Phi Loan nghe xong thì cả người phát run lên , buột miệng nói :

- Nhị muội ... thật chứ ?Thân Phi Quỳnh nói :

- Tiểu muội cũng đã bắt Lê Cơ đến đây , đại thư nếu như còn không tin thì tự chất vấn bà ta sẽ rõ .Nói rồi nàng quay người lại vẫy tay ra hiệu cho bọn Đông Tuyết áp giải Lê Cơ đến .Lại nói , bọn Xuân Phong , Hạ Vũ được lệnh của Thân Phi Quỳnh liền tay lăm lăm kiếm tiến đến gần chỗ Huy phu nhân đang đánh nhau với Mãi Hoa bà bà .Huy Huệ Quân thấy vậy ngỡ là đối phương tiếp tay cho Mãi Hoa bà bà , liền khoát thanh trường kiếm phóng tới chặn đường thét lớn :

- Các người dừng lại .Xuân Phong hơi chùng người lại , chấp kiếm nói :

- Huy cô nương hiểu lầm rồi , tiểu tỳ phụng mệnh Nhị tiểu thư đến hiệp trợ cho Huy phu nhân bắt người .Huy Huệ Quân hỏi :
- Các người bắt ai ?Xuân phong đáp khẽ :
- Mãi Hoa bà bà .Huy Huệ Quân không tin , lạnh giọng nói :
- Mãi Hoa bà bà đã bị mẹ ta vây khốn , không cần đến các người .Xuân Phong nói :
- Huy cô nương còn không biết , người của Bát đại môn phái đều trúng Mê thất tán , chỉ có bà ta mới có thuốc giải , nếu nhờ để bà ta chạy thoát thì nguy . Cho nên bọn tiểu tỳ mới đến vây bắt bà ta .Huy Huệ Quân nghe xong thấy cũng có lý , cũng không cần bọn họ nữa , nói :
- Hảo , thế nhưng bằng vào các người mà bắt nổi bà ta ư ?Xuân Phong cười đáp :
- Bọn tiểu tỳ hai người đương nhiên là không thắng nổi bà ta , nhưng lúc này Huy phu nhân đã dùng kiếm vây khốn bà ta , thì chẳng còn khó khăn gì nữa .Huy Huệ Quân nói :
- Được , vậy thì nhanh đi đi .Xuân Phong , Hạ Vũ không chần chừ một giây , liền tung người thi triển Thiên Y Thân pháp tợ như nghịch thủy lưu ngư , loáng thoáng xâm nhập vào trong màn kiếm ảnh của Huy phu nhân một cách tài tình .Huy phu nhân kiếm tuy múa tít , thế nhưng một người luyện kiếm thuật tinh diệu đến đâu , công phu thâm hậu đến chừng nào , dù cho đến độ mưa rơi không thấu qua được , nhưng vẫn chỉ là một tay kiếm mà thôi . Cho nên trong màn kiếm thấy phủ trùm kín cả một vùng ấy vẫn có chỗ sơ hở .Thiên Y Thân pháp chỉ cần có một chỗ khe hở nhỏ đó cũng đủ lọt qua màn kiếm ảnh một cách dễ dàng . Đó là chỗ kỳ ảo của loại thân pháp chuyên dùng để không chế bát kiếm đối phương mà chính trước đây bọn họ đã mấy lần đắc thủ .Mãi Hoa bà bà là đệ tử của Hỏa Linh thánh mẫu , trong tay bà sử dụng thanh đoản kiếm thất thốn , lúc này chính đang bị thế kiếm ồ ạt của Huy phu nhân vây kín , đánh cho đến quỳnh tay quỳnh chân . Vốn trong người bà thiển dùng Thiên Nữ Tán Hoa , có thể phóng ra một lần đến mười tám loại ám khí khác nhau , nhưng lúc này bị đánh đến không còn kịp thở , đành nói là có cơ hội để ra tay .Khi nhìn thấy có hai bóng thiếu nữ xông vào , thoạt nhìn thấy là người của Thân Phi Quỳnh , nhất thời tưởng là người đến chi viện , thì mừng khắp khối , tay có hơi lơ ra .Đúng lúc ấy Xuân Phong la lên :
- Huy phu nhân , xin nhanh ngừng tay , Trúc Tâm Cơ để bọn tiểu tỳ bắt . . .Huy phu nhân nghe tiếng người nói vậy thì hơi khựng kiếm lại . Mãi Hoa bà bà vừa kịp hiểu ra chuyện gì thì hai thiếu nữ kia đã nhanh như làn khói kẹp sát bên người , một người chớp lấy thanh kiếm , một người chớp lấy tay kia , khiến bà ta muốn trở tay cũng không kịp .Huy phu nhân ngạc nhiên định hỏi :
- Các người . . .Thế nhưng Huy Huệ Quân cũng vừa phóng tới nói ngay :
- Bọn họ là người của Thân cô nương , trên người của Mãi Hoa bà bà có thuốc giải Mê Thất Tán . . .Mãi Hoa bà bà không cựa cựa gì được trong tay Xuân Phong, Hạ Vũ , tức giận thét lên :
- Ta không có . . .
- Mẹ . Trúc Thu Lan nhìn thấy bọn Nhạc Tiểu Tuấn xuất hiện thì mừng khôn xiết , lúc này thấy mẹ mình bị nguy thì chạy tới nói như khóc :
- Huy thư thư , cầu xin Thư thư . . . Trên người mẹ tôi quả không có thuốc giải .Huy Huệ Quân thấy Trúc Thu Lan đã quỳ trên đất , vội vàng đưa hai tay đỡ đứng lên nói :
- Trúc cô nương , gia mẫu không làm thương tổn đến lệnh đường , thế nhưng hiện có rất nhiều người trúng độc , nếu không có giải dược của lệnh đường thì . . . Thu Thu Lan nói :
- Theo tiểu muội biết , thuốc giải tuy là của gia mẫu và Vu Bà bà phối chế ra , nhưng thuốc giải đều nằm trong tay Hỏa Linh thánh mẫu . . .Mãi Hoa Bà bà tức giận thét lên :
- Tiện nữ , câm miệng . Chẳng ngờ người ăn phải bát đối phương bán đứng cả ta , người . . . Ta tức chết được .Thì ra thuốc giải đều nằm trong tay Hỏa Linh thánh mẫu .Thân Phi Quỳnh nghe thì không khỏi ngó người .Trúc Thu Lan khóc lóc nói :
- Mẹ , mọi hành vi của Hỏa Linh Thánh mẫu mẹ đều biết là bạo nghịch trời đất , không thể thành công được .

Trước mặt bà ta thất bại thấy rõ , họa diệt thân khó tránh , sao mẹ còn không nhanh tỉnh mộng , phân biệt rõ chính tà chứ ?Mải Hoa bà bà tức điên người , tóc như muốn dựng đứng cả lên , nhưng bị bọn Xuân Phong kềm chặt không làm gì được , bỗng cất tiếng cười quái dị nói :

- Diệt vong chính là Bát đại môn phái , Phó giáo chủ nhất thân vô công trùm trời phủ đất , không có ai có thể địch lại , các ngươi muốn lấy thuốc giải , chỉ là nằm mộng .Hỏa Linh thánh mẫu vô công thực cao thâm mạc trắc . Như mấy mươi năm nay bà ta không lộ diện giang hồ mà ngầm tu luyện thêm tinh thâm huyền diệu . Hiện tại ra mặt tuyên bố thân tóm thiên hạ trong tay , thực khó có thể tưởng tượng nổi .

Cứ nhìn đến như Tống Trần Sơn danh chấn thiên hạ Võ lâm Minh chủ , mà lúc này đã thấy có phần núng thế , bị đánh lui liên tục . Huống gì trong người Tống Trần Sơn lúc này độc tính đã phát tán , chỉ e không còn cầm cự được bao lâu .Bây giờ cả bọn Huy Khâm Nghiêu , Ngọc Huyền Tử , Mạnh Đạt Nhân , Cam Huyền Thông đều đã lần tới bên trận đấu của Tống Trần Sơn chỉ chờ thấy thất cơ là ứng cứu . Bọn họ tuy biết mình không phải đối thủ của Hỏa Linh thánh mẫu , nhưng ngày hôm nay nếu không diệt được bà ta thì để họa cho võ lâm thiên hạ .Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy tình hình như vậy , thở dài nói :

- Trước mặt e ra chỉ còn một cách .Ngọc Huyền Tử hỏi :

- Ý Mạnh đạo huynh thế nào ?Mạnh Đạt Nhân nhún mày nói :

- Duy nhất một cách , khi sinh tử đến trước mặt , chúng ta chẳng cần câu nệ quy luật giang hồ , cùng nhau xông lên liên thủ đánh nữ đại ma đầu này , có vậy mới giữ được Bát đại môn phái , mà cũng là giữ được an toàn cho võ lâm . . .Ngọc Huyền Tử hơi lúng túng :

- Điều này . . . Chỉ e . . . Minh chủ không chấp thuận .Huy Khâm Nghiêu chen vào :

- Chúng ta không đội trời chung , vì cứu võ lâm thoát khỏi họa kiếp này , chúng ta chẳng cần câu nệ đến chuyện Minh chủ đồng ý hay không . Lên .Cam Huyền Thông nói :

- Huy đại hiệp nói rất phải .Nói rồi quả nhiên lăm lăm trường kiếm trong tay định xông tới , nhưng vừa lúc ấy , Huy Huệ Quân chạy lại reo lớn lên :

- Cha xem , Nhạc đại ca đã đến . . .Mọi người quay đầu nhìn lại , Nhạc Tiểu Tuấn oai nghi từng bước tiến vào đấu trường .Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền xá chào nhanh mọi người , rồi bước tới nói lớn :

- Tống đại lão gia , Hỏa Linh thánh mẫu nghiệt chướng nặng nề , tội chồng trời đất , để vãn bối đối phó bà ta .Hỏa Linh thánh mẫu nhìn thấy đấu trường dần dần biến chuyển , bất lợi phía bà ngày càng lớn thì lòng căm hận Tống Trần Sơn tận xương cốt . Hai người đấu với nhau như say máu , Hỏa Linh thánh mẫu tóc rối bù , mặt xanh như thiếc , nhưng mắt rực lửa , vừa đánh vừa hét dữ dội , thế kiếm ngày càng hiểm ác , nhiều lần đẩy Tống Trần Sơn lui về sau . Lúc này thấy Nhạc Tiểu Tuấn định xông vào thì cười gằn lên mấy tiếng rợn người :

- Hảo . Lũ các ngươi ngày hôm nay sẽ bỏ mạng dưới tay Thánh mẫu ta .Tống Trần Sơn mồ hôi đầm người , biết ngày hôm nay khó thắng nổi Hỏa Linh thánh mẫu , nhưng nghĩa khí trong người rất lớn , nguyện hy sinh vì đại nghĩa chứ không chịu lui . Bây giờ nghe Nhạc Tiểu Tuấn nói thế , trong lòng không nhận , nói :

- Nhạc lão đệ , ngươi không phải là đối thủ của bà ta , nhanh lui đi .Đúng lúc này Hỏa Linh thánh mẫu cười “hắc” một tiếng , thanh Hỏa Linh kiếm chém đến với thập thành công lực.Tống Trần Sơn thấy rất nguy hiểm , nắm kiếm bằng hai tay giơ lên chống đỡ . . . “Keng” một tiếng , ánh lửa loé lên , thế kiếm của Hỏa Linh thánh mẫu bị chặn lại , một lưỡi kiếm cong đã đè chặt trên lưỡi kiếm của bà ta , nhưng không phải là kiếm của Tống Trần Sơn mà chính là kiếm của Nhạc Tiểu Tuấn .Tống Trần Sơn đánh nhau có đến cả trăm chiêu , chưa lần nào dám trực tiếp nghênh kiếm với Hỏa Linh thánh mẫu , ấy là vì bảo toàn chân khí . Lúc này vừa định giơ kiếm lên đỡ một đường kiếm hiểm của đối phương , chẳng ngờ Nhạc Tiểu Tuấn đã đỡ giúp mình , lão đành thoái lui một bước .Quần hùng nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn bằng vào công lực đấu một kiếm với Hỏa Linh thánh mẫu thì không khỏi gật đầu thán phục . Đỡ kiếm đã khó , giữ kiếm chàng còn áp chặt kiếm của đối phương thì càng khó hơn .Hỏa Linh thánh mẫu chẳng ngờ Nhạc Tiểu Tuấn dám đỡ một kiếm của mình , bà ta mắt long lên sòng sọc tựa hồ như muốn ăn tươi nuốt sống Nhạc Tiểu Tuấn tức thì , cười gằn một tiếng nói :

- Tiểu tử , ngươi muốn chết .Tay trái lập tức thuận thế tung ra một chưởng , chỉ thấy theo tay bà ta là một quang hỏa quang như lửa , quần hùng thất kinh la lớn :

- Hỏa Linh Chưởng .Nhạc Tiểu Tuấn trước đây đã từng tiếp bà ta một chưởng đến sống dở chết dở đến mấy lần , cho nên căn bản giờ đã có kinh nghiệm . Vừa thấy bà ta đưa chưởng đánh ra , chàng đã vận hết thập thành công lực giờ chưởng lên tiếp .“Bình” một tiếng như trời long đất lở , quỷ khóc thần sầu , âm thanh còn truyền mất một hồi mới dứt .Nên biết một chưởng này của Hỏa Linh thánh mẫu khổ luyện mấy mươi năm , xưa nay chưa từng có người nào dám trực tiếp nghênh tiếp một chưởng này , chẳng ngờ . . .Sau chưởng đó , cả người bà ta như hẫng hụt , lão đảo thoái lui về sau mấy bước , nhìn lại Nhạc Tiểu Tuấn mặt hơi đổi sắc , nhưng thần thái vẫn oai nghi anh tuấn .Lúc này toàn đấu trường đã dần dần ngã ngũ , bọn Ngọc Huyền Tử đều vây lại quanh Nhạc Tiểu Tuấn và Hỏa Linh thánh mẫu , trước mặt họ giờ đây chàng và Hỏa Linh thánh mẫu đấu nhau là một cuộc đấu sinh tử quyết định hai phái chính tà một mất một còn .Nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn tiếp nổi một Hỏa Linh Chưởng của bà ta thì ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm , thậm tin rằng trận đấu ngày hôm nay chàng sẽ thắng .Mạnh Đạt Nhân bây giờ ngậm đắng , mọi người vây chặt lấy Hỏa Linh thánh mẫu , tuyệt đối không để bà ta nhân cơ hội chạy thoát .Hỏa Linh thánh mẫu bị đẩy lui hai bước , chết lặng cả người , mắt càng trắng xanh như tàu lá , hai mắt đầy gân máu tưởng chừng như chỉ một chút nữa máu có thể bật ra , cứ nhìn chăm chăm vào người Nhạc Tiểu Tuấn , không biết người lặng đi qua bao nhiêu lâu .Một hồi , chừng như bà ta đã hiểu hết vấn đề vừa xảy ra , cười lên một tràng dài quái đản , gật nhẹ đầu nói :

- Trong thiên hạ kẻ có thể tiếp một chưởng Hỏa Linh Chưởng của ta thì ngươi là người đầu tiên , nhưng thật đáng tiếc . . .Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương không động thủ nữa mà lại nói thế , nhíu mày hỏi :

- Đáng tiếc gì chứ ?Hỏa Linh thánh mẫu nói :

- Bởi vì ngươi đã phục ba viên thuốc giải , đó là tấm lòng của con gái ta . Trong mắt lão thân , thì chỉ có người mới xứng đáng với con gái ta , thế nhưng giờ thì đáng tiếc không thành rồi, bởi vì hôm nay lão thân nhất định giết ngươi .Hỏa Ma Nữ Chúc Xảo Xảo đứng bên ngoài la lên :

- Mẹ . . .Hỏa Linh thánh mẫu lạnh giọng cắt ngang :

- Đây là ý trời .Nhạc Tiểu Tuấn ưỡn ngực khẳng khái nói :

- Thánh mẫu xin ra kiếm .

- Hảo . Ngươi cẩn thận .Dứt lời , chỉ thấy tay phải từ từ đưa kiếm lên . . .

Thế nhưng khi kiếm vừa hết tầm , đột nhiên tốc độ thay đổi cực nhanh , cả người theo kiếm vọt lên không , kiếm ra chiêu Linh Xà Diểu Cánh , đây chính là chiêu kiếm thặng thừa trong Không Động kiếm pháp , dưới tay Hỏa Linh thánh mẫu xuất chiêu thì uy lực tăng gấp trăm lần .Nhạc Tiểu Tuấn tay chấp thanh Ngô câu kiếm đứng yên bất động , đợi đến khi kiếm đến trên đầu , đột nhiên phóng kiếm điểm lên . Chỉ thấy đầu kiếm rung cực nhẹ , dừng nói là quần hùng , mà ngay cả đại kiếm gia như Tống Trấn Sơn cũng không thấy rõ được điều này .Nhạc Tiểu Tuấn luyện thành thực Thiên Sơn Tam Chiết kiếm pháp , xuất kiếm đã đạt đến tùy tâm sở dục .

Chỉ thấy mũi kiếm rung nhẹ lướt vào làn kiếm quang của Hỏa Linh thánh mẫu , tiếp liền “keng” một tiếng , đánh bật kiếm của Hỏa Linh thánh mẫu ra ngoài .Nhưng đúng lúc mũi kiếm của Hỏa Linh thánh mẫu bật ra ngoài , chỉ nghe bà ta cười gằn một tiếng lạnh lùng , cả người đảo trên không một vòng tựa hồ như định lướt lui qua . Chính ngay lúc ấy chỉ nghe “soẹt” một tiếng , từ thân kiếm trăm nghìn tia sáng xanh nhỏ trùn lấy cả không gian .Giọng Hỏa Linh thánh mẫu cười ngất trên không trung :

- Các ngươi bỏ mạng dưới Bách Kiếm Ngân Quang . . .Nhạc Tiểu Tuấn không ngờ bên trong kiếm đối phương còn có ám khí cực kỳ lợi hại , không chỉ một mình chàng bị màn ngân quang trùm xuống , mà cả mọi người đứng quanh đó cũng bị ảnh hưởng rất lớn .Bỗng thấy một bóng áo thiên thanh lướt tới dưới làn ngân quang , kèm theo là một làn kiếm ảnh xám đen , phút chốc làn ngân quang biến mất .Hỏa Linh thánh mẫu cả người đã lui về sau , khi quay đầu lại cứ ngỡ là đã đắc thủ , không ngờ Nhạc Tiểu Tuấn vẫn ung dung chấp kiếm , mà quần hùng cũng không việc gì .Lại nói , kẻ bên Nhạc Tiểu Tuấn còn có thêm một thiếu nữ chính là Huy Huệ Quân , trên tay nàng , thanh Hấp Kim Kiếm vốn màu đen sẫm , nhưng lúc này đã biến thành màu sáng bạc , chính là vì cả trăm nghìn mũi kim nhỏ li ti bị hút dính hết trên thân kiếm .Nhìn lại

thanh kiếm trên tay Hỏa Linh thánh mẫu , quả nhiên tinh mắt có thể nhìn thấy cả trăm nghìn lỗ nhỏ li ti . Thì ra đây là thanh kiếm đặc chế mà trong thiên hạ xưa nay chưa ai từng thấy .Nhạc Tiểu Tuấn mảy kiếm chau lại , sẵn chân bước tới chĩa kiếm thét lớn :

- Hỏa Linh thánh mẫu , bà nên biết buông đao đồ tể thành Phật . Bà hạ độc Cơ Sơn Chủ và cả Lão Thần Tiên , mưu đồ lập Thiên Địa Giáo xưng bá toàn võ lâm thiên hạ . Nhưng hôm nay xem như thảm bại , nếu không kịp thời tỉnh ngộ thì . . .Hỏa Linh thánh mẫu không ngờ nổi tuyệt thủ của mình trên thân kiếm này lại bị Hấp Kim kiếm phá mất , vất kiếm xuống đất cười lên một tràng dài không dứt tựa như điên cuồng .Chúc Xảo Xảo khi ấy chạy đến khóc lóc kêu lên :

- Nhạc thiếu hiệp , xin tha cho gia mẫu . . .Hỏa Linh thánh mẫu nghe tiếng Chúc Xảo Xảo thì ngưng bật tiếng cười , ánh mắt ngậy đại lại nhìn cô ta nói :

- Xảo Xảo , người câm miệng lại cho ta . Nói cho người biết , ta chỉ lượm được người bên đường , mang lên núi nuôi từ nhỏ . Ta không phải là mẹ ruột của người , người không phải họ Chúc . Lão thân chết sống chẳng bận gì đến người , người đi đi , tự mà lo thân mình .Nói đến câu cuối lại bật lên một tràng cười dài nữa . Tiếng cười tựa hồ như khóc như oán , như cuồng như điên , như mĩa mai cho mộng xưng bá võ lâm mấy mươi năm phút chốc sụp đổ .

Rồi bà ta giơ tay lên chộp xuống thiên linh cái của mình , chỉ nghe “bộp” một tiếng , cả thân hình bà ta đổ xuống trên đất .

- Mẹ . . .Chúc Xảo Xảo gào lớn , cả người cô ta bổ nhào lại ôm chầm lấy xác Chúc Linh Tiên .Tổng Trấn Sơn chạy lại vui mừng khôn xiết nói :

- Nhạc lão đệ , người thành công rồi . Một trường kiếp họa xem như đã bị diệt dưới tay người .Nhạc Tiểu Tuấn then mặt đỏ bừng , quay lại chấp tay nói :

- Công lớn nhất chính là Huy tiểu thư , nếu không có thanh Hấp Kim Kiếm vừa rồi ra kịp , chỉ e . . .Huy Huệ Quân bẽn lèn nói :

- Nhạc đại ca khéo nói .Trúc Thu Lan chạy đến nói :

- Đại ca , thuốc giải ở trên người Hỏa Linh thánh mẫu .Nhạc Tiểu Tuấn bước đến bên cạnh Chúc Xảo Xảo nói :

- Chúc cô nương , Thánh Mẫu tự vận coi như tạ tội cùng võ lâm thiên hạ , người chết cũng không sống lại được . Hiện tại trước mặt có nhiều người trúng độc, kể cả Cơ Sơn Chủ và Tuyết Sơn Lão Thần Tiên . Thuốc giải đều nằm trong người của Hỏa Linh thánh mẫu , hy vọng cô nương lấy trao ra cứu mọi người , tại hạ cảm kích vô cùng .Chúc Xảo Xảo lau nước mắt , mở lấy từ trong người Hỏa Linh thánh mẫu ra ba chiếc bình sành màu sắc khác nhau trên có đề chữ , đứng lên trao cho chàng giọng nắc nghẹn nói :

- Gia mẫu trước lúc tự tuyệt đã không hủy ba chiếc bình giải được này , tuy không nói , nhưng cũng biết là có ý lưu lại . Đây , Nhạc tướng công cầm lấy .

- Đa tạ Chúc cô nương .Chúc Xảo Xảo nói tiếp :

- Giải được Tán công độc và Mê Thất Tán trên bình đều có ghi rõ , ngoài ra còn một bình chính là thuốc giải Bát Nhị kim đan . Tất cả mọi người đầu nhập vào Không Động phái cần phải uống một hoàn mới có thể trừ hết độc mê trong người , thần trí mới hồi phục hoàn toàn .Trúc Thu Lan nói :

- Thảo nào mà gia mẫu trung thành không bội phản Thánh mẫu , thì ra người đã trúng phải độc Bát Nhị kim đan này .Nhạc Tiểu Tuấn lấy một bình thuốc giải trao cho Trúc Thu Lan nói :

- Lan muội , nhanh đem thuốc giải Bát Nhị kim đan cho lệnh đường và tất cả các người của Không Động phái uống .Lúc này Chúc Thiên Tùng đang đánh nhau kịch liệt với Vô Trục Đại sư , thấy tình thế chuyển biến , Hỏa Linh thánh mẫu tự tuyệt thì cũng đã dừng tay , chạy lại gào lớn :

- Mẹ . . .Thân Phi Loan thì nghe Thân Phi Quỳnh kể rõ mọi chuyện , tiếp đó đích thân Lê Cơ khai ra thì kinh động khôn lường , cho nên lúc này thấy Hỏa Linh thánh mẫu đã chết , trong lòng do dự khó quyết .Kim Thiết Khẩu thì lại giải thích mọi lẽ cho Ngũ Công Trang Công Định và huynh đệ Đại Hạo, Tam Hạo nghe .

Lão nhìn thấy Chúc Thiên Tùng vừa chạy vừa gào lên như vậy , thì nhảy tới xua tay la lên :

- Lão đệ , người mẹ ruột không nhận lại đi nhận ác bà làm mẹ ư ?Chúc Thiên Tùng khựng người dừng lại chĩa kiếm thét lên :

- Người nói vậy gì chứ ? Còn không nhanh xéo đi.Kim Thiết Khẩu còn chưa kịp đáp thì Trần phu nhân đã chạy đến rơi nước mắt thốt lên :

- Hải nhi , con không nhận ra mẹ thật sao ?Nguyên là Trần phu nhân lúc nhìn Chúc Thiên Tùng thì thấy đúng là hình ảnh của chồng bà năm xưa , khi vừa vào đây nghe Tống Trần Sơn nói một câu : ” Tam muội , người đang đấu với Vô Trụ Đại sư chính là Long Quân của muội bị thất tích mười sáu năm về trước ” . Bà ta đã bán tín bán nghi , nhưng giờ nhìn thấy nốt ruồi son trên má trái và khuôn mặt này thì không còn nghi ngờ gì nữa .Chúc Thiên Tùng đưa mắt nhìn trung niên phụ nhân áo xanh này thì thấy người này rất quen thuộc , nhưng không thể nhớ ra được đã gặp ở đâu .

- Vị phu nhân này có nhận lầm người không đây ?Bây giờ Tống Trần Sơn đã uống thuốc giải , từ từ bước tới nói :

- Chúc Thiên Tùng , người thử nhớ xem có phải lúc nhỏ nhũ danh của người là Long Quân , đúng chứ ? Người chính là ngoại đệ tử của lão phu , cha người tên là Trần Khải Tiên , người này chính là mẹ ruột của người đây ...Chúc Thiên Tùng chừng như nhớ mà chừng như cũng không nhớ , cho nên không dám đoán chắc , lắc đầu nói :

- Tôi không nhớ rõ ...Đúng lúc ấy , một giọng phụ nhân the the nói xen vào :

- Người đã từng bị uống Mê Thất Tán rồi lại còn phải uống Bát Nhị kim đan , đương nhiên là không thể nhớ gì về quá khứ được .Nói câu này chính là Mãi Hoa bà bà , lúc này bà ta đã uống thuốc giải Bát Nhị kim đan cho nên thần trí đã phục hồi hoàn toàn , đang được Trúc Thu Lan dìu đến .Chúc Thiên Tùng hoài nghi hỏi :

- Bà làm sao biết được ?Mãi Hoa bà bà cười đáp :

- Người chỉ cần uống thuốc giải Bát Nhị kim đan và Mê Thất Tán thì biết ngay , bởi vì năm xưa chính lão thân đa dùng Bát Hoa Thủ Pháp mang người lên núi .Chúc Thiên Tùng kinh ngạc hỏi lại :

- Lời này thật chứ ?

- Ừm , lão thân lừa người làm gì ?Huy Huệ Quân và Trúc Thu Lan mỗi người lấy ra một viên giải được trao cho Trần phu nhân .Bà ta khóc nói :

- Hải nhi , con nhanh uống hai viên thuốc giải này vào , thần trí sẽ hồi phục .Chúc Thiên Tùng thấy mọi người nói không chút gì là lừa mình , khi ấy cầm lấy hai viên thuốc giải uống vào .Lúc này Cơ Sơn Chủ , Không Động Tứ Hạo , Đoàn Bá Dương , Lạc Ban Đình và cả Lê Cơ , Liêu Cơ đều đã uống thuốc giải .Kim Thiết Khẩu giải thích chuyện Nhị Hạo và Tứ Hạo vì trúng độc Mê Thất Tán và Bát Nhị kim đan của Hỏa Linh thánh mẫu mà hành động không theo ý thức của mình , cho nên mới hóa giải được mối thù trong lòng Ngũ Công Trang Công Định . Ngũ Công Trang Công Định chẳng nói thêm câu nào , rú dài một tiếng rồi quay người phóng xuống núi trước tiên .Chúc Thiên Tùng uống xong thuốc giải , một lúc quả nhiên tâm trí tỉnh táo lại , nhíu mày nói :

- Ái ! Hải nhi nhớ ra rồi , lúc nhỏ hải nhi tên là Long Quân , mẹ ... Thế cha đâu ?Trần phu nhân ôm chầm lấy con khóc như mưa , tiếng nức nghẹn ngào không thốt được nên lời .Thân Phi Loan cũng quỳ xuống bên cạnh chống khóc kêu lên :

- Mẹ , con xin tạ tội cùng mẹ ...Trần phu nhân đưa đôi mắt đầy lệ sung sướng nói :

- Không biết không có tội , con dâu hiền của ta .

- Đa tạ mẹ .Nhạc Tiểu Tuấn đến giờ thì đã biết Chúc Thiên Tùng chính là nhi tử của sư phụ mình mất tích mười sáu năm về trước , trong lòng vui mừng reo lên :

- Trần đại ca , thì ra đại ca chính là vị sư huynh tiểu đệ lâu nay muốn tìm . Sư phụ cũng đã tìm kiếm sư huynh suốt mười sáu năm nay đây .Kim Thiết Khẩu gãi đầu gãi tai cười chen vào nói :

- Chuyện này để lão ca ca ta nói . Tổng đại lão gia , tiểu lão phải gọi Tổng đại lão gia một tiếng sư huynh mới phải . Chuyện là thế này , năm xưa Thiên Sơn phái Dật Tẩu sư phụ truyền kiếm pháp cho sư huynh , sau này chính là pho Tổng Gia Bách Kiếm trở thành thiên hạ vô địch , nhưng thực tế thì Tổng Gia Bách Kiếm đều đã bị hóa giải ...Tổng Trần Sơn giờ thì đã hiểu ra thân thế lai lịch của Kim Thiết Khẩu , gật đầu chấp tay nói :

- Lão hũ tính ra không phải là đệ tử nhập môn của sư phụ , sư đệ mới chính là đệ tử tâm truyền của người .Kim Thiết Khẩu cười nói tiếp :

- Trần Khải Tiên tính ra cũng là võ nghệ hấp thụ từ sư phụ . Nhân vì Trần gia cũng là kiếm thuật thế gia , sau khi kết hôn cùng Trần phu nhân , Trần phu nhân ngược lại hấp thụ kiếm thuật từ Tổng Gia bách kiếm , nhân một lần đang lúc cùng luyện kiếm với nhau , Trần phu nhân nói một câu : Tổng Gia Bách Kiếm , không ai giải nổi . Trần lão ca ngược lại nói trong thiên hạ pho kiếm nào cũng có thể giải được . Chỉ vì một câu nói này chạm tự ái nhau mà phu phụ bọn họ trở nên lạnh lùng với nhau từ đó . Trần lão ca đêm ngày chỉ nghiên cứu cách giải Tổng Gia Bách Kiếm . Một hôm đang trầm tư ngoài rừng chợt gặp sư phụ đi qua , hỏi ra duyên cớ , sư phụ đã truyền cho Trần lão ca Tỵ kiếm Thân pháp rồi bỏ đi . Trần lão ca vui mừng trở lại nói với Trần phu nhân rằng đã có thể tránh được Tổng Gia Bách Kiếm . Không may hôm ấy chính Tổng lão gia đến thăm , thấy vậy thì nói khích một câu : Tránh được kiếm thì có gì đáng nói , chừng nào phá nổi kiếm của ta thì mới đáng mặt anh hùng . Trần lão ca bị chạm tự ái rất lớn đã tức giận nói : Trần mỗ nếu không phá nổi Tổng gia bách kiếm , quyết không tái hiện giang hồ . Đêm đó vì giận dữ , mà lên ầm Long Quân vừa tròn sáu tuổi đi mất biển .Nghe đến đó Nhạc Tiểu Tuấn chừng như đã hiểu ra được điều tâm nguyện thứ nhất của sư phụ mình mà không hề nói ra chính là phá giải nổi Tổng gia bách kiếm .

Tổng Trần Sơn ngược lại nghe thì thẹn đỏ ửng cả mặt , nói :

- Mọi người lúc ấy chỉ vì trẻ tuổi khí tráng , nhân vì một câu không nhịn mà thành ra chuyện , lão phu năm ấy quả nhiên có lỗi lớn , nhưng khi Trần lão đệ đi rồi mọi người chạy bổ đi tìm khắp nơi mà vẫn không thấy tăm tích ...Trần Long Quân hỏi :

- Vậy gia phụ hiện giờ ở đâu ?Nhạc Tiểu Tuấn đáp :

- Sư phụ ở trên Linh Đài sơn .Huy Huệ Quân lúc này đã cho mọi người uống thuốc giải xong , trao lại cho Thân Phi Quỳnh nói :

- Quỳnh tỷ tỷ , đây là thuốc giải Mê thất tán và Tán công độc . Quỳnh tỷ hãy giữ lấy .Thân Phi Quỳnh đưa tay đón lấy , Trúc Thu Lan cũng nói :

- Bình này là thuốc giải Bát Nhị kim đan , Quỳnh tỷ tỷ cũng giữ luôn đi.Thân Phi Quỳnh tay cầm ba bình thuốc giải nói :

- Cảm tạ các vị muội tử .Nàng đối mặt với Huy Huệ Quân và Trúc Thu Lan mà lòng thầm thở dài , nàng đã kết nghĩa tỷ đệ với Nhạc Tiểu Tuấn , thân làm tỷ tỷ đương nhiên đành nhường chàng lại cho hai vị tiểu cô nương này rồi . Trong lòng có chút gì xót xa mất mát , nhưng cũng thầm cảm thấy cao thượng hạnh phúc , bất giác mỉm cười .Phút chốc quay lại nói với Thân Phi Loan :

- Đại thư , gia gia hiện đang cần thuốc giải , tiểu muội về núi trước đây .Thân Phi Loan gật đầu nói :

- Hảo . Đại thư cần phải đi theo Trần mẫu đi Linh Đài sơn bái kiến nhạc phụ một chuyến rồi sẽ trở về Tuyết Sơn ngay , Nhị muội đi trước đi .Thân Phi Quỳnh quay đầu nhìn Nhạc Tiểu Tuấn triu mến thân thiết thốt lên :

- Tuấn đệ , tỷ tỷ về Tuyết Sơn đây ... Tuấn đệ bảo trọng .Nhạc Tiểu Tuấn thâm tình đối với Thân Phi Quỳnh rất sâu đậm , lòng chẳng muốn rời , nhưng cũng nói :

- Tỷ tỷ bảo trọng .Thân Phi Quỳnh không nói gì thêm , nàng quay người từ từ rời khỏi Trích Bát thiên viện . Bọn Nhạc Tiểu Tuấn , Huy Huệ Quân và Trúc Thu Lan đưa mắt dõi theo tiễn chân Thân Phi Quỳnh đến khi khuất dạng .Một trường huyết kiếp xem như sóng lặng gió yên , mọi người đến vây quanh Nhạc Tiểu Tuấn không ngớt lời cảm tạ .Nhạc Tiểu Tuấn thẹn đỏ mặt chấp tay chào quanh luôn miệng nói :

- Không dám , không dám .Tổng Trần Sơn nói :

- Nhạc lão đệ , chúng ta đi thôi .Trúc Thu Lan bỗng nói với Mãi Hoa bà bà :
- Mẹ , mẹ cũng nên đi với họ lên Linh Đài sơn một chuyến . Trần huynh năm xưa chính do mẹ bắt đem đi , chỉ có mẹ là người duy nhất làm chứng chuyện này .Mãi Hoa bà bà hiểu tâm ý con gái , cười nói :
- Hảo , mẹ làm cho gia đình họ ly tán mười sáu năm nay , cũng cần lên đó để ta lỗi cùng Trần đại hiệp , có vậy trong lòng mẹ mới nhẹ đi ...Nhạc Tiểu Tuấn bỗng nhớ ra một chuyện bèn hỏi :
- Lan muội , thanh nhuyễn kiếm mà trước đây muội tặng cho huynh từ đâu mà có ?Nghe hỏi , Mãi Hoa bà bà không đợi cho con gái trả lời , liền nói ngay :
- Nó vốn là thanh kiếm của Vô Lượng phái Nam Tiêu ẩn sĩ , nhân vì người trên giang hồ nhiều phái đều bị thâm phục dưới tay lão thân , trong đó có cả người này . Chính lão thân đã lấy thanh kiếm từ tay lão ta tặng cho con gái . Nhưng Nhạc thiếu hiệp hỏi chuyện này làm gì ?Nhạc Tiểu Tuấn lúc ấy mới đem chuyện gặp Chuông môn nhân Vô Lượng phái Phong Nam Sơn trước đây kể cho bọn họ nghe , rồi nói :
- Vẫn bối có hứa là nội trong ba tháng sẽ mang kiếm trả và có lời giải thích về chuyện này . Giờ đã biết rõ vậy thì vẫn bối yên tâm .Nói rồi , chàng lại đưa thanh Ngô câu kiếm trả lại cho Lê Cơ .Mọi chuyện kể như hoàn mỹ , chợt lúc ấy Kim Thiết Khẩu lắc lư thân hình bước tới chìa tay trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn cười nói :
- Nhạc lão đệ , ngươi phải trả lại cho lão ca ca ta một vật .Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên trở mặt hỏi lão :
- Lão ca ca nói trả vật gì ?Kim Thiết Khẩu cười hì hì vẻ bí mật :
- Ngươi vừa rồi tiếp một chuồng Hỏa Linh chuồng của Chúc Linh Tiên , nếu như không có lão ca ca ta mượn một vật từ Bắc Hải Huyền Hải lão nhân về , thì há ngươi có thể bình an vô sự ? Tuy công lực có thể thắng nói , nhưng hỏa lực trong chuồng bà ta nhất định cũng phải đốt cháy ngươi . Lão ca ca ta cần phải mang về trả lại cho người ta .
- Ồ ... Nhưng lão ca ca thực ra là muốn nói vật gì ?Kim Thiết Khẩu nhún vai cười nói :
- Sao ngươi không nhanh thò tay vào ngực áo xem có gì không ?Nhạc Tiểu Tuấn lúc này nghe vậy thì liền thò tay vào ngực áo , bỗng tay chạm phải vật gì lạnh băng băng , lấy ra xem thì thấy chỉ là một viên hắc ngọc đen tuyền .Nhạc Tiểu Tuấn không nén được kinh ngạc hỏi :
- Đây là cái gì ? Sao lại nằm trong người tiểu đệ ?Kim Thiết Khẩu đón lấy viên hắc ngọc , cười tít mắt nói :
- Đây gọi là thiên niên huyền ngọc . Huyền Hải lão nhân chỉ vì nể mặt sư phụ nên mới chấp thuận cho lão ca mượn về đó . Nó chuyên hóa giải hỏa khí bách độc . Hì hì ... Vừa rồi lúc ở dưới núi , lúc lão ca ca ta to nhỏ truyền chiêu tuyệt kiếm thứ ba cho ngươi , chính đã bỏ nó vào trong người mà ngươi không biết .
- A , thì ra vậy .
- Thôi , lão ca ca ta đi đây .Nói rồi lão ta bộp bộp lê từng bước với đôi hài rách nát dưới chân bỏ đi xuống núi , trong miệng cất lên tiếng ngâm ngâm ngao , khiến toàn trường quần hùng bất giác buột miệng cười lên không dứt ...Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu hỏi lớn :
- Lão ca ca , bao giờ chúng ta lại gặp nhau ?Chỉ nghe từ xa vọng lại tiếng lão :
- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ chờ đến ngày ngươi tổ chức kết hôn cùng nhị vị tiểu thư kia , lão ca ca không cần mời cũng tự đến uống mừng ngươi một trận lúy túy . Hà hà ...Trong tiếng cười sảng khoái của Kim Thiết Khẩu , bọn Nhạc Tiểu Tuấn , Huy Huệ Quân và Trúc Thu Lan thẹn đỏ mặt , mắt lén đưa nhìn nhau

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-tien-co-bao-kiem>